

Đại Tiểu Thư Đi Học

Contents

Đại Tiểu Thư Đi Học	2
1. Chương 1: Bắt Cóc	3
2. Chương 2: Bí Mật	4
3. Chương 3: Gia Tộc Hoàng Kỵ	4
4. Chương 4: Anh Trai	5
5. Chương 5: Huấn Luyện	5
6. Chương 6: Trở Về	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	9
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	13
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	29
24. Chương 24	30
25. Chương 25	32
26. Chương 26	34
27. Chương 27	35
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	45
35. Chương 35	47
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	56
41. Chương 41	57

42. Chương 42	59
43. Chương 43	61
44. Chương 44	64
45. Chương 45	65
46. Chương 46	67
47. Chương 47	68
48. Chương 48	70
49. Chương 49	71
50. Chương 50	72
51. Chương 51	74
52. Chương 52	75
53. Chương 53	77
54. Chương 54	79
55. Chương 55	81
56. Chương 56	82
57. Chương 57	83
58. Chương 58	85
59. Chương 59	87
60. Chương 60	88
61. Chương 61	89
62. Chương 62	90
63. Chương 63	92
64. Chương 64	93
65. Chương 65	95
66. Chương 66	96
67. Chương 67	98
68. Chương 68	100
69. Chương 69	101
70. Chương 70	103
71. Chương 71	104
72. Chương 72	107
73. Chương 73	109
74. Chương 74	111
75. Chương 75	114
76. Chương 76	116
77. Chương 77	117
78. Chương 78 Chỉ Quên Một Người	120
79. Chương 79 Cảm Giác Quen Thuộc	121
80. Chương 80	123
81. Chương 81	125
82. Chương 82	126
83. Chương 83	128
84. Chương 84	129
85. Chương 85	131
86. Chương 86	132
87. Chương 87	134
88. Chương 88	136
89. Chương 89	137
90. Chương 90	139
91. Chương 91: Kết Thúc	141

Đại Tiểu Thư Đi Học

Giới thiệu

Một ngày nọ Thu Hà gặp một người đàn ông đứng tuổi, ông tự nhận là ông nội của Hà nói rằng ba n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tieu-thu-di-hoc>

1. Chương 1: Bắt Cóc

Không khí sáng sớm thật dễ chịu, nó vác cái balo to tướng lên vai rồi hí hục đạp. Quãng đường từ nhà nó tới trường không xa lắm nhưng cũng không phải là gần – 4 km. Nó vừa đạp vừa ngược mặt đón những đợt gió sớm thổi vào làm mái tóc dài của nó bay bồng bềnh – nó – thúy Hà – cô gái có khuôn mặt của thiên thần nhưng tâm hồn của quỷ atula.(tại sao lại là quỷ atula thì đọc tiếp các bạn sẽ biết). Con đường tới trường càng lúc càng đông.Cuối cùng cũng tới, tên của ông vua dựng nước là tên trường của nó – Hùng Vương ,nó lò dò dắt con ngựa sắt của mình vào bãi đỗ xe.

Bộp – một âm thanh lạ vang lên làm nó đang mơ màng bỗng quay ngất lại nơi phát ra âm thanh đó

Nhân – lớp trưởng 10A1 vừa đâm phải vào đuôi xe nó

Này! Mất để trên mí hả, không thấy đường hay sao mà đâm vào baby của tui hả. Bộ mắt You không có tròng hả – nó làm bộ giận dữ hét thẳng vào mặt anh chàng xấu số, trong lòng đang cười hả hê vì mới sáng đã chộp được con mồi béo bở.

Nhân nổi tiếng đẹp trai –dịu dàng của khối 10 giờ bị con nhỏ nổi tiếng là ác quỷ atula của trường là nó chửi không biết úp mặt đi đâu liền cất lời vàng ngọc – mình xin lỗi

Nó không vẫn chưa chịu thôi – xin lỗi gì mà xin lỗi, tưởng xin lỗi là xong hả, baby của tui đau rồi nè, mắc đền đi

Mới sáng sớm đã gặp phải chàng tinh nên Nhân không biết làm gì (vốn dĩ anh chàng này hiền như cục đất) vội nói – thế giờ bạn muốn sao?

Mua đồ ăn sáng cho baby của tui chứ sao nữa – nó cười thẳm trong bụng, mừng vì con mồi đã bị nó chưởng ột cú quá dễ dàng.

Nhân không muốn dính thêm vô nó nên lò dò vào căn tin mua cho nó ái bánh mì Kinh Đô.Nó đón lấy cái bánh mì bùi môi rồi đi thẳng vào lớp không quên vút lại một câu – lần sau đi đường nhớ nhìn trước nhìn sau nghe chưa, còn đụng phải tui thì không dễ dàng như hôm nay đâu.

Nhân lắc đầu ngao ngán rồi cũng đi lên lớp ,coi như hôm nay mình ko may.

Vừa lên đến cửa lớp nó đã thấy một người đàn ông trung niên trạc tuổi bố nó , mặc một bộ vét đen sang trọng đứng ngay cửa lớp, mặt hầm hầm,thấy vậy nó thầm nghĩ bụng “trời đất sao hôm nay có ông thần canh cửa ở đây vậy, nhìn thấy ghê”. Thấy nó, người đàn ông tiến tới cất lời– chào tiểu thư! Chủ chủ tịch đợi tiểu thư đã lâu. Nghe thấy vậy, nó cười ha hả, này chú ơi chú nhầm người rồi, gì mà tiểu thư chứ , con không dám nhận đâu tổn thọ chết.Nói rồi nó toang bước chân vào lớp.Thấy vậy, người đàn ông vẫy tay một cái.Lập tức, 2 người đàn ông khác xuất hiện, mặt lạnh tanh lời nó đi trong dự

ngỡ ngàng của những đứa bạn cùng lớp. Bị lôi đi. Nó la í ới – này mấy chú làm gì vậy ,bắt cóc hả, nhà con nghèo lắm không có tiền chuộc đâu – mấy chú làm gì vậy chứ trò này không vui gì hết thả con ra đi mà.

2. Chương 2: Bí Mật

Mặc cho nó la hét, hai người đàn ông vẫn lôi nó đi. Nó bị lôi lên một chiếc ô tô đen bóng sang trọng, trên xe có một người đàn ông khác già hơn người đàn ông lúc này, đôi mắt thể hiện sự tinh anh nhưng có gì đó lạnh lùng. Nó bị lôi vào xe, sau 30s định hình, nó phóc lại trước mặt người này làm ra vẻ tội nghiệp, rồi bu lu bu lu

– Ông ơi, ông đừng bắt con đi mà , tội nghiệp con lắm bla bla blaa ,huhu- Cứ như vậy nó làm một tràng dài, với hy vọng ông già kia sẽ thả nó ra, nó cảm thấy hối hận khi bắt nạt nhân, nó nghĩ tại mình bắt nạt Nhân nên giờ bị ông trời báo ứng “ không lẽ ông trời có mắt mình bị quả báo hả trời”, rồi lại tưởng tượng ra cảnh nó bị trời lại đưa tới một ngôi nhà hoang như trong phim, nghĩ tới đây nó khóc bù lu bù lu.

- Kỳ Vân, con im lặng nghe ta nói đây... – ông già lên tiếng.

Nó nghe mà chả hiểu gì cả “Kỳ Vân là ai chứ? đã nói là nhầm người rồi mà mấy người này không tin”. Nghĩ vậy , nó lên tiếng chặn ngay lời nói kia – ông ơi, ông nhầm người rồi , con không phải là Kỳ Vân đâu, con là Thúy Hà.

- Ta không nhầm, con đích thị là Kỳ Vân cháu gái của ta- ông lại lên tiếng- có phải trên cánh tay phải của con có 3 nốt ruồi nhỏ hình tam giác vuông không ?câu hỏi của ông làm Nó ngạc nhiên, kéo tay áo lên, đúng là có thật, nó mất chữ A mồm chữ O không nói nên lời. Người đàn ông như không chú ý tới biểu hiện trên mặt nó , tiếp tục câu chuyện của mình, nó đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, người đàn ông kết thúc câu chuyện mà nó cứ im thin thít, không tin được vào tai mình, nó như lạc vào miền đất lạ lắm, thấy thấy chơi vui. Người mà hằng ngày nó gọi là ba mẹ không phải là ba mẹ ruột nó, nó từ một đứa có gia đình đầy đủ ba mẹ, em trai, bỗng trong phút chốc biến thành đứa trẻ mồ côi . Ba mẹ ruột nó đã mất vì tai nạn máy bay khi đang trên đường di cư đến Mỹ, nó bị thất lạc từ đó, khi nó mới chào đời 2 tháng. Thêm một ngạc nhiên nữa, là nó có anh trai hơn nó 4 tuổi, và người ông này của nó rất rất giàu có. Nó không biết nên vui hay buồn, tâm trạng hỗn loạn, cái mặt nó cứ đơ ra, ngu ngu thấy tội.

3. Chương 3: Gia Tộc Hoàng Kỳ

Nó theo ông nội sang Mỹ, bắt đầu cuộc sống mới. Nó đi trong sự ngỡ ngàng của ba mẹ nuôi nó, họ không tin được vào những gì mình nghe thấy, họ không nghĩ rằng một ngày nào đó có người đến và mang con gái họ đi, chỉ đơn giản vì khi họ nhận nuôi nó, nó mới có 2 tháng tuổi và thông tin ba mẹ đứa trẻ đã mất khiến họ yên tâm rằng đứa trẻ này sẽ ở bên cạnh mình mãi mãi. Hôm nó đi, họ khóc, nó khóc, cái bản tính của quỷ atula trong nó biến mất , giờ đây chỉ thấy đứa trẻ 16 tuổi hiền lành đến tội nghiệp, nó hứa sẽ về thăm họ, ông nội nó cũng báo đáp họ bằng một khoản tiền lớn và cho xây sửa lại ngôi nhà họ đang ở để cho nó có thể yên tâm mà ra đi.

Nó , bây giờ là đại tiểu thư của nhà Hoàng Kỳ - Hoàng Kỳ Vân, nó sống trong tòa lâu đài rộng lớn, rộng đến nỗi phải mất một tuần nó mới tham quan hết mọi nơi trong tòa lâu đài này. Nó bắt đầu được “huấn luyện” để trở thành đại tiểu thư thứ thiệt. Điều đầu tiên, không thể thiếu là nó phải biết được lịch sử của gia đình gia đình và mức độ giàu có của gia đình mình đến cỡ nào, nó được ông quản gia già của gia đình thao thao bất tuyệt về lịch sử của gia đình Hoàng Kỳ cũng như gia đình Hoàng Kỳ có Vị thế như thế nào trên thế giới- Nhà Hoàng Kỳ có xuất thân là quý tộc của nhà Lê, trải qua nhiều giai đoạn thăng trầm, đến thời điểm hiện tại, công ty của gia đình nó có vị thế rất lớn trên thế giới , có quy mô đa quốc gia, nhắc đến

gia tộc Hoàng Kỳ Và tập đoàn Hoàng Kỳ thì không ai là không biết, tài sản công khai mà gia đình này có vượt qua mức tưởng tượng của nó huống chi gia đình này còn rất nhiều tài sản ngầm vô giá trị mà họ có từ thời xa xưa. Cứ nhìn tòa lâu đài mà nó đang ở thì biết. khi nghe ông quản gia nói nó chỉ biết há mồm tròn mắt, không nói nổi một lời, ông quản gia đưa nó đến căn phòng to lớn, ở đây ánh điện mờ ảo, nó nhìn thấy được ở đây có rất nhiều đồ cổ có giá trị. “ôi ! mình giàu có vậy hả trời” ,nó như không thể tin được những gì đang xảy ra với mình, từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mới có hơn tuần mà nó đã biết được tất cả mọi thứ về gia đình này, nó cũng có chút vui vui, chẳng là cô nàng ác quỷ atula này lúc nào cũng mơ ước nhà mình giàu ơ là giàu , để cô có thể vênh cái mặt của mình với mấy con nhỏ nhà giàu trong trường, nó nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại, nó cười nụ cười gian tà, với suy nghĩ rằng “ một ngày nào đó tôi sẽ trở về Việt Nam , tôi sẽ ấy người biết tay vì tội đã xem thường tôi” .(lại tưởng tượng, tưởng tượng gì thì không biết)

4. Chương 4: Anh Trai

Nó được mấy cô người hầu thông báo tối nay, cô sẽ ăn tối với ông nội của cô. Nó bắt đầu thấy lo sợ, từ lúc qua đây tới giờ, nó chưa gặp ông lần nào cả, mà nhớ tới khuôn mặt nghiêm khắc của ông nó thấy ớn lạnh.

7 giờ tối.

Mặc dù không muốn chút nào, nhưng nó vẫn phải lê bước ra khỏi phòng của nó, lê xác xuống nhà bếp, theo sau nó lúc nào cũng có 4 cô hầu trẻ tuổi, lúc đầu nó thấy thích thích, nhưng dần dần nó đâm ra khó chịu, hỏi sao mà không khó chịu cho được, chỉ kh nào nó vô nhà vệ sinh và đi ngủ thì họ mới không đi theo còn lại mọi lúc mọi nơi, họ đều bám theo nó, khiến nó không có chút không gian riêng tư nào.

Từ phòng xuống nhà bếp phải mất 15 ph đi bộ. nó tự nhủ nhà gì mà rộng vậy đi ăn mà cứ như đi tập thể dục.

Đến nhà bếp nó thấy ông nó đã ngồi và vị trí chủ nhà, bên phải ông là một chàng trai cao to, rất rất đẹp trai, nó đơ 30 s, chưa thấy ai đẹp đến vậy, mái tóc đen óng giống nó, đôi mắt nâu to sâu bí hiểm , lạnh như băng, mũi cao như mũi của người tây, khóe môi cong cong, tóm lại là đẹp theo nhận xét của nó, đẹp như hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

Đang mơ mơ màng màng, thì người con trai quay qua nhìn nó với ánh mắt ầm ập cất tiếng cất ngang mớ hỗn độn trong đầu nó – Kỳ vân, may quá , tìm thấy em rồi. Nói xong người con trai đứng dậy , di chuyển đến chỗ nó rồi vòng tay ôm lấy nó, mặt nó bây giờ ngu không thể tả, những câu hỏi trong đầu lúc thì nhảy múa, lúc thì đánh nhau :” ai vậy ta? Sao lại ôm mình? Đẹp trai vậy mà mắt bệnh dè xòm hả trời?....”

15 giây sau

Người con trai kia bỏ nó ra đặt nó ngồi vào cái ghế bên cạnh anh ta, nó bây giờ cứ như con rô bốt, nhìn thấy mà thương, mặt thì đơ như cây cơ, rõ tội. Sau một hồi lâu im lặng, ông nội nó lên tiếng – Kỳ vân, đây là anh trai con, Kỳ Khôi. Bây giờ, nó mới tỉnh, nó cũng không ngạc nhiên lắm với lời giới thiệu vớ vẩn của ông nó, vì nó biết nó có một người anh trai lớn hơn nó 2 tuổi ngay lần đầu tiên gặp ông mà. Nó chỉ không ngờ là anh nó lại đẹp trai đến vậy, nghĩ tới đây nó gật gù “ anh mình đẹp trai vậy cũng phải thôi mình đẹp vậy mà chẳng lẽ lại có ông ai xấu trai sao ?” (t/g bật ngửa).

5. Chương 5: Huấn Luyện

Nó gấp miếng thịt bò to tướng dính bở vô miệng, nhưng chưa kịp thì miếng thịt bò đã rơi cái bộp sau câu nói có một không hai của ông nó :

- Ngày mai con sẽ bắt đầu tham gia huấn luyện.

Không thể tin được vào tai mình – huấn luyện? bộ con là chó săn hay sao mà phải huấn luyện hả ông? Câu hỏi của nó làm anh nó phải phì cười. Ông nó thì vẫn từ tốn – là đại tiểu thư của gia tộc Hoàng Kỳ con nghĩ là chuyện dễ à, như con thứ gì cũng không biết, ta làm sao có thể tuyên bố với thiên hạ rằng con là cháu nội của Hoàng kỳ Quân ta được, con phải trở thành một tiểu thư hoàn hảo, không được có một điểm yếu nào cả, hoàn hảo đến từng milimets. Mặt nó bây giờ cứ như con ngố, miệng há hốc, mắt tròn, tưởng tượng ra cảnh mấy cô tú nữ trong phim Trung Quốc học phép tắc trong cung ngày xưa. Nó rùng mình, nó đâu biết rằng, nó còn phải chịu đựng cuộc huấn luyện của ông nó còn khắc nghiệt, tàn khốc hơn vậy. Nó lắc đầu chối từ nhưng ông nó nào đâu phải nói chơi

- Ta không có nói chơi với con, nếu con không chịu nghe lời thì người chịu thiệt không những là con mà còn có ba mẹ nuôi con ở Việt Nam, con tự mà suy nghĩ.

Nó bắt đầu hoảng loạn, nhưng cứ nghĩ đến việc vì bản thân nó mà ba mẹ nuôi nó phải chịu thiệt thì nó ko cam lòng. Anh nó thương nó lắm nhưng cũng không nói được gì vì lời ông nó nói không phải không có lý, là người trong gia tộc Hoàng Kỳ không phải là chuyên đơn giản, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, phải tỏ rõ cho người khác thấy bản thân có năng lực trước kẻ dưới để họ nể phục, phải cho kẻ thù thấy rằng bản thân không có một điểm yếu nào. Tóm lại là rất mệt mỏi, nhìn mặt nó buồn so, anh nó chỉ biết an ủi vì điều đó là tốt cho nó mà.

Nó thở dài, tự an ủi mình “làm người hoàn hảo cũng tốt mà, thật sự rất tốt, phải cố gắng lên”. Ông nó còn nói thêm – khi nào cháu trở thành đại tiểu thư thật sự, cháu có thể trở về Việt Nam. Nó như không thể tin được, ông nó cho nó về Việt Nam. Điều này trở thành động lực vô cùng quý giá cho nó. Chả là, qua đây được mấy ngày nó đã thấy chán, đã thấy nhớ nhà, nó nhận ra rằng không đâu có thể mang lại niềm vui cho nó như ở Việt Nam, ở đây nó không được tự do bay nhảy, làm gì cũng có người theo dõi, nhất nhỡ, đôi lúc làm nó phát cáu. Vậy là nó đã đồng ý với ông nó.

Khác với những tiểu thư nhà khác, lúc nào cũng phải tỏ ra dịu dàng, hiện thực. Ông nó không cần nó như vậy, ông nó bắt nó phải học võ, tập bắn súng, ông nói rằng như vậy mới có thể bảo vệ được bản thân, vậy nên người nó lúc nào cũng toàn vết thâm tím do luyện côn đánh bao, các thầy dạy thì không hề nể nan, cứ đánh thẳng tay, hết như kẻ thù. Nó bắt đầu chai lì. Nó phải học kiến thức về kinh doanh, học ngoại ngữ, nó phải trở thành một tiểu thư xuất chúng, phải thông thạo 6 ngôn ngữ khác nhau, phải học tất cả các kiến thức mà con người cần biết (còn hơn cả điệp viên 007). Đặc biệt hơn, ông nó không cho nó cười, muốn nó phải trở nên lạnh lùng, không được để người khác biết được suy nghĩ của mình. Nó dần hiểu ra tại sao anh nó lại như vậy, anh nó chỉ cười với nó. Chỉ quan tâm tới nó. Nó thấy tội cho anh nó (sau khi thấy tội ỉnh). Nhiều lúc, nó thấy mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả, nhưng anh nó lại dịu dàng an ủi nó, lại động viên nó, cho nó thêm sức lực. Nó biết anh nó rất thương nó, nó cũng không muốn làm anh nó buồn, vả lại nó còn muốn trở về Việt Nam, nên nó đã cố gắng, đã can đảm chịu đựng, vượt qua tất cả, và cuối cùng nó cũng làm được.

Nó – đại tiểu thư của gia tộc Hoàng kỳ- xinh đẹp, tài giỏi, và có gương mặt lạnh như băng tuyết, đúng theo mong muốn của ông nó.

6. Chương 6: Trở Về

Sau 2 năm gian khổ, nó cũng được phép trở về Việt Nam. Nó chính thức về Việt Nam.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái nhỏ nhắn, nhưng lại cực kỳ dễ thương. Nó mặc chiếc áo pull trắng đơn giản, quần jean, đội cái nón cóc, tóc xõa dài gọn sóng. Nó mang gương mặt của một thiên thần, đôi môi mọng đỏ, mắt to tròn đen láy và chiếc mũi cao thanh nhã. Chỉ có duy nhất một điều- nó không hề cười.

Bước ra khỏi sân bay nó leo lên chiếc Lexus LF-A đợi sẵn, nó tự lái về ngôi biệt thự nhỏ ở trung tâm thành phố, bây giờ nó mới nở một nụ cười, gian tà không thể tả. Hai năm qua, nó muốn làm ông nó hài lòng nên lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, bí ẩn, nhưng giờ đây, nó chính thức được tự do. Được làm những gì mình thích, quá phấn khích nó la lớn để giải tỏa những căng thẳng cũng như áp lực mà hai năm qua nó đã chịu đựng:

TA ĐÃ TRỞ LẠI..... VÀ CÒN LỢI HẠI HƠN XƯA.....HAHAHA.

Mọi người trên đường quay lại nhìn nó, có người thì lắc đầu phán một câu xanh rờn – đẹp mà điên, uổng. Nó ko thèm chấp vì tâm trạng của nó đang tốt, nhưng có một sự thật không thể phủ nhận rằng “ atula đã trở lại, và lợi hại hơn ngày nào”. Mãi cười nói một mình mà nó không chú ý đến phía trước, một phần đường ở Việt Nam khác với ở Mỹ, nó chưa quen nên chuyện gì đến cũng đến. Phía trước, chiếc BMW bỗng nhiên thắng gấp, nó cũng nhắm mắt nhắm mũi đạp thắng, nhưng rồi :

KẾT ÂM

Âm thanh kinh hoàng vang lên, nó run run, bật nút đóng cái mui xe lại (nàng đi mui trần), ngồi im thin thít, hồi hộp, lo sợ. Cuối cùng, chủ nhân của chiếc BMW kia cũng xuống xe, nó không dám lộ cái đầu ra, ngồi trong xe nồm nớp, chủ nhân của chiếc siêu xe nó vừa đụng phải là một chàng thanh niên cao, rất cao, cao hơn nó chắc cũng một cái đầu(nó cao có 1m 65 thôi, cái này thì nó không được hưởng gen di truyền rồi), tóc nhuộm vàng, khuôn mặt thanh tú, cũng có thể được liệt vào hàng hotboy. Lúc này nhìn anh ta cứ như cục than tỏa ra hơi nóng dữ dội làm khối băng tan của nó tan từ lúc nào ko biết. Anh chàng tiến lại gần xe nó, nắm lấy tay cầm của cánh cửa định mở cửa xe nhưng ko may là nó đã khóa trái, điều này như đổ thêm dầu vô lửa, chàng ta cứ cố giựt giựt cái tay cầm, miệng thì không ngừng chửi:

- Này tên kia, gây tai nạn rồi thì mau xuống xe chịu trách nhiệm đi chứ cứ ngồi luôn trên xe thế mà được à, sao lại có cái loại dám làm mà không dám chịu thế. Rồi nào là;

- Này tên kia, không biết lái xe à, không biết cái thắng nó nằm chỗ nào à, lái xe đẹp làm gì hả, về cất xe đi bộ đi.

Vẫn không thấy chủ nhân của chiếc xe vừa gây tai nạn có động tĩnh gì, anh chàng liền phát tiết:

- Tên này muốn ăn đấm phải không, con ko xuống xe tôi gọi cảnh sát đó, cái tên dám làm mà ko dám nhận

Lúc này trong xe, nó run run, cầm cái điện thoại bấm số ông quản gia:

- Chú ơi, con gây tai nạn rồi chú đến đây đi, anh ta muốn đánh cháu, muốn lôi cháu đến đồn công an.

Vừa đặt chân lên đất Việt Nam mà đã bị thế này nó đâm tra hơi bức, nhìn anh chàng ngoài kia cứ chửi rồi hăm dọa, nó ước chi có thể phi ra mà giậm cho hắn ta mấy cái, nhưng nghĩ rằng mình là người có lỗi, mà nãy giờ công lý(bàn dân thiên hạ đứng xem) lại đứng về phía hắn, mọi người cứ chỉ trỏ vào trong xe mà bàn tán nên nó cũng không dám làm gì, chỉ chờ cho ông quản gia tới mà giải quyết giùm, nhưng trong thâm tâm nó đâu có chịu thua;

- Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, tên kia đừng sau lần này đừng để ta gặp lại ngươi, ko thì ta sẽ băm vằm ngươi ra mà vứt cho chó tha – nó cứ lẩm bẩm như vậy. Người ta nói gian sơn khó đổi, bản tính khó dời, cho dù ông nó có làm gì chăng nữa thì nó vẫn là nó – quỷ atula.

Cuối cùng thì ông quản gia cũng tới cứu nó, nó thầm trách bản thân nếu biết như vậy thì ngay từ đầu để bọn họ đưa về thì đâu có ra cơ sự này cơ chứ.

7. Chương 7

CHÁP 7 ĐI HỌC

Về tới nhà, ông quản gia thông báo cho nó cái tin giật gân làm nó buồn bực suốt cả ngày hôm đó, rằng hai ngày nữa nó phải đến trường đi học, nó ko có thời gian để về thăm ba mẹ nuôi nó rồi, chả là ba mẹ nuôi nó không ở Sài Gòn, mà ở Quy Nhơn, một thành phố biển yên bình, nó thấy nhớ nhà, nhớ những lần đi tắm biển cũng lũ bạn, bọn kia toàn bị nó nhận nước, nó nhớ ba mẹ nó, nhớ em trai nó, nó như muốn khóc rống lên. Nhưng nó đang ở nhà mà, phải tỏ ra lạnh lùng chứ, phải nghiêm trang nữa.

Ngôi trường mà nó sắp vào học là trường quý tộc ROYAL, trường dành cho những người thừa kế. Ôi cuộc đời, cuộc đời tôi sao mà khổ thế này không biết- nó vừa lê cái thân lên phòng vừa than ngắn thở dài (vừa rồi còn lạnh lùng lắm, lạnh như cục băng í). Ngoài kia, mặt trời đã lên cao, ném những tia nắng vàng rực rỡ xuống đất, ban cho con người thứ ánh sáng đẹp đẽ, gió vẫn thổi từng cơn, nó mở toang cửa phòng, hứng từng tia nắng chiếu vào mặt, từng đợt gió lùa vào từng kẽ tóc- thật thoải mái, nó nhớ lại những ngày ở Việt Nam, sáng sáng nó cũng đón gió như thế này, bao kỷ niệm chợt ùa về trong tâm trí nó. Nó buồn.

Nó – một đứa có tính cách vô cùng thất thường : sáng nắng, chiều mưa, tối chập chờn.

Một năm có bốn mùa, chứ nó một ngày có trời lạnh năm mùa. Việc nó đang cười, đột nhiên ỉu rù, đang tỏ ra hết sức dịu dàng hiền thực, bỗng trở thành con người đánh đá chua ngoa, là việc hết sức bình thường

Các bạn đừng có lạ nha!

6h15ph sáng. RENG.....RENG.....

Tiếng chuông báo thức vang lên.

Nó mắt nhắm, mắt mở, lù khù kéo cái chăn ra khỏi người. Nó biết hôm nay nó phải tới trường mới, gì chứ những việc mà ông nó ra lệnh thì nó không dám cãi lại, những lúc như thế nó lại mè neoh anh nó, làm nũng đủ kiểu, tối qua cũng không ngoại lệ, nhưng lần này anh nó ko an ủi nó như mọi khi nữa mà là động viên nó còn nói sẽ cho nó một bất ngờ lớn khi nó đi học, vậy nên tự nhiên nó thấy khắp khối mong muốn nhanh tới sáng để xem anh nó sẽ cho nó điều bất ngờ gì.

Vào nhà vệ sinh, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, rồi thay bộ đồng phục vào, bộ đồng phục trường mới này giống hệt bộ đồ công sở vậy, váy xòe, áo sơ mi tay dài, chiếc áo vét ôm khoát ngoài công thêm chiếc cà vạt nhỏ nhắn ở cổ, nó đã xinh trông lại càng xinh, nó đã tốt nghiệp cấp ba bên Mỹ, vậy nên việc đi học của nó hiện giờ giống như học đại học vậy. Trước đó nó đã làm một bài text để kiểm tra trình độ, vì là trường dành riêng cho những người thừa kế nên chương trình học cũng chỉ có mỗi một nội dung là làm sao có đủ kiến thức để tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của gia đình, chứ ko phân theo độ tuổi, bài text của nó khá tốt chính vì vậy mà nó được vào học lớp M3, chương trình học cho những người đã biết kiến thức trên mức cơ bản .

Nó bước ra nhà xe, đưa mắt tìm kiếm baby yêu dấu của nó, chợt thở dài ngao ngán, “a baby của mình đang ở bệnh viện rồi còn đâu, tại mình hôm trước đâm vào cái cục đen xì xấu xí kia đó mà” (chiếc BMW của người ta mà bà kêu là cái cục đen xì xấu xí, haiz). Giờ thì biết lấy gì đi học đây, cô nàng ko hề thích cái việc đi đâu cũng có người đưa rước, kè kè theo như kẻ phạm tội. Lại thở dài và quyết định cuối cùng là đi xe buýt, việc này đối với nó chẳng có gì là khó cả. Vác balo lên vai, ra mở cổng đi bộ đến trạm xe buýt, bộ đồng phục trên người cô rất gây chú ý cho những người đi bên cạnh. Chả là , trong cái thành phố to lớn này không ai là không biết đến trường ROYAL, nhưng điều làm họ ngạc nhiên hơn đó là việc một cô gái học trường ROYAL mà lại đón xe buýt đi học sao

- Gì chứ, học trường ROYAL mà đi xe buýt sao, khó tin quá

- Nhỏ mặc đồng phục trường ROYAL kia nhìn xinh quá nhỉ, đi xe buýt chắc không phải con nhà giàu rồi, chắc là được học bổng của trường đó thôi

Nghe đến đây, mắ nó bỗng sáng rực – ko phải con nhà giàu – nhận học bổng, rồi thì “ haha....haha....” nó cười trong bụng “ thú vị rồi đây”. “Chuối ngày học hành của mình ở Việt Nam sẽ ko nhàm chán nữa, mình đúng là thiên tài mà”. Không biết nó có âm mưu gì đây, nhưng đã là âm mưu thì chắc chắn là sẽ không tốt đẹp chút nào.

T/g ; haiz

8. Chương 8

CHAP 8

Xe buýt dừng lại trước cổng trường nó, nó đứng trước cổng trường ngấm ngía mà ko biết rằng xung quang nó có một vài người thấy nó bước xuống từ xe buýt đang mĩa mai – lại có đứa nghèo mà muốn bay cao đây mà – chắc muốn vào đây đây tìm đại gia – vệt mà muốn làm thiên nga. Thật ra nó nghe hết nhưng vậy nó càng đắc ý “ các người cứ mắng đi vậy thì kế hoạch của ta mới thành công được chứhehe....hehe” (t/g:thật man rợ).

Trường ROYAL được xây theo kiến trúc của Pháp, mang đậm phong cách quý tộc, vừa sang trọng, vừa cổ kính, nó vừa đi vừa gật gật ra ý rất hài lòng. Việc đầu tiên là phải đi xác nhận thông tin nhập học, việc thứ hai là phải đi tìm lớp học, lớp M3 đa số là những anh chị hơn nó tới 3-4 tuổi, tùy vào năng lực của từng người.

- Chào các em, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới. (lại cái câu quen thuộc đây mà). Em vào đây, bà cô nói như ra lệnh.

Nó bước chân vào lớp, lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó

1s

2s

3s

4s

5s

Ồ..... dễ thương quá ta. Tiếng của những anh chàng trong lớp xuýt xoa

Ánh mắt ngưỡng mộ có, ganh tị có, kinh miệt cũng có. Tóm lại là nhiều cảm xúc

- Chào các bạn, mình là Khay vi -thành viên mới của lớp mình (Khay Vi – là KV chữ cái đầu tiên của Kỳ Vân đó các bạn)

Một lần nữa, lớp học lại nhốn nháo lên hẳn, nó cười nụ cười tỏa nắng, con trai trong lớp gần như bị nó hạ gục ngay phát bắn đầu tiên. Nhưng bỗng nhiên, nụ cười trên miệng nó vụt tắt, trán nhú lại, miệng mím lại, khuôn mặt lộ nét khó hiểu khó chịu, bàn cuối một tên con trai lạnh lùng hướng mắt nhìn ra cửa, ko thèm để ý tới nó, khó chịu rồi nha. Phụt, ngạc nhiên tập 2, nó như hét lên trong lòng “A.....A.....” ngồi cạnh cái tên lạnh lùng đáng ghét kia chính là cái tên ... cái tên... đầu vàng mà nó gây tai nạn hôm trước, bây giờ đang nhìn nó bằng đôi mắt hình trái tim.” Đúng là oan gia ngõ hẹp, trái đất tròn đây mà E...HEHE...E HEHE...A chết với tôi rồi, quân tử trả thù chính là này đây”.

Sau màn chào hỏi, nó xin phép cô về chỗ ngồi, nó nhìn quanh, bàn cuối cùng, dưới tên tóc vàng kia còn một chỗ trống “Ồ ! ông trời giúp ta đây mà”. Nó đi ngang qua tên tóc vàng, ngáy mắt với hắn một cái, hắn như đang ngồi trên mây đây mà, đúng là đồ háo sắc, cho chết. Vậy là công cuộc trả thù của nó chính thức bắt đầu.

9. Chương 9

CHÁP 9

- Hi anh! Mình làm quen được ko? – nó đưa đôi mắt nai tơ chớp chớp mắt nhìn tên tóc vàng hiện đang quay xuống nhìn nó ko chớp mắt

- Được chứ Khay Vi, anh rất hân hạnh, anh tên là Quang Anh
- Rất vui được làm quen với anh- nó lại chớp mắt “ nói năng nhỏ nhẹ nhỉ, hôm trước khí thế mạnh lắm mà, rồi sẽ biết tay ta”- nó chữi thẳm trong bụng.
- Bên kia có mấy đứa con gái đang lồng lộn
- Gì chứ anh Quang anh sao vậy, bộ xiêu nhỏ đó thật hả?
- Hồi sáng tao thấy nó xuống từ xe buýt đó, chắc lại là con nhỏ không biết thân phận đây mà.
- Rồi sẽ biết tay tao.
- Mấy cái giọng đó cứ oang oang, bên này nó lại nũng nịu với Quang Anh – anh ơi! Mấy người đó nói vậy là sao? Em sợ quá đi (ôi , nổi cả da gà).
- Không sao đâu em, mấy đứa nó ghen tị với em đó mà,
- Ghen tị ?- nó hỏi lại
- Uhm. Tụi nó ghen tị vì em được một người đẹp trai hoàn hảo như anh làm bạn đó mà.(eo ơi. Tự kỷ thấy gớm)
- Vậy hả? vậy em đúng thật là vinh hạnh mà.
- Quá vinh hạnh đi chứ. Cô tưởng được ngồi với bộ ba hotboy đây là để à?- tiếng của người ngồi cạnh nó vang lên.
- Quay ngoắt lại cái tên vô duyên đang tự tân bốc mình kia “Ồ! Một đại nam nhân” nó thẳm khen trong bụng.- Anh tên gì ? - tên này hao hao nhìn giống anh nó nên nó có thiện cảm ngay từ đầu bèn lên tiếng hỏi làm quen
- Thiên Vũ- tên con trai kia đáp một câu cụt ngủn
- Ồ ! tên hay quá nhỉ?- nó tân bốc tên đó một cách mỉa mai, nhưng lúc này người làm nó chú ý hơn cả vẫn là người ngồi cùng với tên tóc vàng, hần vẫn lạnh lùng nhìn qua ô cửa sổ , đôi mắt ko cảm xúc, nhưng sâu trong đó là nỗi buồn thẳm thẳm. Nó có thể đoán được tâm trạng của người khác qua ánh mắt dù người đó có cố che dấu kiểu gì, đây là một trong những bài học của nó bên Mỹ, nó tò mò muốn biết điều gì làm người này như vậy, muốn biết tên của anh ta nhưng lại ko dám hỏi, ngại đây mà.

RENGRENG....

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lớp học bỗng như cuốn vào không gian khác, im lặng , nghiêm túc, điều này làm cho nó thấy hết sức ngạc nhiên , nó cứ nghĩ tại Việt nam này, bọn nhà giàu đều ham chơi, biếng học, nhưng cái cảnh tượng trước mắt nó hoàn toàn khác, nó bắt đầu có con mắt nhìn khác về bọn họ. Không hổ danh là những người thừa kế, vậy là tốt,nó vừa nghĩ vừa gật gù cái đầu, khuôn mặt thì buồn cười vô cùng, nó cũng không biết bên cạnh nó, Thiên vũ đang mỉm cười nhìn nó “con nhóc này coi bộ cũng thú vị đây”. Gì chứ việc nghiêm túc học tập là nghề của nàg mà (do được huấn luyện nghiêm khắc ngay từ đầu) vậy nên nó cũng dần chú tâm tới bài giảng của ông thầy trên lớp.

10. Chương 10

CHAP 10

RENG RENG....

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, giờ giải lao đã tới. Nó đứng dậy đi xuống căn tin, vốn dĩ nó có một thân hình mình đây, nên muốn có một body đẹp nó phải ăn thật nhiều, vậy nên, giờ giải lao tới là nó nhanh chóng chạy vụt xuống căn tin để nạp năng lượng, mặc kệ cho 4 con mắt bên cạnh nhìn nó hết sức ngạc nhiên.

Vì buổi sáng nó có đi tham quan một vòng quanh trường nên nó biết được căn tin ở đâu. Đang gặm cái hambege thì – XOẢNG RẦM âm thanh vang lên bên góc khuất của căn tin. Cái bản tính nhiều chuyện trong con người nó nổi dậy, tò mò đi đến chỗ vừa phát ra cái âm thanh đó, một đám con gái đang dồn một đứa con gái khác vào chân tường,nhìn đứa bị dồn vào chân tường kia khúm núm,lo sợ, bản tính anh hùng lại nổi lên (nhiều chuyện thì có).

- Mấy người làm gì vậy? một đám mà đi bắt nạt một đứa, lấy đông mà hiếp yếu, ko thấy độ nhục của mấy người đang tăng à, À..... hay là độ nhục của mấy người vốn maximum rồi nên ko thấy nữa- vừa nói nó vừa gặm cái hambege tỏ vẻ đắc ý lắm, mà không biết rằng bên kia có 3 người con trai đang nhìn nó, Quang Anh tỏ vẻ lo lắng :- trời sao nhỏ nhiều chuyện vậy, lỡ bị bọn kia cho vào sổ đen thì sao chứ. Thiên Vũ thì xem đó là chuyện vui cười cười tỏ vẻ thú vị lắm, còn anh chàng lạnh lùng kia cũng có tham gia nhưng lại nhìn với ánh mắt thờ ơ.

Bên này, bọn con gái kia nghe thấy nó nói vậy thì cục tức dâng lên. Một đứa hậm hực :

- Con kia, không phải chuyện của mày, biến chỗ khác, muốn ăn đòn cùng nó phải không.

- Chị Tuyết Trang nó là con nhỏ mới tới, nghe nói lúc sáng nó đi học bằng xe buýt, lại còn không biết phận mà nói chuyện với anh Quang Anh nữa đó – con nhỏ bên cạnh lên tiếng.

- Cái gì?- giọng con nhỏ “ đầu đàn” đánh lại tỏ ý rất tức giận- bây giờ mày tránh ra đi tao xử xong con này rồi sẽ tới lượt mày, nhanh thôi mày không cần phải gấp như vậy đâu. Nói rồi vung tay định tát đứa con gái bây giờ đang đứng khẹp nép bên cạnh nó.

Phập . con nhỏ kia chưa kịp xuống tay thì đã bị nó chặn lại, nó nắm lấy cổ tay nhỏ kia, lên tiếng giọng giễu cợt – nếu tôi không thích tránh ra thì chị định làm gì tôi giờ. Vừa nói ,vừa quất mạnh cánh tay của nhỏ kia xuống

- Tụi bay đâu, lên cho nó bài học cho tao – con nhỏ kia như phát tiết

Lúc này, mặt nó chuyển sắc dữ dội, khuôn mặt giễu cợt vừa rồi biến đầu mất, thay vào đó là khuôn mặt lạnh như tiền, không khí xung quanh như thể đóng băng theo cái mặt nó – tốt hơn hết là thôi đi, đừng có chọc tôi bực. Nó lên tiếng

Bọn kia nghe vậy liền lùi mấy bước, một phần vì khuôn mặt kia . Cũng đúng khuôn mặt đó phải mất hai năm luyện tập mà có được, không có tác dụng sao được, nó lại đắc ý mà cười thầm trong bụng.

- Tụi mày sợ à, vậy thì để tao. Nói xong con nhỏ “ đầu đàn” vung tay định tát mặt nó, lần một không được thì làm sao có lần hai , nhỏ thật ấu trĩ nên tự làm bẽ mặt mình đây mà.

PHẬP..... BỐP...

Âm thanh vừa vang lên làm không khí xung quanh im lặng đến đáng sợ

- A, xin lỗi nha, tại phản xạ tự nhiên đó,làm sao đây, mặt chị đỏ thế kia. Lúc này mặt nó lại chuyển sắc sang vẻ đùa cợt (nó là thiên tài đổi mặt rồi), vừa nói vừa gặm tiếp cái hambege. Con nhỏ kia mặt cắt không còn hột máu , lắp bắp: mày...mày... rồi sẽ biết tay tao. Nói xong quay mặt bỏ đi, mặc cho xung quanh mọi người đang trầm trồ :lại thêm một đứa nữa rồi, chuyển này con nhỏ kia chết chắc. - Chọc ai không chọc lại chọc phải Tuyết Trang, tỏ vẻ anh hùng gì chứ, đúng là chưa vào quan tài chưa đổ lệ mà.

Bên này 3 tên con trai thì có hai người ngạc nhiên, miệng vẫn còn há hốc. người còn lại vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng đó, nhưng nơi khóe miệng có nhếch lên.

11. Chương 11

CHÁP 11

Nó hất hất mặt ra hiệu cho nhỏ kia (nãy giờ bất động), ngồi xuống bàn bên cạnh.

- Nhỏ đó là ai mà bắt nạt you vậy? gặ... gặ... nó lên tiếng hỏi

- Bạn không biết à ? đó là Tuyết Trang, có thể nói trong số nữ sinh trong trường này chị ta là giàu nhất , gia đình có thể lực nhất, cũng là chị hai của trường này đấy.

- Ấy da! Vậy là nãy giờ mình đụng phải tổ kiến lửa đó hả. Nó giả bộ làm ra vẻ sợ hãi.

- Mình xin lỗi, vì mình mà bạn bị liên lụy rồi. Nhỏ ra vẻ thiếu não

- Không có gì coi như là mình hành hiệp trượng nghĩa ra tay cứu người đi.sau này mình gặp khó khăn bạn giúp lại mình là được mà. Mà sao chị ta lại đánh bạn vậy? nó lại hỏi

- Vì nhà mình nghèo. Nhỏ kia đáp gọn lỏn làm nó suýt nghẹn.

- Nghèo Á ? liên quan gì đây.

- ừm, trường này chỉ dành cho những người giàu,còn những người nghèo như mình là cái gai trong mắt bọn họ mà.

- Ôi thôi rồi! mình cũng nghèo lắm, sớm muộn gì thì cũng bị như bạn thôi. Nó vừa nói vừa thả dãi tỏ ý chán nản lắm. Mà bạn tên gì vậy? nó lại hỏi

- Mình tên là Tuyết Mai. Còn bạn?

- Mình là Kỳ..... À bạn cứ gọi mình là Khay Vi đi.Xuýt nữa thì lỡ miệng.

- ÀKhay Vi, tên tiếng Anh luôn đó, mình làm bạn nha. Nhỏ kia tự nhiên dạn dĩ hẳn lên

- Uhm, hai người cùng cảnh ngộ mà,hihi. Vừa nói vừa gặ... gặ...(gặ...hoài có mỗi cái hambege mà ăn hoài không hết).

- Mà bạn học lớp nào vậy? Tuyết Mai lên tiếng hỏi

- Mình học lớp M3A (M3 là năm thứ 3, A là lớp A). Nó lên tiếng

- Ủa mình cũng học M3 A mà, à bạn là người mới hả?chắc tại hôm nay mình đi học muộn nên ko biết. hihi

- uhm, đúng rồi, coi như mình có duyên đi. Nhai... nhai...

- Hi, hai bạn, mình ngồi chung được không. Tự nhiên ở đâu có hai con nhỏ tới xin ngồi cùng bàn. - Mình thấy hết rồi nha, bạn thật là can đảm, trường này không ai dám chống lại Tuyết Trang chứ đừng nói là đánh chị ta,bạn thật là dũng cảm quá đi ,thật ra bọn mình cũng ghét chị ta lắm nhưng không làm gì được, ai kêu chị ta giàu vậy. Nhỏ xỏ một hơi mà không để ý bên này nó với Tuyết Mai đang trở mặt nhìn hai sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống cứ huyền thuyên hết chuyện này đến chuyện khác. Và cuối cùng là : chúng mình làm bạn đi.

- Không sợ bị liên lụy sao? Nó lên tiếng hỏi lại Gặ...gặ

- Cũng sợ chứ nhưng mình tin tưởng bạn, trực giác của mình ko sai bao giờ , bạn sẽ hạ được Tuyết Mai, cứu những người khốn khổ như bọn mình.”Trời nhỏ đó làm như phim kiếm hiệp không bằng, hahaha”- nó vừa nghĩ vừa gặt gù cái đầu ra vẻ đồng ý làm hai nhỏ kia cứ tíu cả lên.

- Mình là Nguyên Thảo,còn đây là Ngọc Ninh, chúng ta học cùng lớp với nhau đó.

- Chung lớp á. Cả nó cùng Tuyết Mai cùng ngạc nhiên.

- Hihi, tại bọn mình hay cúp học nên hai bạn không biết cũng phải

- À À. Nó tỏ vẻ đã hiểu

- Vậy từ giờ bọn mình à bạn nha. Nhỏ kia lại tiếp tục lên tiếng

- Ủ ...Ủ, gặt Gặt

Vậy là ngày đầu tiên đi học nó đã trải qua rất nhiều chuyện như vậy, còn quen cả 3 đứa bạn từ trên trời rớt xuống, cũng thấy hay hay, nhất là nhờ Nguyên Thảo mắc bệnh nói nhiều, nhưng chẳng phải những người nói nhiều thường có tâm địa trong sáng đó sao, nghĩ vậy nó cũng thấy an tâm.

12. Chương 12

CHÁP 12

RENG.....RENG.....

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cả bọn kéo nhau vào lớp, vừa đi vừa trao đổi số điện thoại của nhau.

- Này chiều có ai bận gì không? Đi shopping đi. Ngọc Ninh lên tiếng
- Cũng được, đi đi, chiều nay mình sẽ mua quà ra mắt mấy you luôn. Nó lên tiếng
- Chắc mình ko đi được đâu. Tuyết Mai áp úng lên tiếng. Như hiểu được suy nghĩ trong đầu của Tuyết Mai, nó lôi kéo ngay- Đi đi mà, mình tặng quà mà you ko nhận là xem thường mình đấy nha. Nghe vậy, Tuyết Mai cũng gật đầu đồng ý nhưng vẫn còn miễn cưỡng lắm, thấy vậy nó chốt luôn – vậy 2h chiều nay hẹn gặp nhau ở trước Diamond nha. Nói xong nó đi thẳng xuống chỗ ngồi trước sự ngạc nhiên của 3 đứa bạn mới quen. “Quà ra mắt còn ở Diamond luôn đấy, phải nhà nghèo thật ko vậy trời”.
- À mà này, mày tao cho dễ sống đi, bạn bạn.. tớ tớ ko quen đâu. 3 đứa kia sock tập 2 rồi cũng lắc đầu đi theo nó.
- Này , em to gan lắm nha. Thì thăm
- Hả? chuyện gì mà to gan. Thì thăm
- Chuyện ở căn tin đó. Thì thăm
- À , chuyện nhỏ ấy mà. Thì thăm

Cứ mãi thì thăm to nhỏ, Quang Anh không hề biết là bà la sát dạy môn quản trị nhân sự đã vào lớp.

- Trần Quang Anh, em đang làm gì vậy không biết là vào lớp rồi à, còn nhiều chuyện hả? bị chữ mặt Quang Anh tiu nghỉu, thấy tội, còn nó thì nhờ cái lưng to lớn của Quang Anh che nên bà la sát không thấy, nên thoát tội, lúc này đang hihi... haha. Haizz chỉ tội cho Quang Anh, Nó chưa chương phát nào mà đã gục rồi.
- 2 giờ chiều.

Nó đang đứng trước cửa Diamond – nó cực kỳ đúng giờ, nhưng.... 3 đứa bạn nó đâu

2h15 Tuyết Trang đến

2h 30 2 người còn lại tới

Ya, tụi mày xài đồng hồ dây thun với tao đấy à. Nó hét lên, như trời chuẩn bị sập xuống tới nơi. 3 đứa kia ra vẻ biết lỗi lắm: tụi tao xin lỗi, lần sau ko như vậy nữa, không như vậy nữa. ủa dào giọng con này khỏe quá nhỉ. – còn có lần sau nữa hả? nó gầm lên như sư tử rống. Ôi chao, sao ko để ý xung quanh gì hết vậy chứ? Mọi người nhìn nó lắc đầu tiếc hùi hụi – đẹp mà khủng

Vừa bước vào cánh cửa của trung tâm thương mại Diamond, nó vui vẻ như những đứa trẻ, cứ chạy hết chỗ này tới chỗ kia, hết nhìn bên này lại ngó bên kia hết như nhỏ nhà quê mới lên thành phố, làm 3 đứa còn lại đi sau nó mà cứ cúi cúi, sợ quê đây mà.

- Này cái áo kia đẹp ko? Nó chỉ vào cái áo pull trắng có in hình chú gấu poor
- ĐẸP..... cả ba đứa kia đồng thanh – trời mầy định tới đây để mua cái áo pull đó hả, mầy đúng là gái quê mới lên thành phố mà

- Cái gì ? Gái quê ? mới lên thành phố? Cái mặt nó lúc này không thể ngó hơn được nữa. Đây mỗi người có sở thích riêng nha. Nó nói như để lấp liếm cái cục quê trong người nó – mà nè, tụi mày thích gì thì chọn đi, tao tặng.

- Thật ko? Mày có tiền trả ko đấy, sao tao thấy nghi ngờ quá nha

- Ô hay, mấy con này, lời bạn nói mà ko tin à, chọn đi, gì chứ mấy thứ này chỉ là con tép trên mép con miu mà tao thì là con miu, biết chưa? Con miu thì sao ? nhỏ Ngọc Ninh ngây thơ hỏi lại.- thì con miu liếm 1 phát thì con tép mất tích chứ sao, chậm hiểu quá đi. Nó bực bội đốp lại. – Là sao? Lần này tới lượt Tuyết Mai lên tiếng. Nó, cái mặt đang cố kìm nén bực bội, cái miệng thở phì ra ngoài một cái, làm mấy sợi tóc trước bay phấp phới, gần lên từng tiếng : có.nghĩa.là.tụi.mày.cứ.chọn.thoải.mái.tiền.bạc.là.chuyện.nhỏ.hiểu.chưa? và rồi: do you understand ? nó như gầm lên nhưng lại cố kìm nén, ko thể buồn cười hơn, nhưng sau câu nói của nó thì ko thấy bóng dáng của đứa nào cả, tụi nó mỗi đứa một phương tìm thứ mình thích, ai mà dám đứng gần atula đang trong thời kỳ luyện công cơ chứ. Còn lại một mình, nó quay qua định tìm chỗ ngồi thì thật ko may là vừa quay đầu lại nó đã va phải thứ gì đó to ù ụ, làm đầu nó choáng váng và cái thứ đó ko ai khác chính là Thiên Vũ

- Đây đi đứng kiểu gì vậy hả? bộ ko có mắt hả? đuôi cũng thấy lơ mờ chứ? Vừa đau vừa giận nó xả một tràng mà ko cần biết đối phương là ai.

- Đây cô ăn nói có lý lẽ chút được ko, cô va vào tôi mà còn giở trò ăn vạ nữa hả. Vừa ăn cướp vừa la làng. Thiên Vũ cũng ko vừa. và rồi đại chiến thế giới thứ 3 đã nổ ra.

- Lý lẽ cái đầu anh, ai là người bị thương thì người đó là người bị hại chứ sao nữa. mà ko phải vừa ăn cướp vừa la làng là bản chất của người Việt Nam.

- Cô mà bị thương a, bị thương chỗ nào, cái miệng cô cứ ăng ẳng thế kia mà bị thương cái quái gì?

- Gì mà ăng ẳng, ý anh kêu tui là dog hả, tui sẽ kiện anh vì tội phỉ báng người khác xem anh có già mồm được nữa ko.

- Cô kiện đi, tui sẽ đi hầu, xem ai sợ ai, người đầu mà vô lý, con gái gì mà như cạp cái

- Anh nói ai là cạp cái hả, tui mà là cạp cái thì này giờ anh còn toàn cái mạng à

.....

- Hai người có thôi đi ko hả? định để bảo vệ đến loi 2 người ra ngoài à? Quang Anh ko chịu được nữa la lên.

- Liên quan gì đến cậu/ anh. Cả nó và Thiên Vũ cũng đồng thanh, cả 2 nhìn nhau như 2 con bò tót sắp lao vào hút nhau.

- Đây , mày còn ở đó làm gì vậy vào tính tiền cho bọn tao mau ko hả, Ngọc NINH ko biết ở đâu hốt ha hốt hải chạy ra phần một câu xanh rờn, làm nó nuốt nước miếng cái ực , liếc xéo Thiên Vũ 1 cái, người đầu rõ vô duyên. Rồi chạy theo Ngọc Ninh vào quầy thu ngân.

CHÁP 12

RENG.....RENG.....

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cả bọn kéo nhau vào lớp, vừa đi vừa trao đổi số điện thoại của nhau.

- Đây chiều có ai bận gì không? Đi shopping đi. Ngọc Ninh lên tiếng

- Cũng được, đi đi, chiều nay mình sẽ mua quà ra mắt mấy you luôn.Nó lên tiếng

- Chắc mình ko đi được đâu.Tuyết Mai áp úng lên tiếng. Như hiểu được suy nghĩ trong đầu của Tuyết Mai, nó lôi kéo ngay- Đi đi mà, mình tặng quà mà you ko nhận là xem thường mình đấy nha. Nghe vậy, Tuyết Mai cũng gật đầu đồng ý nhưng vẫn còn miên cưỡng lắm, thấy vậy nó chột luôn – vậy 2h chiều nay hẹn gặp nhau ở trước Diamond nha. Nói xong nó đi thẳng xuống chỗ ngồi trước sự ngạc nhiên của 3 đứa bạn mới quen . “Quà ra mắt còn ở Diamond luôn đấy, phải nhà nghèo thật ko vậy trời”.

- À mà này, mày tao cho dễ sống đi, bạn bạn.. tớ tớ ko quen đâu. 3 đứa kia sock tập 2 rồi cũng lắc đầu đi theo nó.

- Đây , em to gan lắm nha. Thì thầm
- Hả?chuyện gì mà to gan. Thì thầm
- Chuyện ở căn tin đó. Thì thầm
- À , chuyện nhỏ ấy mà. Thì thầm

Cứ mãi thì thầm to nhỏ, Quang Anh không hề biết là bà la sát dạy môn quản trị nhân sự đã vào lớp.

- Trần Quang Anh, em đang làm gì vậy không biết là vào lớp rồi à, còn nhiều chuyện hả? bị chữ mặt Quang Anh tiu nghỉu, thấy tội, còn nó thì nhờ cái lưng to lớn của Quang Anh che nên bà la sát không thấy, nên thoát tội, lúc này đang hihi... haha. Haizz chỉ tội cho Quang Anh, Nó chưa chường phát nào mà đã gục rồi.

2 giờ chiều.

Nó đang đứng trước cửa Diamond – nó cực kỳ đúng giờ, nhưng.... 3 đứa bạn nó đâu

2h15 Tuyết Trang đến

2h 30 2 người còn lại tới

Ya, tụi mày xài đồng hồ dây thun với tao đây à. Nó hét lên, như trời chuẩn bị sập xuống tới nơi. 3 đứa kia ra về biết lỗi lắm: tụi tao xin lỗi, lần sau ko như vậy nữa, không như vậy nữa. ủa giọng con này khỏe quá nhỉ. – còn có lần sau nữa hả? nó gầm lên như sư tử rống. Ôi chao, sao ko để ý xung quanh gì hết vậy chứ? Mọi người nhìn nó lắc đầu tiếc hùi hụi – đẹp mà khủng

Vừa bước vào cánh cửa của trung tâm thương mại Diamond, nó vui vẻ như những đứa trẻ, cứ chạy hết chỗ này tới chỗ kia, hết nhìn bên này lại ngó bên kia hệt như nhỏ nhà quê mới lên thành phố, làm 3 đứa còn lại đi sau nó mà cứ cúi cúi, sợ quê đây mà.

- Đây cái áo kia đẹp ko? Nó chỉ vào cái áo pull trắng có in hình chú gấu poor
- ĐẸP..... cả ba đứa kia đồng thanh – trời mày định tới đây để mua cái áo pull đó hả, mày đúng là gái quê mới lên thành phố mà
- Cái gì ? Gái quê ? mới lên thành phố? Cái mặt nó lúc này không thể ngó hơn được nữa. Đây mỗi người có sở thích riêng nha. Nó nói như để lấp liếm cái cục quê trong người nó – mà nè, tụi mày thích gì thì chọn đi, tao tặng.
- Thật ko? Mày có tiền trả ko đấy, sao tao thấy nghi ngờ quá nha
- Ô hay, mấy con này, lời bạn nói mà ko tin à, chọn đi, gì chứ mấy thứ này chỉ là con tép trên mép con miu mà tao thì là con miu, biết chưa? Con miu thì sao ? nhỏ Ngọc Ninh ngây thơ hỏi lại.- thì con miu liếm 1 phát thì con tép mất tích chứ sao, chậm hiểu quá đi. Nó bực bội đốp lại. – Là sao? Lần này tới lượt Tuyết Mai lên tiếng. Nó, cái mặt đang cố kìm nén bực bội, cái miệng thở phà ra ngoài một cái,làm mấy sợi tóc trước bầy pháp phối, gằn lên từng tiếng : có.ghĩa.là.tụi.mày.cứ.chọn.thoải.mái.tiền.bạc.là.chuyện.nhỏ.hiểu.chưa? và rồi: do you understand ? nó như gầm lên nhưng lại cố kìm nén, ko thể buồn cười hơn, nhưng sau câu nói của nó thì ko thấy bóng dáng của đứa nào cả, tụi nó mỗi đứa một phương tìm thứ mình thích, ai mà dám đứng gần atula đang trong thời kỳ luyện công cơ chứ. Còn lại một mình, nó quay qua định tìm chỗ ngồi thì thật ko may là vừa quay đầu lại nó đã va phải thứ gì đó to ù ụ, làm đầu nó choáng váng và cái thứ đó ko ai khác chính là Thiên Vũ
- Đây đi đứng kiểu gì vậy hả? bộ ko có mắt hả? đuôi cũng thấy lơ mờ chứ? Vừa đau vừa giận nó xả một tràng mà ko cần biết đối phương là ai.
- Đây cô ả nói có lý lẽ chút được ko,cô va vào tôi mà còn giở trò ăn vạ nữa hả. Vừa ăn cướp vừa la làng. Thiên Vũ cũng ko vừa. và rồi đại chiến thế giới thứ 3 đã nổ ra.
- Lý lẽ cái đầu anh, ai là người bị thương thì người đó là người bị hại chứ sao nữa. mà ko phải vừa ăn cướp vừa la làng là bản chất của người Việt Nam.
- Cô mà bị thương a, bị thương chỗ nào, cái miệng cô cứ ăng ẳng thế kia mà bị thương cái quái gì?

- Gì mà ăng ăng, ý anh kêu tui là dog hả, tui sẽ kiện anh vì tội phỉ báng người khác xem anh có già mồm được nữa ko.
- Cô kiện đi, tui sẽ đi hầu, xem ai sợ ai, người đầu mà vô lý, con gái gì mà như cạp cái
- Anh nói ai là cạp cái hả, tui mà là cạp cái thì nãy giờ anh còn toàn cái mạng à
-
- Hai người có thôi đi ko hả? định để bảo vệ đến lòi 2 người ra ngoài à? Quang Anh ko chịu được nữa la lên.
- Liên quan gì đến cậu/ anh. Cả nó và Thiên Vũ cũng đồng thanh, cả 2 nhìn nhau như 2 con bò tót sắp lao vào hút nhau.
- Này , mày còn ở đó làm gì vậy vào tính tiền cho bọn tao mau ko hả, Ngọc Ninh ko biết ở đâu hốt ha hốt hải chạy ra phen một câu xanh rờn, làm nó nuốt nước miếng cái ực , liếc xéo Thiên Vũ 1 cái, người đầu rõ vô duyên. Rồi chạy theo Ngọc Ninh vào quầy thu ngân.

13. Chương 13

CHAP 13

Nó chìa cái thẻ cho thị thu ngân, ý bảo tính tiền đi, chị thu ngân nhận cái thẻ trong tay nó loay hoay một lúc thì quay qua : xin lỗi quý khách thẻ này đã hết hạn thanh toán rồi ạ.

- Hết hạn thanh toán? Nó ngạc nhiên, giương đôi mắt bồ câu (con bay con đậu) lên nhìn chị thu ngân, ko hiểu, I don't understand , chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? nó đưa thêm mấy cái thẻ nữa nhưng kết quả cũng vậy.
- A....HAHA.....HAHA bên này Thiên Vũ cười hả hê – ko có tiền mà còn làm bộ phách lối đã vậy còn bày đặt vào đây shopping, thôi được rồi cô em, hôm nay đại gia đây đang vui, tiện tay thanh toán luôn hộ cô em vậy. haha....haha. Thiên Vũ nói xong lại cười như cổ chọc tức nó, đầu biết rằng khuôn mặt nó bây giờ đang tối xảm , khuôn mặt lạnh như băng bắc cực.
- “rốt cuộc là chuyện gì? Có chuyện gì mà mình không biết” nó ko để ý tới lời nói của Thiên Vũ, càng ko biết là có 1 tên mắc dịch đang cố tình trêu chọc nó, nó vụt chạy đi trong con mắt ngỡ ngàng của những người ở lại
- Gì chứ. Giận rồi à. Mới nói có vậy mà giận à. Thiên Vũ lúc này mặt nghệt ra,ngu ko thể tả, tỏ vẻ hựt hẫng,một cảm giác khác lạ đang xâm chiếm hết người anh.
- Nó chạy ra khỏi Diamond, leo lên taxi đi thẳng về nhà, may sao trong ví nó còn ít tiền mặt để trả tiền taxi chứ nếu ko thì ... mất mặt chết mất. haizz
- Nó chạy thẳng vào nhà, đụng ngay phải ông quản gia - tiểu thư đã về, lão có chuyện muốn thưa với tiểu thư. Đúng nó cũng đang có chuyện muốn hỏi đây mà – có chuyện gì ông nói đi. Nó lên tiếng – Chủ tịch có lệnh đóng băng hết các tài khoản của tiểu thư rồi ạ.
- Tại sao? Nó ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên, nó đâu làm sai chuyện gì tại sao lại đối với nó như vậy, từ đầu tới cuối nó đều nghe theo lời ông nó răm rắp, vậy mà. Giờ nó biết lấy gì sống đây chứ.
- Sáng nay tiểu thư đã giới thiệu tên của mình là Khay Vi, chứ không phải là Kỳ Vân, điều này làm chủ tịch rất tức giận.
- Cái gì ? - nó thật ko thể hiểu được, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà tức giận, mà làm ra những chuyện như vậy sao. Nhưng khoan đã,” làm sao ông biết mình đã giới thiệu như vậy”, mặt nó – ko từ ngữ diễn tả đơ- đánh lại- vô cảm- thật đáng sợ. “ ông cho người theo dõi mình”. Về Việt Nam rồi mà ông vẫn ko cho nó

sự tự do, không cho nó lấy cái quyền đơn giản đó của con người sao, quan trọng hơn là, mọi hành động của nó ông nó đều biết, thật đáng sợ, nó thấy mình bất lực, hoàn toàn bất lực

- Rồi từ nay tôi sống bằng gì ? nó hỏi một cách ngây thơ, khuôn mặt tội ko thể tả.(haizz cái cô này tự nhiên ngốc đột xuất)

- Dạ? ông quản gia ngạc nhiên 3s rồi như hiểu ra điều gì đó, bật cười nhưng lại cố kìm nén – dạ thưa tiểu thư, chủ tịch có dặn tất cả những thứ tiểu thư cần chỉ việc nói với lão, lão sẽ chuẩn bị , còn những thứ khác, nếu tiểu thư muốn mua riêng thứ gì thì tự kiếm tiền mà mua.

Tự kiếm tiền mà mua. Trời ơi. Đời thật phũ phàng với nó. Bây giờ, nó ngồi chờ đợi, như ko tin được vào tai mình – tự kiếm tiền mà mua. - Tui làm đại tiểu thư nhà giàu để làm gì hả ông trời, ông trời có mắt ko vậy chứ, oa ... oa... oa. Nó gào thét trong phòng rồi khóc như đứa trẻ(đứa trẻ khóc thì không có nước mắt đâu)

14. Chương 14

CHÁP 14

Vậy là ngày đầu tiên đi học của đại tiểu thư nhà Hoàng Kỳ đã trôi qua với một đồng rối rắm như vậy, nhưng hình như thiếu gì đó thì phải, nó bật dậy khỏi giường, điều đặc biệt mà anh nó dành cho nó, đâu, ko có , ko có gì cả khi mà ngày cũ đã sắp sửa trôi qua.

Haizzzz! Sao ai cũng thích bắt nạt mình thế nhỉ, thấy mình hiền cứ ăn hiếp là sao ta,(hiền thấy ớn), cả honey cũng vậy (nó gọi anh nó là honey), đã hứa rồi mà ko giữ lời, đáng ghét quá đi. Cứ mãi trách móc oán than cuối cùng nó cũng chìm vào giấc ngủ.

Reng..... reng.....

Nó bị cái đồng hồ báo thức đánh thức khi mà ngoài kia mấy con chim sẻ hót líu lo đón chào ngày mới, thở dài một cái thở hiện sự chán nản đến tận độ, lê tấm thân tàn vào nhà vệ sinh. Nó ko có thói quen ngủ nướng hay lăn lóc trên giường khi nghe tiếng đồng hồ báo thức, đúng là một thói quen tốt đấy mà.

15ph sau

Nó có mặt tại bàn ăn, ko tiền mà phải ăn sáng ở nhà chứ sao nữa, ngồi xuống bàn ăn, mặt nó ko thể nào buồn hơn được và vẫn là bài ca con cá của nó: tiền ko có, tình ko có, ngồi trong xó, nhìn con chó, nhục hơn nó...<_>, và tất nhiên là nó chỉ dám than thân trách phận trong bụng mà thôi, tội nghiệp cho cô nàng quá.

Vẫn là chiếc xe buýt hôm qua, vẫn là những ánh mắt khinh thường nhạo báng đó khi nó vừa đặt chân xuống xe buýt. Nhưng hôm nay nó ko thêm quan tâm nữa, điều nó quan tâm hơn hẳn là làm sao để ăn nói với mấy con bạn nó đây, huhu...huhu

Vào tới lớp, nó đi thẳng xuống chỗ ngồi của mình, thở dài một cái rồi nằm úp mặt lên bàn để che dấu cái cục què đang phát tác trong người nó cho đến khi.....

- Này Khay Vi , hôm qua mày bị gì vậy, tự nhiên bỏ về là sao, đã nói là mua quà tặng tui tao vậy mà

- Mày có im cái mồm đi ko hả? tại tao có việc bận được ko hả? nó bực bội chặn ngang họng Nguyên Thảo đang bị bô cái miệng mà mặt thì đỏ như con gà đá

- Uhm, im thì im làm gì ghê vậy. Nguyên Thảo tui nghỉ bỏ về chỗ ngồi, nhìn thấy tội.

Này giờ ngồi bên cạnh, Thiên Vũ cứ tưởng là nó giận nên mới vào lớp đã tỏ thái độ như vậy nhưng hành động vừa rồi của nó đã ko qua mắt được anh chàng lăm lăm trò này

- Á à. Thì ra là cò người đang xấu hổ. Nói xong cái câu khích tướng đấy, hần còn bơm thêm nụ cười đều ko thể tả được.

Lúc này nó vẫn nằm úp mặt che dấu cái cục què đang trào dâng cộng cục tức đang ứ nghẹn mà ko làm sao bộc phát được. AAAAAAAAAAAAAAA nó như muốn hét lên. Bên kia, giọng Ngọc Ninh bơm thêm một câu làm ly nước chính thức tràn bờ : hôm qua khi mầy về, anh Thiên Vũ đã tính tiền giùm tui tao rồi, hihi...hiiii, anh Thiên Vũ thật galang m cảm ơn anh đi nha.

1s

2s

3s

Sau khi đã nạp xong câu nói của nhỏ Ngọc Ninh, bom chính thức nổ.

- WHAT ???? WHO???? Nó hét lên, xả bao nhiêu cái tức tối nãy giờ đang kìm nén. Nó quay qua Thiên Vũ lại hét : WHYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY? Mặt nó nhăn như dít khỉ, hai nạy nắm thành nắm đấm đưa lên đưa xuống như giã gạo, mặt đỏ như quả gấc, vì tức giận, nó nhắm mắt lại, thở hắt một cái rồi : AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. Nó hét lên ,mặc kệ bàn dân thiên hạ nãy giờ đang nhìn nó chằm chằm, và những giọng nói ko quen ko lạ của bọn kia vang lên : ai đó gọi 115 hộ cái, a ko phải gọi cho BVTT , nhanh nhanh giùm cái (BVTT là bệnh viện tâm thần đó các bạn), bên này 3 đứa bạn nó đang há hốc vì kinh ngạc, sức công phá quá lớn,làm 3 chàng trai bên cạnh cũng ko khỏi bị ảnh hưởng, mỗi người một vẻ : Quang Anh đơ như cây cơ, Thiên Vũ Cười lẫn lộn, còn anh chàng kia mỉm cười thật dịu dàng, và nụ cười đó của anh chàng có sức công phá ko thua kém gì tiếng hét của nó, mặt nó : đỏ -> đơ, lần đầu tiên nó thấy anh chàng kia cười mà sao nụ cười lại hiền như vậy, ầm ập như vậy.

1s

2s

3s

Đơ 3s cho đến khi Quang Anh lấy tay vẩy vẩy trước mặt nó,nó lấy tay mình hất tay Quang Anh ra, nó thấy khó hiểu quá, bộ nó cảm anh chàng thật hả trời.

Oh no! anh chàng thật xấu số.

15. Chương 15

CHÁP 15

Giờ ra chơi, nó vẫn ngồi trong lớp, tiền đâu mà xuống căn tin tung tăng cơ chứ, đang thể hiện bộ mặt thiếu não làm cho anh chàng bên cạnh cứ tủm tủm cười suốt.

- Này có người kêu bạn xuống sân bóng gặp kìa. Một thằng con trai chạy lại nói một câu cụt ngủn rồi biến như có ai đó bấm nút biến vậy. Lê cái thân hoang tàn ko ai nhận ra xuống sân bóng. Ồ ồ, có khoảng 20 thằng con trai như dân bụi đời, đang nhìn nó cười khẩy, và ai kia.

- OH ! ai đây ta, ko phải là chị hai trường RoYal sao, sáng giờ ko thấy đâu, cứ thấy lạ lạ làm sao, hóa ra là đang chuẩn bị trò vui cho tôi chơi à. Hehe....heheNó buông lời trêu ghẹo , kèm theo là một điệu cười ko thể đều hơn được nữa.

- Được, nếu mầy đã thích vậy thì tao ko để mầy đợi thêm nữa, lên đi tui bay. Tuyết Trang ra lệnh, ánh mắt tóe lửa, lập tức 20 thằng con trai kia xông lên, thật hèn hết sức mà. Nhưng bấy nhiêu đó lám sao đủ gây ngứa cho nó cơ chứ. Nó tung một cước vào bụng tên xông lên đầu tiên làm hắn văng ra cả mét, rồi quay lại thực hiện cú đá sau vào mặt cái tên đang định đánh lên đây mà, đáng đời, quay lại nó bay thẳng lên kẹp cổ cái tên đang cầm cây gậy tính đập nó, vật hắn ngã cái bịch xuống sân cỏ, ôi chao cái bàn tọa còn đâu chứ, chất là nát như tương rồi,và cứ như vậy nó hạ gục 20 thằng nhãi trong khi chúng còn chưa đựng được lấy cái đầu móng tay nó. Xong đâu đó, nó phúi phúi hay tay, như phúi bụi í, rồi ngồi xuống cạnh một thằng

đang nằm ôm mặt dưới chân nó phán một câu xanh rờn : “mấy chú còn kém lắm..., muốn đấu với chị hả, về luyện thêm đi . haha.... Haha”. Nói xong, nó đứng dậy, đi ngang qua Tuyết Trang đang đứng với cái mặt của con tấ kè lúc xanh lúc đỏ, ko quên tặng cho chị chàng một nụ cười phải nói là ko thể đều hơn mà ko biết ở đẳng kia, sau một gốc cây cổ thụ có một anh chàng đã chứng kiến hết mọi việc và đang cười nụ cười thích thú, đó ko ai khác chính là Khắc Thiên, anh chàng lạnh lùng ngồi cạnh Quang Anh. Từ cái ngày nó xuất hiện, anh chàng đã thay đổi rất nhiều, từ ko quan tâm -> quan tâm, từ lạnh lùng -> ngọt ngào, mà chỉ với nó thôi nha, nhưng anh chàng đều thể hiện một cách âm thầm nên chả ai biết cả.

Đâu đó trên sân thượng của trường, có 2 anh chàng đang nói chuyện của hai người đàn ông, ko ai khác chính là Quang Anh và Thiên Vũ:

- Mày thích khay Vi phải ko? Quang Anh lên tiếng
- Thích? Mày có bị điên ko, tao mà thích con nhỏ khủng đó hả? Thiên Vũ lên tiếng phủ nhận
- Mày chắc ko? Vậy tại sao mày cứ trêu chọc cô ấy hoài vậy?
- Oh, mày ghen à, lạ quá ta, thiếu gia Quang Anh mà cũng biết ghen cơ đấy, cái đồ thay bồ như thay áo như mày mà cũng biết ghen sao, haha...haha. Thiên Vũ liên tục ca bài ca “ghen” khiến ai kia như nổ đom đóm.
- Tao ko đùa với mày, trả lời tao đi ,tại sao?
- Tại tao thấy nhỏ đó ngộ ngộ nên trêu cho vui thôi, bộ mày thật lòng với nhỏ thật hả? Thiên Vũ lấy lại bộ mặt nghiêm túc
- Kệ tao- Quang Anh vẫn bốp chát, ko chịu thừa nhận nhưng cái bộ mặt anh thì nói lên tất cả - um tao thích cô ấy đấy, sao nào?
- Tao nhắc ầy nhớ để sau này lại trách tao, những đứa như tụi mình ko có quyền tự quyết định mấy chuyện đó đâu, nên nếu mày lỡ thích nhỏ đó thì ngừng lại đi. Vẫn là Thiên Vũ lý trí, lí trí đến đáng sợ.
- Kệ tao, chuyện của tao, tao tự biết làm gì. Nói rồi quay lưng ngoe nguẩy bỏ đi còn lại một mình Thiên Vũ đứng thở dài,lắc đầu ngao ngán.

16. Chương 16

CHÁP 16

Vừa vào lớp,nó đã thấy ba đứa bạn nó ngồi to nhỏ gì đó, bản tính nhiều chuyện ko cho phép nó bỏ qua – này chuyện gì mà tụi bay vui vậy hả?

- Nguyên Thảo đang kể về 4 hotboy của trường mình đấy ? Tuyết Mai lên tiếng.
- Oh ! 4 hotboy nào vậy? Câu hỏi cụt ngủn của nó làm cho 3 nhỏ kia bật ngửa hiện đang trong tình trạng chết lâm sàng, trời ơi con nhỏ thấy thế mà nhiều lúc nó ngu thấy tội.
- Tao xin mày đó Khay Vi. Nguyên Thảo lên tiếng giọng vô cùng bất mãn.
- Gì nữa, ko biết thì tao hỏi thôi, tụi mày làm gì ghê vậy, ko phải có câu : ko biết phải hỏi, muốn giỏi phải học sao? Nó làm mặt ngu, nguyên Thảo thở dài ngao ngán nhưng cũng năng nổ kể lại, gì chứ đây là sở trường của nhỏ mà.
- Này nè, 4 hotboy của trường mình chính là mấy anh chàng đang ngồi xung quanh mày đó.
- Xung quanh tao?
- Chứ còn ai nữa?
- Ồ.... mà bọn họ cũng có chuyện để kể à?

- Tao lạy mầy Khay Vi mấy anh ấy mà ko có chuyện để kể thì ai có chuyện để kể hả con nhỏ khủng này.

- Oh ! mầy kể tao nghe thử coi.

Nó với Nguyên Thảo đùa đắp một câu thành ra mãi 1ph30s sau câu chuyện về 4 chàng hotboy của trường quý tộc Royal mới chính thức bắt đầu.

- Đầu tiên là Thiên Vũ, anh ấy là con trai độc nhất và là người thừa kế của tập đoàn Diamond, tập đoàn đứng đầu nước mình đó. Anh ấy bề ngoài rất lạnh lùng nhưng ko hiểu sao nhiều lúc tao thấy anh ấy âm áp lắm, đặc biệt là mấy ngày gần đây nha. Thứ hai là Quang Anh, anh ấy là người thừa kế của tập đoàn Viễn Thông lớn nhất nước mình đó, anh ấy có nụ cười tỏa nắng, ai mà nhận được nụ cười của anh ấy chắc chắn là ngả quỵ sau 3s- trừ mầy.Nguyên Thảo nói xong quay qua liếc nó một cái rồi tiếp tục câu chuyện. Khắc Thiên là con trai của tập đoàn hàng hải lớn nhất nước mình, tuy nhiên sau anh ấy còn một người em trai nữa nghe nói là con của mẹ kế,từ nhỏ anh ấy đã phải sống một mình rồi vậy nên anh ấy như người vô cảm vậy, tao chưa từng thấy anh ấy nói chuyện với ai ngoại trừ mấy người kia, lúc mới vào lớp này tao cứ tưởng anh ấy bị câm kia.Nguyên Thảo xoắn tròn đầu khiến nó choáng váng, trong mắt nó bọn họ cũng bình thường mà có gì đặc biệt đâu. À ko, ngoại trừ người có nụ cười kia, là ai thì ai cũng biết, mà cũng nhờ có Nguyên Thảo mà nó được biết nhiều hơn về anh, thật sự nó mới tới có 2 ngày nhưng anh chàng cứ quanh quẩn trong đầu nó, đặc biệt là sáng nay, nụ cười đó.... Nhưng mà hoàn cảnh của anh, hèn gì anh lạnh lùng vậy, ánh mắt lại buồn như vậy, như bỗng nhớ ra điều gì, nó quay qua hỏi Nguyên Thảo

- E mầy, còn thiếu một người nữa, mới có 3 người mà. Nó khều khều tay Nguyên Thảo kêu nhỏ nói tiếp, thật ra ko phải nó hám trai mà ngồi nghe mấy chuyện tầm xàm của mấy tên kia đâu, chẳng qua là con quái vật mang tên nhiều chuyện trong người nó lớn quá khiến cô nàng cứ thấy chuyện là nhào vô.Nguyên Thảo nhìn nó rồi cười gian manh- vậy mà kêu ko quan tâm, nhưng thôi em đã có hứng thú thì chị đây kể à nghe , hehe... hehe, nó như mắc nghẹn, nhưng nhỏ Nguyên Thảo đau thêm để ý tiếp tục câu chuyện như có một ko hai của mình:

- Người thứ 4 là Kỳ Khôi

- Kỳ khôi ? ?? nó chặn ngang họng nhỏ Nguyên Thảo thể hiện thái độ ngạc nhiên tốt độ ,hỏi lại làm mấy đứa kia cũng ngạc nhiên theo nó, cả 3 đứa kia chồm lên :

- Mầy biết anh ấy hả????

- À ko. Tại tao thấy cái tên hay hay nên hỏi lại thôi. Nó vừa cười ngu vừa nói để lấp liếm nhưng trong bụng vẫn còn nhiều nghi vấn, anh nó từng học trường này sao, sao nó ko biết gì hết vậy?

- Kỳ Khôi là hoàng tử trong mơ của bất kỳ cô gái nào trường này đấy,anh ấy lạnh lùng, đẹp trai ... ko từ ngữ nào diễn tả được, chỉ cần được anh ấy nhìn thôi cũng đủ đưa ai đó vào nhà thương chứ đừng nói là nói chuyện, nghe nói hồi đó mỗi ngày có ít nhất mấy em cấp cứu vì anh ấy đấy,nhưng tiếc là 2 năm trước anh ấy qua Mỹ rồi, nghe nói là gia đình có chuyện gì đó, nếu nói 3 người kia giàu thì anh ấy còn giàu hơn, phải 3 cái tập đoàn kia gộp lại với nhau chưa chắc đã lớn bằng tập đoàn nhà anh ấy, nghe đâu bên Mỹ anh ấy ở lâu dài chứ ko phải biệt thự đâu nha.

- À à , biết rồi.

- Đây cái mặt kia là sao hả ? kể chuyện ấy còn chán hơn kể cho con gián nó nghe. Nguyên Thảo hằn học giận dữ

- À mà mầy mới đi đâu về đấy? Tuyết Mai như đột nhiên nhớ ra

- Đi gặp Tuyết Trang. Nó đáp tỉnh queo làm 3 đứa kia phải thốt lên: CÁI GÌ???

- Thế có chuyện gì ko? Ngọc Ninh tỏ vẻ sốt sắn quan tâm

- Mầy nhìn tao có giống bị gì ko? Vẫn là cái giọng tỉnh queo làm 3 đứa kia tức lồng lộn.

- Sao mầy ko nói gì với tụi tao hả?hả??? lẽ có chuyện gì thì sao? Mầy biết chị ta gian xảo lắm ko hả???? 3 đứa mỗi đứa một câu, lồng lộn lên với nó.

- Hì hì...hì hì. Biết rồi, biết rồi, lần sau sẽ nói cho tụi mày biết. Nó cười cười, giơ 2 bàn tay ra phía trước xua xua làm ra vẻ biết lỗi lầm. chỉ có vậy mới làm ấy đứa bạn của nó hạ hỏa chứ biết làm sao giờ, kể ra thì tụi nó cũng tốt, còn biết đồng cam cộng khổ, có họa cùng chịu nữa chứ ,hehe... hehe (vì chưa có phúc nên chưa hưởng được <_>)

17. Chương 17

CHAP 17

Cô vào.

Cả lớp im lặng đến đáng sợ, ko biết trường này tuyển dụng ở đâu mà được một đội ngũ giáo viên ghê rợn đáng sợ thế này, cả atula nó cũng phải khiếp sợ vài phần. haizz....mà có như vậy mới trị được bọn nhà giàu này chứ, đúng ko hồ danh là ngôi trường đào tạo nhân tài cho đất nước mà.

Tuy là vào lớp rồi , nhưng bọn nó vẫn chưa hết chuyện, thế là chiến thư cứ bay vèo vèo từ bàn này sang bàn kia, và hậu quả là: khi nó đang loay hoay viết viết xóa xóa và định dùng nội công thâm hậu phi chiến thư qua bàn bên kia thì

- Ôi mẹ ơi !!!!!!!!!!!!!!! tiếng nó thất thanh. Bên kia 3 con nhỏ mặt cắt ko còn hột máu.

- Mời em lên bảng, thưa tiểu thư Khay Vi.(trường quý tộc nên đại đa số là con nhà giàu, giáo viên gọi bọn nó là tiểu thư hết, tránh những cái nhảm tai hại) – tiếng bà cô oan oan- mang luôn cả tờ giấy kia lên. Nó ngược mắt lên nhìn cô

1s

2s

3s

Nó thất thểu cầm “bức thư tình” của nó thất thểu bước lên bảng.

- Đọc lên cho cả lớp nghe. Bà la sát tiếp tục lên tiếng

OH MY GODS!!!!!!!!!!!! Chúa ơi, hãy cứu rỗi linh hồn và thân xác con, Bồ Tát hiển linh người hãy giải thoát con khỏi nguy hiểm. Phật tổ ơi, hãy mang con khỏi biển khổ này đi. Nó vừa đi vừa lẩm bẩm như đọc thần chú.Nó đã bước lên tới bàn giáo viên, nhìn xuống lớp, hướng cái mặt nai tơ ngơ ngác , nhiều khả năng dậm nát cả rừng xà nu của nó xuống lớp, đảo mắt nhìn bà cô “thân yêu” , rồi 3 đứa bạn(đang cuối gằm mặt xuống bàn) “ôi lạy chúa tôi, tụi mày”, nó gào thét trong lòng. Nó đưa ánh mắt tội nghiệp cầu cứu , nhưng hỡi ôi, ko ai giúp nó, nó nhìn tới đâu thì ở đó ko quay mặt đi chỗ khác hoặc tệ hơn là nhìn nó cười khinh khỉnh với ý tứ ko thể nào khác được, đó là “đáng đời”, và tệ hơn là Quang Anh của nó đang đau khổ quay mặt đi chỗ khác,còn cái tên Thiên Vũ kia đang cười như cha chết sống lại, nó thảm nguyện rửa trong lòng,nó chợt nhớ ra điều gì đó quay phắt qua nhìn Khắc Thiên, nhưng trời ơi, sét đánh trúng nó rồi , anh chàng cứ trơ ra trên mặt còn viết mấy chữ: tôi đang chờ xem kịch hay. Đang chết trong lòng thì tiếng bà cô lại vang lên : ko đọc à hay là để tôi đọc giùm cho nhé.....

Chuyến này khó thoát rồi, Nó bắt đầu cất tiếng đọc bức thư tình có 1 ko 2 kia, đại gì mà để bà chẳng đó đọc chứ :

“- ồ hôm nay cô giảng hay quá.....

- Đọc đúng nội dung đi, ko thì tôi đọc cho đấy mà hình phạt còn nặng hơn đấy.Bà cô lên tiếng , đập tan âm mưu của nó khi mà nó còn chưa đọc hết câu.

Nó bây giờ như chết đứng trong tư thế của Từ Hải, cô là người hay ma vậy mới đó mà biết nó viết gì rồi sao, trời ơi..... và rồi nội dung thật sự của “bức thư tình” kia cũng được công khai khi mà bà cô ko

còn đủ kiên nhẫn nữa kêu 1 con nhỏ nào đó trong lớp lên đọc, mà xui thay là con nhỏ chứ ko phải thằng nhỏ, có con nhỏ nào trong lớp ưa nó đâu (ngoại trừ mấy đứa bạn nó). Con nhỏ cầm tờ giấy.

1s

2s

3s

Con nhỏ cười như suốt toàn bộ cuộc đời nó từ trước tới giờ ko được cười và bây giờ là cơ hội để nhỏ cười.

3 s sau đó, nhỏ cất giọng vàng oanh (mấy bạn đọc tự biết ai nói gì nha):

- Chiều nay mày làm gì?
- Tìm việc
- Làm thêm hả, sao phải làm thêm
- Làm thêm thì để kiếm tiền chứ làm gì, mày hỏi ngu vậy
- À à,ý tao là mày kiếm tiền để làm gì cần tao giúp ko
- Ko cần đâu, tao Kiếm tiền mua mấy cái underwear thôi.
- What?? Underwear??
- Uh, muốn mua mấy bộ mới

.....

Tới đây, cả lớp cười nghiêng ngả,chỉ tội ai kia mặt đỏ như quả gấc,hiện đang trong tình trạng chết lâm sàn.

18. Chương 18

CHÁP 18

Ngày học thứ 3 !

Hôm nay thật sự nó ko muốn tới trường, thật lòng là ko muốn một chút nào hết, trời ơi, làm sao đây, xấu hổ chết mất, bình thường người ta nói “ cái miệng hại cái thân” chứ bây giờ là “ cái tay nó hại cái thân rồi” huhu.....huhu. Có ai ko cứu tôi với.

Nó cứ như vậy, gào thét cả buổi sáng, nhưng đến giờ phải đi học là quy luật của cuộc đời nó, mà quy luật thì nó vẫn cứ diễn ra theo đúng trình tự của nó ko thể nào làm khác được, vẫn phải đến trường.

Nó vừa bước chân vào tới cửa lớp.

“ quái , hôm nay có gì đó là lạ à nha”- vừa đi nó vừa lẩm bẩm. Và rồi , nó cũng được biết lý do. Trên bàn nó :

1 cái xanh

1 cái đỏ

1 cái vàng

1 cái tím

.....

Có hơn chục cái underwear đang ngự trị trên bàn nó. Và những tiếng cười nãy giờ đang kìm nén giờ chỉ chục bùng phát thôi, oh my god, chúng nó cười, cười như chết đi sống lại, cười trên nỗi đau khổ của ai đó

đang đứng chết trân, mặt từ trắng hồng -> đỏ -> tái và các bạn biết ko, khi mà màu sắc trên mặt thay đổi như vậy cũng có nghĩa là tâm trạng của ai đó cũng thay đổi theo, bây giờ đâu đó ko có một con người đang tức giận hay xấu hổ nữa mà thay vào đó là một con sư tử, các bạn có biết sư tử hà đông ko, chính xác là nó, và hiện tại con sư tử đang tức giận vì lý do gì ai cũng biết, hiển nhiên khi sư tử tức giận thì luôn luôn kèm theo những tiếng gầm ghê rợn:

- GẦMMM..... LÀ AI?

- GỪ..... LÀ KẸ NÀO?

- GẦM..... DỌN CÁI ĐỒNG NÀY NGAY CHO TÔI

- GỪ..... CÓ DỌN NGAY KO HẢ?

Khi mà cái gừ cuối cùng cất lên, có một tên con trai luống cuống chạy tới, tay run run thu dọn cái đồng trên bàn nó và cũng luống cuống chạy đi, đâu phải vậy là xong, tên đó vừa quay lưng nó có giơ đập cho tên đó cảm cổ xuống nền gạch: cái tội chộc bà nè. Tên đó lồm cồm bò dậy, lắp bắp ko ra hơi : dạ.... ch..ị ... ời.... Ko... ph..ải e...em thấy mà tội, haha Haha ai kêu đụng vào atula làm gì. Nhưng bấy nhiêu đó chưa đủ cho nó hả giận, thấy bóng dáng Quang Anh ở cửa, nãy giờ vẫn chưa bắt được con cá giờ lại vớ được cái thớt , ôi trời ơi, Quang Anh ơi Quang Anh sớm ko đến, muộn ko đến lại đến ngay lúc này (t/g : lắc đầu, tặc lưỡi).

- GẦM..... TRẦN QUANG ANH

- Hả ? em gọi anh à, có gì ko. Mặc dù là nó gầm to như vậy nhưng anh chàng cũng chẳng hề để ý, được nàng gọi là hạnh phúc nhất đời rồi, bình thường nói nàng còn chẳng thèm ư hử chứ đừng nói là gọi tên chàng, nghe nó gọi Quang Anh, miệng cười toe toét ton ton chạy tới mà ko biết rằng nguy hiểm đang kề cận anh.

- GỪ... TUI KHÁT NƯỚC ĐI MUA NƯỚC CHO TUI ĐI.

- À , em khát hả, này đi mua nước cho Khay Vi nhanh . Quang Anh như vớ phải vàng, bình thường chàng mua nước nàng có thèm uống đâu, giờ lại kêu chàng mua nước, vui ra mặt vội quay qua kêu tên lính lác đi mua nước, nhưng đâu ngờ ...

- GẦM... TUI KÊU ANH ĐI MUA NƯỚC CHO TUI CHỨ CÓ BẢO TÊN ĐÓ ĐI MUA HẢ?

- À , giọng Quang Anh lý nhí, hình như đã đánh hơi thấy mùi nguy hiểm đâu đây, nhưng chiều theo ý nàng, chàng vẫn đi mua.

2ph sau, chàng xuất hiện với lon coca trên tay (cái trường rộng vậy mà chỉ mất có 2 phút, chắc là phải chạy maratong đây mà, haizzz tội nghiệp), bên trên đám con gái đang nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn, giờ là một con sư tử với một bầy cọp cái chuẩn bị nhảy vào vồ nhau.

- Khay Vi, nước đây em- giọng anh chàng ngọt ngào.

- GỪ..... AI KÊU ANH MUA COCA HẢ? TUI NÓI LÀ MUỐN UỐNG COCA LÚC NÀO? ĐI MUA NƯỚC KHÁC ĐI.

- Uh, để anh đi mua nước khác, mà em muốn..... đang định hỏi nó muốn uống nước gì nhưng nhìn khuôn mặt Đàng đàng sát khí của nó, chàng chẳng dám hỏi nữa, mà lẳng lặng chạy đi mua, lần này phải mất 5ph chàng mới mua xong và lên tới nơi, nhưng hỡi ôi, vì ko biết là nàng muốn uống nước gì nên chàng quơ hết nước của canteen, mỗi loại 1 lon, nàng nhìn cái bọc to tướng mà phì cười, vậy là hết giận đó hả, thật là biết làm khổ người khác mà, nhìn 3 đứa bạn nó bây giờ mới lò dò bước vào lớp, nó gọi tới chia thành phẩm trong khi ai kia đang há hốc kinh ngạc, cái này gọi là giận cá chém thớt đó, và bây giờ ai đó cũng đã nhận ra mình chính là cái thớt.

Haizzzzzzzzz thật ngốc quá đi !

19. Chương 19

CHÁP 19

Sau khi gầm gừ gừ gừ, nó đã thấm mệt, nằm gục lên bàn lấy lại sức, và tìm inh chút bình yên của ngày mới.

Ngoài kia lũ con gái cứ hét ầm lên, nó thầm nghĩ chắc là có chàng hotboy nào đó đi ngang qua chứ gì. Giọng một nhỏ nào đó : anh ấy về rồi, đang dưới sân trường kìa. Và cả bọn cùng đồng thanh AAAAAAAAAAAAAAAA lên, cả mấy đứa bạn nó cũng vậy, nó nằm chửn thằm “ đúng là một lũ hám trai, mà anh ấy là ai nhỉ? gọi là anh ấy thôi mà bọn nó cũng biết là ai à, bộ thằng cha đó là kẻ - mà - ai - cũng - biết ? Đúng là cái lũ dở hơi”

- Này, sao lại nằm la liệt vậy, ko đi ngắm trai đẹp à ? Thiên Vũ cất giọng giễu cợt

- Tôi ko ham- đáp lại là câu nói cụt ngủn gây mất hứng của nó. Nhưng Thiên Vũ vẫn lỳ lợm

- Ko ham? Bộ cô ko phải là con gái? có đứa con gái nào mà ko mê trai đẹp cơ chứ ? haha....haha.

- Tui....là con gái 100%. Nó gần lên từng tiếng – tuy nhiên ,phì..... lúc mới sinh ra, ba mẹ tui đã tiêm vắc xin... miễn... nhiễm... trai.... đẹp rồi. Do you understand?

- Oh , are you sure?

- Im sure, 100/1000. Đáp xong nó quay ra chỗ khác, ko muốn nói thêm, đây là dấu hiệu cho thấy sự bực bội đã bắt đầu nhen nhúm ở đâu đó. Mà anh chàng Thiên Vũ cũng kỳ lạ, cứ thích chọc cho nó bực , cứ như đó là sở thích của anh vậy, ngày nào mà ko chọc cho nó bực, ko cãi nhau với nó vài câu là ngày đó ăn ko ngon mà ngủ cũng chẳng yên, thật khó hiểu, như lúc này cũng vậy, sau khi chọc cho nó bực xong quay đi chỗ khác, anh chàng lại cười mỉm một mình, điều này lại khiến cho anh chàng tóc vàng ngồi ở trên thấy khó chịu vô cùng.

Sát thủ vào lớp (giáo viên đó mấy bạn).

- Quái lạ, hôm nay sát thủ đã vào lớp mà sao cái tụi kia cứ loì nhoi như con dòi mãi thế nhỉ? nó thắc mắc nhưng cũng chẳng thèm nhìn lên phía trên bảng.

- Hôm nay lớp mình có thành viên mới, chắc các em ai cũng biết bạn ấy rồi nhỉ?- giọng sát thủ vang lên.

- Trời ông thầy này bị khùng à? Đã là thành viên mới mà ai cũng biết? lại thêm một kẻ - mà -ai - cũng - biết xuất hiện nữa hả trời ? nghĩ vậy nó đưa mắt lên bảng nhìn xem đó là kẻ nào mà kiến ấy đưa con gái lơ hết 3 hotboy trường này đi cổ vũ nhiệt tình thế kia, nghe đâu còn có đứa phải đưa đi cấp cứu nữa chứ, để xem là thần thánh phương nào.

1s

2s

3s

Mặt nó nghếch ra, miệng há hốc, tay run run, chỉ trỏ lung tung xềng. Lúc này bên cạnh nó Thiên Vũ cười nắc nẻ - lúc này có ai kêu miễn nhiễm với trai đẹp mà ta, sao giờ lại có cái biểu cảm này vậy, chắc phải chụp vài kiểu tung lên youtube quá, haha.... Haha. Nhưng bây giờ, tên đó có nói gì cũng ko ăn nhằm, bởi vì người trên bảng có một lực công phá quá lớn, cho đến khi cái giọng quen thuộc ấy vang lên :

- Xin chào, tôi là Hoàng Kỳ Khôi, tôi đã trở lại, cảm ơn vì đã chào đón.

Bây giờ nó đã tỉnh nhưng ngay lập tức nó chuyển sang một trạng thái khác, bao nhiêu ảm ức từ khi bước chân về Việt Nam ủa về, nó muốn được ôm anh nó, được làm nũng với anh nó, muốn nghe anh nó vỗ về, nó đứng phắt dậy trước những con mắt ngỡ ngàng của bàn dân thiên hạ, có đứa nào đó nhanh mồm nhanh miệng phán :- nó làm gì vậy, lại định gây sự chú ý của oppa sao?

- Oppa? Tụi nó gọi anh là oppa sao? Trời ơi cái lũ này, ai là oppa của mấy người hả? anh là oppa của mỗi mình tôi thôi, mỗi mình Hoàng Kỳ Vân này thôi biết ko hả? nó gầm rít trong bụng, nhưng vẫn hướng ánh

mắt thân thương lên người đứng trên kia. Bất ngờ là, anh nó đi xuống chỗ nó, nói rõ to : Khay vi đã lâu ko gặp, sau đó là màn chào hỏi kiểu Mỹ, là kiểu Mỹ đó các bạn, tất nhiên là ko thể thiếu màn ôm rồi hôn má rồi, tuy ở Mỹ đây là chuyện quá bình thường nhưng khổ nỗi đây là Việt Nam, là Việt Nam đó, thời gian như dừng lại vài giây để cái lũ kia kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau mấy giây định hình để hiểu ra vấn đề, tụi con gái hét lên khiến cho trời long đất lở, có vài đứa ngất đi, có vài đứa mạnh mẽ hơn thì đứng tại chỗ chửi ko tiếc lời. chưa đâu các bạn, đó mới là lời chào từ anh nó, giờ tới lượt nó, nó gọi to giọng nũng nịu , kèm theo mấy cái hức hức(dấu hiệu cho anh nó biết là nó có chuyện uất ức đó các bạn)

- Honey . hức.... hức.... vừa gọi vừa đưa tay lên quàng cổ để anh nó ôm nó vào lòng. Mặc kệ bàn dân thiên hạ có phản ứng thế nào.

Ko những đám con gái mà ngay cả 3 chàng hotboy bên cạnh nó mặt cũng biến sắc, giờ thì tiếng xe cấp cứu vọng lại nhiều hơn, tiếng chửi ko còn nữa, mà chỉ là những tiếng la í ới : có ai gọi giùm xe cứu thương đi.

Haizzz! Tính sát thương của anh em nhà Hoàng Kỳ cao quá xá mà.

Quân số của lớp bây giờ ko còn được một nửa mà đa số lại là nam, may sao 3 đứa bạn của nó ko bị làm sao, chỉ là tâm hồn đang du ngoạn ở nơi nào đó xa xăm, ko dễ gì tìm thấy.

20. Chương 20

CHÁP 20

Sát thủ dường như biết được “hậu quả” khi có sự xuất hiện đột ngột của kẻ- mà- ai- cũng biết này nên đã âm thầm lặng lẽ rút lui từ lúc nào đó ko ai biết, đúng là chuyện có 1 ko 2, anh nó cừ quá đi, hí... híhí

Bên cạnh, 2 anh chàng này giờ đơ như cây cơ, bây giờ đã tỉnh mộng, thấy 2 anh em nhà này vẫn cứ đứng ôm nhau, người thì

- Honey..... hức ...hức

Người thì

- Ủ anh biết rồi, ko sao đâu.

Máu nóng trong người nổi lên, người phía trên người phía dưới, người túm cổ Kỳ Khôi, người túm eo Kỳ Vân lôi ra như đang muốn chia rẽ đôi uyên Ương, nhìn mà cảm động quá đi.

- Này, Hoàng Kỳ Khôi, cậu làm gì vậy hả, về Việt Nam cũng ko thềm nói một tiếng, đã vậy cậu còn đang làm cái trò quý gì vậy hả? sao lại ôm Khay Vi là của tớ như vậy hả? Quang Anh lên tiếng ca bài ca chữ “hả” để giải tỏa ngay nỗi bức bối bực bội trong người từ giờ.

- Cũng may là nhà tớ có người làm ở sân bay, biết rõ được hành tung của cậu, nếu ko chắc ngạc nhiên mà vào phòng cấp cứu giống mấy nhỏ hám trai kia quá. -Thiên Vũ phân trần

- Hoàng Kỳ khôi xưa nay còn ko liếc mắt tới một đứa con gái nào, vậy mà hôm nay lại có thể ôm con gái vào lòng, anh anh em em ngọt ngào như vậy, đúng là chuyện hiếm thấy xưa nay. Khắc Thiên từ từ chậm rãi mà phán một câu chết người- haizz vẫn là Khắc thiên sáng suốt mà nhưng điều đó lại cho thấy anh rất quan tâm đến chuyện này và rất muốn biết cái nguyên nhân sau xa của sự việc. Cậu nói đó đã làm cho bao nhiêu người sực nhớ tới cái chuyện lạ lùng kia và một cuộc tra khảo chính thức bắt đầu. Bên này có một người đang mơ mơ màng màng vì một lý do hết sức lãng xẹt : Khắc Thiên đang nói chuyện, nó đã được nghe giọng nói của anh ấy rồi, giọng nói trầm ấm ấy, sao mà hay đến vậy, kết quả là bây giờ chị ấy đang đu trên 9 tầng mây

- Khay Vi, cậu giải thích đi chứ, cứ đứng như trời trồng vậy à ? ba con bạn nó hét lên, hậu quả vô cùng to lớn, tâm hồn đang treo lơ lửng trên 9 tầng mây thì nghe tiếng sét ngang tai lập tức rớt xuống 18 tầng địa

ngực, nuốt nước miếng cái ực,nói gì đây ta,đưa tay lên gãi đầu cái chỉ số IQ 200/200 có giúp gì được ko đây, bộ não đầy nếp nhăn của nó hoạt động hết công suất.

- À..... tưởng chuyện gì to tát, tao với anh Kỳ Khôi là thanh mai trúc mã mà, tao chưa kể tụi mày nghe hả?- Oh nói dối mà mặt ko đỏ, công phu thâm hậu, nó có thể chuẩn bị đi tham gia cating phim holywood được rồi mà.

- THANH MAI TRÚC MÃ??????????? trời ơi tiếng gầm rú của mấy người này ghê quá vậy. Cũng phải thôi, làm bạn với nhau từ thời còn cưỡi truồng tắm mưa(nói phét đấy các bạn), thằng bạn mình có một thanh mai trúc mã mà mình ko biết thì làm sao ko ngạc nhiên cho được.

- Làm gì mà mấy người ngạc nhiên vậy?

- Mày kiếm ở đâu ra một thanh mai trúc mã vậy Khôi? Mày làm tao bất ngờ đó nha.

- À, Khay Vi là.....

- À , ra vậy,tưởng mấy người biết rõ honey lắm, hóa ra là chẳng biết gì cả, tui là cháu của quần gia lâu năm nhà honey, từ nhỏ đã ở bên Mỹ,mấy người ko biết là phải rồi- ko cho anh nó nói hết câu,lên tiếng chặn ngang họng Kỳ Khôi,nó lòi ra cái lý do hết sức ko có tính thuyết phục giải thích ngay cho đám loi chơi lóc chóc này nghe, sợ anh nó nói sai cái gì đó thì khổ.

- Đây sao hồi tụi tao qua Mỹ thăm mày ko gặp nhỏ này hả, mà quần gia lâu năm nhà mày có phải là chú Phát ko vậy? – Thiên Vũ như vẫn còn chưa tin, đúng là anh chàng đa nghi.

- ủa mấy người cũng biết ông tui hả? vinh hạnh ghê nha – haha, nó bắt đầu đánh trống lảng.

nhưng cái câu chuyện lăm sơ hở của nó lại được 3 anh chàng cộng 3 cô nàng kia tin sái cổ vậy mới lạ lùng chứ, đúng là biết đâu bất ngờ mà.

- Đây, hay là tối nay tui mình tổ chức party chào mừng mày về nước, thấy sao?- Quang Anh lên tiếng đề nghị , đúng anh chàng này chỉ biết ăn với chơi thôi, thế này thì làm sao mà cư đồ nhỏ Khay Vi bà chẳng đây hả trời

Mặt nàng tỏ vẻ ko vui rồi đây nha, tổ chức party chắc chắn là có mời mấy con nhỏ khó ưa đó đây mà, đang tìm cách ngăn cản thì anh nó ừ một cái làm nó tan nát cõi lòng, trời ơi anh ơi, anh mà cũng ham hồ mấy cái trò này nữa hả, chúng ta có phải là anh em ko vậy, sao anh ko hiểu em gì hết, rõ ràng em đã nháy mắt ra hiệu cho anh rồi mà. Huhu..huhu, phút giây tự kỷ của nàng bắt đầu rồi đó. Anh nó mà ko hiểu nó sao, vừa bắt gặp vẻ mặt buồn xo ro của nó là anh nó đã đến ngay bên cạnh an ủi nó nói. Thật ra, Kỳ khôi cũng ko thích mấy cái trò party này cho lắm nhưng anh nó muốn nó ra ngoài giao tiếp nhiều hơn, xã giao nhiều hơn, và có nhiều mối quan hệ hơn, nó sống quá khép kín, quen biết ko mấy người những người ở tầng lớp của nó, điều đó là một sự cấm kỵ rất lớn.- sẵn tiện em mời mấy nhỏ bạn em tối nay góp mặt cho vui nha, thời gian và địa điểm thì để Quang Anh sắp xếp rồi thông báo sau,anh vừa nói dứt câu thì thấy Quang Anh chạy vào về mặt hớn hớn: này 7 giờ tối tại Chill Sky Bar nha, tớ đã bao hết chỗ đó rồi, tối nay chúng ta tha hồ ăn chơi, ô.hồ hồ....(bao hết? Chill Sky Bar? Oh bọn này giàu thế cơ à? <__>)

21. Chương 21

CHÁP 21

7 giờ tối, tại Chill Sky Bar.

Nhân vật chính của bữa tiệc xuất hiện, bên cạnh là một cô gái cực xinh đẹp trong chiếc đầm bí cúp ngực đỏ, cô làm choáng váng hết thấy những nam nhân đang có mặt tại đây, cô ấy xuất hiện trong đồng đồ hiệu nổi tiếng thế giới và cùng khoát tay chàng hoàng tử trong mơ của các cô gái, không khí buổi tiệc bỗng lắng xuống ko còn những tiếng cười vui vẻ, chỉ còn lại tiếng nhạc mạnh mẽ cùng những tiếng xì xầm bàn tán,

những cái liếc xéo, ôi nổi cả da gà, tất cả những người trong buổi tiệc ko ai là ko biết nó – con nhỏ nghèo mới chuyển đến trường Royal, một con nhỏ ko biết lễ độ.

- Khay Vi, đến rồi hả, nè bữa nay đẹp quá vậy ta, tui ngưỡng mộ bà quá đi. Ngọc Ninh lên tiếng gọi nó, kèm theo là một câu xuyết xoa.

- Tao biết là tao đẹp rồi, tui này ko cần khen đâu.-lại tự kỷ

- Ôi má ơi, tự kỷ gớm vậy này – Nguyên Thảo lên tiếng kéo nó xuống từ mấy cái bóng đèn. Rõ khổ, nó cứ thích đu, hết đu giây điện rồi đến đu bóng đèn, ko sợ giật chết hay sao í,

- Ủa sao tao ko thấy Tuyết Mai đâu hết vậy, nó lên tiếng và đưa mắt tìm kiếm, nhưng vô ích thấy hai đứa bạn im lặng về khó xử, nó cũng hiểu, nên phẩy phẩy tay đánh trống lảng mà trong lòng tự trách mình sao quá vô tâm đến vậy – chắc tại nó bận đấy mà. Tui mình qua kia chơi đi.

Nó bắt đầu ngắm nghía chỗ này, đúng là ko tồi, Bar Chill Sky nằm trên tầng 27 của tòa cao ốc AB Tower ngay trung tâm thành phố, là một trong những tòa cao ốc đẹp nhất của Sài Gòn, đứng ở đây có thể nhìn thấy tòa nhà cao nhất Sài Gòn và khung cảnh sông Sài Gòn ban đêm. Quang Anh đúng là có con mắt thẩm mỹ mà, nhưng đến đây nó mới biết anh nó chắc phải bỏ ra ko ít tiền rồi, nó lại thấy khó chịu, Việt Nam còn nghèo vậy mà mấy tên phá gia chi tử này cứ ném tiền xoẹt xoẹt vào thùng rác thế này, đúng là ko thể chấp nhận được, nhưng biết làm gì bây giờ, quyền quyết định đâu ở chỗ của nó, nó chỉ là dựa hơi ăn bám mà thôi, ko có quyền lên tiếng ở đây, Huhu... huhu, nhưng nhìn đi nhìn lại thì khách mời hôm nay đông thật, chỗ này rộng vậy mà đã chật kín người, đã vậy đại đa số là con gái mới nói chứ, nhìn bọn họ ăn mặc hở hang, lượn qua lượn lại trước mặt bốn chàng công tử hào hoa kia mà tự nhiên nó thấy khó chịu vậy ta, thế là tiện tay với luôn một ly cốc tai trên khay người phục vụ vừa đi tới, đưa lên miệng nhấp nhấp

- Oh , cái này có vẻ ngon nhỉ? tui này thử đi.- vừa quay qua nói với hai con bạn thì – thường những kẻ mà ta ko muốn gặp nhất luôn xuất hiện trước mặt ta, lớn vồn như những hồn ma vậy, và lúc này đây những âm hồn đó lại xuất hiện trước mặt nó, ko ai khác chính là Tuyết Trang và một đám tép riu, bên cạnh chị ta còn có một cô gái khác, ăn mặc hở hang, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, nhưng vẫn ko thể che nổi sự gian manh trên khuôn mặt đáng ghét kia, và cái người đáng ghét đó lên tiếng mỉa mai: oh ngon vậy hả em, chắc lần đầu tới đây hả, ở đây ai mà ko biết bar này nổi tiếng với những ly cocktail thơm ngon, mát lạnh, nếu như em ko biết thì cứ thử từ từ đi nha, à mà thời gian còn dài còn nhiều bất ngờ thú vị lắm, em cứ từ từ thưởng thức, hehe.... Hehe. Nói xong chị ta cất một giọng cười ko thể dễ hơn mà quay ngoắt đi qua chỗ khác ko cho nó mở miệng nói nửa câu. Nó thấy hôm nay Tuyết Trang có vẻ yên phận chỉ là người con gái kia lại nói một câu bóng gió như vậy ko khiến nó khỏi suy nghĩ, bọn họ có ý đồ gì đây, nhớ lại chuyện ở sân bóng nó thầm nghĩ :hôm nay có nhiều người như vậy bọn họ ko ngu ngốc như vậy đấy chứ, nhưng mà ở đời ai lường trước được chữ ngờ cơ chứ. Nghĩ vậy nó quay qua hỏi Nhỏ Nguyên Thảo, ai chứ nhỏ thì có gì mà ko biết :- này chị ta là ai vậy?

- Chị ta là Ngọc Vi, là chị họ của ả Tuyết Trang đó, thế lực của gia đình chị ta lớn lắm ko thua kém gì Tuyết Trang đâu- Nguyên Thảo làm mặt nghiêm trả lời nó, ko biết từ bao giờ mà nhỏ trở thành quân sư quạu mồm cung cấp mọi thông tin cho nó, làm bạn với nhỏ cũng được ghê ta, mang theo nhỏ bên mình chẳng khác nào mang theo ông Google bên cạnh cả.

Ko thèm suy nghĩ nhiều, nó tiếp tục thưởng thức ly cocktail thơm ngon và ngắm cảnh đêm Sài Gòn, việc gì phải để ý tới mấy người đó chỉ cho phiền lòng, ở đây đã có anh nó rồi, anh nó luôn bảo vệ cho nó mà. Hí hí.

22. Chương 22

CHAP 22

Cánh cửa đột nhiên mở ra, tất cả những ánh mắt đang có mặt tại đây đều hướng về phía đó, một người con gái xinh đẹp xuất hiện trong bộ váy hết sức sang trọng và quý phái, đó là chiếc đầm bó sát cơ thể lộ ra những đường cong tuyệt đẹp, cùng đôi chân thon dài lúc ẩn lúc hiện theo mỗi bước chân chủ nhân của

nó . Khuôn mặt chị ta có thể làm điên đảo những đấng nam nhân có mặt tại đây, một vẻ đẹp sắc sảo mặn mà, với khuôn mặt hình trái xoan, mắt to, lông mi dài, sống mũi cao thanh tú cùng khóe môi đỏ mọng tràn đầy sức sống và vô cùng hấp dẫn. Vẻ đẹp này khác xa với vẻ đẹp thánh thiện của cửa nó, chị ta đẹp nhưng có gì đó làm cho nó thấy ko thích (ko phải vì ghen tị đâu nha), nó nhúu mày, không khí đang sôi động bỗng nhiên im ắng lạ thường, chị ta đi lại phía 4 vị công tử đang ngồi trên ghế sofa, nở nụ cười tươi rói – chào! Mọi người khỏe ko ? lâu quá ko gặp ? giọng chị ta cất lên thật ngọt ngào, nhưng sao nó thấy giả tạo quá, nó nâng cao cảnh giác đề phòng, những lúc này nó lại quay qua nhử quân sư quạt mo bên cạnh:- ai vậy? nhử Nguyên Thảo sau mấy giây đứng hình cũng chịu mở miệng cung cấp thông tin :- đó là Kiều Nga, là con lai giữa một quý tộc Anh và một doanh nhân lỗi lạc Việt Nam, chị ta được mọi người đối đãi như công chúa vậy, 2 năm trước khi anh Kỳ Khôi vừa đi, thì chị ta cũng sang Anh, nơi có bà ngoại quý tộc của chị ta, nhưng ko hiểu sao bây giờ lại quay về.

Khi honey đi chị ta cũng đi, khi honey về chị ta cũng về, chẳng lẽ giữa anh và chị ta có quan hệ gì sao, ko nó thích chút nào hết, nó ko thích chị ta, nghĩ đến đây nó quay lại phía anh nó xem phản ứng của anh như thế nào, thì bất chợt cảnh tượng lạ kỳ : cả 4 người đang ngồi trên trời trước mặt chị ta, bộ não hoạt động hết công suất, và cuối cùng cũng có kết luận : cả 4 người bọn họ đều có gì với chị ta, mà có gì ở đây là, trời ko lẽ cả 4 người đều có tình cảm với chị ta. Nó gào thét trong lòng, honey của nó, Khắc Thiên của nó, ô hô, con người đáng ghét kia.

Sau nửa tiếng trên trời cuối cùng 4 người kia lên tiếng, hết sức gượng gạo : chào em, em về hồi nào vậy? là đồng thanh, đồng thanh đó, thế có tức ko chứ?

- Em về lúc sáng? Mấy anh kỳ ghê, tổ chức party mà ko mời em nha. Cô ta lên tiếng tỏ vẻ trách móc nhưng câu từ lại cho thấy chị ta đang làm nũng với 4 người

Đứng bên này nghe thấy cái giọng nhão nhẹt đó, máu bắt đầu tăng nhiệt độ, nó co giò, lấy hết nội công thâm hậu của mình phi nhanh đến chỗ cô ta : vậy chẳng phải là khách ko mời mà tới à? Nó nói ko chủ ngữ vị ngữ, nhưng cũng làm chị ta cứng họng, mặt tái mét. Anh nó thì nhìn nó , kẻ nhản mặt, cất giọng:- Khay Vi, em ăn nói kiểu gì vậy? cô ta nghe Kỳ Khôi nói vậy lấy lại phong độ ngay, quay sang nó, đáp trả : chắc em ko biết, mặc dù chị là khách ko mời mà tới nhưng chị tin chắc rằng mấy anh luôn chào đón chị, phải ko ạ? Chị ta vừa dứt câu, thì 3 tên kia đồng ý ngay, cả Khắc Thiên cũng vậy anh vui đến kỳ lạ , chỉ có anh nó là âm trầm đến đáng sợ.

Nhìn thái độ anh nó, anh nó đang nhản nó, lên tiếng bênh vực cô ta trước mặt nó, còn thái độ của mấy người kia nữa, mặt nó co lại, hệt như đứa trẻ, nhìn chằm chằm vào mặt anh, tỏ vẻ ức uất lắm, nước mắt đã ở khóe mắt, chực rơi xuống, thật ra cũng chẳng có gì to tát, nhưng vì Kỳ Khôi rất thương nó, lúc nào cũng bênh vực che chở cho nó mà nghiêm trọng hơn là quá chiều chuộng nó nên trước mặt anh, nó trở thành đứa em gái ngang ngược mất rồi. Lúc này, Kỳ khôi mới ý thức được những lời anh vừa nói, anh vội ngược lên nhìn, nước mắt đã rơi trên khuôn mặt ngây thơ của nó, chợt nhận ra phải là người nó vô cùng ko thích thì nó mới cư xử như vậy, nhìn giọt nước mắt cô em gái bé nhỏ lăn trên đôi má trắng hồng, lòng anh như thắt lại, anh sao thế này, sao có thể làm cho cô em gái bé bỏng, quý giá khóc chứ, anh đứng dậy ôm nó vào lòng, dỗ bả cũ : là an ủi đó “ thôi thôi, Khay Vi ngoan, ko khóc nữa ,là anh ko đúng, anh sai rồi, cho anh xin lỗi nha. Trong lòng như mở cờ, anh hai vẫn thương nó, haha... haha nhưng vẫn còn làm cao, nó vội đẩy anh ra, lại cái trò được voi đòi tiên ,nó lên giọng : “vậy thì anh chứng tỏ đi”.

- Chứng tỏ gì ?- anh nó ngạc nhiên hỏi lại.

- Chứng tỏ là honey sai rồi?

- À! Vậy chứng tỏ thế nào đây?- Kỳ Khôi nghe nó nói thì cười tươi, anh lạ gì nữa, mỗi lần thế này nó lại đòi anh mua gì đó cho nó đây mà. Nghĩ vậy nên anh lên tiếng đồng ý ngay, nhưng đầu gối, nó lại ngang ngược vậy.

- Em ko thích chị ta, em ko muốn honey nói chuyện với chị ta, honey kêu chị ta đi chỗ khác đi. Nó xả một hơi, giọng chắc nịch, mặt hầm hầm.

Kỳ khôi kẻ nhúu mày, sao em mình lại ngang ngược quá đáng như vậy, ko lẽ Kiều Nga làm gì nó , khiến nó bực bội, mà cho dù ko phải vậy thì em gái anh vẫn là quan trọng nhất, nghĩ vậy nên một lần nữa anh

đồng ý với nó, quay lại phía Kiều Nga, anh lên tiếng:- Kiều Nga, Khay Vi ko thích em , em qua bên kia nói chuyện với bạn em đi.

Khi anh vừa nói xong,bầu không khí trở nên nặng nề, âm u. Mọi người ko ai ngờ rằng Kỳ Khôi lại cư xử như vậy,hai năm trước ai mà chẳng biết bộ tứ hotboy trường Royal có tình cảm với cô “công chúa” Kiều Nga, tuy nhiên vì cả 4 đều là bạn nên họ đều chỉ dừng lại ở mức độ tình bạn, nhưng những gì cô “công chúa” này thích thì cả 4 đều lắng lẽ đáp ứng, hôm nay vì một con nhóc ở đâu đó mới xuất hiện gọi Kỳ Khôi là honey, còn đưa ra cái điều kiện vô lý, ko chấp nhận được, vậy mà anh lại còn đồng ý, lại còn công khai bày tỏ tình cảm như vậy nữa. Ngày trước, cho dù thế nào, Kỳ Khôi vẫn cư xử đúng mực với Kiều Nga, chưa bao giờ tỏ rõ thái độ và hành động như vậy, người ta chỉ nhận ra tình cảm của anh khi thấy anh âm thầm bảo vệ, cũng như đáp ứng những yêu cầu của cô ta mà thôi. Đây đúng là một chuyện lạ, một tin sốt dẻo mà. Điều mà những người ở đây tò mò bây giờ là, cô gái có khuôn mặt thiên thần kia là tiểu thư nhà nào, sao họ ko biết cũng như chưa từng thấy cô xuất hiện ở những bữa tiệc sang trọng. Tuy kinh ngạc, nhưng ở trong góc khuất, Khắc Thiên khẽ nhủ thầm, anh bắt đầu nghi ngờ, có gì đó ko đúng ở đây, nói đúng hơn là anh đang nghi ngờ nó, nghi ngờ thân phận nó, nó là ai mà có thể điều khiển Kỳ Khôi như vậy.Quay lại Kiều Nga, sau khi nghe câu đố hẫng của Kỳ Khôi, cô ta cười nụ cười méo xệch,nói khẽ :ừ, em biết rồi. rồi quay người bước đi, ko quên quét lên người nó một ánh mắt đầy lửa.

Chiến tranh giữa Mỹ và Irac chính thức bùng nổ.

23. Chương 23

CHÁP 23

Không khí bữa tiệc lại sôi động như ko có chuyện gì xảy ra, nó ngồi cạnh anh nó, 2 nhỏ bạn cũng tới ngồi cùng, cùng bộ tứ hotboy,làm cho những cô gái bên cạnh ko che dấu nổi sự ghen tị.

- Khay Vi này, cậu uống ít thôi, cocktail cũng say đó.- thấy nó cứ uống liên tục, Ngọc Ninh lo lắng lên tiếng nói

- Ồ, tại tao thấy cái nước này ngon lắm à.-lúc này cô nàng đã hơi choáng vì uống liên tiếp mấy ly cocktail, cứ gật gật gù gù làm anh nó buồn cười

- Honey này, anh về Việt Nam đã xin phép lão đại chưa vậy?

Sau câu hỏi ngỡ ngàng của nó anh nó biết nó đã ngà ngà rồi, 3 người kia thì lại ngạc nhiên ko biết là lão đại nào mà đại thiếu gia Kỳ Khôi phải xin phép liền lên tiếng hỏi, Kỳ Khôi chưa kịp mở miệng trả lời thì nó đã nhảy vào đớp ngay – thì lão đại nhà Hoàng Kỳ chứ còn ai nữa, có vậy cũng hỏi, rõ ngốc mà. Trước câu trả lời có như ko đó, 3 anh chàng tự nhiên thấy bực mình, Quang Anh bực nhưng ko dám nói gì vì anh chàng còn phải cố ghi điểm trong mắt nàng mà, Khắc Thiên thì trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó nên ko nói mà vốn anh cũng ít nói, nghĩ lại mới nhớ anh còn chưa nói với nó lấy một câu ,chỉ có Thiên Vũ vừa bực bội, vừa khó chịu,cứ nghĩ đến cảnh Kỳ Khôi ôm nó vào lòng an ủi, dù biết là nó vô lý nhưng khi thấy nước mắt trên mặt nó anh như có muôn ngàn cây kim đang đâm thấu trái tim mình, đau nhói, muốn ôm nó vào lòng giống ai kia, muốn lau nước mắt cho nó, muốn làm nó hả giận, nhưng tất cả đã bị ai đó cướp mất, nó lại chỉ quan tâm đến ai kia mà ko thèm chú ý đến anh,tự nhiên anh muốn gây sự chú ý đến nó,thế là lên tiếng bắt bẻ, vậy nên cuộc chiến tranh trường kỳ giữa Mỹ và Việt Nam lại bắt đầu và luôn luôn là Việt Nam thắng.

- Này nhỏ kia, ăn nói kiểu gì vậy hả?

- Ăn nói kiểu vậy chứ kiểu gì, nghe mà ko biết à? Nó hơi say nên lý sự cùn mà cái Ông Thiên Vũ cũng điên hết sức lại đi chấp một đứa say. Đã vậy còn cùn hơn cả nó.

- Uh , tôi ko biết đó, ko biết thì mới phải hỏi, chứ biết rồi tôi hỏi làm gì.

- Ồ, hóa ra là tui nói tiếng việt mà có người ko hiểu, sorry nha.

- Sorry cái gì?- Mặt Thiên Vũ lúc này ngu ko thể tả, trong lòng tự nhiên thắc mắc, đang cãi nhau tự nhiên cô ta xin lỗi, cô ta bắt đầu tử tế từ lúc nào vậy.

- Thì sorry vì đã làm anh ko hiểu đó, trong khi ở đây ai cũng hiểu. Mọi người bắt đầu kìm nén nụ cười của mình lại. Còn anh chàng kia thì vẫn cứ đơ ra ko hiểu, thấy vậy nó bồi thêm một câu chốt quốt

- Haizzz. Chắc tại vì từ nhỏ đã sống ở nước ngoài nên tui nói tiếng việt ko rõ làm cho anh ko hiểu, tui sorry anh, giờ thì anh đã hiểu chưa. Mọi người bật cười vì câu cuối cùng của nó, chỉ có anh chàng kia giờ đành ngồi tự kỷ với ly rượu vì ko biết nói thêm gì.

Nó đứng dậy, chệnh choạng.

- Nay em đi đâu vậy. Quang Anh sau một hồi im lặng, giờ mới nói được một câu nhưng ko đúng lúc cho lắm vì khi nghe xong trả lời của nó anh chàng cũng đỏ mặt tía tai mà lẳng lẳng bầu bạn với ly rượu như ai kia

- Tui đi vệ sinh, anh có muốn đi với tui ko? Phán một câu xanh rờn cộng đôi mắt hình viên đạn

Ồi thật tội nghiệp cho anh chàng mà. Thấy nó bước chệnh choạng Kỳ Khôi ra hiệu cho hai nhỏ bạn nó đi theo cùng. Vừa đi ra ngã rẽ nó va phải ai đó, liền quay lại xin lỗi, nhưng đáp lại nó là một giọng nói mang đầy chất châm chọc: - ồ ai đây ta,ko phải là cô gái được oppa che chở sao? Nghe giọng nói đó nó ko khỏi quay lại nhìn, đó ko ai khác chính là Ngọc Vi,nhưng ngạc nhiên hơn bên cạnh chị ta ngoài Tuyết Trang và lũ tép riêu còn có Kiều Nga, nó ko thèm chấp định quay lưng đi tiếp thì chị ta lại lên tiếng

- Chim sẻ mà muốn làm phượng hoàng,đúng là cái loại ti tiện ko biết xấu hổ.

Nghe đến đây, sự tức giận trào dâng trong người nó, một phần vì mấy ly cocktail, một phần vì chị ta nói quá nặng lời.Tuy nhiên , nó vẫn mỉm cười , đè nén sự tức giận, thể hiện khí khái của một vị tiểu thư chân chính :

- chị nên coi lại lời nói của mình, những lời nói đó sao lại có thể thốt ra từ miệng một cô tiểu thư sang trọng như chị cơ chứ, thật làm người khác thất vọng mà. Ngọc Vi mặt đỏ tía tai khi nghe nó nói như vậy còn chưa nghĩ ra được câu gì để đáp lại thì người bên cạnh lên tiếng, ko ai khác chính là Kiều Nga:

- Mày làm về cái gì? Tao ko biết mày ai, nhưng mày định bắt chước tao làm công chúa hả? tốt hơn là đừng mơ giữa ban ngày, với địa vị của mày, chắc phải tu thêm 3 kiếp nữa mới được. hô hô... hô hô... Kiều Nga vừa nói vừa cười, bộ mặt thật của chị ta đã lộ rõ, một cách chân thật nhất, nó vẫn bình tĩnh đối đáp với những con người vô sỉ kia, nhưng giờ thì nó đã hết kiên nhẫn, nó nhìn cô “ công chúa” kia với vẻ mặt lạnh tanh, đôi mắt sắc lên ánh dao có thể đâm chết người ngay lập tức, miệng nhếch lên:

- Hồ ly , cuối cùng cũng lòi đuôi rồi sao. Nói một câu, nó tiến lại sát mặt chị ta,chậm rãi nói “ nếu chị là công chúa thì tôi phải là nữ hoàng, bắt chước chị làm công chúa? Cho dù có muốn làm công chúa như chị thì người ta vẫn sẽ gọi tôi là nữ hoàng. Địa vị của tôi sao có thể bằng chị được?

Mọi người đều ko nghe rõ nó nói gì vì tiếng nhạc quá lớn, tuy nhiên,họ thấy mặt Kiều Nga biến sắc lớn, và tiếng chị ta gầm lên : MÀY. vừa lúc đó chị ta vung tay định tác vào mặt nó, nhưng nó đã chặn được cái bàn tay kia lại.

- Đánh tôi, ở đây cũng đã có người từng áp dụng chiêu này, nhưng rất tiếc là đã bị thất bại thảm hại, muốn đánh tôi e rằng một mình chị thì ko thể đâu, phải thuê lính đánh thuê của Mỹ đấy, haha...haha. Mặt chị ta trông càng khó coi hơn, “chợt có người la lên,mấy anh ấy tới kìa”. Ở ngoài, bọn họ thấy nó đi lâu vậy mà vẫn chưa ra thấy ra, tự nhiên thấy lo nên hò nhau kéo vào đây xem sao. Khi họ vừa vào tới, đã thấy Kiều Nga ôm mặt khóc nức nở,còn nó thì đứng đực ra đó, ko biết chuyện gì đang xảy ra.

24. Chương 24

CHÁP 24

- Có chuyện gì vậy? Kỳ Khôi lên tiếng
- Honey . nó lên tiếng gọi. Kỳ khôi nhận thấy sự hoảng loạn trong ánh mắt của nó, anh liền chạy tới bên nó hỏi nó có sao ko? Nó còn chưa kịp nói gì thì bên kia, “công chúa” đã lên tiếng:
- Oppa hức... hức....
- Có chuyện gì nói coi. Kỳ Khôi thấy khó chịu thở phì một cái rồi bảo cô ta nói, bên này 3 anh chàng kia thì hờ hững xem.
- Em định đi vệ sinh thì thấy Khay Vi đi tới, em muốn nói chuyện với cô ấy, muốn hỏi cô ấy tại sao lại ghét em, tại sao lại cư xử như vậy, nhưng ko ngờ cô ấy ko biết lý lẽ còn đánh em ra nông nổi vậy nè. Huhu... huhu...cô ta vừa nói vừa khóc ra vẻ đáng thương lắm, nói xong cô ta lấy bàn tay ra khỏi mặt để lộ 5 vết hằn của 5 ngón tay trên mặt. Lúc này, ko những Kỳ Khôi mà cả 3 anh chàng kia cùng nhú mày, vẻ thất vọng lộ rõ trên mặt họ, Kỳ Khôi quay qua nó, lên tiếng,vẫn nhẹ nhàng.
- Em nói anh nghe có chuyện gì nào ? câu hỏi của Kỳ Khôi cất lên thì xung quanh lập tức xì xầm bàn tán, tỏ rõ sự bất bình cho cô “ công chúa” kia: “ thái độ của oppa vậy là sao? Sao oppa lại dung túng cho con nhỏ đó làm càn như vậy chứ? ...”
- Em ko biết, là chị ta tự đánh vào mặt mình đấy? nó vừa nói xong thì đám đông lại ồn ào hơn lúc trước , ra sức công kích “ gì chứ? Dám làm mà ko dám nhận sao? Cái mặt đẹp vậy mà trơ trẽn? trên đời này có ai mà tự đi đánh mình ko? Vô lý hết sức? còn có luân thường đạo lý ko hả?...”. Quang Anh nghe bọn họ nói vậy ko dấu được nổi bức xúc trong lòng, mặt xầm lại quát lớn: “các người có im lặng được ko hả?”, đám đông nghe Quang Anh hét lớn vậy, nhìn sắc mặt anh biết là anh đang giận nên cũng chỉ biết ngậm miệng lại kéo rước họa vào thân,vậy là lần này anh chàng đã ghi được điểm trong mắt nàng rồi, bằng chứng là nó ngược lên nhìn anh với ánh mắt rất cảm kích.
- Em có dám đảm bảo lời em nói là thật ko? Kỳ Khôi lại lên tiếng hỏi.
- Thật. Nó trả lời giọng chắc nịch kèm theo đó là cái gật rất dứt khoát.
- Tụi em cũng đảm bảo lời Khay Vi nói là thật nữa, chính chị ta là người gây khó dễ cho Khay Vi đó anh. Tụi bạn nó sau một hồi im lặng cũng đã lên tiếng đứng lên.
- Vậy thì anh tin em, Kỳ Khôi nhìn nó nói rồi quay sang chị ta : tôi tin người đánh cô ko phải là Khay Vi, nếu Khay Vi đánh cô thì... anh nghĩ 1 lúc khước miệng hơi nhếch lên từ từ nói từng tiếng một : khuôn mặt cô ko còn được nguyên vẹn như vậy đâu. Còn người đánh cô là ai thì tự cô rõ, đừng để tôi làm sáng tỏ mọi việc kẻ người xấu hổ chỉ có cô mà thôi. Anh xua xốt.Thật lòng, anh mong người đánh cô ta là Khay Vi, anh ko ngờ con người cô ta là như vậy, cô ta làm anh quá thất vọng, Chắc hẳn 3 người kia cũng nghĩ như vậy khi thấy vết bàn tay trên mặt cô ta ko thuận, chỉ có tự mình đánh mình thì mới có dấu vết như vậy thôi. Tuy nhiên , bọn họ đều ko hiểu câu nói của Kỳ Khôi nên mặt cứ đơ ra “nếu Khay Vi đánh cô thì... khuôn mặt cô ko còn được nguyên vẹn như vậy đâu” , ngoại trừ một người vì anh đã được tận mắt chứng kiến cô giải quyết 20 thằng con trai đầu trâu mặt ngựa như thế nào. Kiều Nga, nổi tiếng thông minh xinh đẹp nhưng tự nhiên hôm nay cô ta ngu đột xuất, đã ở trong hoàn cảnh vậy rồi mà vẫn ko biết mình biết người, còn lý lợm ko chịu thua:
- Kỳ Khôi , anh hà cớ gì phải như vậy với cô ta, cô ta chẳng qua cũng chỉ là cháu của một tên quân gia già, thì cũng như là một đứa osin trong nhà thôi, có cần anh phải ra sức bảo vệ như vậy ko ?
- Cô ta vừa nói xong,mặt Kỳ Khôi trở nên đáng sợ, tất cả mọi người đang tụ tập ở đây đều lùi 3 bước ,cô ta thật ngu ngốc, câu nói vừa rồi, ko chỉ đá động tới đứa em gái mà anh yêu thương vô cùng, ko chỉ là người quân gia đáng kính mà anh coi như người ông thứ hai của mình, người đã làm việc cho gia đình anh hơn nửa đời người, mà còn đá động tới lão đại của gia tộc Hoàng Kỳ
- (cô ta nói Kỳ vẫn là cháu của một tên quân gia, Kỳ khôi nghĩ cô ta chửi lão đại chỉ là một ông quân gia), thế là anh lao tới vùng tay định tát vào mặt cô ta, nhưng Thiên Vũ đã lao ra giữ lấy tay anh lại.
- Kỳ Khôi cậu bình tĩnh đi, cậu đánh một người như cô ta liệu có đáng ko? Chỉ tổ bẩn tay thôi.

Kỳ Khôi nghe vậy, quay mặt sang cô ta nhìn với ánh mắt giá lạnh của mùa đông ở nam cực xen lẫn những vệt lửa từ miệng con rồng thiêng, vô cùng đáng sợ, phán một câu nói lạnh lẽo : từ giờ đừng để tôi thấy mặt cô.

Cô “công chúa” Kiều Nga, ko ngờ mình lại thua một con nhóc vô danh tiểu tốt như vậy, cô nắm chặt hai tay, miệng lẩm bẩm “ rồi mày sẽ phải hối hận”, hôm nay cô đúng thật là mất mặt, cô ko còn là nàng “công chúa” được bốn chàng hoàng tử cưng chiều nữa, chỉ qua một đêm bao nhiêu huy hoàng ngày nào chợt vụt mất như thể nó chưa từng xuất hiện vậy, chẳng trách cô ta lại hận nó như vậy.

Khắc Thiên sau khi lạnh lùng chốt hạ câu chuyện sẽ trở thành đề tài hot của năm, thì quay sang 3 anh chàng kia gửi lời chào, anh ko muốn ở lại thêm chút nào nữa, anh nghĩ cô em gái của anh cũng có chung suy nghĩ đó: - tụi mày ở lại chơi vui vẻ, tao đưa Khay Vi về trước, chắc nhóc cũng mệt rồi, nói rồi quay qua phía Khay Vi muốn hỏi nó gì đó thì ko thấy nó đâu, hỏi ra mới biết là nó tranh thủ đi giải quyết cái nỗi buồn thâm kín mà từ nãy giờ bị ai kia ngăn cản, anh nó cũng chỉ biết phì cười với nó. Tuy nhiên đằng này, có 2 anh chàng đang khó chịu, vì có cùng chung mong muốn là đưa nó về nhưng một lần nữa lại bị ai kia cướp việc.

25. Chương 25

CHÁP 25

Ngày thứ 4

Từ khi nó đặt chân lên đất Việt Nam, tính đến thời điểm hiện tại còn chưa được 4 ngày, nhưng đã có rất nhiều chuyện xảy ra, tựa hồ như 4 tháng vậy, vậy mà nó lại ko thấy chán, ko thấy mệt mỏi mà ngược lại nó lại thấy đó là một điều thú vị, theo nó thì cuộc đời như vậy mới có cảm giác là ta đang sống và có ý nghĩa.

Hôm nay, nó cùng Kỳ Khôi đến trường, hai anh em đi chung xe , vô tình đã tạo ra sóng gió cho cô nàng vốn ko biết đến chữ sợ là gì kia.

Chiếc BMW vừa mới dừng lại trước cổng trường, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của học sinh có mặt tại đây, sở dĩ như vậy vì tại Việt Nam những chiếc siêu xe BMW ko hiếm nhưng cũng ko nhiều, những người được sở hữu dòng xe này phải là những đại gia bậc cao của Việt Nam, mà trong trường này, họ là ai ngoài bộ tứ hotboy.

Nó mở cửa xe, vừa đặt chân xuống đất thì đã nghe những tiếng xì xầm, những cái liếc, những câu mỉa mai, hoặc những ánh mắt khinh thường, nói đi nói lại nó có sở thích thật điên khùng, nghe chửi, bị ghét bỏ mà nó thích, nó thấy thú vị, nhiều lúc chính bản thân nó cũng cho rằng nó bị dở hơi, như lúc này chẳng hạn, nó mặc kệ bọn kia có thái độ thế nào, nó vẫn cười tươi khoát tay Kỳ Khôi đi vào lớp, sự việc nó xuống xe cùng đệ nhất hotboy , cùng anh khoát tay đi trong sân trường cười nói nói so với sự việc tại bữa tiệc đêm qua chẳng si nhê vào đâu cả , sự việc tối qua gây chấn động trên toàn mặt trận trường Royal, nhưng ko sao, có anh nó rồi, anh nó sẽ là quả núi cho nó dựa, nó còn sợ gì nữa.

Vào tới lớp.

- Ố ồ ! cái gì đây? Nó nheo mắt nhìn lên bảng, trên bảng là một dòng chữ viết rất to như sợ người khác ko thấy vậy: “ KHAY VI LÀ GÁI BAO”, sau mấy giây sững sốt với hiện tượng mới ,nó vẫn cười tươi coi như ko có chuyện gì, trong khi sắc mặt của Kỳ Khôi thì lại rất tệ, nhìn anh ko ai dám tới gần, nó đi tới chỗ anh nó phán một câu tỉnh queo: anh bực làm gì cho hại sức khỏe, trò vui thế này phải từ từ mà thưởng thức chứ ?

- Trò vui? Em nghĩ đây là trò vui sao?- Kỳ Khôi thở dài rồi nói tiếp : Em có nghĩ tới sắc mặt của lão đại khi biết việc này ko? Em ko nghĩ tới việc về thăm ba mẹ nuôi em à? Kỳ Khôi vì quá bực mà anh ko kìm chế được, nên đã nói mà ko nhìn thấy sắc mặt của nó đang xấu dần. Kể cũng lạ, bình thường anh rất bình tĩnh là người rất biết kìm chế cảm xúc, nhưng khi có việc gì liên quan tới cô em gái nhỏ của anh thì anh lại mất bình tĩnh như vậy, xem ra nó có vị trí rất lớn trong lòng của anh, khi anh bình tĩnh lại, nhìn mặt nó

đăm chiêu anh mới khựng lại, mình nói lỡ rồi rồi sao. Về phần nó, nó ngồi lặng đi, sao nó lại ko nghĩ ra, tại sao ông nó lại bắt nó đi học trong khi có gì là nó ko biết nữa đâu, tại sao lại đóng băng các tài khoản của nó tại ngân hàng, tại sao lại ko cho nó về thăm ba mẹ nó, tại sao nó lại ngu ngốc đến vậy, tại sao lại ko nghĩ ra, thông minh cho lắm rồi cũng có lúc hồ đồ mà, hóa ra là ông nó muốn nó thực hành lại những gì đã học, muốn xem biểu hiện của nó, muốn nó cho ông thấy rằng nó là một tiểu thư thực sự, là vì nó chưa cho ông thấy được điều gì nên ông đã ko cho nó về thăm ba mẹ nó, muốn cho nó động lực để làm tốt mọi việc, nó lặng người với sự thật, thở dài một hơi, nó quay qua Kỳ Khôi nở một nụ cười hiền : em cảm ơn anh, nếu anh ko nói, chắc chẳng bao giờ em được phép về thăm ba mẹ em rồi. Kỳ Khôi nhìn nó, lòng chua xót, còn chưa tròn 18 tuổi mà nó phải trải qua nhiều chuyện như vậy, đang suy nghĩ thì nó lên tiếng, lần này nó thật sự làm anh ngạc nhiên, những cũng rất vui, vì cuối cùng nó đã biết phải làm gì

- Anh , anh giải quyết chuyện này giùm em nha.

- Ủ!

- Anh nói với lão đại, em muốn công bố thân phận thật của em, nói với ông chọn ngày đi.

- Hả? Kỳ Vân, em nói thật chứ, anh rất vui vì cuối cùng em cũng đã quyết định, em cũng biết được ông nội cần gì ở em.

- Dạ

Mặc dù anh vui là vậy nhưng sâu thẳm nơi đâu đó anh lại bắt đầu lo sợ. Anh vui vì nó đã nhận thức được mọi việc một cách rõ ràng, sau khi công bố thân phận , cuộc sống của nó sẽ thoải mái hơn, nó sẽ là một đại tiểu thư đúng nghĩa của gia tộc Hoàng Kỳ, có thể hô mưa gọi gió. Anh buồn vì khi thân phận của nó chính thức được cả thế giới này công nhận thì đó cũng là lúc nó phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, Gia tộc Hoàng Kỳ ko phải là ko có kẻ thù, bọn chúng đang nấp trong bóng tối chỉ chờ đến khi họ có sơ hở bọn chúng sẽ vồ ra mà tiêu diệt, chưa kể đến bọn khùng bố, muốn ám sát những người thừa kế của gia tộc....thật sự là quá nguy hiểm. còn đang mãi lo lắng thì bất chợt một giọng hét thân thuộc vang lên:

- Này, hai người kia, nói cho tôi biết, chuyện này là sao hả? tại sao hai người lại đi cùng xe.- Giọng của Quang Anh vang lên khi mà bóng anh chỉ mới xuất hiện ở cửa.

Mặc dù đã nhận thức được điều mình nên làm và điều mình nên tránh, nhưng bản chất con nít trong người nó vẫn còn đó, nó quyết định đùa dai với mấy chàng.- thì ở chung nhà nên đi chung xe thôi, có vậy mà cũng hỏi, rõ ngốc.

- Em nói gì? ở chung nhà? Sao em lại làm vậy, sao emỡ dối xử với anh như vậy – Quang Anh gào thét, nhưng đâu đó cũng thấy chút đau khổ.

- Haizz ! tại sao lại ko được làm vậy, tui với anh có là gì của nhau đâu mà anh nói vậy, anh nên xem lại cách nói chuyện của mình đi, dễ gây hiểu nhầm lắm.

- Hiểu nhầm cái gì? Ngay từ đầu em đã là của anh? Sao giờ em lại nói vậy chứ? Là em thấy thằng Khôi đẹp trai hơn anh, giàu có hơn anh, nên em bỏ anh theo nó đúng ko?- ời đáng thương ko thể tả, sao cứ như con nít đòi quà thế ko biết.

Trời đất quỷ thần ơi! Nghe Quang Anh nói xong, anh em nó như bị mắc nghẹn, sock đến mức ko thể nói được lời nào, Kỳ Khôi ko ngờ thằng bạn nổi tiếng đào hoa, thay bồ còn nhanh hơn thay áo, mà cũng có lúc thốt ra những câu này, cũng có lúc rơi vào lưới tình, nhưng lại cảm thấy tội cho anh, rơi vào lưới của ai ko rơi lại rơi ngay cái lưới của nhỏ Khay Vi lắm trò này, thật tội lỗi. Đang miên man với những suy nghĩ của mình, thì một giọng nói khác vang lên, kéo 2 anh em trở về hiện thực :

- Này thằng kia, mày nói Khay Vi là của mày hồi nào sao tao ko biết vậy? chỉ có mình mày nghĩ vậy thôi. Đạo này mày ăn dưa bồ hơi nhiều rồi đấy. Thiên Vũ ồm ồm hết bắt bẻ rồi đến mĩa mai anh chàng tội nghiệp kia, nhưng điều này nói lên cái gì ta, anh chàng cũng thích nhỏ hả? ko biết có phải ko mà lúc này anh em nhà Hoàng Kỳ đang mất chữ A mồm chữ O nhìn 2 sinh vật lạ nói gì mà họ nghe nó kỳ lạ đến vậy.

- Này Khay Vi em giải thích đi, sáng nay tại sao em lại đi chung với thằng này. Quang Anh ko thèm chấp với Thiên Vũ anh muốn làm cho ra lẽ đây mà, thôi rồi anh chàng đang “tức nước vỡ bờ”.

- Trời ơi, tui nói mà anh ko hiểu hả? tui ở cùng nhà với honey thì đi chung với anh thôi. Nó lên tiếng trả lời, nhưng ko phải là để chọc tức ai kia đâu, nó đang loạn ko nghĩ được hàm ý sâu xa của câu nói, chỉ là có sao thì nói vậy, ai ngờ là câu nói đó lại mang nhiều hàm ý như vậy, nhìn thấy 2 cái mặt đang đơ ra thấy tội nghiệp nó chợt nhận ra là mình đang bị hố nên vội giải thích thêm.

- Là thế này. Tui theo ông nội qua đây, thì phải ở cùng với ông nội đúng ko? Nó hướng mắt về kia 2 tên mới sáng sớm đã làm ồn muốn gây chuyện.

- Phải. - 2 tên ôn thần còn ko biết là nó đang cố giải thích mà cứ nghĩ là nó đang hỏi nên đồng thanh trả lời, thật ngổ hèn tức tởm. Nó nhìn 2 tên quái vật rồi nói tiếp, lần này tránh dùng câu nghi vấn luôn.

Haizz ! Mà ông nội thì phải ở với thiếu gia Kỳ Khôi, nên theo tính chất bắt cầu, thì tui ở cùng nhà với honey rồi, đã hiểu chưa hả 2 đồ ngốc này, tui nói là ở cùng nhà chứ có ở cùng phòng đâu mà 2 người phải xoắn nhỉ, mà tui có ở với ai thì cũng có liên quan gì đến hai người đâu, rõ vô duyên, mới sáng sớm đã làm loạn. - nó bực mình làm luôn một tràng dài mà ko thèm nhìn lấy 2 cái mặt đang cười tươi như con đười ươi mới xống chuồng. Bên này, Kỳ Khôi chỉ biết lắc đầu thật ko ngờ 2 thằng bạn mình ra nông nổi như vậy, Quang Anh còn có thể hiểu, chứ Thiên Vũ mà còn như vậy Thật quá bất ngờ, mà cũng chẳng trách được ai kêu em gái anh vừa dễ thương vừa đáng yêu thế kia

26. Chương 26

CHÁP 26

Mặc dù miệng vẫn cười nhưng trong lòng nó thực sự đang có một cột sóng đang dâng trào, bản thân nó cũng biết một khi thân phận thật sự của nó được công bố, bản thân nó phải đối mặt với những gì? Hai năm ở Mỹ nó đã được nghe rất nhiều điều, nó cũng đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận những tai họa đó, nhưng sâu trong tâm hồn nhỏ bé kia, nó vẫn rất sợ, nó chỉ là một đứa con gái còn chưa tròn 18 tuổi, làm sao mà ko sợ, nó thật sự cần một chỗ dựa một chỗ dựa thật vững chắc, có thể che chở cho nó, giúp nó chống chọi những cơn sóng thần phía trước chỉ chực ập vào bờ. Điều này trái ngược với những lời mà ông nó dạy nó : người đứng đầu của gia tộc Hoàng Kỳ ko cần phải dựa dẫm vào ai cả, tự mình có thể bảo vệ tốt cho bản thân, như vậy mới có thể bảo vệ được cho cả gia tộc, mới có thể dẫn dắt gia tộc phát triển đi lên, nó chợt nhận ra gánh nặng của người thừa kế như anh em nó thật nặng nề, cũng thật cô đơn và mệt mỏi, như phát hiện ra được điều gì, nó quay qua nhìn anh nó, anh nó là đại thiếu gia của gia tộc, trách nhiệm của anh còn nặng nề hơn nó, mệt mỏi hơn nó, nhưng dường như nó chưa từng nghĩ tới, lúc nào cũng quậy phá, cũng khiến anh phải lo lắng, nó vô tình làm cho đôi gánh trên vai anh nặng thêm mà ko hề biết ? nhìn khuôn mặt anh nó lúc này, lạnh lùng vô cảm, chẳng trách anh nó lại như vậy, để che dấu sự mệt mỏi vào sâu cõi lòng chẳng. Nó thầm cảm ơn cuộc đời đã ban cho nó một người anh như vậy, nó ước gì nó có thể được bên cạnh anh mãi mãi như lúc này, chợt thấy khóe mắt cay cay nó vội cúi xuống lau giọt nước mắt đã rơi từ lúc nào. Đâu ngờ Thiên Vũ đã nhìn thấy, vô tình làm cho anh nghĩ rằng nó vì nghĩ đến chuyện lão đại ko chấp nhận đứa cháu dâu như nó nên....(ôi thật là), nhưng lại nghĩ, bản thân anh cũng đâu tự quyết định được chuyện đó, nên khi bàn tay đã đưa lên thì chợt khựng lại, để cho giọt pha lê kia tuôn ra trên khóe mắt người con gái anh chót yêu sau 3 ngày gặp mặt.

Bây giờ, 3 nhỏ bạn nó mới vào lớp, mà kể cũng lạ, sao mà tụi nó lại hay đi chung với nhau đến vậy chứ, quen nhau được 4 bữa thì có 3 bữa tụi nó đã đi chung với nhau rồi, mà chuyện đó có quan trọng ko? Tự nhiên nó thấy bản thân quá đa sầu đa cảm. Nó nhìn phía trên, Khắc Thiên đang ngồi nghịch với khối rubic, tự nhiên nó thấy khó hiểu, người này mà cũng biết yêu là gì sao, rõ ràng là 2 năm trước anh yêu Kiều Nga, một người như vậy mà anh cũng yêu được, chẳng lẽ trong mắt anh, nó tệ đến vậy sao? Chàng trai nào gặp nó cũng có thiện cảm, nhưng anh thì khác, anh đứng đưng ko thèm quan tâm đến nó, mà tính nó cũng lạ lắm, với những chuyện như vậy, nó chỉ thấy thắc mắc chứ ko truy cứu xem lý do tại sao, nó quan niệm, cái gì là của mình thì cho dù có thế nào nó cũng là của mình, còn đã ko phải thì có miễn cưỡng mấy cũng chỉ mang lại con số 0, đây là ưu điểm mà cũng chính là nhược điểm lớn của nó, nó ko biết tranh đấu, ko biết

giành giật, nhiều lúc cảm thấy nó thật nhu nhược, mà chỉ trong chuyện tình cảm thôi nha, còn trong những chuyện khác thì ko có đâu.

Buổi chiều , sau khi ăn cơm trưa xong, nó lên giường đánh một giấc dài, đến khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã thấy hơn 3 giờ chiều, thấy khát nước nó mắt nhắm mắt mở, đầu tóc bù xù, định đi xuống nhà bếp lấy nước uống, nhưng vừa mới đi xuống cầu thang, nó có cảm giác là lạ, nhìn xuống bộ sofa trong phòng khách, nó trần trối.

2 con mắt

4 con mắt

6 con mắt

8 con mắt

Cả thấy là 8 con mắt đang nhìn nó, khuôn mặt họ rất lạ, ko biết là nó muốn thể hiện điều gì, chỉ biết là khi mà ta lần đầu tiên nhìn một vật gì đó kỳ dị thì ta thường dùng ánh mắt đó, biểu cảm đó. Nó đứng gãi gãi cái đầu như chưa phát hiện ra điều gì đó, bỗng nhiên mắt nó sáng lên lạ thường, phát hiện điều gì đó nhỉ, nó cúi xuống, nhìn cái bộ đồ mà nó đang mặc, là bộ đồ ngủ màu hồng, trước áo có thêu hình mấy nàng búp bê baby, loại đồ mà ngày xưa ngày xưa khi ta lên năm ta hay mặc đó, mắt nó giờ chỉ còn thấy lòng trắng thôi, nó Á..... lên một tiếng thất thanh rồi quay đầu cụp đuôi chạy thẳng, khi mà âm thanh của cánh cửa gỗ đánh cái RẦM vì một lực mạnh... thì ở dưới 4 anh chàng mới nhận ra cái vật lạ mới xuất hiện trước mặt họ cách đó 3 giây là thật chứ ko phải do họ ảo giác, lúc này chỉ nghe những tràng cười như vỡ bờ của họ.

Trong phòng, nó ngồi trên giường vò đầu bứt tóc, máu trong cơ thể dồn hết lên mặt, miệng thì luôn lẩm bẩm : trời ơi, xấu hổ chết mất. Chắc sau sự cố này, cô nàng sẽ cho bộ đồ hết sức baby kia vào soạt rác vì đã lỡ làm cho chủ nhân của nó phải mất mặt như vậy, ôi cái số kiếp của nó, đã khát mà còn ko được uống nước , đã vậy còn phải chịu cảnh ngộ này, từ giờ làm sao mà đối mặt với bọn họ đây cơ chứ.

Đang ngồi tru tréo, chửi trời mắng đất, như chợt nhớ ra điều gì, nó chạy nhanh tới chỗ cái điện thoại, bấm số nội bộ, đầu dây bên kia giọng một người đang ông vang lên:

- Dạ, tôi nghe, tiểu thư có điều gì dặn dò ạ.

- Chú Phát phải ko? Chú nói với toàn bộ người làm trong nhà, ko được nói với người ngoài tôi là ai, khi gặp tôi trước mặt khách, hãy gọi tôi là Khay Vi, nếu ai ko thực hiện, thì kêu họ dọn đi trong ngày luôn đi nha.

- Dạ tôi hiểu rồi thưa tiểu thư.

- Được rồi chú lo làm việc của chú đi, a mà khoan kêu họ mang lên phòng tôi ít nước uống.

- Dạ

Hóa ra là cô nàng sợ người làm trong nhà ko biết lỡ miệng, tiết lộ bí mật của cô đây mà, đã vậy rồi mà còn giở trò ranh ma, đúng thật là, ko biết sau này ai xấu số lấy nó làm chồng chắc phải khổ cả đời.

27. Chương 27

CHẬP 27

Một mình trên phòng, ko biết làm gì cả thể là nó lôi sách ra đọc, đọc được 1 chap thì lại ngủ quên lúc nào ko hay(ngủ như heo). Trong giấc mơ, nó thấy ai đó nướng bạch tuột, đây vốn là món khoái khẩu của nó, mùi thơm thật là làm nước miếng nó chảy dài, nhưng người đó lại ko cho nó ăn, xin thế nào cũng ko được, vậy nên nó tức quá hất đổ cả vỉ bạch tuột (thật là xấu tính quá mà, ăn ko được là đập đổ), hậu quả là người đó tức quá vung tay định đánh nó, nó co giò chạy nhưng ông trời có mắt cho nó xụp hố. Chị chàng giật mình tỉnh dậy, đưa tay lên xoa xoa ngực, miệng lẩm bẩm “ mơ gì mà cứ như thật thế ko biết, sợ quá”. Lúc này,

nó mới để ý, “mùi gì vậy nhỉ”, đưa cái mũi nhỏ xíu lên ko trung hít hít, ngửi ngửi “ô, mùi bạch tuột nướng đây mà, ở đâu vậy nhỉ”, nó mở cửa sổ, dáo dác nhìn bên này, ngó bên kia “ồ, kia rồi, mấy người này chơi xấu vậy, sao lại nướng bạch tuột trước cửa sổ phòng mình nhỉ, thật là đáng ghét mà” (người ta cố tình đó bà). Đóng cửa sổ, quay lại giường, ngồi bó gối, chống cằm suy nghĩ, bây giờ mà xuống dưới, nhìn mặt mấy người họ, “ko, như vậy thì xấu hổ chết mất”, mà ngồi đây thì “thèm mà chết mất”, đành nào cũng “chết mất”, vậy thì phải làm sao bây giờ, đang ngồi thở dài, bỗng có con mèo đầu đó kêu meo ... meo. Nó À lên một tiếng, có vậy mà ko nghĩ ra, cô nàng tới trước gương, chải đầu và ko quên thay một bộ đồ khác đang hoàng hơn, xuống cầu thang một cách nhẹ nhàng, rón rén núp sau cánh cửa quan sát kỹ địa hình, chuẩn bị tư thế tác chiến.

1s

2s

3s

3 giây, nó đã phi nhanh sang bụi hoa lài cao tới nửa người, ngồi núp trong đó,nở một nụ cười gian manh “a, thành công”, bếp nướng bạch tuột được đặt trước bụi hoa. “ haha...haha lần này ông trời giúp ta rồi, sao lại có thể đặt bếp ở nơi thuận tiện như thế này chứ”, cười như phất cờ trong bụng, mắt vẫn dáo dác nhìn cái người đang cầm đôi đũa, gấp gấp trở trở kia, và thời cơ thuận lợi đã đến, Thiên Vũ vừa quay qua nói chuyện với Kỳ Khôi, thì đĩa bạch tuột đã mất nguyên một con to. Ngồi trong bụi cây, một tay cầm chén muối ớt, một tay cầm con bạch tuột “chép... chép... chép.... chép ngon quá đi”, bong có một tiếng la thất thanh làm nó giật mình, xuyết chút nữa là mắt ghen cái vôi con bạch tuột.

- Ô, đâu mất một con bạch tuột nhỉ?- Thiên Vũ la lên

- Chắc là có con mèo núp đâu đó ăn vụng đấy mà.- Kỳ Khôi lên tiếng phân trần

- “ cái gì? Con mèo ? ăn vụng? mới ăn có một con mà bị phát hiện rồi hả? cái tên này vừa nướng vừa đếm hả trời?”- ngồi trong bụi cây, nó tiu nghỉu, giờ làm sao, có tiếp tục ko? Nguy hiểm quá. Nguy hiểm thật nhưng mà cái mùi kia... ô ô làm sao mà kháng cự lại bây giờ, đành phải lao thân vào biển lửa vậy. Và rồi, một con nữa, lại một con nữa, đang nhai nhóp nhép, tự nhiên nó thấy rùng mình, “ gì vậy ta, sao tự nhiên không khí yên ắng vậy, bọn họ đi đâu hết rồi?” tò mò, nó nhướn cổ lên xem. Và rồi:

- À , thì ra là con mèo đang ngồi ăn vụng trong bụi hoa lài.

- Ngon ko mèo.

- Phải xử con mèo ăn vụng này sao ta.

ở trong bụi hoa, nó đang ngồi há miệng, cái râu bạch tuột lòng thông, trong miệng một nửa, ngoài miệng một nửa, tội quá, nó đang tìm cái hồ nào đó để nhảy vào, nhưng mà hiện tại nó đang bị bao vây bởi 4 anh chàng cao to, đẹp trai. Haizz! Các bạn đừng như cô ấy nha. Thật tội nghiệp.

- Bây giờ các người muốn gì? Nó nhắm mắt, gằn từng tiếng, mặt đỏ chót, từ xấu hổ -> giận, thật là xấu tính quá. 4 anh chàng đang cố kìm nén nụ cười ko cho nó thành tiếng, người này nhìn người kia, cuối cùng Quang Anh cũng lên tiếng : tụi anh muốn em ăn hết đĩa bạch tuột này đi. Khá bất ngờ với câu trả lời,nó ngược mặt lên,nhìn hết người này để người khác , gương mặt tỏ vẻ khó hiểu “là sao? Mấy người này đang âm mưu gì vậy ta? Phải đề phòng mới được.”

- Là sao? – nó lên tiếng hỏi lại.

- ủa, nói tiếng Việt mà có người ko hiểu hả ta. – Thiên Vũ vừa cười vừa nói, nhưng giọng rõ ràng là châm chọc nên làm cho ai kia tức điên lên.Nó thở ra cái phì, mặc dù tức thật nhưng mà vẫn biết thân biết phận của mình, ko kích ộng trước câu nói châm chọc kia mà ngược lại, nó còn biết xoay chuyển tình thế :

- ý tôi muốn hỏi là: mấy người nói vậy là có ý gì, hay nói thẳng luôn, âm mưu của mấy người đó, đã hiểu chưa đồ chậm tiêu,người ta nói một thì mình phải hiểu 10 chữ,con người chứ có phải là con khỉ đâu, mà cũng có khi là chưa tiến hóa hết cũng nên.

Sau câu phản bác mang đậm tính “nhân văn” của nó, thì mặc ai kia đang dần đỏ lên, đúng là, Mỹ luôn thua Việt Nam trên toàn mặt trận. Biết là tổ kiến lửa và cứ thích chọc vào, anh chàng này cũng bị rồ nặng

lắm rồi đây.

28. Chương 28

CHÁP 28

Như được giải phóng nụ cười, ba anh chàng kia, cười nghiêng cười ngả, chỉ có một người là lẳng lặng về chỗ cũ mà gấp gấp... lạt lạt cho yên phận, ko dám đụng tới ổ kiến lửa nữa.

- Khay Vi, bọn anh đang nướng bạch tuột cho em đấy, em ở lại ăn nha.- nó mở to mắt nhìn Quang Anh, ánh mắt thể hiện sự cảm kích vô bờ bến, “chỉ có anh chàng này là tốt với mình mà”, nghĩ vậy nó gật đầu lia lịa. Ngu sao mà từ chối, muốn còn ko được nữa là, vừa được xóa sạch tội lỗi, vừa được ăn, “haha... haha hôm nay là ngày may mắn của ta đây mà”

- Để em gọi mấy nhóc kia tới tham gia cho vui nha. – quay qua cười thật tươi rồi bấm bấm cái điện thoại, nó bắt đầu tự nhiên như người Hà Nội rồi, cứ nghĩ bữa tiệc này là người ta tổ chức ỉn vậy. Mà thật ra là họ cố tình tổ chức cho nó chứ còn gì nữa. Haizz, nằng nặng là có số hưởng mà.

30 phút sau, mấy nhóc bạn nó cũng tới, vì biết là có mấy chàng hotboy ở đây nên tụi nó tha hồ ăn diện, nó nhìn lần lượt từng đứa một với con mắt ghen ngào nhưng cũng tràn đầy bất mãn; Ngọc Ninh diện một chiếc đầm trắng mang phong cách tiểu thư dịu dàng hiền thực, với mái tóc được tết cầu kỳ, và gương mặt trang điểm nhẹ, cũng may là nhẹ, nếu ko, chắc sẽ có một trận cuồng phong ập tới; Tuyết Mai diện một chiếc quần soạt, áo trễ vai, thật cá tính, tóc buộc đuôi ngựa, nhìn nhỏ nó gật đầu, tạm chấp nhận được. Tuy nhiên, người cuối cùng cũng là người điệu nhất, cầu kỳ nhất làm nó phải lắc đầu lia lịa, Nguyên thảo diện luôn một bộ đầm đỏ chót, mặt và đầu tóc được trang điểm cầu kỳ, nhìn là biết vừa mới ra từ một salon chuyên làm tóc và trang điểm đây mà. Nó ko kìm được lên tiếng hỏi:

- Ê Thảo mày vừa đi dự tiệc ở đâu về hả.? nghe nó hỏi Nguyên Thảo chỉ biết ghen hòng, tại ở đó còn mấy anh chàng đang quay lại nhìn chứ bình thường thì chắc chắn nằng ta cũng quay qua đớp vài câu, chứ dễ gì mà chịu thua như vậy.

////////////////////////////////////

Buổi tiệc cuối cùng cũng bắt đầu, trong khi 3 cô nàng kia ngồi thên thùn gấp ko dám gấp, nhai ko dám nhai, còn nó thì ko cần nói cũng biết, gấp tới tấp và nhai mạnh bạo, nhìn nó ngồi ngầu nghiêng mấy con bạch tuột mà ai cũng lắc đầu bó tay, đây mà là tiểu thư con nhà quý tộc hả GOD.

- Này mình chơi trò nói thật đi.- Quang Anh lên tiếng, và tất nhiên là cả bọn cùng đồng ý, chỉ có mình nó là vẫn ngồi cặm cụi với đồng Ko lên tiếng, tới khi được nhắc thì nó đáp lại một câu mà cả 6 con người kia cùng có một ước muốn là phi dép vô mặt nó(trừ Khắc Thiên Vì anh chàng ko quan tâm). – uhm chơi thì chơi, mà đó là trò gì vậy?

- Em ở đâu mới xuống vậy Khay Vi?

- Ở trên mới xuống, nhai... nhai.

- Phì..... Là thế này chúng ta sẽ có một cái chai, mỗi người sẽ xoay 1 lần, nếu miệng chai chỉ trúng người nào thì người đó phải thành thật trả lời câu hỏi của đối phương, đã rõ chưa? Quang Anh thở phì một cái để đề nén cái sự bức bối đang lớn dần trong người anh mà cố giải thích cho nó hiểu.

- Rồi ,mà cho hỏi nè. Nó ngừng hẳn cái việc NHAİ của nó lại, ngược lên nhìn Quang Anh hỏi một câu rất... rất thành thật : làm sao biết được người kia có trả lời đúng sự thật ko? Lỡ họ nói dối thì ai biết được? mắt chớp chớp như thể ngây thơ lắm vậy, nhưng ngạc nhiên là 3 cô gái kia cũng cho rằng câu hỏi của nó rất sáng suốt. Tuy nhiên, bọn họ ko nhận được câu trả lời mà lại thấy hần cười mờ ám rồi quay lưng đi vào nhà, lát sau hần quay ra và ai cũng thấy được cái thứ trên tay hần – RƯỢU- đúng chính là rượu, xem ra anh chàng

đã sắp đặt hết từ trước và chỉ chờ cho con mồi sụp bẫy. Miệng cười toe toét, hân hoan một câu tỉnh bơ: vậy nên... mới phải cần tới thứ này nè , hehehehe.

- Âm mưu thật, nhưng mà ko sao, bốn cô nương đây mà lại sợ chai rượu đó à? Lúc này cả 4 anh chàng cùng ngược mắt lên nhìn nó, ko ngờ là nó oán ra được âm mưu của bọn họ, thật quá thông minh, Kỳ Khôi Nhìn nó cười cười để che lấp sự thật kia : em nói gì mà ghê vậy chỉ là chơi vui thôi mà, phải ko mọi người. tất nhiên là bọn kia cũng đồng thanh nhau đồng ý rồi, nhưng làm sao có thể qua mắt được nó, nó lên tiếng như mình thật sự rất rất ngây thơ vậy nhưng nghe xong ai cũng choáng với nó : chai rượu này để làm gì vậy? Chẳng lẽ giờ lại rồi uống cho say rồi chơi trò nói thật hả? hay là giờ mình chơi trò uống rượu đi? OK?

- Chơi trò uống rượu? là cái trò gì vậy ?- Thiên Vũ lên tiếng hỏi mà mặt cứ ngơ ra thấy tội.

- À , trò này tôi vừa mới phát minh ra đó. Chúng ta cũng xoay chai, chai xoay tới ai thì người đó phải uống. sao thấy thế nào?

Cảm thấy sự việc diễn ra ko đúng theo kế hoạch , cả 4 anh chàng đều lắc đầu ko đồng ý, nói rằng như vậy ko vui, sau một hồi đàm phán cả bọn cùng đưa ra quyết định vừa chơi trò uống rượu của nó vừa chơi trò hỏi thật thật của Quang Anh, và thế là cuộc vui chính thức bắt đầu.

29. Chương 29

CHÁP 29

Sau một hồi xoay xoay... uống uống, và hỏi nhau những câu đơn giản về sở thích của nhau, thì cả bọn cũng đã giải quyết xong 2 chai rượu, giờ bọn họ ai cũng lơ đãng. Đây chính là cơ hội để Quang Anh và Thiên Vũ khai thác thông tin về những vấn đề liên quan tới bí mật thâm kín của nàng hehe ...hehe.

- Này chai lại xoay về phía Khay Vi rồi kia. – Tuyết Mai lên tiếng để thông báo tình hình, vì nãy giờ nó liên tục xoay về phía nó, bây giờ nàng ta đang gật gật... gù gù... vì đã uống ko ít trong khi tửu lượng thì ko bằng ai

- Thiên Vũ lên tiếng hỏi : này Khay Vi, hãy nói ọi người biết mẫu đàn ông mà em sẽ chọn làm chồng đi (ông này nhảy cóc ghê quá, chưa được làm người yêu mà đã muốn làm chồng rồi J).

- Hỏi rõ ngu, tất nhiên đó sẽ là... một bạch mã hoàng tử rồi. Này... anh đừng có hỏi tui là bạch mã hoàng tử.... là người như thế nào nha, cái này ... con nít lên ba nó cũng biết đấy.- nó trả lời với cái giọng lè nhè, dứt quãng nhưng cũng ko quên châm chích Thiên Vũ, ko biết cái này có được gọi là “ yêu nhau lắm cắn nhau đau” hay ko nhỉ? hai người này ko thể nói chuyện trong hòa bình được. Rõ tội cho anh chàng .

- Haha.... Haha, vậy thì ở đây có tới mấy chàng bạch mã hoàng tử lận, em muốn chọn ai nào?- Quang Anh như bắt được vàng lên tiếng ngay.

- Gì chứ? Mấy người mà cũng đòi làm bạch mã hoàng tử hả?- mặt nó nhăn nhúm, lắc lắc cái đầu tỏ rõ sự bất mãn và khinh thường.

- Này, chỉ có cô nói vậy thôi, cô ko biết tui tui là những chàng trai trong mơ của các cô gái à.- Thiên Vũ cố gấn vót vác danh dự của mấy chàng hoàng tử vừa bị đề bẹp ko thương tiếc , trước thái độ ngạo mạn của nó. Tuy nhiên, cô nàng lại bắt đầu phân bua (nói nhiều do tác động của):

- 2 người ...nó nói mà tay thì chỉ chỉ vào người của Quang Anh và Thiên Vũ...mà là bạch mã hoàng tử sao? Ko có bạch mã hoàng tử nào loi chơi lóc chóc như 2 người đâu. – câu nói của nó làm cho 2 anh chàng giật mình, chưa ai nói 2 người như vậy, Thiên Vũ nổi tiếng lạnh lùng, tàn bạo (có tính cách giống Kỳ Khôi), ko ngờ từ khi gặp nó anh thay đổi nhiều vậy, chính bản thân anh cũng ko nhận ra sự thay đổi đó, khi nghe nó nói, anh thật sự bất ngờ, nhưng anh cũng nhận ra được một điều rằng cô nhóc ko thích anh như vậy, anh khẽ mỉm cười, đây là một phát hiện rất có ích trong cuộc chiến ác liệt tranh giành mỹ nhân. Còn về Quang Anh, trước giờ anh là người đào hoa, nhưng trên gương mặt anh lại có hương vị của sự độc ác nhất là khi

anh tức giận, anh chàng nghe nó nói cũng ko khỏi giật mình mà tự hỏi, mình thay đổi lớn vậy sao?- nè nè, còn người này – nó chỉ tay vào Khắc Thiên- người này mà là bạch mã hoàng tử hả? người này gọi là hắc mã hoàng tử thì hợp lý hơn đó – sau câu nói của nó, cả bọn ngồi cười sặc sụa chỉ có người nào đó mặt tối xám lại trong giây lát, thật ra sau khi nó xuất hiện Khắc Thiên đã biết cười, cũng hòa đồng hơn, diễn hình như việc anh ngồi đây chơi với tụi nó như thế này là một minh chứng, đây là việc chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử, tuy nhiên nó đâu có biết, nó càng ko biết anh chàng kia đã âm thầm thích nó như thế nào, biết 2 đứa bạn mình cũng có tình cảm với nó nên anh ko muốn thể hiện gì ra mặt cả, chỉ âm thầm ngồi nhìn nó, nghe nó nói chuyện, ngồi ngắm nó cười, nó đâu hề biết mọi hành động của nó, mọi thay đổi trên mặt nó anh đều biết. Nghe nó nói vậy, anh thật ko ngờ, nhưng cũng đâu thể trách nó, anh còn chưa mở miệng nói với nó lấy một câu trong khi nó nhiều lần tạo cơ hội để 2 người nói chuyện mà. (haizz ! đừng ai yêu như vậy nha, ko được gì mà còn mệt mỗi bữa).

Chợt nó quay qua Kỳ Khôi, nhìn anh cười thật tươi, nhưng vì nó say rồi nên người khác nhìn vào, thấy nụ cười của nó thật kinh dị.- đây, đây mới chính là bạch mã hoàng tử trong mơ của mọi cô gái nè, là hàng Việt Nam chất lượng đó nha, mấy người nhìn mà học hỏi đi- sau câu nói của nó, Kỳ Khôi thật muốn dận cổ cô em gái nghịch ngợm của mình, còn ba anh chàng kia thì thật muốn dận cổ lại anh. Và cuối cùng cũng tới lượt nó, nó đặt tay lên cái chai, chỉnh chỉnh ra vẻ nghiêm túc lắm, làm mọi người ai cũng tò mò ko hiểu nó đang muốn gì. Cuối cùng nó cũng xoay, cái chai xoay, nó ngồi cầu nguyện, cầu cho lần này sẽ trúng Khắc Thiên. Từ đầu buổi đến giờ, mặc dù, nó đã cố tình xoay cái chai sao cho trúng anh, nhưng hình như ông trời ko đứng về phía nó, và lần này nó có được toại nguyện ko? Cái chai quay từ từ rồi dừng lại, nó nhìn cái chai trần trối, thở hắt một cái, nhìn người kia, thất vọng nào nè, buông một câu gây chấn động toàn cầu :- lần cuối cùng anh lên giường với con gái là khi nào?

30. Chương 30

CHAP 30

Mọi người đều sững sốt, nếu người nhận câu hỏi này là Quang Anh thì còn chấp nhận được, nhưng người nhận câu hỏi này là Thiên Vũ nên ai cũng sock. Ai cũng biết chỉ mình nó là ko biết độ lạnh lùng tàn độc của anh? Anh còn ko thèm nhìn đứa con gái nào thì làm gì có chuyện anh lên giường với ai? Nhưng trước câu hỏi của nó, ai cũng hoảng, họ chờ đợi phản ứng của nạn nhân, Thiên Vũ mặt tối xám lại như trời chuyển mưa, mắt hừng hực lửa, nhìn nó, anh giận rồi, anh thật sự đã giận rồi, anh thật ko ngờ nó lại nghĩ anh là loại trắng hoa như vậy, anh còn chưa có nụ hôn đầu tiên chứ đừng nói là lên giường với ai, tức tối anh mở miệng giọng hằng học: sao cô nghĩ là tôi từng lên giường với phụ nữ?

- ừm.... bọn công tử nhà giàu các anh ai mà chẳng vậy? – nhìn thái độ của Thiên Vũ, nó thấy chột dạ nhưng bên ngoài tỏ ra ta đây, mạnh miệng đáp lại ,trong lòng lại thầm suy nghĩ “ bộ mình nói sai cái gì sao ta?”.

- Vậy sao ? vậy để thỏa mãn sự tò mò của cô, tôi nói cho cô biết, tôi chưa từng lên giường với phụ nữ, được chưa? Anh lạnh lùng trả lời nó, còn nó thì hết sức ngạc nhiên trước thái độ của anh “ bực rồi à, bực cũng có cần tỏ thái độ như vậy ko? Đúng là đồ nhỏ mọn” nó thầm chửi trong bụng, nhưng tự nhiên nó lại thấy vui vui, “ồ anh ta vẫn còn zin sao, haha....haha” nhưng,... đột nhiên anh lại lên tiếng: - nhưng hôm tôi định làm cái điều mà trước giờ tôi chưa từng làmchôm tới trước mặt nó nói nhỏ một câu đủ để ai ngồi đây cũng nghe rõ.... Tôi nay tôi muốn lên giường với cô.- Và lần này, câu nói của anh là quả bom nguyên tử gây chấn động đến toàn thể đồng bào đang ngồi ở đây, ai cũng há hốc mồm, ko thể tin vào tai mình được ,riêng nạn nhân của chúng ta thì ngồi bất động vì ko thể tin được , ko thể ngờ được, và.... Chưa thấu hiểu hết được hoàn cảnh hiện tại của mình, độ ngạc nhiên tăng đến đỉnh điểm, khi mà sau quả bom nguyên tử kia là cái hành động nhanh như chớp, Thiên Vũ cúi xuống bế thốc nó lên, như người ta bế một em bé, đi thẳng lên phòng nó với tốc độ ánh sáng, sau khi nó định thần lại thì đã thấy mình nằm trên giường, cửa phòng đã chốt. Vì là phòng cách âm, nên chỉ nghe loáng thoáng bên ngoài, tiếng Quang Anh la hét, Kỳ Khôi và Khắc Thiên thì vẫn ngồi bất động vì vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã và đang xảy ra, nhưng ngay sau đó lại thấy khóe môi của 2 người nhếch lên, tạo ra đường cong mê hoặc 3 cô nhóc kia (mê trai bỏ bạn đây mà).

Trong phòng của nó.

Sau khi đã định tâm lại, nó la hét giãy dụa, chấn gối trên giường đều bị nó lấy ném vào người Thiên Vũ, tạo ra một khung cảnh hết sức hỗn độn.

- Này, anh định làm gì hả con sói độc ác kia?

- Tôi còn chưa làm gì mà cô đã gọi tôi là sói độc ác rồi sao, vậy sau khi tôi làm gì cô xong thì cô sẽ gọi tôi là gì?

- Là đồ ác quỷ, đồ mặt người dạ thú, đồ câu nói của nó bị nụ hôn của Thiên Vũ khóa chặt, anh chàng này làm việc gì cũng nhanh cả khiến cho người khác không kịp phản ứng. Lúc này, ngạc nhiên hơn là nó không vùng vẫy, không giãy giụa mà đờ như cây gỗ, mắt trợn ngược, hai tay nắm chặt, trong đầu tự hỏi “ chuyện gì đang xảy ra vậy? anh ta đang làm gì vậy?cường hôn? Là cường hôn đó hả? nụ hôn đầu của mình?” lúc nó định thần lại cũng là lúc anh rời khỏi môi nó. “ sao mình không thấy bức nhỉ? đáng lý ra phải bức lắm chứ ? chuyện gì đang xảy ra với mình vậy ?” nó chớp chớp con mắt, mặt cuối gầm xuống tự hỏi lòng mình, đến khi nó ngước lên vô tình chạm phải ánh mắt ai đó thì tự nhiên cảm thấy nóng mặt liền quay đi chỗ khác, lúc này Thiên Vũ đã an tọa trên cái ghế bành, mặt anh chàng cũng đỏ lên sau khi rời môi nó, nhưng lúc này ngồi chống cằm nhìn nó anh cảm thấy thú vị, mặt cười cười (cười gian manh): làm gì mà mặt cô đỏ vậy? mà sao không thấy cô có phản ứng gì nhỉ ? nếu bình thường thì chắc là sẽ tới và cho tôi một cái tát hay một cú đấm chứ? Bộ cô thích tôi rồi hả? – cố tình trêu chọc nó, làm cho nó phải xấu hổ, thật không ngờ cũng có lúc ai kia rơi vào hoàn cảnh bị đất thế này. Nghe anh chàng nói, nó tức quá ngước mặt lên nhưng chỉ mới quát được một tiếng : ANH..... thì lại gặp ngay mặt anh, thế là cái quả gấc kia cứ chín dần lên thấy tội, tay nắm thành nắm đấm, đầu gầm xuống giường, ra vẻ tức tối lắm. haha ... haha Lần đầu tiên trong lịch sử, Việt Nam đã thua, thua đậm, hehe... hehe (thua trong ngọt ngào)

31. Chương 31

CHÁP 31

Cứ như vậy, Hai nhân vật chính chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Khi mà ngoài cửa sổ, những con chim sẽ lại cất tiếng hót líu lo báo hiệu ngày mới đã đến, cô nàng kẻ trở mình, tối qua nó ngủ trong tư thế ngồi dựa tường, nên sáng nay tỉnh dậy thấy người ê ẩm, nhức mỏi. Nó vươn vai đưa tay lên miệng che cái ngáp dài thườn thượt, bỗng nó khựng lại, cái gì vậy nhỉ

1s

2s

3s

Nó trở mắt nhìn cái vật thể lạ đang nằm ngủ trên chiếc ghế bành thân yêu của mình,(cũng may cô nàng chưa tưởng tượng rằng vật thể đó là con ma ngủ), sau khi nhìn rõ ràng rằng cái vật thể kia, nó cất giọng oanh vàng đánh thức cả nhà dậy :

ÁÁ.....Á.....

Đang yên vị trên cái ghế mơ giấc mơ thần tiên, nghe tiếng hét của nó, Thiên Vũ, giật mình, đứng phắt dậy, mặt ngơ ngác, sau một hồi đảo mắt nhìn khắp phòng, ánh mắt anh dừng lại chỗ nó, anh tỏ rõ sự lo lắng, chạy tới cạnh nàng: có chuyện gì vậy Khay Vi? Nhìn cái mặt ngơ ngác kia cô nàng càng tức giận hơn : - tại sao anh lại ngủ trong phòng tôi hả ????? đồ biến thái. Cút ra ngoài mau. – nói rồi nó chạy lại mở cửa và ném anh chàng ra ngoài. Thật ra, nó làm gì đủ sức mà ném anh, chẳng qua vì anh chàng đang ngạc nhiên quá độ nên chỉ làm theo nó thôi. Nó vừa mở cửa, thì thêm một tên nữa, hình như tối qua tên này dựa vào cửa phòng nó mà ngủ nên khi cánh cửa vừa được mở ra anh chàng đã ngã ngửa, người đó không ai khác chính là Quang Anh, tiện chân nó sút luôn anh chàng ra ngoài sau đó đóng sầm cửa lại. Lúc này bên ngoài anh chàng đang cãi nhau chí chóe nhưng nó không quan tâm, đi thẳng vào nhà vệ sinh

.....
Phải nói cho các bạn biết thêm một điều về nhỏ khi nó say

Thứ nhất, sau khi uống tới một mức độ nhất định nó sẽ tự động bò lên giường đi ngủ

Thứ hai, sau khi tỉnh dậy, nó sẽ ko nhớ bất kỳ điều gì khi nó say cả

Thứ ba, cô nàng sẽ bị đau đầu sau khi thức dậy

.....
5ph sau.

Nó bước ra khỏi nhà vệ sinh, lúc này 2 người bên ngoài vẫn đang dùng vũ mồm để chiến đấu oanh liệt. Nó mở cửa phòng, lấy 2 tay dẹt 2 người qua 2 bên thân nhiên bước qua mà ko thèm nhìn cả 2 lấy một lần. Vừa bước chân xuống cầu thang nó thấy Kỳ Khôi và Khắc Thiên đang ngồi trên sofa. Nó bước tới trước mặt anh, hằm hằm :

- honey, tại sao tối qua anh để tên kia vào phòng em?

- Kỳ khôi nhanh chóng hiểu ra vấn đề : thế nó có làm gì em ko?

- Anh thừa biết rồi còn hỏi? - “rõ ràng biết người ta ko nhớ gì mà còn hỏi, anh thật đáng ghét mà” – nó vừa nói vừa chửi thề trong bụng, làm ai kia hắt xì liên tục mấy cái, thật tội nghiệp.

- Anh tin tưởng và cũng hiểu rõ con người của bạn mình ra sao, em yên tâm đi nó ko làm gì em đâu mà sợ.

- Kỳ khôi nhìn nó cười hiền đáp một câu làm cho nó thấy yên lòng, tuy vậy nó vẫn quay lại liếc anh một cái rồi quay người đi về phía nhà bếp để lại cho người cạnh bên dấu chấm hỏi to đùng.

Ăn sáng xong, nó bước ra xe đi học, nó vẫn chưa hết bực nên quyết định đi học một mình, trên đường đến trường Kỳ Khôi đã nói ấy anh chàng kia biết tật xấu khi say của nó làm cho ai kia tiếc hùi hụi, cứ ngỡ rằng sau tối qua quan hệ của hai người sẽ có bước tiến mới ai ngờ đâu? Thở hắt ra một cái Thiên Vũ mặt buồn so làm mấy anh chàng bên cạnh nhìn anh cười tủm tỉm suốt cả đường đi.

32. Chương 32

CHÁP 32

Vừa vào đến lớp, đã thấy 3 con nhỏ kia ngồi ngay ngắn trên bàn, đúng là chuyện động trời mà. Nó tiến lại gần lên giọng mỉa mai: hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây hay sao mà tụi mày đi học sớm vậy? cả bọn ko nói gì chỉ ngược mặt lên nhìn nó cười cười, điều này càng làm cho cô nàng khó chịu: tụi mày bị gì vậy?

- Tối qua , có ai đó bị ai đó bế lên phòng rồi ko thấy động tĩnh gì cho đến sáng, vậy tự hỏi tối qua một cô nam quả nữ ở chung một phòng thì có gì xảy ra ko ta?- Tuyết Mai lên tiếng trêu ghẹo nó.

- Nè trong đầu của tụi mày chỉ có nhiều đó thôi hả? nó bực bội đáp lại, nhưng lũ bạn nó ko buông tha mà vẫn cố đùa dai.

- Trong đầu tụi tao có gì sao mày biết hay vậy? hay là những thứ trong đầu tụi tao cũng chính là những thứ trong đầu của mày hả ? Nguyên Thảo vừa cười vừa nói làm nó tức điên lên và khi mà mà nổi bực bội đã lên đến đỉnh điểm nó quay ngắt lại hét lớn : nếu tụi mày còn nói tới chuyện đó thì từ giờ đừng nói chuyện với tao nữa.- sau khi đã giải tỏa phần nào nó quay lưng đi ra khỏi lớp để lại ấy nàng một câu hỏi to đùng : “ nó bị gì vậy?”

Bước ra khỏi lớp, thấy đầu hơi choáng nên nó quyết định đi xuống phòng y tế xin viên parodon, nhưng khi đi ngang qua hàng dương liễu, nó nghe thấy tiếng ai đó đang khóc. Nó tiến lại gần, sau hàng dương liễu một đám con gái đang ăn hiếp một nhỏ nào đó, trên mặt nhỏ còn hằn dấu tay, chắc là vừa ăn tát xong. Nó trầm nghĩ, học sinh ở cái trường này thích trò bạo lực nhi? vừa định quay người bước đi thì chợt nó khựng

lại : “ mà nhỏ kia chẳng phải là Hồng Vân sao?”. Hồng Vân là nhỏ học cùng lớp với nó, là người đã xưng phong đọc bức thư tình của nó cho cả lớp nghe. Vốn ko định nhiều chuyện, nhưng nghĩ lại cô ta cũng có chút quen biết, dù gì cũng học chung lớp mà. Nghĩ vậy nó bước tới trước mặt bọn kia :

- Này lại chơi trò gì vậy? cho tôi tham gia với được ko? Nó cười cười nói với bọn kia,còn tay thì đẩy Hồng Vân ra phía sau lưng mình (sao mà giống anh hùng cứu mỹ nhân quá vậy trời)Hồng Vân thấy nó ra mặt ình như vậy thì tự nhiên thấy cảm kích vô cùng, nhìn nó với ánh mắt cún con, thật tội nghiệp. Bọn kia , thấy nó đang xen vào chuyện của mình thì một đứa tiến lên trước mặt nó, hất mặt nói :

- Đây ko phải là chuyện của mày, khôn hồn thì tránh ra chỗ khác, để chị hai khó chịu thì mày cũng ko thoát khỏi số phận giống nó đâu. Nghe nhỏ nói, nó vô cùng ngạc nhiên : “chị hai?”, ko phải chị hai trường này là Tuyết Trang sao? Nhỏ này là ai mà được gọi là chị hai? Tuy nhiên giờ ko phải là lúc nghĩ nhiều tới chuyện này, tí nữa về hỏi quân sư quạt mo là được, nghĩ vậy , nó nhếch môi, cười nhạt:

- vậy cho em hỏi chị hai, bạn này làm gì đắc tội với chị hai mà chị hai lại đối với bạn ấy “tốt” vậy ? –nó lên tiếng hỏi với cái giọng giễu cợt.

- Tao thích “đối tốt” với ai là quyền của tao, nếu mày cũng muốn được như nó thì tao đây cũng ko ngại đâu.

- Lúc này, người được gọi là chị hai kia tiến lên trước mặt nó, vênh vênh mặt lên, vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ vào người nó. Mới sáng sớm đã gặp toàn gì đâu, nó bắt đầu ngán ngẩm, đầu thì đau như búa bổ, nó muốn kết thúc nhanh chuyện này,liền lên tiếng nói với nhỏ kia :

- Giờ tôi có việc, ko nói nhiều với chị, tôi sẽ đưa nhỏ này đi, và tôi mong rằng từ giờ chị đừng tìm gặp nhỏ nữa, nếu như chị vẫn cố tình ko nghe thì tôi sẽ xem như là chị cố tình khiêu chiến với tôi, lúc đó hậu quả thế nào tôi ko chịu trách nhiệm đâu. Nó nhả mặt, nói nhanh rồi kéo nhỏ kia đi nhưng hình như ai kia ko muốn sống trong hòa bình.

- Mạnh miệng quá nhỉ, tưởng có mấy oppa đứng đằng sau thì muốn gì được nấy sao, tao muốn coi thử mày làm gì được tao. Nói rồi chị ta xắn tới, lôi Hồng vân ra tát cho nhỏ một cái cảm đầu. Mặt Hồng Vân lúc này trắng bệch, người run run, tự nhiên nó thấy bức bối,dám ngang nhiên đánh người như vậy, thật ko coi ai ra gì. Nó khẽ nhíu mày, nhìn “ chị hai”. Hai người nhìn nhau, mắt tóe lửa, mặt nó lúc này ko một cảm xúc, hơi thở toát ra những luồng khí lạnh âm mấy độ C, vậy là hai con mãnh thú lao vào nhau, cắn xé. Nó ko ngờ chị hai lần này ko những có tiếng mà còn có miếng, ko như Tuyết Trang, nhỏ này biết võ mà còn giỏi là đằng khác. Bằng chứng là nhỏ vừa đỡ được cú đấm trời giáng của nó, nhưng vì cơn đau đầu cứ giằng vò nó, càng lúc càng khó chịu, mắt nó đang hoa lên, nên vừa rồi bị nhỏ xông lên tát mạnh một cái làm khoe môi nó chảy máu. Lúc này, nó ko nhân nhượng nữa,một phần vì cái tát kia làm nó nóng máu, một phần nó muốn kết thúc nhanh để đi lấy thuốc. Nghĩ vậy, nó nhanh chóng lấy lại tinh thần, tung một cú đá cao vào mặt nhỏ kia,tất nhiên là nhỏ ko đỡ kịp,với cú đá này của nó, hiếm ai có thể đỡ được, chưa dừng tại đó,nó quay lại tung một cú đá sau ngay vào bụng đối thủ và với cú đá này, nhỏ kia đã ko còn đủ sức để đứng dậy. Lúc này nó nhanh tay kéo Hồng vân đi, nó ko vào lớp mà đi thẳng vào phòng y tế, nó đã ko còn sức để chịu đựng cơn đau thêm nữa.

Trên lớp học, thấy đã gần vào lớp mà nó vẫn chưa vào thì cả bọn mới tá hỏa, ko biết có chuyện gì hay ko? Mấy anh chàng kia cứ như ngồi trên đồng lửa,còn nó thì sau khi vào phòng y tế, uống 1 viên parodon,nó leo lên giường đánh một giấc quên trời đất.

33. Chương 33

CHAP 33

Khi tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đến cũng là lúc nó tỉnh dậy, nó thất thểu bước lên lớp, sau khi ngủ một giấc dài trông mặt nó thiếu ngủ vô cùng, mới bước vào lớp ba nhỏ kia đã chạy lại hét ầm lên:

- Mày đi đâu từ sáng giờ vậy con kia, đi mà ko nói tiếng nào có biết mọi người lo lắng ko hả? quay lại nhìn mấy đứa bạn tỏ vẻ ko quan tâm lắm, rồi dậm bước đi lại chỗ ngồi, đáp một câu cụt ngủn : đi ngủ....làm

mấy cô nàng muốn nhào tới xé nó ra mà ngẫu nhiên cho bỏ giận, như bỗng nhớ ra chuyện gì đó nó quay qua Nguyên Thảo kéo nhỏ ngồi vào bàn, nhỏ Nguyên Thảo cũng hết sức ngạc nhiên ko biết có chuyện gì, ko tìm được tò mò mà lên tiếng hỏi :

- Mày có chuyện gì vậy? cả đám bu lại xem có chuyện gì xảy ra với nó thì nghe nó hỏi một câu quả thật là “so hot”, đúng cái đề tài mà toàn trường đang bàn tán:

- Mày có biết trường này đã đổi nữ soái ko? Nó quay qua nhỏ hỏi một câu ngắn gọn, nhưng mặt ko dấu nổi bản chất nhiều chuyện.

- Sao mày biết ? Ngọc Ninh chồm tới hỏi với vẻ ngạc nhiên làm nó cũng ngạc nhiên theo:- ủa mày cũng biết hả? trước câu hỏi của nó,bọn kia chỉ biết lắc đầu chán nản : mày...đúng...Là ...đồ...conheo. Tuyết Mai nhìn nó thở hắt một cái,hai tay chấp vào nhau, làm như đang lạy phật tổ : tao lạy mày Khay Vi, mày làm ơn để ý giúp tao đi, mày ở trên núi mới xuống hả? cái chuyện chấn động này ai mà chả biết chỉ có mày là ko biết thôi. – lại cái điệp khúc “ ai cũng biết chỉ mình nàng là ko biết” mặt nó nghếch như vừa dậm phải phân, tội lỗi, A... Men....

- Nhưng một đứa như mày biết thông tin này lúc này cũng được coi là sớm đấy, nói nghe coi nào? Làm sao em biết ...? Nguyên Thảo nói ko quên kèm theo cái khuôn mặt gian tà giễu cợt nó.

- À ... thì lúc sáng tao có gặp chị ta.

- GẶP CHỊ TA????????????? Tiếng la thất thanh của tụi bạn thân yêu làm thu hút ánh nhìn của toàn thể đồng bào ở đây,cùng với cái câu, nó vừa gặp chị hai về, ngay lập tức, mọi ánh mắt đổ dồn vào nó, ko phải mĩa mai cũng ko phải hả hê (vì nghĩ nó vừa bị chị 2 xử xong) mà là ánh mắt thương cảm, nó e dè quay từ từ nhìn mấy cái mặt nhiều chuyện đang bu lại gần nó nghe chuyện hot mà lòng tự hỏi “ chuyện này HOT vậy sao trời, mà cái lũ này hôm nay thái độ lạ vậy, nếu là bình thường thì họ sẽ vui lắm chứ, họ ghét nó vậy cơ mà, âm mưu gì đây?” mặt nhăn như đít khỉ, nó hỏi nhẹ nhẹ, chậm chậm :- mấy.người.bị.gì.vậy? một đứa trong số đó đại diện lên tiếng:

- Nghe nói bạn vừa đi gặp chị hai về.bạn có bị sao ko? Tự nhiên nó thấy lạnh gai ốc, cái không khí xung quanh nó sao mà kỳ dị vậy cà, bọn này mà biết quan tâm nó sao? Rõ ràng là có ý đồ mà.

- Bạn đừng ngại, nói đi, chị ta có làm gì bạn ko? Nghe nói hôm qua có tới 20 người bị chị ta gọi đi và hậu quả đều vào nhà thương hết rồi, ko biết khi nào đến lượt mình đây huhu....huhu một đứa khác lên tiếng, nhưng lần này nhỏ đó lên tiếng làm nó thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vậy, hóa ra là bọn nó nghĩ bây giờ cả bọn cùng hội cùng thuyền,cùng chung số phận đây mà.Haizz!

- Mình chỉ đi ngang qua chị ta, nghe thấy người bên cạnh gọi chị ta là “ chị hai” nên tò mò thôi. Nó trả lời cho cái đám nhiều chuyện kia nghe, để bọn họ vớt bớt cái lo lắng ra khỏi đầu đi, còn 3 cô nương kia sau khi nghe nó nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng Nguyên Thảo thấy hình như ko phải như vậy, nhìn cái mặt gian manh kia tự nhiên thấy có chuyện chẳng lành và có chút bất an, tỏ ra vô cùng nghiêm túc :- nè con kia, nếu có suy nghĩ điên rồ gì đó thì dẹp đi nghe chưa, tao khuyên mày ko nên đụng vô người đó, chị ta ko giống như Tuyết Trang chỉ biết dùng võ mồm đâu, tao nghe đâu chị ta có đai đen Karate đó, chị ta soán ngôi “ chị hai” bằng vũ lực, cả trường này ai chả biết, chỉ có mày là lù khù ko biết mà thôi.- thấy nó vẫn im lặng ko ư hử , nhỏ Nguyên Thảo tự nhiên thấy bực mình hét âm lên: tao nói mày có nghe ko hả con quý? mày mà đắc tội tới chị ta lỡ có chuyện gì tao ko đi hốt xác giùm đâu đó. - Hình như âm thanh như bò rống kia ko ảnh hưởng gì nhiều tới nó, bằng chứng là nó lại quay nhỏ Nguyên Thảo hỏi một câu ko ăn nhập vào cái đề tài mà nhỏ kia đang nói, làm nhỏ tức xì khói:

- Sao lúc đầu mày nói Tuyết Trang ghê gớm, nhà nhỏ giàu lắm cơ mà, chẳng lẽ lại để yên cho bà này làm càn hả? – mặt tỏ ra hết sức ngây thơ, nhưng khiến ai kia muốn ột cú. Nguyên thảo thở phì một cái, lấy hết bình tĩnh mà nói với nó:

- Bộ mày ko đọc báo hả nhỏ này, cái tin chấn động cả Việt Nam mà mày cũng ko biết hả? mày là người ngoài hành tinh mà. Nhưng cái mặt nó vẫn ngơ ra : nhưng rốt cuộc là có chuyện gì ? lần này Nguyên Thảo biết có tức giận với nó cũng vô ích, đối với người sống trên cung trăng như nó, tức giận chỉ thiệt thân mà thôi, nghĩ vậy nhỏ nhẹ nhàng, dịu dàng nói với nó, nhưng ánh mắt như 2 cục than hồng:

- Mày còn nhớ cái đêm ở Chill Sky Bar ko?

- Nhớ , nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đây?

- Sao ko liên quan, sau tối hôm đó, ko biết chuyện gì đã xảy ra mà tập đoàn nhà chị ta đã bị phá sản. vậy nên chị ta đã cuốn gói rời trường ngay ngày hôm sau. Mà thật ko ngờ cái tập đoàn to lớn đó có thể phá sản, ko biết thế lực nào mà lớn mạnh như vậy, có thể thôn tóm nguyên một tập đoàn trong một đêm. – Nhỏ cứ ngồi huyên thuyên mà ko hề để ý bên cạnh nhỏ, mặt nó đang lạnh dần, lạnh dần, lạnh đến mức có thể đông cứng những vật thể sống bên cạnh, nhỏ kia đang nói chột thấy sống lưng ớn lạnh quay mặt qua thấy bên cạnh mình, quỷ atula hiện nguyên hình từ bao giờ, ko khỏi giật mình mà hét toát lên. Một lần nữa, tội nó lạigây sự chú ý cho cả lớp.

Haizzz! Đúng là thích chơi nổi mà.

CHAP 34

Vừa đúng lúc mấy chàng hotboy vào tới cửa, nhìn vẻ mặt hốt ha hốt hải bơ phờ của bọn họ, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi, ai thấy mà ko khỏi ngạc nhiên, nhất là mấy đứa con gái tỏ ra vô cùng xót xa ấy mỹ nam. Thấy nó, cả 3 chàng cùng chạy tới, tỏ vẻ lo lắng :

- Này Khay Vi em đi đâu từ sáng giờ vậy? có biết bọn anh tìm em khổ cực như thế nào ko hả?

- Lực tung cả cái trường này vẫn ko thấy bóng dáng em đâu, em có biết suy nghĩ ko vậy? điện thoại để làm gì mà ko mang theo?..... Mặc cho ai kia cứ đứng trách móc om tỏi, nó lạnh lùng quay qua Kỳ Khôi khuôn mặt lạnh ngắt, nó cất giọng nói ngọt như mía lùi mà làm cho cả thầy phải rùng mình:

- - Honey, anh ra đây em có chuyện muốn nói. Nói rồi nó quay người bước nhanh ra cửa để lại ọi người một sự ngạc nhiên bị chà bá, con nhỏ này đang giận à, nó giận Kỳ Khôi? Chuyện động trời, nếu ko tận mắt chứng kiến chắc chả ai tin có chuyện này xảy ra, ko biết bữa nay là ngày gì mà mới sáng đã có nhiều chuyện bất ngờ đến khó hiểu thế này?

Tại ghế đá dưới giàn hoa giấy có 2 người một nam một nữ, thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh, mới nhìn vào người ta sẽ nghĩ đó là một cặp đôi hoàn hảo, nhưng nhìn kỹ họ sẽ thấy có gì đó là lạ, hình như hai người đang luyện công....<_>

- Là anh làm phải ko? Trước câu hỏi ko đầu ko đuôi của nó, Kỳ Khôi khẽ nhún mày, có lẽ bản thân anh cũng ko rõ nó đang định nói chuyện gì cho đến khi nó tiếp tục lên tiếng : chuyện của gia đình Tuyết Trang đó. – sau câu nói gợi ý của nó, Kỳ Khôi à lên một tiếng, mặt anh cũng giãn ra được phần nào:

- À , là chuyện đó sao? Ko phải anh làm . Anh lên tiếng đánh tan bầu không khí âm u đáng sợ kia, ngay sau câu nói của anh là sự ngạc nhiên đến tột độ của nó

- Ko phải anh?... Chẳng lẽ là do ...ông nội làm. Kỳ Khôi biết ko thể dấu được nó, mà cũng chẳng việc gì anh phải dấu cả nên anh đã gạt đầu thừa nhận.

- Là ông nội lo cho em, ko cam tâm thấy em bị một đứa ko ra gì bắt nạt, nên đã giúp em xả giận đấy mà – anh nói mà mặt vẫn lạnh tanh - ông nội thương em lắm đó, từ giờ đừng có mà ngang bướng cãi lời ông nữa nghe chưa? Nghe Kỳ Khôi nói nó hết sức ngạc nhiên, ông nó mà lo cho nó sao, chẳng phải lúc nào ông cũng áp bức nó hết à, chuyện này thật phi lý, ko đúng thực tế gì cả, nó lắc mạnh đầu để ném hết mấy cái suy nghĩ rối rắm kia ra khỏi đầu, sao thấy có chút khó chịu nhỉ, nó ko nghĩ chỉ vì một chuyện nhỏ xiu vậy mà ông có thể đánh đổ cả một tập đoàn gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho kinh tế của đất nước dù sao cũng chẳng quan trọng gì – như hiểu được suy nghĩ của nó, Kỳ Khôi nói thêm: chẳng qua là ông bỏ ra chút công sức mua lại cái tập đoàn kia, chỉ là nó được sang tên đổi họ mà thôi cũng ko ảnh hưởng gì đến kinh tế đất nước cả. Nghe vậy nó cười toe toét, kéo tay Kỳ Khôi đi vào lớp mặc cho những ánh mắt xung quanh đang gườm gườm, anh cũng nhìn nó mà lắc đầu, đứa em của anh đúng là mưa nắng thất thường mà, vậy mà làm cho 2 tên kia điêu đứng mới lạ chứ.

Bước vào lớp, mùa xuân đang đến bên nàng, miệng cười tươi như hoa làm điên đảo mấy anh chàng trong lớp, nhìn mấy cái mặt đang đơ ra kia , mắt thì biến dạng thành hình trái tim làm cho Kỳ Khôi phì cười, buông lời trêu chọc nó : - nè Khay Vi em thấy anh nào được thì chọn 1 anh đi, để mấy anh chàng kia thôi ko mơ mộng nữa, chứ cứ để thế này, chắc có ngày bọn họ sinh bệnh mà chết mất. haha...haha.- Ai kêu em của anh lại xinh đẹp như vậy chẳng trách bọn kia thấy cô là như mèo thấy mỡ.

- Thôi đi honey, em tự biết thân biết phận của mình, con vịt xấu xí như em sao mà dám trèo cao được –nó cũng bẽn lẽn đáp lại anh nó, tỏ vẻ ta đây ko chịu thua đâu nhá. Nhưng bọn họ hình như ko hiểu, nghe nó nói vậy thì càng nhốn nháo hơn : Khay Vi, em đừng nói vậy, đối với bọn anh em là thiên thần, là nữ hoàng của cuộc đời mình, xin em hãy cho bọn anh cơ hội để thể hiện mình đi.

Nó nghe bọn họ nói xong mà da gà nổi cục cục, quyết định chuẩn em nếu ko thì chắc ko bảo toàn được mạng sống, có khi còn ko toàn thân đó chứ. Bước nhanh về chỗ ngồi nó nghe tiếng cười tươi với Thiên Vũ làm anh chàng chết trong hạnh phúc vài giây , nhưng phía trên thì có người chết trong đau khổ vài ngày:

- Em có chuyện gì vui hả?

- Ko? Nó trả lời cục cằn làm anh chàng kia càng khó hiểu tự hỏi “ hôm nay là ngày gì vậy trời”. còn nó thì cứ ngồi đó cười tủm tỉm (ko có gì vui mà cũng cười đúng là con khùng), bỗng nghe thấy bàn bên kia, 3 đứa bạn nó đang tám, hèn gì mà nãy giờ nó vào bọn họ cũng ko thèm ư hử gì. Bệnh cũ lại tái phát, cô nàng cố gắng tai nghe xem bọn nó nói gì , đúng lúc Nguyễn Thảo đang nhắm mắt mơ màng, miệng phàn một câu rất hợp lòng chị em phụ nữ : tao ước gì người yêu tao đẹp trai như mấy oppa là đủ rồi, (trời ơi, ước mơ mới “nhỏ” làm sao). Cái đứa vô duyên thú là nó đã nghe lén mà còn ko biết thân phận la ầm lên, làm nhỏ Nguyễn Thảo đang mơ mộng thì giật mình:

- Ê con khùng kia, đẹp trai làm gì hả, đẹp trai có ăn được ko, đẹp trai mà ko biết làm gì (trong mắt nó mấy anh chàng hotboy kia đều vô tích sự chỉ biết ăn với chơi, ngoại trừ anh nó) lấy nhau về bốc cám mà ăn đó cứng, ngu vừa thôi chứ, đúng là đồ “mai rêu” ?

- Kệ tao, tao đâu có bị bệnh như mày? thế là cuộc chiến chính thức bắt đầu? ôi dào cũng chỉ vì mấy thằng trai đẹp.

- Mày nói nghe coi tao bị bệnh gì hả con kia?

- Ngay cả mình mắc bệnh gì mà cũng ko biết? mày đúng là hết thuốc chữa rồi.

- Tao hỏi là mày nói tao mắc bệnh gì cơ mà? Mày vòng vo làm gì hả?

- Tao nói là mày bị LES đấy biết chưa hả con ngốc? câu nói này của Nguyễn Thảo làm cả lớp đứng hình, nó cũng đứng hình, chỉ có Quang Anh đang uống nước nghe câu nói của nhỏ kia làm cho bị sặc, nước tràn ra cả mũi, Haizz! tội nghiệp cho anh chàng lúc nào cũng nhận hậu quả nặng nề nhất.

Sau vài giây để thấu hiểu câu nói kia, cả lớpỒ..... Lên một tiếng rõ to, mấy đứa con gái thì vui ra mặt, chạy lại tới chỗ nó, nắm tay nắm chân :

- Ô Khay Vi, bạn bị les thật hả, tội mình ko biết lại còn hiểu nhầm bạn nữa, tội mình xin lỗi bạn nha

- Khay Vi, hóa ra bạn ko thích con trai,lâu nay bạn thân với mấy oppa vậy ko phải là muốn mê hoặc họ mà chỉ là bạn bè “Cùng Giới” chơi với nhau thôi phải ko? Xin lỗi bạn nha, xin lỗi nhiều nha.

ỒI GOD Ồi.....ông có mắt ko hả ? nó gào hét trong lòng. Hôm nay có đứa chết chát với nó rồi, vậy là có một cuộc rượt đuổi trong sân trường gây náo loạn toàn thể nam sinh tại đây

Hai mỹ nữ đang chơi trò rượt bắt giữa trời nắng ? còn đám con trai thì bu lại thành vòng tròn mà la hét, tán thưởng.

Ồi ! đúng là cái lũ BBTT (BBTT là bị bệnh tâm thần đó mấy bạn).

34. Chương 34

CHÁP 34

Vào lớp nó thở hồng hộc, trời ơi tức quá đi mà, ko ngờ con nhỏ kia chạy nhanh vậy, thấy nó mồ hôi mồ kê nhễ nhại sợ ngồi máy lạnh lại cảm, anh lấy khăn lau cho nó. Thiên Vũ cũng ko vừa,anh lấy nước đưa lên

- Tại buổi sáng em bị đau đầu, hoa mắt nên ko né được. nói xong nó cúi gầm mặt, ko dám nhìn, cái tin này mà tới tai ông nó thì ko biết nó sẽ thăm tới mức nào, bị lôi về Mỹ tập luyện lại ? ôi nghĩ thôi nó đã thấy rùng mình. Đứng bên cạnh Kỳ Khôi, Khắc Thiên cũng hết sức bất ngờ, anh từng chứng kiến nó ha gục một

lũ con trai mà lại bị con nhỏ kia đánh, tò mò ko biết kết cục của nhỏ kia thế nào? Nên quay qua hỏi Hồng Vân? Và dĩ nhiên là nhỏ khai toàn bộ sự thật ko dám dấu nửa lời, cả việc, chị hai kia bị nó cho 2 cú song phi phải vào bệnh viện cấp cứu, nhưng lúc này, nó nhìn Khắc Thiên mắt hừng hực lửa, vì cái lý do hết sức “nghiêm trọng” : Khắc Thiên đang nói chuyện với nhỏ kia. Ghen quá hóa mù, khôn ba năm mà đại một phút, nó ko nhận ra vì ai mà anh phải mở miệng với nhỏ kia.

Không khí trong lớp nóng dần lên bởi những lời bàn tán, những tiếng xì xầm của bọn nhiều chuyện kia, nhưng nghe bọn nó nói xong thì xem ra cũng ko tồi, họ bàn về nhỏ được gọi chị hai kia, nói về cái hành động bảo vệ Hồng Vân của nó, họ cho rằng đó là việc làm rất trọng nghĩa, và kết thúc là bắt đầu tôn sùng nó, coi nó là vị anh hùng của bọn họ, làm cho nó cười toe toét khiến ấy ai kia lắc đầu ngầy ngậy. mấy con bạn nó thì lại một lần nữa hú hét :

- Khay Vi, tại sao lại như vậy hả? đã nói là có phúc cùng hưởng mà sao mày cứ thích hưởng một mình vậy ? muốn giải sì trét cũng cho tụi tao giải cùng với chứ, giờ mày muốn sao? Nó chỉ biết trố mắt ra nhìn mấy con bạn “thân yêu” của nó, giơ tay đầu hàng, trong đầu thì thầm nghĩ “ đi đánh nhau mà mấy con này kêu đi xả sì trét, đúng là cái bọn”, nghĩ vậy nó lắc đầu thâm trách thân mình sao lại có mấy con bạn “ đặc biệt” thế này, nhưng tự nhiên nó lại cười một mình,sao hôm nay cái gì cũng kinh dị hết là sao vậy ta, ngay cả nụ cười của nó cũng thấy kinh dị nữa. Nó quay sang mấy đứa bạn “ yêu ấu” kia , nói nhẹ nhàng một câu: vậy tụi bay còn muốn xả sì trét nữa ko? Tao dẫn đi xả.

- Bọn kia ngạc nhiên, ko hiểu nó muốn nói gì thì hỏi lại : là sao?

- Thì là đi giải sì trét hehe.... Hehe. Phán một câu trả lời có như ko kèm nụ cười mãn rợ: tao định thay nhỏ kia làm chị hai , tụi mày thấy sao? Sau câu nói nhẹ như long hồng kia là vẻ mặt ngơ ngác của 3 đứa nhỏ tội nghiệp, ngạc nhiên của 4 anh chàng,vàsự hăng hái ủng hộ của đồng bào cả lớp .

.....

Hôm nay đúng là một ngày kỳ cục.

35. Chương 35

CHÁP 35

Vào lớp nó thở hồng hộc, trời ơi tức quá đi mà, ko ngờ con nhỏ kia chạy nhanh vậy, thấy nó mồ hôi mồ kê nhễ nhại sợ ngồi máy lạnh lại cảm, Quang Anh lấy khăn lau cho nó. Thiên Vũ cũng ko vừa,anh lấy nước đưa lên tận miệng nó, nhìn cứ như nữ hoàng ko bằng. Nếu là bình thường, nhìn thấy cảnh này chắc có đứa học máu mồm vì tức , nhưng bây giờ, khung cảnh thật kỳ dị, tụi kia nhìn nó cười tươi như bông hướng dương gặp mặt trời, có đứa còn phán một câu xanh rờn làm nó muốn té xỉu :- ôi dào nhìn mấy anh em họ tình cảm chưa kia? Nó nghe xong, quay lại liếc Nguyễn Thảo một cái làm nhỏ rùng rờ tay chân nhưng vẫn cố mở miệng cười toe toét rồi lè lưỡi chọc tức nó. Lúc này , Quang Anh mới dám len lén nhìn nó, thì thầm hỏi một câu làm dư luận lại một lần nữa chấn động: Khay Vi em bị les thật hả? nghe xong nó phụt luôn miệng nước vào mặt anh. (tội nghiệp, cái tội hỏi ko đúng lúc đây mà).

- ANH CÓ BỊ ĐIÊN KO HẢ? nó hét lớn làm cho bàn ăn thiên hạ quay lại nhìn chằm chằm, ko biết có chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn thấy mặt Quang Anh tèm lem nước, anh chàng đúng là xấu số mà. Haizz!

Vừa lấy tay lau nước trên mặt, vừa xoa xoa nó:- bình tĩnh,bình tĩnh anh chỉ muốn biết đó có phải là sự thật ko thôi mà. Lúc này cơn giận đã lan tỏa khắp người, nó cất tiếng gầm rú làm kinh thiên động địa:

- TUI NÓI CHO MẤY NGƯỜI BIẾT LÀ TUI.KO.BỊ.LES. MẤY NGƯỜI ĐÃ RÕ CHƯA?

- Nhưng tại sao em ko thích trai đẹp? hôm nay đúng là một ngày lạ lùng mà,ai cũng toàn làm chuyện lạ lùng, Quang Anh cũng vậy, nó đã nói như vậy, mà anh chàng ko biết bị gì còn cố hỏi thêm, hỏi từ ruột non cho đến ruột già, hỏi đến tận cùng hậu môn mới chịu, mà hỏi một câu cũng kỳ quặc hết sức, hỏi làm sao

mà nó ko tức. Nhưng hình như nàng vẫn còn mệt sau một hồi tập thể dục quanh trường, ko còn đủ sức để gầm rú nữa, nó nhìn thẳng vào mặt Quang Anh cười nụ cười yêu tinh, làm anh chàng tự nhiên lạnh người, nghe rằng cười như mấy anh chàng mới xổng ra từ BVTT.

- Dạ thưa anh, ai nói với anh là em ko thích trai đẹp, con nhỏ kia hả? nó nói mà mặt thì quay ngoắt về phía Nguyễn Thảo đưa tia chiếu lazer vào người nó, làm con nhỏ đứng hình, đến nghe rằng cười còn ko được chứ đừng nói là lè lưỡi trên nó. Nó quay lại phía Quang Anh, tiếp tục cười nụ cười kinh dị, nói mà rằng nó nghiêng ken két làm cho không khí căng thẳng ở độ maximum: nhưng thưa anh...đối với em ...trai đẹp chỉ để ngắm mà thôi... lấy trai đẹp về để suốt ngày đi đánh ghen hả ?????????????????????? lời nàng vừa cất lên, cả lớp ồ lên một tiếng, bọn con gái ko những ko tức giận mà còn cho rằng lời nó nói chí lý, nên cả bọn rất khâm phục nó, coi nó là hình tượng của mình vì nó có những câu phát ngôn chuẩn ko cần chỉnh. Nó chỉ biết lắc đầu nhìn bọn họ, tự hỏi hôm nay mọi người bị ma nhập hết rồi à, sao ai cũng lạ lùng hết vậy nè, chỉ có bên này, 3 anh chàng nhìn nó về mặt đau khổ sau phát ngôn kinh điển kia “ trai đẹp chỉ để ngắm”.

Quay về chỗ ngồi, nó thắc mắc ko hiểu tại sao hôm nay, mãi mà giáo viên chưa vào lớp để cho cái lớp trở thành thế này, bỗng... một bàn tay ở đâu đó nắm lấy cằm nó, kéo về phía chủ nhân của nó đang ngồi, đó ko ai khác chính là Thiên Vũ, anh kẻ nhàn mặt : Khay Vi miệng em bị sao thế kia? Thì ra là chàng ngồi ngắm nàng nên phát hiện ra môi nàng bị rách, tưởng mình nhìn nhầm nên kéo mặt nó quay qua để nhìn rõ, ai ngờ anh ko nhìn nhầm, tự nhiên thấy ngực hơi thắt lại thì cất giọng hỏi nó để biết nguyên nhân là kẻ nào đã làm cho nữ hoàng lòng anh thành ra thế này, ai ngờ đâu đáp lại sự dịu dàng kia chỉ là câu nói cụt ngủn quen thuộc : kệ tui? Rồi hất tay anh ra. Anh chàng tự nhiên mất kiểm chế , nắm lấy cằm nó kéo mạnh về phía mình miệng thì la lớn: anh hỏi là em bị gì hả? là kẻ nào đã làm? - mặt anh đành lại, sát khí ùng ùng, làm nó đơ như cây cơ, quá ngạc nhiên ko ngờ là anh chàng lại có thái độ như vậy, dăm quát nó cơ đấy, ví quá lúng túng nên mở miệng khai thật mà ko biết là mình đang nói gì :- đánh nhau.

- ĐÁNH NHAU? Lúc này, ko phải mỗi mình Thiên Vũ mà ngay cả 3 anh chàng kia cũng tức giận, là 3 người đấy, có nghĩa là Khắc Thiên cũng nằm trong số đó, lúc này về mặt họ thật làm cho người khác thấy kinh hãi, giờ nó mới thấy nhỏ Nguyễn Thảo nói đúng, mấy người này đúng là lạnh lùng đáng sợ mà

- Khay vi, em nói rõ cho anh coi nào. Em đánh nhau với ai? tại sao lại đánh nhau? Kỳ Khôi lên tiếng hỏi như ra lệnh làm nó ập a ập ứng nhưng rút kinh nghiệm nên quyết ko khai gì thêm.

- Em ... là...chuyện của em.... Em tự giải quyết Ko khiến anh phải lo.

- EM.... Câu nói của nó làm Kỳ Khôi tức giận vô cùng, sao đứa em gái của anh ngày càng trở nên bướng bỉnh thế này là do anh nuông chiều nó quá mức sao. Đang ko biết nói gì thì Hồng Vân ko biết ở đâu chạy lại bù lu bù la :

- Dạ ... hức hức.... là do em, do em nên Khay Vi mới bị đánh ... huhu...huhu... nghe nhỏ nói, Kỳ Khôi nhún mày , độ lạnh có tăng lên đến đỉnh điểm, giọng nói thì khiến người ta ko thể ko rét lạnh như nhỏ kia tự nhiên thấy run cầm cập :

- Cô nói xem, chuyện gì đã xảy ra, nói cho đúng sự thật nếu ko cô đừng hòng sống yên với tôi. Hồng vân gật đầu bắt đầu kể lại câu chuyện lúc sáng, nhưng nghe tới đoạn nó bị cái đứa “ chị hai” kia đánh, anh như ko thể tin được vào tai mình quay phắt qua nó hỏi : em bị con nhỏ đó đánh? Mặt thể hiện sự thất vọng cực độ, anh ko thể tin em mình lại bị một con nhỏ dai đen Karate đánh, anh nhìn nó, ánh mắt như muốn hỏi : “ tại sao?”

- Tại buổi sáng em bị đầu đầu, hoa mắt nên ko né được, nói xong nó cúi gầm mặt, ko dám nhìn, cái tin này mà tới tai ông nó thì ko biết nó sẽ thăm tới mức nào, bị lôi về Mỹ tập luyện lại cũng nên, ôi nghĩ thôi nó đã thấy rùng mình. Đứng bên cạnh Kỳ Khôi, Khắc Thiên cũng hết sức bất ngờ, anh từng chứng kiến nó hạ gục một lũ con trai mà lại bị con nhỏ kia đánh, tò mò ko biết kết cục của nhỏ kia thế nào? Nên quay qua hỏi Hồng Vân? Và dĩ nhiên là nhỏ khai toàn bộ sự thật ko dám giấu nửa lời, cả việc, chị hai kia bị nó cho 2 cú song phi phải vào bệnh viện cấp cứu. Nhưng lúc này, nó nhìn Khắc Thiên mắt hừng hực lửa, vì cái lý do hết sức “ nghiêm trọng” : Khắc Thiên đang nói chuyện với nhỏ kia. Ghen quá hóa mù, khôn ba năm mà đại một phút, nó ko nhận ra vì ai mà anh phải mở miệng với nhỏ kia.

36. Chương 36

CHAP 36

Bỗng điện thoại nó reo lên, nhìn dòng số hiện lên trên màn hình “số này là của quán gia Phát mà ta, có chuyện gì mà ông ấy gọi ỉnh vậy nhỉ?” nó quay qua nhìn Kỳ Khôi, nếu có chuyện thì phải gọi cho honey chứ, lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu nó đưa điện thoại lên tai nghe:

- A lô, tôi nghe.
- Dạ tiểu thư, xe của tiểu thư đã sửa xong, tôi đã mang về nhà rồi.
- Ồ !vậy sao, cảm ơn ông nhiều nha.
- Dạ ko có gì thưa tiểu thư.

Nó cất điện thoại vào túi, tự nhiên nhớ ra điều gì, nó quay mặt lại nhìn Quang Anh (lúc này chị đang ngồi tám với đám bạn), mắt gườm gườm làm cho ai kia đứng hình ko hiểu là có chuyện gì mà nàng lại nhìn chàng bằng ánh mắt đó, bộ chàng làm gì có lỗi với nàng? đột nhiên nó chuyển từ ánh mắt gườm gườm kia, sang ánh mắt triều mến , miệng nở nụ cười dịu dàng, làm tim chàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ko biết là nhỏ âm mưu gì đây khi mà nó phát hiện ra mình vẫn chưa trả thù cái vụ đâm xe.

Nó tiến lại phía Quang Anh, tiếp tục nở nụ cười chết người, làm ai cũng khó hiểu :

- Quang Anh.- nó cất cái giọng nói thiên thần lên ko những làm cho ai kia mà lũ con trai trong lớp cũng thấy hạnh phúc lây (đúng là điên rồ), nụ cười này giờ vẫn chưa tắt trên mặt Quang Anh, cả lớp quay lại phía hai người để theo dõi diễn biến của sự việc khó hiểu này.
- Sao em? – ọe.....chưa ăn gì mà anh làm nó muốn ới rồi, ko cần ngọt vậy đâu anh hai.
- Em có chuyện muốn nói với anh? Không khí trong lớp nóng lên dần, mọi người đều có dự cảm chuyện ko lành sẽ đến với Quang Anh, nhưng hình như bây giờ con heo đàn đó ko biết, cứ nhắm mắt nhắm mũi cười, thật giống BNTT (bệnh nhân tâm thần).
- Ủ ...Thì là.... Nó giả vờ áp úng, con này đi đóng phim tình cảm hàn quốc được rồi nè, nó giả bộ mà mặt cũng đỏ được, tài thật
- Có chuyện gì em cứ nói đi, đừng ngại. –vừa nói, vừa nắm lấy bàn tay đang mân mê vạt áo của nó, điều này làm cho ai kia tức ko chịu được, nó ngược lên nhìn thẳng vào mắt của Quang Anh:
- Em muốn nói với anh là....là Em ... thích anh.... – nó cố gấn nói hết câu, thì ra chỉ là giả vờ thôi nhưng cô nàng cũng ngượng đỏ mặt vì là lần đầu tiên tỏ tình với con trai mà. Nói rồi, bản thân cũng bất ngờ với chính mình, xấu hổ quá lao thẳng ra ngoài, để lại một người đang lằng lằng trên 9 tầng mây, và một người đang phiêu du ở 18 tầng địa ngục.

Sau khi định thần và chắc chắn được những gì mình nghe thấy, cả lớp ồ lên mấy lần vì ngạc nhiên, cứ nghĩ là nó thích Kỳ Khôi, ko ngờ.... nhưng sau đó thì lại lắc đầu hùi hụi, cả nam lẫn nữ đều tiếc cho nó (bắt ngờ quá, mấy người này tự nhiên tốt đột xuất), tự nhiên thấy thương nó, ai chả biết Quang Anh đào hoa , đa tình, thay bồ nhanh hơn thay áo, nó thích anh thì chẳng khác nào mang khổ vào người. Và ngay sau đó, lớp học nhanh chóng trở thành một sòng cờ bạc, bọn nó cá với nhau là khi nào Quang Anh chán nó, lượng tiền cá đã lên tới con số trăm triệu, chắc đây lại là đề tài HOT của trường Royal trong tháng này : “ chuyện tình của đại công tử hào hoa đa tình và thiên thần dễ thương đáng yêu.... khi nào tàn ?”

Về phần nó, sau khi chạy ra ngoài nó vào nhà vệ sinh rửa mặt, bình tĩnh lại,nó quay vào lớp, thấy cái ko khí lớp kỳ kỳ, bọn nó làm gì mà lòi sec ra ký xoèn xoẹt thế kia, hỏi ra mới biết là tụi nó đang cá cược, mấy nhỏ bạn nó cũng ham hố chạy vào lấy một chân, nó thì đứng cười đắc ý “mình sẽ ấy bạn bất ngờ lớn nha haha...haha”

Quang Anh thấy nó bước vào lớp thì vội chạy lại ôm chầm lấy nhỏ xỏ nguyên một tràng như sợ nó thay đổi lời nói khi này, làm bọn kia đang bận rộn với việc cá cược cũng quay lại xem tiếp hài kịch:

- Này Khay Vi em nói có thật ko? Em thích anh thật hả? ời anh vui quá.... vậy từ giờ mình là người yêu nhau nha. Ko... để anh về nói với ba, ình cưới nhau, được ko em? – câu nói của Quang Anh vừa kết thúc, cả lớp Ồ lên tập hai, còn nó thì ho sặc sụa “ôi má ơi cái thằng cha này, làm gì mà nhảy cóc gớm vậy? rồi sẽ biết tay ta”. Chỉ tội Thiên Vũ anh đứng như trời trồng này giờ, giờ nghe thêm câu này của Quang Anh, thì một nửa người anh đã chết rồi. sau một hồi dần co tư tưởng, nó cũng lên tiếng giọng nũng nịu:

- Làm gì mà anh vội quá vậy, chúng ta còn trẻ mà, chưa chơi đã mà đã đòi cưới rồi, anh hư quá đi.

- Vậy hả? em chưa muốn cưới sao? – mặt anh buồn so –vậy thì mình làm người yêu,cưới hỏi tính sau vậy.
– nói rồi vòng tay ôm nó trước cả lớp, làm tội nó cứ hết Ồ... rồi lại Ồ, thật mất mặt nó thằm chử trong bụng, hận ko thể quay lại mà sút hấn bay qua Châu Phi luôn cho rồi “ cái thằng cha này thích động tay động chân nhỉ, đúng là ko ra gì, hãy đợi đấy bà sẽ trả cho cứng cả chì lẫn chài.” Nhưng anh chnagf thì đâu biết trong lòng nó nghĩ gì, chỉ biết là bây giờ anh đang rất hạnh phúc, cái cảm giác mà từ khi sinh ra tới giờ anh chưa hề biết tới, anh ghé vào tai nó thì thằm chỉ đủ để cho hai người nghe, giọng hết sức chân thành : “ Khay Vi, cảm ơn em, anh thật sự rất hạnh phúc, anh cũng yêu em rất nhiều”. Nó hết sức ngạc nhiên, quay phắt lại nhìn thẳng vào mắt anh, anh là thật lòng sao ? ko thể tin được, nó đưa tay lên gỡ đầu, nghĩ thế nào cũng ko ra, anh là thật lòng với nó chứ ko phải là nhất thời ham hố của lạ như bấy lâu nay nó vẫn nghĩ ? Thấy nó cứ đưa tay gỡ đầu miết, miệng thì lẩm bầm gì đó, anh nhìn nó cười ngọt ngào : - em ngứa đầu hả? sao gỡ đầu hoài vậy?

Vì mãi suy nghĩ nên nó buông một câu làm anh nhảy thót về chỗ ngồi :- ừ , đầu em có chí?

Bên này Kỳ Khôi ngồi cười nắc nẻ, anh vẫn ko tin được là em mình thích Quang Anh, chỉ là con bé đang bày trò gì đó mà anh ko biết thôi.

- Quang Anh này, tối anh qua nhà em ăn cơm nha, em sẽ nấu cho anh ăn.- Nó quay qua nói với Quang Anh một câu làm anh hết sức ngạc nhiên: - em biết nấu ăn? nó cười hí hí thay vì trả lời anh, nhưng trong bụng rất đắc ý vì kế hoạch trả thù đã đi được bước đầu tiên. Khắc Thiên hậm hực quay qua nhìn nó, nhưng nhìn cái mặt gian manh kia hình như anh cũng hiểu ra vấn đề, chỉ là tội cho số phận ai kia, ko biết sẽ gặp chuyện gì đây.

Cuối cùng thì cả lớp cũng được thông báo, giáo viên bị đau bụng đang ôm nhà vệ sinh ko lên lớp được, tội nó được về sớm, nghe tin mà tội nó cứ hí hửng, đúng là cái lũ.... Giáo viên bị vậy mà học sinh thì lại vui mừng thế kia ,còn ko biết đằng sau vụ này có gì khuất tất gì ko ?

Haizz !

37. Chương 37

CHÁP 37

7 giờ tối tại biệt thự Hoàng Kỳ. Một con nhỏ và 3 chàng trai đứng đối diện nhau, con nhỏ hai tay chống nạnh mặt hầm hầm :

- Này tôi có mời mấy người đâu tới đây làm chi vậy ? – tiếng con nhỏ vang vọng làm cho không khí yên tĩnh trong ngôi biệt thự bị xé toang, nhìn thấy điệu bộ trẻ con nhưng rất đáng yêu của cô chủ , đám người làm cũng phải bật cười, lắc đầu. Nhưng một câu nói vang lên làm con nhỏ chưng hững:

- Bọn anh tới chơi với Kỳ Khôi . – câu nói lạnh tanh khuôn mặt ko cảm xúc của Thiên Vũ làm nó cứng họng, thêm cái hành động đi thẳng lên phòng Kỳ Khôi mà ko thèm ngoái đầu lại đã tặng cho nàng một cục què to đùng và một dấu chấm hỏi bự chà bá : “ hôm nay anh ta bị sao vậy ? bộ uống nhầm thuốc rồi à? Diên rồ, hứ... , ta đây đại nhân ko thèm chấp tiểu nhân đâu nha”,nó đắc ý những suy nghĩ tự kỷ của mình, định quay lưng vào bếp tiếp tục thực hiện công việc cao cả, đólá chuẩn bị vũ khí báo thù, thì một người cao to đứng đằng sau vươn tay ôm choàng lấy nó giọng hết sức ngọt ngào làm nhỏ giật mình :

- - Vợ anh sao vậy? làm gì mà đứng ngẩn ra thế ?- câu nói của Quang Anh làm đầu óc nó choáng váng, trong đầu lập tức hiện lên mấy câu chữ vô cùng , vô cùng “đễ thương”: “VỢ, tên này bị hoang tưởng nặng ? Trái đất xuất hiện thứ bệnh khó chữa này từ hồi nào vậy nè, cái đồ con lừa , chết tới nơi mà ko biết, đồ lừa ngốc, siêu ngốc” , nhưng ngay sau đó, anh chàng đã làm được một kỳ tích vĩ đại trong lịch sử loài người đó là làm ất nó đỏ mà ko phải vì tức: nhẹ nhàng xoay người nó lại, cúi người xuống, đặt lên trán nó một nụ hôn phớt, rồi kê đầu lên vai nó thì thầm: vợ có biết anh nhớ vợ lắm ko hả ? với thái độ hết sức chân thành, chàng đã làm cho nàng đứng hình, hai mắt mở to hết cỡ và gương mặt thì.... không thể đỏ hơn được nữa.

- Một điều lạ là sau màn tỏ tình làm chấn động dư luận của toàn thể lớp M3A nói riêng và trường Royal nói chung của nó, Quang Anh thay đổi lạ lùng, anh vẫn ngọt ngào nhưng trong sự ngọt ngào đó có thêm sự nghiêm túc và chân thành mà thường ngày ko có, làm cho nó lúng túng , khó hiểu. Ví dụ như ngay lúc này đây tim nàng đang đập thình thịch ,ngại hết sức, vội đẩy anh ra nó quay lại, cố gượng nở nụ cười thật tươi :

- - Anh tới rồi đấy à? chờ em chút nha. Nói rồi nó phóng nhanh vào nhà vệ sinh, mà ko biết lúc này từ đằng sau anh đang nhìn nó với một ánh mắt buồn thẳm thẳm.

- (T/g : con người ta là gái mới lớn chưa có kinh nghiệm nên bị hôn đỏ mặt là chuyện bình thường chứ ko phải là nàng thấy rung động trước chàng đầu nha mấy bạn, đừng hiểu nhầm tội nghiệp nhỏ “....”)

Trong nhà vệ sinh.

Nó đưa tay lên ngực vỗ vỗ “Khay Vi mày bị gì thế này, bình tĩnh, hết sức bình tĩnh, cũng tại con lừa đáng ghét, ngu ngốc kia hết, tự nhiên lại hôn mình, đúng là đồ ... đồ Dâm .dê.dê. tiện mà” (ô my Gods, nam mô a di đà phật là Khay Vi chứ chứ ko phải mình chứ đầu nha, thiện tai thiện tai). Nhưng tự nhiên, lòng từ bi trắc ẩn nổi dậy kéo về, nàng ta đang thấy mình thật tội lỗi, anh chân thành vậy mà nó lại đem chuyện tình cảm ra để đùa giỡn, có khi nào bị God trừng phạt ko ta, huhu ...huhu nó vẫn muốn tìm bạch mã hoàng tử của mình mà, và thế là một cuộc đấu tranh tư tưởng diễn ra ngay trong nhà vệ sinh “tiếp tục trả thù –ngừng việc trả thù lại”, cuộc đấu tranh đang đến hồi quyết liệt nhất thì bên ngoài có tiếng gõ cửa :

- Khay Vi, em ko sao chứ, em ở trong đó 30 phút rồi đó.- giọng Quang Anh nhẹ nhàng, ngọt ngào xen lẫn sự lo lắng làm cho ai kia trong nhà vệ sinh càng quẩn bách với câu hỏi : “làm sao đây ?” vẫn chưa được giải quyết, và chắc rằng nàng ta sẽ định cư luôn trong đó nếu giọng nói nhỏ nhẹ nhưng có uy lực của người được gọi là “honey” ko vang lên :

- Khay vi, đi ra ngoài đi.

Nó lẳng lặng bước ra khỏi nhà vệ sinh, mặt bí xị , thiếu não ngược mặt lên, ko hiểu ông God bị gì mà khiến điều đầu tiên đập vào mắt nó là khuôn mặt của Quang Anh, khuôn mặt đang cười nham nhở vì nhìn thấy nhỏ bị lôi ra khỏi nhà vệ sinh trong sự miễn cưỡng, tự nhiên những day dứt trong người nó bị gió thổi bay đi đâu mất,khuôn mặt chân thành của anh lúc này bị vỡ vụn và thay vào đó là hình ảnh Quang Anh đang hăng học chữ nó một cách thô bạo. End: các bạn biết quyết định cuối cùng của nó rồi chứ, chạy tới ôm cánh tay của Quang Anh ,như một con rô bốt đã được lập trình sẵn, nó kéo anh tới bàn ăn, khoe với anh rằng tất cả các món ăn trên bàn là do nó nấu rồi nũng nịu bắt anh khen nó giỏi. Quang Anh như thể ko tin vào mắt mình, một bàn ăn với rất nhiều món ăn nhiều màu sắc trông rất bắt mắt, nó ko bắt anh khen thì chắc chắn anh cũng sẽ khen nó. Nó kéo anh ngồi vào bàn, lại cái giọng nũng nịu : hôm nay anh phải ăn hết đó nha. Nói rồi gấp luôn một cái đùi gà chiên bỏ vào chén anh, chộp chộp mắt, 3 người kia cũng đã ngồi vào bàn ăn nhưng ko dám động đũa, đang chờ đợi chuyện gì đó? 6 con mắt đang hướng về cái người xấu số kia lòng hồi hộp, người vô cùng bức rút muốn giựt ngay cái đùi gà trên tay ai kia mà ném ngay vào thùng rác nhưng lại ko dám, hai con mắt hình viên đạn kia cứ chia vào họ ko ngừng, ngạc nhiên là anh chàng xấu số kia ko hay biết chuyện gì mà ngồi nhâm nhi cái đùi gà , vừa ăn vừa khen nức nở, và nàng ta cũng ngồi tự ăn mấy thứ mà mình tự nấu. Thấy vậy, họ mới dám cầm đũa lên nhưng cũng ko dám ăn nhiều mặc dù chính họ cũng mấy món nó nấu ngon cực, không khí bữa ăn trở nên thật kỳ dị. Đột nhiên nó chạy lại bếp mang lại một chén canh, đặt trước mặt Quang Anh : anh Quang Anh đây là canh gà, em hâm từ chiều tới giờ đó, cái này em đặt biệt dành cho anh, mấy người kia ko có đâu. Nói rồi nó nhìn anh nở nụ cười thiên thần, anh chàng thì nghe “dành riêng cho anh” thì ko nghĩ ngợi bưng lên nhắm mắt uống cạn trước con mắt ngạc nhiên và ko kịp ngăn cản của 3 người kia, 3 người họ giờ cứ như 3 tên ngố, mặt đần ra, đầu cứ lắc ko

ngừng, còn Quang Anh thì nhìn nó cười tí mắt, miệng cứ khen ngon, lúc này nó cũng lắc đầu, phán một câu tỉnh bơ :

- Thà chết trong hạnh phúc, còn hơn là sống trong đau khổ. - Câu nói của nó làm cho cả 4 người cùng ngược lên nhìn nó mỗi người một sắc thái khác nhau, Quang Anh thì tỏ vẻ ko hiểu ý nó muốn nói gì nhưng mắt thì lại đậm ánh buồn, còn 3 người kia thì ngạc nhiên tại sao nó lại tàn nhẫn vậy, họ thừa biết trong chén canh đó có gì, và họ cũng tự hỏi ko biết Quang Anh đã đắc tội gì với nó để phải nhận hậu quả như vậy, và họ cũng tự nhận ra rằng ko nên đắc tội với nó, nếu ko thì hậu quả sẽ như

30 ph sau.

Tại phòng nó.

Haha haha..... Nó cười như chết đi sống lại, cười lẩn lộn từ giường xuống đất ... khi cái âm thanh chấn động RẦM ẦM..... và những câu đại loại như :

- Quang Anh mày có sao ko ?
- Quang Anh cẩn thận.
- Quang Anh nhà vệ sinh bên kia .
- Quang Anh nhà vệ sinh bên này gần hơn.

.....

Ôi thật tội nghiệp, chắc kiếp trước anh nợ nó.

Để tỏ ra là người vô tội nó chạy ra, nhìn mặt anh đang tái mét hỏi một câu rất ngây thơ làm mấy người kia muốn nhảy vào mà bóp cổ nó : Quang Anh, anh bị sao vậy? Quang Anh ngược khuôn mặt [đờ đẫn mệt mỏi] lên nhìn nó, mỉm cười rồi ko kịp nói gì ôm bụng chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Kỳ Khôi nhìn nó với ánh mắt nghiêm nghị , lấy ngón tay trỏ chỉ chỉ lên trán nó ý bảo “em thấy vui chưa hả?”, nhưng bản tính bướng bỉnh trỗi dậy nó chu miệng đáp ngay mà ko cần suy nghĩ : ai kêu anh ta ngốc làm chi? Lúc này, cả 3 người cùng nhau nhìn nó, lắc đầu rồi quay đầu bước vào phòng.- là ko thể tiếp tục nhìn con nhỏ có trái tim được cầu tạo từ than chì được

Haizz !

38. Chương 38

CHAP 38

Sáng hôm sau, nó lái baby của nó đi học, vừa chạy xe vào trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chiếc mui trần đang chạy bon bon kia. Mọi người ngạc nhiên cũng phải thôi, vì baby của nó thuộc hàng có số lượng đầu phải có tiền là mua được, vậy mà người lái cái hàng hiếm kia lại là một con nhỏ nghèo mới đáng nói chứ, khi nó vừa cho xe chạy vào bãi đậu, còn chưa kịp tháo dây an toàn thì có cả một đám con gái bu quanh.

- Ô tụi bay nhìn này, mới tỏ tình với đại gia hôm qua, hôm nay đã có siêu xe đi rồi, ghê thật.
- Đúng vậy, ko biết đã bán mất thứ gì rồi.
- Mà Quang Anh cũng hào phóng thật đấy, haha....haha

Lúc này máu lạnh từ trong người nó đã lan khắp người, nó tháo dây an toàn, bước xuống xe, nhìn lần lượt từng con người vừa nói, gằn lên từng tiếng : khôn hồn thì các người câm miệng lại ngay cho tôi, nếu ko, hậu quả thế nào tôi ko lường trước được đâu.

Sau khi nghe xong câu nói có dao và chiêm ngưỡng gương mặt của quý atula, bọn họ nhìn nhau, ko ai nói với ai câu gì, nhanh chóng giải tán. Vọng lại đâu đó, có nhỏ nào cũng thông minh và có con mắt nhạy cảm

khi lên tiếng nói một câu làm nó giật mình : sao tao thấy cái mặt nó lúc đó giống gương mặt của anh Kỳ Khôi lúc tức giận vậy ko biết.

Ồi bạn khờ ơi, ko phải là giống bình thường đâu mà là một khuôn đúc ra đó, cùng một lò mà lị.

Bước vào lớp, hình như hôm nay nó đi học muộn.

Bằng chứng: cả 4 chàng cùng 3 nàng đã ngồi vào bàn ngay ngắn

Lý do : tối qua sau khi bọn người kia ra về, cái lương tâm bị chó tha của nó đã được trả lại, sau đó cảm thấy cắn rứt ko yên. Hậu quả ko ngủ được -> sáng dậy muộn,(đã vậy còn ra sum xoe cái xe nữa chứ).

Nhìn cái mặt hầm hầm của nó cả bọn đều ngạc nhiên, Nguyên Thảo can đảm ko sợ chết lên tiếng : mày bị sao vậy? mới sáng mà mặt mày bí xị.

- Bị chó cắn. - nó đáp một câu cụt ngủn, giọng ko cao ko thấp, mang âm vực của quý, và khuôn mặt thì : đang mang một chiếc mặt nạ được kết tinh từ băng bắc cực. Cả lớp quay xuống vì bất ngờ, tò mò ko biết mới sáng sớm mà ai đã làm cho đại anh hùng của bọn họ tức giận như vậy. Lúc này, nó sẵn sàng chém ngay một cái thớt nào vô tình bay qua và cái thớt ấy nó đã xuất hiện, có ai biết cái thớt đó là ai ko, muôn thuở đó là: Quang Anh.

- Ai làm vợ anh giận vậy, nói anh nghe đi, anh sẽ giải quyết tên đó giùm em. Nó ngược mặt lên nhìn anh, thở hắt một cái, nghĩ thầm “ là vì ai hả? bị sỉ nhục như vậy tất cả là vì đồ con lừa nhà anh vậy mà giờ còn tỏ thái độ vậy. được thôi, giải quyết? được thôi”.

- Là những con chó hay bám theo anh đó, bây giờ tôi có cần giải quyết ko nhỉ? vừa nói nó vừa hất hất mặt nhìn Quang Anh. Nhưng chợt nhớ ra nếu bây giờ mà xử lý anh ta thì chưa được, giờ vẫn chưa đủ 24 tiếng mà. Nghĩ vậy nó lại phán thêm một câu làm cả lớp choáng váng : mà thôi tôi cho tụi nó ăn bã hết rồi, tí nữa đi nhặt xác về làm thịt thôi , rồi gỡ sách ra đọc mặt kệ ai nghĩ gì.

Hôm nay, Thiên Vũ ngồi cạnh nó nhưng ko nói gì cũng ko chọc khoe làm nó thấy lạ lùng, quay qua nhìn anh mấy lần đều thấy anh đang lạnh lùng đọc sách, tự nhiên nàng ta thấy thiếu thiếu thứ gì đó, bực bội liền nhảy phốc qua bàn của mấy nhỏ bạn mà tám.

Vào giờ học mà nó cứ mãi nghĩ vẩn vơ, sắp tới giờ giải lao rồi, sắp đủ 24 giờ rồi, phải làm sao đây, phải có lý do mới được chứ. Nghĩ ko ra, nó bực bực bực bội trong người lại quay qua nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ thấy vậy thì lên tiếng hỏi : có chuyện gì ? nghe cái giọng lạnh tanh của anh, nó thật ko biết làm cách nào để đáp anh một cái cho hả giận. Đang hậm hực với cục tức trong người thì tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đã đến, chưa bao giờ nó thấy ghét cái tiếng chuông đó như vậy. Theo kế hoạch thì nàng ta sẽ cho toàn trường biết đại công tử hào hoa phong nhã bị con nhỏ nhà nghèo đá sau 24 tiếng, nhưng bây giờ nàng ta vẫn chưa tìm được lý do để đá, đang loay hoay thì có nhỏ nào đó hốt hơ hốt hải chạy vào la lớn :- Khay Vi ra xem đi, xe của bạn bị gì kia ?

39. Chương 39

CHÁP 39

Giữa sân trường, chiếc Lexus LF-A đỏ đang hiên ngang, chống chọi lấy những cái chỉ trở, những con mắt khinh bỉ, ghen tị và những lời miệt thị kinh điển. Nó chạy ào tới, lấy hai tay dẹt mạnh đâm đông tạo thành lối vào, đập vào mắt là dòng chữ to đùng được viết trên kiếng trước xe:

“ĐÂY LÀ QUÀ MÀ THIÊN THẦN KHAY VI NHẬN ĐƯỢC KHI QUA ĐÊM CÙNG THIẾU GIA QUANG ANH”

Nhưng hình như điều này ko làm nó tức giận cho lắm, bằng chứng là nàng ta ko hề quan tâm đến dòng chữ kia mà lại lo lắng đi quanh chiếc xe, dòm dòm.... ngó ngó... kiểm tra xem nó có bị “tổn thương” gì khác ko. Nhìn thấy con xe vẫn còn nguyên vẹn, Kỳ Khôi thở phào nhẹ nhõm, anh liếc mắt nhìn nó, nó cũng đang

thở phào nhẹ nhõm . Sở dĩ, anh có thái độ như vậy vì anh biết, chiếc xe này là vật mà nó thích nhất, quý trọng nhất, anh đã từng chứng kiến cảnh nó rút súng bắn gãy chân con cún cưng của chính mình, khi chàng cún kia có ý định cào vào thành xe. Cũng ko phải nó keo kiệt gì mà tại vì baby là kết quả của những nỗ lực, những đau đớn mà nó phải chịu trong suốt hai năm ở Mỹ, đó cũng chính là phần thưởng mà lão đại tặng nó khi nó chính thức “tốt nghiệp”, phần thưởng này ko đơn thuần là phần thưởng mà một người ông tặng cho cháu mình mà nó còn là vật nhắc nhở nàng rằng hãy luôn nhớ tới khoảng thời gian khổ cực kia, thời gian mà bao nhiêu mồ hôi, máu, và nước mắt đã rơi xuống để nàng luôn luôn phải cố gắng hơn nữa.

Tuy là thấy an tâm phần nào khi baby của nó bình an vô sự nhưng dòng chữ kia cũng ko phải là ko có ảnh hưởng chút nào tới tâm trạng của quỷ, nó quay qua Kỳ Khôi lên tiếng, từng âm thanh ghê rợn được phát ra từ bờ môi xinh xắn :- điều tra cho em. Kỳ Khôi quay qua nhìn nó, lần này là nó muốn tự tay xử lý đây mà, kẻ đó chết chắc rồi. Đang định quay trở lại lớp học thì Quang Anh lên tiếng làm tất cả những người có mặt tại đây phải ngạc nhiên mà há miệng trợn mắt :

- Xe này là của Khay Vi à? Tuy là đặt câu hỏi như vậy nhưng hình như ý anh ko phải để hỏi, bằng chứng là mặt anh bây giờ đang rất phức tạp. Tuy nhiên, với những kẻ ko đủ tinh ý để phát hiện ra điều này thì chỉ nghĩ đơn giản là : Quang Anh ko biết nó có xe -> xe này ko phải Quang Anh mua cho nó -> cái điều viết trên kia là ko đúng sự thật. Quay lại với Quang Anh, hình như anh đã phát hiện ra điều gì đấy rồi. Như muốn chắc chắn anh hỏi lại, mặt nhìn nó chăm chăm, ko còn vẻ cợt nhả như bình thường:

- Xe này của Khay Vi sao?

- Phải xe này của tôi đấy. nó trả lời anh bằng thái độ ngang tàn, vẻ mặt kên kên như chưa từng có chuyện nó tỏ tình với anh vậy, cái giọng khinh khỉnh làm bản dân thiên hạ ở đây bất ngờ thêm tập 2, họ muốn gây cả cở khi cứ hết quay qua nó rồi lại quay qua Quang Anh, rất muốn biết tóm lại là 2 người này đang bị gì và đang nói về vấn đề gì.

- Vậy hôm đó, người lái xe này là em?

- Phải, là tôi.

- À giờ thì anh đã hiểu.

- Tốt.

Bây giờ thì mấy cái mặt ở đây ko thể ngổ hơn được nữa, mấy cái mặt này là bao gồm có cả 3 nàng và 3 chàng kia. Họ nhìn 2 người như nhìn 2 sinh vật lạ từ sao hỏa mới rút xuống, và rồi họ tiếp tục bất ngờ tập 3.

- Khay vi, bây giờ tôi chính thức tuyên bố, em đã bị tôi đá.

Lúc này, ko chỉ có họ ngạc nhiên, mà chính nó cũng ngạc nhiên, là anh ta tuyên bố đá cô, là cô bị đá, bị đá sau 24 tiếng ? bọn kia vỗ tay ăn mừng rần rần tỏ vẻ rất hả dạ, mấy đứa lớp nó thì ngay lập tức quay lại cuộc cá cược, thật hết lời với bọn này, ko thèm quan tâm xem hiện tại có người đang trong tư thế của Từ Hải

Haizz! Đây có được gọi là ác giả ác báo ko ta?

Sau 30 giây đứng hình, nó đã tỉnh, lúc này Quang Anh đã quay lưng đi về lớp. Bên cạnh, 2 bên Kỳ Khôi và Thiên Vũ vỗ vỗ vai anh như để an ủi. Lại ?

Như công cam tâm nó hét lên : Quang Anh, anh là đồ tồi, đồ con lừa ngu ngốc? rồi anh sẽ biết tay tôi. Hứ

Bên cạnh, những ánh mắt nhìn nó vô cùng sung sướng, họ chỉ trỏ, bàn tán, có người còn bày tỏ sự cảm thông với nó, vỗ vai an ủi nó, có người thì lên tiếng chế giễu, mỉa mai “Ồi xấu hổ chết mất!!!! đồ Quan Anh chết bầm” tức giận thâm chứa trong lòng, nó quay vào bọn họ, cố giải thích, ko ngờ ai kia cũng có ngày này :

- Ai nói mấy người là anh ta đá tôi, sự thật là anh ta biết rằng tôi sẽ đá anh ta nên anh ta mới nói thế đấy, là anh ta nhanh hơn tôi một chút thôi mấy người biết ko hả? anh ta yêu tôi, chết mê chết mệt vì tôi đó chứ.

Nó vừa dứt lời thì lập tức nhận ngay những ánh mắt đầy khinh miệt , nhưng cũng có những ánh mắt đầy thương cảm, họ nhìn nó lắc lắc cái đầu cho rằng nàng đang ko chịu chấp nhận được sự thật đây mà, 3 nhỏ kia tới vỗ vai an ủi nó làm áu nàng sôi sùng sục.

- Mấy người ko tin à. Tôi sẽ chứng minh ấy người thấy là anh ta yêu tôi.
- Cô muốn chứng minh? Cô chứng minh kiểu gì đây? - một người trong số họ lên tiếng, và bọn kia lại một lần nữa mỗi cổ vì 2 cái người đang chơi trò đối đáp kia.
- Trước giờ có ai tỏ tình với Quang Anh chưa?
- Tất nhiên là có.
- Vậy có ai hù dọa nếu anh ta chia tay thì sẽ tự tử chưa?
- Tất nhiên là có
- Thế anh ta nói sao?
- Cứ việc đi chết đi.
- Oh that' good.
- Tốt chỗ nào.
- Nếu giờ tôi nói tôi sẽ tự tử mà anh ta cầu xin tôi ko làm vậy thì sao?
- Cô mơ?
- Tôi ko mơ? Trả lời đi.
- Thì ... thì là anh ấy yêu cô
- Và ngày mai các người sẽ đăng tin “ thiên thần Khay Vi đã thiếu gia Quang Anh sau 24 tiếng yêu nhau chứ?”

Cô nàng kia có vẻ suy nghĩ, hình như vấn đề này cô ko tự mình giải quyết được, nên quay sang nhìn mấy người bên cạnh, thấy bọn họ cũng gật đầu đồng ý, cô ta cũng đồng ý.

- Ok ,cô làm đi
- Lên gọi anh ta xuống đi, biết nói sao rồi chứ?
- Ok .

Quang Anh đang ngồi trên lớp, vẻ mặt vô cảm, hình như đang rất buồn, trong lòng anh đã có đáp án “Khay Vi vì trả thù vụ đụng xe nên mới nói rằng yêu anh”. Thật ra khi nó tỏ tình với anh, anh đã biết là nó ko thật lòng, mà vì một lý do nào đó mà anh ko biết. Tuy vậy, anh cũng muốn được làm người yêu nó một lần, đúng như lời nó nói tối qua “ thà chết trong hạnh phúc” anh thừa biết là nó sẽ hành hạ anh, anh cũng thừa biết trong chén canh hôm qua có gì, nhưng anh vẫn nhắm mắt uống. Có lẽ, anh yêu nó thật rồi, yêu nhiều là đằng khác. Tối qua, khi anh bị mớ thuốc sổ kia hành hạ, 3 anh chàng kia đã hết mực giải thích, khuyên anh hãy từ bỏ đi, nhưng anh chỉ biết cười khổ mà thôi. Anh thà chết trong sự ngọt ngào giả dối của nó, 3 anh chàng kia cũng chỉ biết lắc đầu pó tay. Đang bị mớ suy nghĩ hỗn độn vậy kín thì lại có người chạy vào, vẻ mặt hết hoảng :

- Quang Anh, Khay Vi đang định nhảy lầu tự tử, đang ở

Còn chưa nghe được tên kia nói hết câu, anh đã lao ra ngoài, trước ngõ ngang của mọi người. 3 anh chàng kia chỉ biết lắc đầu nhìn theo,biết rõ đây là trò quỷ của nhỏ vậy mà lại Người ngoài cuộc luôn luôn sáng hơn người trong cuộc mà. Haizz!

Trên sân thượng lầu 3 của thư viện, nó kẻ nhếch môi khi thấy ai kia đang chạy như bay đến, vậy là bàn dân thiên hạ lại được chứng kiến vở kịch có một ko hai này.

40. Chương 40

CHAP 40

Quang Anh chạy tới chỗ đám đông đang đứng, ngược mặt nhìn lên sân thượng thấy bóng nó đang đứng trước lan can của sân thượng lòng nóng như thiêu đốt, trong lòng tự trách mình, cũng thầm trách nó “ con bé ngốc này có gì thì nói sao lại bày trò này cơ chứ, lỡ trượt chân rớt xuống thì sao chứ” , khi thấy nó leo qua lan can, anh ko suy nghĩ mà hét lớn:

- Khay Vi em mau xuống đi, nguy hiểm lắm, đừng leo qua đó mà.

Nó ko thèm quan tâm những lời anh nói, mặt làm ra vẻ buồn lắm tiến sát ra mép sân thượng, mặt ngược lên trời, dờ dẩn trông rất đáng thương. Khán giả xung quanh ai cũng phục sát đất tài diễn xuất của nó và biết chắc chắn rằng bọn họ đã thua rồi, Quang Anh lo lắng thế kia mà, bây giờ họ chỉ còn biết đứng đó xem tiếp vở kịch Hot này thôi.

- Khay Vi em đừng như vậy mà, anh xin lỗi anh sai rồi, anh ko nên nói như vậy, em xuống đi,nguy hiểm lắm.

Thật ko thể hiểu nổi anh chàng này bị làm sao nữa, rõ ràng là biết nó ko thật lòng,rõ ràng là biết nó đang làm trò quỷ nhưng anh vẫn lo lắng như vậy. Chắc kiếp trước anh nợ nó thật rồi Haizz!... tội lỗi.

Trên sân thượng, nó quan sát tất cả hành động, thái độ của anh và của đám người kia, sau khi chắc chắn bọn họ đã lắc đầu chịu thua nó mới lên tiếng:

- Trần Quang Anh, anh nói mình sai, anh biết mình sai ở chỗ nào ko hả?

- Uh ! anh sai rồi, anh sai vì anh đã cướp mất câu nói chia tay của em, anh xin lỗi, coi như anh chưa nói gì nha, em xuống đi, trên đó nguy hiểm lắm.

Hình như câu nói của Quang Anh làm bọn kia sock dữ dội lắm, cứ nhìn mấy cái miệng đang há hốc kia là biết liền mà, ko hiểu 2 con người điên rồ này đang nói gì, “nhảy lầu tự tử vì bị cướp mất câu nói chia tay?”, đúng là chuyện có một ko hai mà, chuyện mà chỉ có những người trên sao hỏa mới làm thôi chứ người trên trái đất làm gì nghĩ ra được. Đấy người nói chia tay lại còn Điên rồ !!!!!!!!!!!!!!! hết sức.

- Muốn tui xuống ư ? còn lâu nha. Anh phải nói với bọn họ là anh yêu tui và anh bị tui đá. Vậy tui sẽ suy nghĩ lại. – nó ngang ngược đưa ra cái yêu cầu hết sức điên, mặt thì vênh vênh ra vẻ đắc chí lắm.

- Được, anh đồng ý với em.- nói rồi quay lại đám khán giả đang mắt chữ A miệng chữ O kia lên tiếng : tôi, Trần Quang Anh, yêu Khay Vi, sau 24 giờ cô ấy đã đá tôi.- anh nói những câu nói rời rạc, đứt quãng nhưng rất dứt khoát làm ai kia rất hài lòng, thật đúng là một con người độc ác mà, anh đã đau lòng như vậy rồi mà lại làm anh lòng thêm, gieo gió ắt gặp bão, God luôn dõi theo nhà Người hời atula Khay Vi kia.

Lúc này mấy cái miệng của những khán giả trung thành đang há to cực đại, cái điều kiện điên rồ thế kia mà Quang Anh cũng đáp ứng, mắt trợn ngược, họ ko tin được những gì Quang Anh nói. Mặt tỏ rõ sự thất vọng. Quang Anh của họ, một Quang Anh hào hoa , cao ngạo, sao giờ lại chiều theo ý của con nhỏ điên này cơ chứ, là anh yêu nó , là anh đã rơi vào lưới tình của nó rồi, họ vừa ghen tị vừa tức tối, muốn leo lên kia đẩy nó xuống cho rồi. (t/g cũng muốn vậy đó)

Quang Anh sau khi nói xong, anh biết rằng sau câu nói của anh nó sẽ đi xuống nên anh cũng quay lưng đi vào lớp, và sau đó khi nó bước vào lớp thì đã ko thấy bóng dáng anh đâu cả chỉ nhìn thấy mấy con mắt nhìn nó một cách ghê rợn, như muốn ăn tươi nuốt sống nó, trong đó có cả 3 anh chàng và 3 cô nàng kia. Nó nhìn bọn người này, mắt chớp chớp, tay gãi gãi (đầu có chí), nhe răng cười (như BNTT), hình như cũng có chút ăn năn. Kết thúc, công cuộc trả thù tại đây,và nàng ta quyết định sẽ mua gì đó tặng anh để đền bù vụ sân thượng, dù sao nó cũng làm hơi quá mà.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi, mỗi ngày tới trường nó lại gặp những chuyện gì đó, ko có một ngày yên ả, và hôm ấy cũng vậy, một ngày cuối thu, ngày đã thay đổi hoàn toàn con người nó

Nó vẫn vậy, vẫn đi học đều đều, mấy người trong lớp ko còn ghét nó nữa, họ bắt đầu thích nó, gọi nó là đại anh hùng khi nó ra sức bảo vệ những bạn học bị bắt nạt, nó vẫn dõi mắt nhìn những cử chỉ và hành động của Khắc Thiên, vẫn làm trò để anh nói chuyện với mình nhưng anh vẫn chưa nói với nó câu nào cả. Kỳ Khôi bắt đầu nghiêm khắc với nó hơn, anh nhận ra anh quá dung túng cho nó, kết quả là nó ngang tàn hại Quang Anh thâm trầm vậy. Nhắc tới Quang Anh, sau cái vụ âm ỉ cả trường kia, nó đã đi xin lỗi anh, cũng từ chối lời tỏ tình của anh, nói chỉ xem anh là bạn thôi, phần anh thì anh vẫn lặng thầm yêu nó, vẫn hay chọc ghẹo nó làm mấy trò nó ghét, có điều anh ko còn lẳng nhăng như trước nữa làm mấy cô nàng trong trường ghét nó ra mặt, vì nó mà họ ko còn hy vọng làm người. tình. một. đêm với anh nữa. Thiên Vũ trở lại là chính mình, trầm lặng, ít nói, và lạnh lùng nhưng vẫn ko bỏ được thói quen chọc giận nó....

6h30 sáng

Nó đi học sớm, vì hôm nay là sinh nhật của nhỏ Ngọc Ninh, trên tay nó bê bình thủy tinh lớn, trong đó có rất nhiều chú hạt giấy nhỏ đủ màu sắc trông thật đẹp mắt - một món quà ý nghĩa. Vừa bước chân vào lớp, nó chạy nhanh lại chỗ 3 cô nhóc kia đang ngồi, đưa nhanh bình thủy tinh ra phía trước, giọng điệu tỏ rõ sự vui tươi pha lẫn chút nhí nhảnh của con nít:

- Happy birthday bạn yêu, tặng bạn yêu nè, quà nhỏ mà ý nghĩa lớn nha. – vừa nói, nó vừa nở nụ cười thiên thần – (bí quyết làm điên đảo lòng người của nó) ko biết đã cướp đi bao nhiêu tâm hồn của mấy tên con trai trong lớp, làm cho ai kia cũng ko chịu được mà lên tiếng :

- Đúng là nhỏ thật, ko có tiền mua quà thì nói anh đây ỢN chứ làm gì mà phải khổ sở gấp hạt giấy thế kia, chắc tay mất cảm giác luôn rồi nhỉ? – Thiên Vũ vừa nói vừa nhìn vào quyển sách trên tay, mặt vẫn lạnh tanh nhưng cái miệng lại nhếch lên như mỉa mai nó. Nghe anh nói vậy, nó rút tay lại, ôm bình hạt giấy vào lòng quay qua nhìn ai kia làm Ngọc Ninh vừa mới đưa tay ra định nhận quà thì Đúng là quê tay mà.

- Đây , hôm nay anh đúng là “sáng sủa” mà. – nó quay lại đớp lấy một câu làm ai kia tức nghẹn lời, chỉ kịp “CỒ...” lên một tiếng rồi ngậm cục tức mà tiếp tục đọc sách. Mới sáng mà đã thua trận rồi.

Nó lại quay qua Ngọc Ninh, tiếp tục màn tặng quà, thì lại có chuyện, ai đó cầm tờ báo sáng về mặt khó tả, thông báo cái tin nóng hổi gây chấn động dư luận trong nước sáng nay:

- Đây, hôm qua tại Quy Nhơn vừa xảy ra vụ trả thù của bọn buôn ma túy đó, bọn họ giết cả nhà tên đồng bọn rồi còn phóng hỏa đốt nhà nữa. – nói rồi quay lại nhìn tờ báo :- đồng bọn của chúng tên là Trần Minh Đại.....

XOẢNG.....

Bình thủy tinh đựng đầy hạt giấy rơi xuống đất, mảnh thủy tinh và những con hạt giấy vương vãi khắp nơi, Kỳ Khôi nín lặng ,hồi hộp nhìn nó, cả lớp ko biết chuyện gì cũng quay nhìn nó bằng con mắt khó hiểu.

41. Chương 41

CHÁP 41

Lúc này, trên khuôn mặt thiên thần kia ko có gì ngoài sự vô cảm, nước mắt đã lăn dài, trong đầu nó bây giờ là vô vàn câu hỏi, vô vàn cảm xúc, nỗi đau trong nó lớn dần, lớn dần theo những giọt nước mắt. Sao nó ko biết gì hết? Tại sao? Buôn ma túy ? ba nó , người đã hết lòng thương yêu nó, người luôn dành những thứ tốt đẹp cho nó, một người đàn ông hiền lành mà lại là tên trùm buôn ma túy sao? Ko thể ? ko tin được? nhưng cảnh sát điều tra đã tuyên bố chắc chắn như vậy thì điều đó là sự thật rồi? tại sao như vậy ? nó còn chưa thực hiện lời hứa về thăm họ mà, sao họ lại ra đi như vậy? sao lại có thể bỏ nó đi như vậy? tại sao? – câu hỏi tại sao cứ hiện lên rồi dày vò nó, như từng lưỡi dao cắt vào da thịt, vắt cạn nước mắt nó. Thứ nước mặn chát ấy cứ thi nhau chảy dài trên đôi má ngọc ngà kia. Thiên Vũ nhìn nó với đôi mắt kinh ngạc, anh ko biết chuyện gì đang xảy ra, anh thấy lòng quặn thắt. Là chuyện gì mà nó lại khóc nhiều đến vậy? anh muốn chạy tới ôm nó vào lòng hỏi nó tại sao, muốn an ủi nó, muốn lau những giọt nước mắt kia nhưng

anh ko làm được, anh thấy tay chân mình vô dụng cứ cứng đờ, chắc vì quá bất ngờ, đây là lần đầu tiên anh thấy nó khóc như vậy, khóc vì nỗi đau thật sự, chắc rằng mấy người kia cũng có chung suy nghĩ giống anh vì hiện tại họ cũng đang bất động, gương mặt hoảng hốt tỏ rõ sự khó hiểu và đau lòng, rồi anh chợt nhận ra rằng mình ko biết gì về nó cả, ngay cả cái tên khai sinh của nó anh cũng ko biết, chỉ biết gọi nó là Khay Vi, tự hỏi rằng Không lẽ nó có quan hệ gì với người mang tên Trần Quang Đại – trùm buôn ma túy kia sao?

Và khi mà nỗi đau kia quá lớn, hình hài nhỏ bé kia ko thể chịu nổi nữa nó đã ngất đi.

Khắc Thiên này giờ vẫn đứng yên quan sát nó, anh cảm nhận được nỗi đau của nó, nó khác xa nỗi đau của anh nhưng ko phải nỗi đau nào cũng giống nhau sao, đều làm cho con người ta chết mòn, chết dần, đều muốn giết chết ta, và khi đôi mắt kia khẽ nhắm lại, anh đã vội chạy đỡ nó :- KHAY VI – đó cũng là câu đầu tiên anh nói với nó – gọi tên.

Buổi tối tại biệt thự Hoàng Kỳ.

Nó mở mắt, nơi này đã bị bóng đêm vây kín, nỗi đau kia giờ đã bám vào người nó ko chịu buông, nó ngồi dậy, đôi mắt vô hồn và khuôn mặt vô cảm, nó muốn trả thù, phải trả thù cho ba nó, mẹ nó và đứa em trai nhỏ của nó. Trong bóng đêm, một giọng nói lạnh lẽo vang lên :

- A lô. Tôi có việc cho anh đây. Điều tra cho tôi kẻ đứng sau vụ giết người ở Quy Nhơn tối qua, nhanh nhất có thể.

Đầu bên kia, người con trai khẽ nhủ mày, nhưng cũng nhanh chóng giãn ra :- OK

Nó tắt máy, để cả thân hình bé nhỏ chìm vào bóng đêm lạnh lẽo.

TRỢ LÝ BÍ MẬT

Một năm trước tại Mỹ.

Trong một lần hiếm hoi được ra ngoài mua đồ, nó đã gặp một người con trai bần thủ ăn mặc lếch thếch ngồi trên vỉa hè, anh như lọt lõm vào giữa dòng người đông đúc kia, trông thật cô đơn và lạc lõng, điều mà hiện tại đang dày xéo nó. Một cảm giác lạ lùng kéo bước chân nó đi về phía anh, nó cũng muốn ngồi đó ngồi giữa dòng người qua lại kia, ngồi giữa đám đông để thấy mình bớt cô độc hơn. Nó ngồi xuống cạnh anh, ngồi rất lâu, cả hai ko nói gì với nhau, nhìn xa xăm về phía trước.... Trời ngả chiều, đám mây hờ hững trôi mang lại bao nỗi buồn cho những kẻ xa quê chỉ muốn được đặt chân về lại nơi mình đã sinh ra và lớn lên. Nó đứng dậy, đi về. Khi bước chân đầu tiên còn chưa chạm đất, một giọng nói vang lên, giọng nói của người con trai cô độc nên cũng mang âm điệu cô độc giống vậy :

- Cô là ai ?

Nó khẽ nhủ mày, nhưng cũng quay lại nhìn anh, nở nụ cười buồn :

- Người qua đường.

Lúc này người con trai đã ngược mặt lên nhìn nó, đập vào mắt nó là một anh chàng lãng tử, với khuôn mặt nam tính, từng đường nét trên mặt anh rất hoàn hảo, làn da nâu đồng càng tăng thêm sức cuốn hút, có thể được liệt vào hàng mỹ nam. Hình như anh muốn nói chuyện, nên đã nói rất nhiều, nhưng đáp lại anh chỉ là những câu trả lời cụt ngủn và vẻ mặt lạnh tanh vô hồn của nó.

- Cô cũng cô đơn?

- Uh

- Ngồi đây cô thấy sao ?

- Lạc lõng.

- Cô có thể giúp tôi ko?

- Giúp gì?

- Về Việt Nam.

Nó quay qua nhìn người con trai kia, nhếch môi cười vẻ bất cần đời, trong lòng càng buồn hơn, ngay cả bản thân nó, nó còn ko quyết được thì giúp gì được ai đây, nghĩ vậy nó quay lưng định bước đi, nhưng người con trai lại lên tiếng :

- Cô muốn tôi làm gì cũng được, xin hãy giúp tôi.

Nó suy nghĩ một lát, rồi quay lại nói với anh một câu rất ngắn gọn, mặt lạnh tanh:

- Trợ lý đặc biệt. – nói rồi rút ví đưa anh một số tiền lớn.

Vậy là kể từ lúc đó nó có một trợ lý đặc biệt, anh chuyên điều tra và giải quyết những vấn đề mà nó cần, anh chưa để nó thất vọng lần nào, cũng phải nói là anh có tài, một người có tài vậy sao lại mang bộ dạng ăn mày ngồi trên vỉa hè nước Mỹ, nó ko hỏi anh lý do tại sao, nó chỉ cho rằng đó là định mệnh, định mệnh cho anh và nó gặp nhau, định mệnh để anh trở thành trợ lý đặc biệt của nó và cũng là một người bạn đặc biệt của nó.

Mở cửa phòng, vừa bước xuống cầu thang, nó đã thấy 4 người con trai đang ngồi trên xô pha , mỗi người một vẻ, một tâm trạng. Khi thấy nó xuống, họ chạy tới hỏi han đủ điều nhưng đáp lại cũng chỉ là gương mặt vô cảm của nó. Bước tới bàn ăn, nó kéo ghế, ngồi vào, hai tay đặt lên bàn, vẻ mặt vẫn ko thay đổi. Họ nhìn nó với ánh mắt đầy lo lắng, ko biết phải làm gì, họ cảm thấy tay chân mình trở nên thừa thãi, cảm thấy vô cùng bất lực. Nó ngược mặt lên, nói đúng một chữ : “cơm”. Đám người làm ngay lập tức dọn cơm lên ngay, nếu như bình thường đám người kia sẽ vô cùng ngạc nhiên khi thấy thái độ của những người làm hết sức sợ nó, chỉ một chữ mà họ đã răm rắp nghe theo như vậy, cứ giống như là nó đang ra lệnh cho họ, nhưng ngay lúc này đây, họ ko quan tâm, ko để ý đến điều đó. Họ chỉ biết ngồi cạnh đó, nhìn nó ăn, đau đớn khi nhìn mặt nó, khuôn mặt vô hồn, ánh mắt ko biểu lộ cảm xúc gì. Một cô bé bướng bỉnh, nghịch ngợm là vậy nhưng bây giờ thành ra thế này, mới chưa được nửa ngày thôi, nếu để tình trạng này kéo dài, họ sợ rằng nó sẽ mắc bệnh tự kỷ mất.

Lúc chiều,sau khi bác sỹ kiểm tra tình trạng sức khỏe của nó xong Kỳ Khôi đã kể cho bọn họ nghe về ba mẹ nó nhưng cũng ko nói thêm gì nhiều, họ cũng chỉ gật gù đồng ý chứ cũng ko hề để ý rằng câu chuyện mà anh kể hết sức mâu thuẫn với những gì mà nó đã nói trước đây, vì bây giờ đối với họ điều này ko quan trọng mà có khi họ đã phát hiện ra cái điều mâu thuẫn đó rồi cũng nên. Cả 3 đứa bạn của nó nữa, cứ ngồi thút thít khóc hoài đến nỗi anh nhìn thấy cũng phát bực đuối về hết. Giờ ngồi nhìn nó lặng lẽ ăn cơm lòng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn biết ăn là tốt rồi, là một người anh thấy nó như vậy anh rất đau lòng, từ nhỏ nó đã rời xa gia đình,sống thiếu thốn đủ thứ, đến khi tìm được nó thì lại bị ông đưa vào trong khổ cực đau đớn, thật sự cho tới giờ anh vẫn chưa làm được gì cho nó cả, giờ nó lại như vậy, anh chỉ biết thở dài, tự trách mình vô dụng, hy vọng nó ko làm gì dại dột.

42. Chương 42

CHÁP 42

Nắng vẫn vàng như bao ngày và gió vẫn thổi bài nhạc miên man bất tận, ko có gì thay đổi chỉ có tâm trạng của một người đã thay đổi từ buổi sáng hôm qua. Hòa vào dòng người đông đúc, người vẫn lái baby yêu dấu tới trường, như ko có chuyện gì xảy ra, chỉ là khuôn mặt là hoàn toàn vô cảm và những đợt khí lạnh cứ tỏa ra không ngừng khiến những người xung quanh ko dám tới gần.

Bước chân vào lớp, nó đi thẳng xuống chỗ ngồi, lấy sách ra đọc,đôi mắt vô hồn dán vào những trang sách, khác hẳn Khay Vi năng động yêu đời. Mọi người nhìn nó với ánh mắt lo ngại và có chút quan tâm, nhưng có phần hơi thái quá, và nàng cũng ko phải là thần thánh có thể làm ngơ trước những tia nhìn chăm chăm của mọi người. Khoảng trống giữ đôi lông mày khẽ nhíu lại, đặt nhẹ quyển sách xuống bàn, nó ngược mặt lên nhìn vào không trung, vẫn giữ nguyên vẻ mặt tỏa khí lạnh,buông một câu rất nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì sao? – mặt dù câu hỏi rất nhẹ nhàng nhưng mọi người nghe như có luồng khí độc xông thẳng vào họ khiến ai cũng nổi da gà, đồng loạt lắc đầu, đồng thanh : không....không có gì ?

Nó lại cuối xuống, tiếp tục việc đọc sách. Bên này, Thiên Vũ vẫn dõi theo nó từ nãy giờ, tâm trạng anh rối bời, ko biết nói gì mà cũng ko biết làm gì, khuôn mặt hốc hác, hai mắt thâm quầng chứng tỏ đêm qua anh ko ngủ, anh biết trong phòng nó cũng ko ngủ được vậy nên cứ ngồi trên sô pha cho đến sáng sớm mới về nhà. Từ lâu, anh đã xác định rõ tình cảm của mình dành cho nó, chỉ là chưa nói vì có nhiều lý do mà anh chưa sắp xếp được cũng như biết chắc rằng nó ko có tình cảm với anh, thật sự anh ước gì bây giờ anh có thể ôm nó vào lòng, có thể mang nỗi đau kia ra khỏi nó, nhìn dáng người nhỏ nhắn nất lên từng hồi rồi ngất đi thật sự anh quá đau lòng.

Ba đứa bạn của nó, bây giờ mới thấy xuất hiện vừa vào đến lớp đã chạy ngay tới chỗ nhỏ hỏi han đủ chuyện nào là mầy thấy sao rồi? còn thấy mệt ko? Rồi đến an ủi : đừng buồn nữa nha. Đừng khóc nữa nha. Chuyện đã qua đừng để trong lòng nha....nhưng đáp lại chỉ là một tiếng Ừ lạnh tanh.

Nhỏ Ngọc Ninh chợt nghĩ đến gì đó vội chạy lại. – này trường mình mới mở câu lạc bộ Karate với câu lạc bộ bắn súng đó, chúng ta tham gia nha, nha Khay Vi?- thật ra nhỏ chỉ muốn tìm chuyện gì đó vui vui để nó có thể dần quên nỗi đau kia, cũng ko chắc là nó nhận lời. Lúc này, nó thầm nghĩ mấy trò đó cũng được, cũng đã lâu rồi nó chưa vận động , coi như là tập luyện cho việc trả thù vậy. Nhưng đâu ngờ 2 câu lạc bộ kia đâu có vĩ đại như nó nghĩ, và rồi nó lại gây ra cú sock lớn cho cả trường Royal.

Tại câu lạc bộ Karate.

Nó lắc cổ tay, cổ chân, lắc đầu, làm những động tác khởi động đơn giản. Vì có nó tham gia nên 3 anh chàng kia cũng tham gia kéo theo hơn nửa lớp M3 A cũng tham gia, cũng may là câu lạc bộ này có quy mô ko lớn lắm, nếu ko chắc học sinh cả trường sẽ đăng ký tham gia mất, sự công phá của 4 đại Hotboy cộng thêm thiên thần Khay Vi quá lớn mà. Những thành viên đang có mặt tại đây cứ nháo nhào cả lên, cả nam lẫn nữ, làm như bọn họ là thần tượng Idol ko bằng. Khán giả đến xem cũng chật kín, tiếng reo hò làm nơi này trở nên náo nhiệt hẳn.

Không khí đang sôi nổi, bỗng có tiếng còi vang lên, đó là tiếng còi của huấn luyện viên tập hợp thành viên lại.

- Hôm nay, chúng ta rất vinh hạnh được đón tiếp 4 đại hotboy và 4 đại hotgirl của trường Royal làm thành viên mới, tất cả vỗ tay đón chào thành viên mới nào. – huấn luyện viên lên tiếng làm Cả hội trường vang lên những tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo. Tuy nhiên, những nhận vật chính vẫn im hơi lặng tiếng, về mặt mỗi người mỗi vẻ nhưng tuyệt đối ko có lấy một nụ cười. Huấn luyện viên lại lên tiếng.

- Ai cũng biết 4 đại hotboy của chúng ta giỏi võ thành tích rất nhiều, vậy nên được miễn vòng kiểm tra trình độ. Tuy nhiên, 4 cô nàng này phải tham gia kiểm tra theo đúng quy định, để câu lạc bộ xếp lớp. – anh ta nói rồi quay lại kêu một cô nàng lên, cô nàng này mặt đồng phục câu lạc bộ cũng là trang phục truyền thống của môn võ Karate, nhìn vào cũng có thể biết được trình độ của cô ta, cô ta đang đeo chiếc đai đen ở thắt lưng. Mặt của 3 nhỏ kia biến sắc, mấy nhỏ chẳng qua tìm niềm vui cho nó thôi chứ có biết chút gì về karate đâu, giờ lại phải thi đấu để kiểm tra trình độ mà còn thi đấu với người có đai đen nữa chứ, đang ko biết phải làm gì thì nó lên tiếng, về mặt vẫn lạnh tanh như lúc đầu nhưng câu nói của nó lại gây sock toàn thể đồng bào có mặt tại đây:

- Đấu với nhỏ đó hả? có thể thay người được ko ? tôi muốn đấu với Huấn luyện viên.

Câu nói của nó vừa dứt, Huấn luyện viên ngã người cười ha hả, như cho rằng nó chỉ nói đùa, nhưng sau đó nhìn lại mặt nó, anh ta mới biết là nó nói thật thì mặt trở nên thâm trầm.

- Em muốn đấu với tôi ? tại sao?

- Tôi đến đây để luyện tập, người huấn luyện phải giỏi hơn tôi thì tôi mới theo được chứ, có ai lại theo một người bại dưới tay mình để học tập ko? Từng chữ từng chữ như chọc vào cái cục tức của anh chàng huấn luyện viên, làm nó cứ lớn dần đến khi trong tâm trí anh ta hiện lên ý đồ xấu là phải cho nó biết tay để nó thấy anh ta lợi hại như thế nào nhưng mọi chuyện đâu thể ngờ rằng....

Ngay khi câu nói đầu tiên của nó cất lên, 4 anh chàng và 3 cô nàng kia cũng bất ngờ, miệng 3 nàng há to đến nỗi có thể nhét 3 ổ bánh mì vào cũng lọt, 4 anh chàng kia cũng trợn mắt như ko thể tin vào tai mình, Kỳ Khôi và Khắc Thiên biết nó khả năng nhưng cũng ko ngờ nó lộ liễu như vậy, nhìn cái mặt bất cần đời

của nó chỉ biết lắc đầu, bây giờ mọi thứ nó muốn làm ai mà dám cản cơ chứ, chỉ sợ nó ngồi lì trong phòng, bỏ ăn bỏ uống thôi chứ nó tham gia hoạt động thể này thì là quá tốt rồi.

Cuộc đấu bắt đầu.

Hai người nhìn nhau thực hiện nghi thức chào truyền thống của Karate

Anh chàng kia nhìn nó với vẻ mặt hết sức đề phòng, lượn qua lượn lại thăm dò đối thủ, xem ra anh ta là người có phương châm sống tốt đấy, còn biết “biết người biết ta”, còn nó thì chỉ đứng nhìn anh ta vẫn vẻ mặt lạnh tanh bất cần, vô cảm xúc.

Anh ta tiến lên một bước, tay đẩy ra phía trước tạo thành cú đâm với một lực lớn vô cùng. Nhưng nhanh chóng nó đã nhận ra với đôi tay nhỏ bé của nó ko để đỡ nổi cú đâm vừa nhanh vừa nhiều lực kia, nhanh như chớp nó nghiêng người về bên phải né đòn đầu tiên của đối thủ. Khi anh chàng ra đòn đầu tiên với lực như vậy, khán giả cứ nghĩ nó ko đỡ được bị ăn đâm rồi nên Á..... lên một tiếng rõ to, nhưng khi nhìn thấy nó đã nhanh chóng né đòn tất cả thở phào nhẹ nhõm, ở hàng đầu chỉ có 2 anh chàng và 3 cô nàng ko biết khả năng của nó nên bây giờ mắt chữ A mồm chữ O và tình hình là đang chết ngồi vì quá ngạc nhiên.

Sau khi đòn đầu tiên thất bại, anh chàng lại đi vòng vòng nhìn nó với đôi mắt đề phòng hơn, và ngay lập tức, anh nhanh chóng tặng cho nàng một cái đá cao ngang mặt, và cũng như lần đầu nó ko đỡ mà né, nó cuối gập người né đòn, không khí cả hội trường trở nên căng thẳng, tất cả như nín thở chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra.

Lại thêm một đòn nữa thất bại, huấn luyện viên yêu dấu hình như hơi căng thẳng, anh ta muốn đánh nhanh thắng nhanh nên đã ra tay rất mạnh, đó là 2 đòn sở trường của anh, trước giờ chưa ai đỡ được, cũng như né kịp vậy mà ... khuôn mặt anh ta trở nên đen thui. Và rồi, anh ta nhào lên cho hai cú song phi liên tiếp, lần này nó ko né nữa mà ra tay đỡ đòn, tuy nhiên vì anh ta ra hết sức nên nó loạng choạng và tay có hơi đau. Vậy là, cả ba đòn anh ta ko làm được gì nó, mà nó thì thăm dò cũng xong, thừa biết anh ta đã hết chiêu rồi, có bao nhiêu cũng đã sổ ra hết vậy thì giờ tới lượt nó, anh ta nhanh nhưng nó còn nhanh hơn, nhanh như sóc, nó ột đòn Mae Tobi Geri (đá bay về phía trước) vào bụng anh ta, tất nhiên là với lực không kém gì anh ta, làm cho anh chàng ngã nhào. Cả hội trường Ồ.... Lên một tiếng rõ to. Họ ko ngờ huấn luyện viên của mình ko đỡ được đòn đá kia. Nhưng họ bất ngờ hơn khi mà Anh chàng kia vừa ngóc đầu dậy nó tiếp tục ra đòn, lần này những cú Sanren Tsuk (đấm 3 đòn trong một bước) làm anh ta loạng choạng, theo sau đó là tiếng Ki – ay rõ to của nó làm cả hội trường giật mình. Nguyên tắc của nó là ko cho đối thủ tỉnh táo sau đòn tấn công của mình nên nhanh chóng tặng thêm anh chàng một cú Mawashi Ger (đá vòng cầu) vào ngay mặt, lúc này anh chàng kia đã ko còn đủ sức để đỡ hay né nữa, nằm bẹp như con cá chép, trông tội nghiệp. Nó phui phui tay, làm động tác chào cuối cùng sau trận đấu (nghi lễ của Karate) rồi quay lưng bỏ đi trong sự kinh ngạc của những người có mặt tại đây, thật ko biết đây sẽ là tin hot của tháng hay của năm nay nữa, haizz!!!!!!!!!!!!!!

43. Chương 43

CHÁP 43

Tại câu lạc bộ bắn súng.

Không khí nơi đây cũng không khác ở câu lạc bộ Karate là mấy, vẫn là những tiếng la hét gọi tên họ, vẫn là những tiếng huýt sáo chói tai. Nó đi lại một chiếc ghế dựa ngồi vào, với tay lấy một lon coca, nhìn về phía trước.

Huấn luyện viên đi ra, vẫn là màn chào hỏi, giới thiệu quen thuộc, nhưng lần này ko có màn kiểm tra trình độ, hình như anh ta đã nghe qua cái kết cục thảm của anh chàng huấn luyện viên Karate kia, nên nhìn nó có vẻ căng thẳng, thật ko hiểu được, một con nhỏ nhà nghèo vào cái được trường này là một may mắn lớn lắm rồi vậy mà ko biết thân biết phận còn chơi nổi, nghĩ là vậy nhưng nhìn 4 cái mặt đờ đờ sát khí

phía sau nó, anh ta cũng ko dám tỏ thái độ ra mặt mà ngược lại cười nói rất hiểu chuyện. Tất cả những suy nghĩ của anh ta , nó điều biết thông qua cặp mắt phản chủ kia.

Trong khi anh chàng huấn luyện viên giảng giải về những kỹ năng cơ bản của bắn súng, thì nó ngồi khểnh khểnh mấy móng tay, điều này làm cho anh ta tức muốn lồng lộn. Ông cha ta có câu “giận quá mất khôn” thật rất đúng, lúc này anh ta dường như quên hẳn cái gương của huấn luyện viên karate, anh gọi nó lên, kêu bắn thử, làm lại những gì mà anh ta nói nãy giờ. Bây giờ, nó mới ngược mặt lên nhìn anh, kẻ nhếch môi : làm thử ? không thích.

Câu nói cụt ngủn làm mọi người choáng, đây là hành vi xem thường lời nói của huấn luyện viên, bình thường sẽ bị đuổi ra khỏi câu lạc bộ nhưng bây giờ anh ta còn phải xem xét lại người vừa nói kia là ai. Kẻ nhứ mày, anh ta lên tiếng : em muốn sao?

- Thách đấu.

Cả đám khán giảỒ... Lên một tiếng rõ to, hồi hộp chờ đợi kịch hay để xem, bọn họ điều đã nghe qua chuyện ở câu lạc bộ Katate nên cũng ko ngạc nhiên nhiều, chỉ là muốn biết kết quả thôi, đâu ai nghĩ một con nhỏ nghèo biết bắn súng, ngay cả những thiếu gia, thiếu thư nhà giàu cũng chưa chắc gì biết cầm súng ra sao chứ đừng nói là bắn súng, vậy nên trò hay này thu hút rất nhiều khán giả và Cái trò cá xem lần này ai thắng bắt đầu, anh chàng huấn luyện Viên này từng tham gia các giải đấu ở nước ngoài và đoạt nhiều giải cao, vậy nên tỷ lệ bây giờ là 50 :50 và số tiền đã lên đến con số hàng tỷ chứ ko phải là trăm triệu như lần trước , bọn họ rất hồi hộp chờ xem kết quả như thế nào.

Sau sự việc hôm qua Thiên Vũ quan tâm nó nhiều hơn, hiện anh đang giúp nó đeo đồ bảo hộ. Hành động của anh làm ấy đứa con gái la chí chóa , nhưng cũng làm bọn người kia tò mò hết sức, bộ nó đang cặp với anh sao, sự ghen tỵ trỗi dậy, sao một đứa như nó có thể cặp được với hết người này tới người nọ trong bộ tứ hotboy chứ (Kỳ Khôi cũng có trong danh sách đó), vậy là đám con gái hò hét cổ vũ cho tên huấn luyện viên kia.

Nó và HLV kia đứng ngang hàng nhau, bỗng nhớ ra chuyện gì đó, nó quay lại nháy mắt với Kỳ Khôi một cái, anh như hiểu nó muốn gì, kêu người đi lấy thêm 2 cái bia đỡ đặt sau tấm bia của nó, vậy là cuộc chiến bắt đầu.

Theo thỏa thuận, mỗi người bắn 3 phát, kết quả nhìn những vạch điểm trên tấm bia đỡ đạn kia là biết.

Phát đầu tiên.

HLV yêu dấu bắn trước, anh ta cầm súng bằng hai tay, mắt nhìn về phía trước hơi nheo lại, dáng đứng cũng rất chuyên nghiệp. Và ...

Đùng

Viên đạn bay vèo vào ko trung, cắm ngay chính giữa tâm của bia đỡ là 10 điểm. Bọn con gái bên ngoài rao hò cổ vũ rất nhiệt tình, chỉ có những phần tử đặt cược cho nó thì hơi hoang mang. Tới lượt nó, với cái mặt bất cần đời thì cái tướng đứng cũng bất cần đời nhưng lại rất thu hút, rất cá tính, nó cầm súng bằng 1 tay, thẳng ra phía trước, đầu hơi nghiêng qua một bên, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, miệng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, anh chàng HLV kia bất giác ngẩn người trước cái cười nửa miệng của nó, nhìn ko chớp mắt cho đến khi tiếng đạn xé toạt vào khôn trung làm anh ta mới tỉnh .

Đùng

Không hề thua kém anh ta, viên đạn bay thẳng vào vị trí 10 điểm của tấm bia. Lần này, tới lượt đám người chọn nó hò hét vui mừng,đám con gái thì nhăn mặt tỏ ra rất tức tối.

Tỷ số hiện tại là 1:1

Phát thứ 2.

Nó bắn trước.

Vẫn tư thế đó, viên đạn vẫn bay vèo trong không trung nhưng Ko thấy cái lỗ nào trên tấm bia cả. Vậy là Viên đạn đã bay ra ngoài? Bọn người vừa mới hò la kia nín lặng, im bất nhượng chỗ cho đám con gái.

Ồi dào!! Bọn nó la đến khản cả cổ, nó quay lại đưa tay ra, Thiên Vũ biết ý đưa nó lon cô ca đang uống dở, hành động này làm cho đám con gái tức muốn ói máu, chỉ ước gì có thể nhào vào mà xé nó ra, miệng thì ko ngừng chửi rủa nhưng khi cả 4 anh chàng cùng quay lại nhìn bọn họ với con mắt hình Viên đạn, thì lập tức.... Im bật, ngay cả thở cũng ko dám.

Tới lượt HLV. Vẫn cái tướng đứng đầy kỹ thuật, nhưng hình như lần này anh ta hơi khinh địch nên viên đạn chỉ cắm vào vị trí 9 điểm. Tuy nhiên, với điểm số trên thì cục diện cũng đã thay đổi.

Tỷ số bây giờ là 2:1 nghiêng về HLV tài ba. Mặt của mấy tên con trai chọn nó rũ đi mất 5 phần, 5 phần còn lại trông chờ vào phát bắn cuối cùng. Anh chàng HLV quay lại nhìn nó cười có vẻ đắc ý, qua đôi mắt kính đen ko ai biết được tâm trạng của nàng lúc này ra sao, chỉ biết là nàng vẫn tỉnh bơ cầm lon coca thỉnh thoảng đưa lên miệng làm một hơi.

Phát thứ 3.

HLV bắn trước, lần này anh trước khi bắn anh ta quay qua nhìn nó cười nhếch hàm ý mỉa mai, tuy nhiên nó ko để ý, vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh tanh bất cần đời kia, thật ra lúc này, ai cũng nghĩ là nó sẽ thua, duy chỉ có một người duy nhất biết được sự thật.

Đừng

Viên đạn đã bay ra khỏi nòng súng của HLV làm cho cái bia lưng một lỗ, tại vị trí 9,5 điểm, đám con gái như vỡ òa, quay lại ôm nhau nhảy nhót đập tay ăn mừng mà quên đi cái câu “30 chưa phải là tết”, mà hình như ở đây ko ai biết tới câu này thì phải, bọn con trai cũng đỡ đỡ, mất hết sức sống, có đứa ngất xỉu vì nghĩ đã thua mà lỡ cược số tiền quá lớn. Thật tội nghiệp.

Đừng....

Âm thanh chói tai kia lại vang lên, bọn họ quay lại nhìn tấm bia, một lần nữa vẫn ko thấy cái lỗ nào trên tấm bia ngoại trừ cái lỗ đầu tiên cả. Vậy là thua, đã thua.

Sau phát bắn cuối cùng nó quay lại cái ghế thả người xuống, mắt nhắm lại, hình như nó mệt rồi. Nhưng chỉ hai giây sau, nó mở mắt ra, tháo cái kiếng đen che cả nửa khuôn mặt, đôi mắt đẹp hiện ra đầy nét kiêu ngạo, môi nhếch lên, vẻ mặt lãnh cảm, vừa nói vừa tháo đôi găng tay đưa cho Thiên Vũ (Thiên Vũ trở thành osin của nhỏ rồi):

- HLV, anh thua rồi.

Câu nói của nó làm tất cả im lặng.

1s

2s

3s

Đám con gái bật cười khanh khách lên tiếng mỉa mai, đám con trai vẫn còn há miệng, chớp mắt ko hiểu nó nói gì. Còn mấy chàng mấy nàng ở đây thì nhìn nó khó hiểu. Nó ngã người ra sau, phẩy tay một cái, 2 tên con trai chạy ra chỗ tấm bia của nó, kiêng từng tấm một đặt ra bên cạnh. hai con mắt của HLV tối xầm lại, mặt đen thui, trên 2 tấm bia ở phía sau kia có 2 cái lỗ, vị trí là 10 điểm. Đám khán giả như ko tin được vào mắt mình. 3 lần, là cả 3 lần nó bắn vào đúng 1 chỗ, vậy nên mới ko thấy 2 viên đạn lần sau đâu cả. Không muốn nói thêm lời nào, nó đứng dậy quay lưng đi, lại một lần nữa gây sock, nhưng chắc chắn rằng, đây sẽ là tin hot của năm và ko chỉ là tin hot của chỉ riêng trường Royal mà chắc là tin hot của cả nước Việt Nam. Và

2 Anh chàng HLV kia chắc sẽ giải nghệ sớm thôi. Haizz ! thật tội nghiệp.

44. Chương 44

CHAP 44

Quay lại lớp học.

3 nhỏ bạn cứ bu lấy nó tra hỏi :

- Này Khay Vi, mày học bắn súng hồi nào vậy. sao chưa lúc nào mày nói với tụi tao là mày biết bắn súng hả - Nguyên Thảo vẫn luôn lăm mồm như mọi khi mà ko thêm suy xét tình hình gì cả

Nhận thấy không khí hiện tại có vẻ hơi căng thẳng qua cái mặt lạnh tanh của nó hai nhỏ kia ko nói gì mà cứ chọt chọt vào hông Nguyên Thảo ra hiệu im lặng đi.

- Này Khay Vi, chiều nay mình đi shopping đi. – Ngọc Ninh nở nụ cười hiền, nói thật nhẹ nhàng - hành vi đánh trống lảng.

Nó đặt cuốn sách xuống bàn, ngược mắt lên nhìn nhỏ, nhìn rất lâu mới lên tiếng :ok –tất nhiên là vẫn cái mặt đó. Ngồi bên cạnh Thiên Vũ như sắp phát điên, anh sắp ko chịu đựng nổi nữa, anh ko biết là nó mạnh mẽ thật sự hay đang cố giả vờ nhưng với tình trạng hiện giờ thì nó thật sự khiến người khác muốn phát điên. Trên kia, 3 anh chàng nào đó cũng đang quay lại nhìn nó, cùng tâm trạng với Thiên Vũ.

Không khí trong lớp vẫn ồn ào sôi động như thường ngày, nhưng trong số những nụ cười thường ngày đó đã mất đi một nụ cười của ai.

Những tiết học cứ lặng lẽ trôi chậm chậm với sự thờ ơ của nó, và ko một ai biết được trong lòng một người đang tính toán một kế hoạch rất nguy hiểm.

2h chiều tại Diamond, những hàng cây cao to của công viên trước trung tâm này đã che đi những tia nắng chói chang. Trung tâm này vẫn thu hút nhiều khách kể cả khách nước ngoài vào tham quan.

Có 4 cô nàng vừa bước vào cánh cửa của trung tâm thương mại Diamond, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của mọi người, từ khách đến nhân viên bán hàng đều xuýt xoa :

- Trời! con cái nhà ai mà dễ thương quá không biết

- ồ ! xinh đẹp quá .

-

Nhưng điều làm họ tò mò hơn là cô gái đi giữa, một khuôn mặt thiên thần, làn da trắng nõn ko tì vết, đôi môi đỏ tươi ko phải vì son phấn công thêm đôi mắt to tròn dưới đôi mi dài cong vút. Nhưng trên gương mặt đẹp đó ko có lấy một nụ cười, trông cô như con ma lơ canh biết di động. Kia! Đôi mắt cô vừa động đây, kẻ liếc qua nhìn vào tấm gương, phản chiếu phía sau có 4 anh chàng đang thập thò sau tủ đồ lót nữ. Đôi môi tươi tắn kia kẻ nhếch lên làm tê liệt hết thần kinh cảm giác của những chàng trai có mặt tại đây.

Đi một vòng, nó cũng chẳng chọn được gì, vậy là 4 cô nàng quyết định đi dạo.

- Này tớ biết một quán ăn bán bạch tuột nướng ngon lắm đó, hay chúng ta tới đó đi nha. – Tuyết Mai lên tiếng, mang tiếng là hỏi cả nhóm nhưng mắt cứ nhìn nó, chờ cái gật đầu thờ ơ kia.

Vậy là cả bọn quyết định đi tắt qua một con hẻm nhỏ để đến quán bạch tuột nướng. nhưng khi sắp ra khỏi con hẻm vắng vẻ này thì một sự cố xảy ra.

Một bọn côn đồ ko biết ở đâu xông ra, mặt mày bặm trợn, nhìn tụi nó bằng con mắt thèm khát.

- Ô ! người đẹp, hôm nay đúng là ngày đẹp trời, tóm được mấy em xinh đẹp này – một tên to con , đầu tóc nhuộm đủ màu như con tắc kè hoa. Người thì xăm đủ chỗ tiến lên, đưa tay lên định vuốt má nó. Nhưng nhanh chóng nó gạt bàn tay bẩn thỉu kia ra bằng một lực ko nhỏ, làm hắn phải ôm cánh tay phẩy phẩy cho đỡ đau, mặt ra vẻ đã giận rồi đây.

Bên này, 3 nhỏ kia sợ quá đã bật khóc thành tiếng.

Một thằng khác tiến lên kéo tay tên tắc kè hoa kia, mặt nhăn như đít khỉ lên tiếng:- đại ca, chị Kiều Nga bảo là đánh nhanh rút gọn.

Hai chữ Kiều Nga nhanh chóng đập vào tai nhỏ, lại là cái trò trả thù của bọn tiểu thư nhà giàu, im hơi lặng tiếng một thời gian dài cứ nghĩ là biết điều mò về Anh làm công chúa rồi chứ, ai ngờ ... trong một góc nhỏ, 4 anh chàng thập thò chưa biết làm gì, thì nghe câu nói choáng váng của nó :

- Muốn trả thù ? kêu thêm người đi.

Khi mặt của mấy tên côn đồ còn ngơ ngác, chưa hiểu ý nó là gì, đã nghe thấy tiếng bẻ tay răng rắc của ai kia và Một cú đấm đã giáng xuống mặt của tắc kè hoa,và.... Hấn gục tại chỗ. Nhìn thấy đại ca, bị hạ sau một cú giáng của đứa con gái nhỏ nhắn vô cảm trước mặt, cả bọn cũng thấy hoảng nhưng vì đã nhận tiền của Kiều Nga và cũng muốn trả thù cho đại ca nên cả bọn đã xông lên định lấy đông hiếp yếu, và cuộc chiến bắt đầu.

Thật tội nghiệp cho những tên xấu số, tâm trạng ai kia đang ko tốt lại thêm cái ý định muốn tập luyện chút chuẩn bị cho những trận chiến lớn phía trước mà vô tình mấy tên này đã trở thành cái thớt bắt đắc dĩ. 3 phút sau, cả bọn đã nằm la liệt dưới chân nó. Để lại ấy anh chàng phía sau những cú sock to chà bá. Và độ sock tăng vọt khi Quang Anh quay lại hỏi Kỳ Khôi một câu rất ngây thơ :- cô ấy rốt cuộc là ai vậy ?

Bản thân anh chàng cũng giỏi võ cũng có thể giải quyết những tên kia gọn lẹ như vậy, nhưng với một đứa con gái nhỏ nhắn như nó mà làm được cái chuyện như vậy, là một điều gì đó ko hiện thức một chút nào, ko thể tin được. Bước qua những cái xác đang nằm rên rỉ dưới chân, cả bọn rời khỏi con hẻm,quyết định về nhà ngủ cho lành.

Ngoài kia, gió vẫn thổi , những cơn gió to như tát vào mặt, nhưng vẫn ko thổi được nỗi buồn cùng lòng thù hận của ai kia.

45. Chương 45

CHAP 45

Ngày tàn, hoàng hôn buông, bóng tối bao trùm hết căn phòng thành một màu đen ghê rợn, trong bóng tối ấy, một giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Kết quả?

- Bọn chúng có tất cả khoảng 50 người chia làm 3 nhóm, có vũ khí.

- Ở đâu ?

- Tôi gửi qua mail rồi.

- Ok !

Nếu ai có đôi mắt mèo, có thể nhìn xuyên bóng đêm thì họ sẽ nhìn thấy được một gương mặt lạnh lùng đáng sợ, đôi mắt hằn lên những tia lửa thù hận, đó chính là gương mặt của quý .

Lặng lẽ bước ra khỏi căn biệt thự rồi sau đó mất hút trong màu đen vô hình, bước chân thoăn thoắt nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng nó lướt qua từng hẻm vắng như những con mèo hoang. Gió thổi xào xạc cuốn theo những chiếc lá rơi cành,lá đã ko còn chỗ dựa nào cả, chỉ biết cuốn theo những cơn gió bay phất phơ trên mặt đường, số phận ko biết sẽ đi về đâu. Cuối cùng nó cũng đứng trước sào huyệt của kẻ thù. Khuôn mặt trở nên co rúm ko cảm xúc, ánh mắt sâu thẳm sắc như dao cùng với bộ đồ da màu đen đang mặt trên người, nó trở thành một sát thủ thực sự.

Theo thông tin từ người trợ lý đặc biệt kia, bọn buôn ma túy này ít khi tập trung lại với nhau, chỉ khi nào bọn chúng có những cuộc ăn chơi hoặc cần tụ tập lại để bàn công việc thì mới có mặt đông đủ và hôm nay chính là ngày bọn chúng tụ lại ăn mừng vì vừa thực hiện được một phi vụ béo bở.

Hiện tại nó đang đứng trước một ngôi biệt thự 3 tầng, cửa đóng im ỉm nhưng nếu cố gần lắng nghe sẽ thấy tiếng nhạc xập xình vọng ra từ trên lầu 3 . “nguyệt trang cũng giỏi lắm” cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, vậy là hiện tại bọn chúng đang tập trung chủ yếu trên lầu ba.

Nếu ai đã xem bộ phim “người mèo” của Mỹ thì sẽ dễ dàng tưởng tượng được nó leo vào cánh cổng cao trước mặt như thế nào, và việc này được thực hiện trong vòng 5 giây. Sau khi đã vào được bên trong nó đi một vòng quanh sân để khám thính tình hình, bỗng chiếc phone được gắn ở tai phát ra âm thanh : “phía sau có người”. Nhanh như chớp nó quay lại dùng tay kẹp cổ tên bộm trợn phía sau cho đến khi hất tắt thở, lúc này nó phát hiện bên dưới có người canh an toàn cho bọn chúng và cũng có cả hệ thống camera theo dõi, nhưng chưa muốn đánh động lũ người bên trong, nó chưa vội phá đi hệ thống camera mà chỉ cố né ra theo hướng dẫn từ chiếc phone. “bên dưới có tất cả 3 tên gác cửa” vậy là nó đã diệt được một tên rồi, còn 2 tên nữa. Cảm thấy dùng cách lúc này hơi tốn sức nên nó lặng lẽ rút con dao găm được giấu trong đôi boot đang mang, lặng lẽ áp sát vô bức tường, đôi mắt chuyển động liên tục và liên tiếp 2 tiếng RETRET phát ra một cách nhẹ nhàng êm tai kéo theo đó là 2 nhát dao cửa vào cổ của 2 tên xã hội đen làm chúng chết ngay tại chỗ.

Bước đầu tiên đã hoàn thành.

“ phòng theo dõi camera ở lầu 1” chiếc phone bên tai lại phát ra âm thanh.

Giờ đầu mùa cứ thốc lên từng đợt liên tục làm mái tóc mây bay lòa xòa, đây là lần đầu tiên nó giết người, nhưng ko vì điều đó mà làm cho nàng mèo nao núng bằng chứng là nàng đã thực hiện xong bước đầu tiên một cách dễ dàng. Rút trong túi ra một sợi dây cáp chuyên dụng, bật một đầu cho nó dính chắc chắn vào thành lan can, nó nhẹ nhàng đu lên lầu một như những diễn viên trong phim kiếm hiệp vẫn hay làm.

“ phòng thứ 2 từ cửa ban công vào”.

Cửa khóa ? việc này mà làm khó nữ sát thủ xinh đẹp của chúng ta ư? Nó lại lấy ra một chùm chìa khóa lớn, và nhanh chóng sau đó cánh cửa đã mở ra, nhẹ nhàng bước lại cánh cửa phòng thứ hai.

“ có 5 người” – trợ lý đẹp trai kia vẫn liên tục cung cấp thông tin cho nó.

Giờ thì ko chơi bằng dao nữa mà nhẹ nhàng rút súng ra, gắn dụng cụ cản thanh vào, qua khe cửa mới được nó khoét một lỗ, 5 viên đạn đã ra khỏi nòng và cắm ngay vào tim của kẻ thù, chuẩn ko cần chỉnh.

Nó lặng lẽ bước vào căn phòng xóa hết dữ liệu đã được lưu, tắt luôn hệ thống camera, tiện tay phá luôn thứ gì có thể làm bằng chứng gây bất lợi cho nó.

Bước thứ hai đã hoàn thành, chỉ còn lại bước cuối cùng , bước khó khăn nhất : tiêu diệt những kẻ có mặt trên lầu 3.

“ hơn 40 người” – số người trên lầu 3 vừa được người trợ lý kia xác nhận.

Không cần suy nghĩ xem phải làm thế nào, trong đầu nó chỉ hiện ra đúng một câu : “ tấn công chính diện”.

Nép vào góc cầu thang, nó lên đạn đầy cho 2 khẩu súng trên tay. Nhẹ nhàng đu người ra ban công, nhìn vào khung cửa kính tất cả bọn họ đều đang chìm trong men rượu cùng những trò ăn chơi trác và tất nhiên là ko thiếu gái. Một âm thanh rùng rợn vang lên, tiếng vỡ của thủy tinh làm tiếng nhạc sập xình kia bắn ra tứ phía ko còn bị giam cầm trong bốn bức tường nữa. Đằng sau âm thanh đó, ko dưới 10 tên đã ngã gục dưới nòng súng của nó, tất nhiên là viên đạn được gắn ngay ngắn tại 1 vị trí : tim. Nó đu người vào trong phòng, bọn chúng lúc này còn chưa hoàn hồn thì ngay lập tức bị ăn đợt đạn tiếp theo, hơn một nửa trong số đó đã ngã xuống. Nó đứng hiên ngang trước bọn chúng, ko lên tiếng nữa câu, vứt 2 cái súng đã hết đạn xuống đất, lấy 2 cái khác đã nạp đầy đạn ra, chia thẳng vào những tên còn lại, bọn chúng cũng đã rút súng , cũng đang chia thẳng vào nó. Nó bình tĩnh nhếch môi, khi những ngón tay kia đã đặt vào cò chuẩn bị nhả đạn vào người nó, thời gian lúc này như ngừng lại, chỉ thấy những tên sống sót cuối cùng đã ngã xuống. Lý do tại sao ư ? các bạn có cần phải đi hỏi ông thần tốc độ xem giữa cuộc đấu súng mà 1 chọi 10 kia ai đã nhanh hơn ko khi bằng chứng đã hiện rõ dưới đất.

Quay lại nhìn đám đàn bà đang lỏa lồ dưới ánh điện, nó buông tia chớp lạnh người, ngay từ đầu nó ko có ý định giết bọn người này nên trước khi công phá lầu 3 nó mang trên mặt một chiếc mặt nạ thiên thần tóc được giấu kỹ vào trong áo nên ko ai phát hiện ra nó cả. đang định quay lưng bước đi thì một âm thanh chói

tai vang lên, là tiếng súng phát ra từ phía sau lưng nó, ko biết vì trình độ của tên bắn lén kém hay tại hần run hay vì bất kỳ lý do nào đó mà viên đạn bay ra cắm vào tay nó, là tay trái. Ông bà ta có câu “ trong rủi có may” là vào lúc này sao. Bị ăn một phát đạn nhưng ko làm nó sợ hay mất đi phong độ, quay lại chưa tới 1/ 1000 giây sau đó, đám đàn bà kia lại hét lên khi thấy từ tim hần máu phun ko ngừng

“ đó là tên cuối cùng – kẻ đứng sau mọi việc”, này giờ hần núp sau cái xô pha bụi chẳng nên anh chàng trợ lý kia cũng ko phát hiện ra làm nó phải ăn một viên đạn vô duyên, máu từ cánh tay ko ngừng phun ra dữ dội. Nó nhanh chóng rời khỏi căn nhà, phải nhanh chóng lấy viên đạn ra nếu ko chắc phải cưa bỏ cánh tay vì mất máu.

Ôm cánh tay rời khỏi nơi chết chóc đó, lặng lẽ trở về căn biệt thự, nhẹ nhàng ko một ai biết như lúc nó rời đi.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, in trên vách tường là bóng một người đang cầm con dao trên tay lăm lăm nhìn vào cánh tay trái của mình, nó cắn chặt răng để ko phát ra tiếng la nào khi lưỡi dao cắm vào thịt, con dao trên tay phải của nó khẽ động đậy sau đó viên đạn được hất ra khỏi lớp da trắng ngần, máu vẫn ko ngừng chảy, nhưng đã lấy được viên đạn ra là an toàn rồi, nó lặng lẽ lấy thuốc bôi vào, rồi băng vết thương lại, sau đó xóa hết mọi vết tích đáng nghi trong căn phòng ẩm cúng của mình. Nó quay trở lại giường, đánh một giấc cho tới sáng như ko có chuyện gì xảy ra.

46. Chương 46

CHÁP 46

Khi ông mặt trời đã lên, ban phát cho vạn vật thứ ánh sáng quý giá, nó khẽ trở mình, nhưng chưa vội rời giường, cánh tay trở nên đau nhức. Nó lặng lẽ nằm nghe những con chim đang đậu trên nhánh cây trong vườn hót líu lo, vẫn là những con chim kia đánh thức nó dậy. Lặng lẽ rời chiếc giường yêu quý, cảm thấy toàn thân đau nhức. Nó lê tấm thân tàn ko ai nhận ra của mình vào nhà vệ sinh, với tốc độ ánh sáng nó bước trở lại khi kim đồng hồ còn chưa chạy được 5 phút. Hộp dụng cụ y tế được lôi ra đặt lên bàn, ngồi vào chiếc ghế bành thân yêu, nó mở băng ra coi lại vết thương, thở phào một cái, thấy miệng vết thương cũng đã khô ko còn chảy máu nữa, bôi thuốc sát trùng rồi băng lại. Giờ nó mới thấy biết ơn ông nó, nếu ko nhờ ông nghiêm khắc bắt nó học mọi thứ thì hôm nay nó làm sao trả thù được cho cha mẹ, nếu ko có ông thì chắc giờ nó chỉ biết ngồi khóc than ông trời, nghĩ vậy nó khẽ nhếch môi, thầm nghĩ phải gọi điện cảm ơn ông thôi.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Kỳ vân, em dậy chưa, xuống ăn sáng rồi đi học. - Bình thường khi ở nhà chỉ có hai anh em thì Kỳ Khôi gọi tên thật của nó, anh luôn dành cho nó thái độ ấm áp nhất, đúng là một người anh tốt.

- Em dậy rồi, anh xuống trước đi. - mặc dù đã trả thù xong nhưng nó vẫn ko sao cười nổi, ko sao bình thường được, trong lòng vẫn còn một khúc mắc chưa tháo gỡ được.

Hôm nay, vì tay bị đau nên nó quyết định đi cùng xe với Kỳ khôi đến trường, vẫn như mọi lần, khi vừa đặt chân xuống xe mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai anh em nó, mối quan hệ trong sáng giữa hai anh em bị bọn người kia biến thành mối quan hệ đen tối. Những lời xì xào bàn tán, những ánh mắt ngưỡng mộ dành cho anh, những cặp mắt sắc như dao dành cho em, luôn luôn là như vậy, không hiểu nào bọn kia chứa gì mà lại đi nghĩ nó cặp một lúc với 4 chàng hotboy của trường. Khắc Thiên cũng được đưa vào danh sách sách đó khi anh bế nó chạy vào phòng y tế hôm bữa trước, nghe mấy nhỏ bạn nó kể lại, hôm đó có đến nửa số học sinh nữ ngất xỉu khi thấy cảnh đó. Sau đó còn liên tục thấy anh xách cặp, chép bài cho nó, thì cái suy nghĩ của bọn người kia càng thêm chắc chắn, mà cũng đúng, nhìn thái độ của 4 chàng dành cho nàng thì ai mà ko nghĩ vậy, chỉ có Kỳ Khôi là bị oan uổng thôi.

Như mọi khi, nó ko thèm để tâm đến những lời nói của bọn người rảnh rỗi kia, nhìn khuôn mặt lạnh tanh của nó, họ cũng sợ ko dám làm gì, nên nổi bực bội càng tăng. Kỳ Khôi bỗng đưa tay ra quàng vai nó, những

tiếng Á..... cất lên, những tiếng la thất thanh, và cũng nhanh chóng, phòng y tế chật cứng. Hai anh em nhà này thật biết cách trêu người mà. Mới sáng sớm mà đã gây sock dư luận rồi. haizzz!

Bước vào lớp, đi ngang qua chỗ 3 nhỏ bạn đang ngồi, nó lên tiếng chào :- good morning! Ngay lập tức, 3 nhỏ kia há hốc miệng, chuyện động trời rồi, hôm nay nó đã lên tiếng, nó – khay vi đã trở lại rồi sao? Cả lớp cũng ngạc nhiên quay lại nhìn nó, nhưng cái mặt của nữ sát thủ đã ném cho cả bọn một cục thất vọng to đùng. Cả bọn lại thở dài quay lên.

Tiếng la hét í ới ngoài cửa báo ọi người biết là 4 chàng hotboy đã có mặt. Thiên Vũ nhanh chóng bay xuống chỗ nó, ngồi quan sát nó nãy giờ xem hôm nay có biến chuyển gì ko, nhưng về mặt nó làm anh thở dài thườn thượt, Quang Anh thì hỏi đủ thứ, nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng đến bực bội, Khắc Thiên thì nhẹ nhàng đặt lên bàn nó một hộp sữa mà ko nói tiếng nào. Kỳ Khôi chỉ biết nhìn ba đứa bạn mình mà lắc đầu, trong lòng thầm lo lắng. Lúc trước, khi cả bọn cùng thích Kiều Nga, họ rất âm thầm lặng lẽ vì biết những người bạn còn lại của mình cũng có tình cảm giống mình, nhưng bây giờ bọn họ lại thể hiện ra ngoài thế kia, nỗi sợ hãi dấy lên, có khi nào một ngày nào đó họ sẽ trở mặt với nhau vì đứa em của mình ko? Anh thật ko muốn thấy cảnh đó chút nào?

Thấy hơi nóng, nó cởi chiếc áo vét ra cho dễ chịu, bên này Thiên Vũ nhanh chóng giúp nó, cảnh này làm cho những khuôn mặt đang thấp thòem nhìn trộm mấy chàng ngoài cửa trở nên nhẵn nhúm đáng sợ.

Có một nhỏ nào đó trên tay cầm tờ báo chạy vào, hét lên , hết như buổi sáng hôm đó.

- Này biết tin gì chưa, tối qua tại căn biệt thự X trên đường S xảy ra một vụ thảm sát, có hơn 50 người bị giết. Mà biết nạn nhân là ai ko? Là bọn người buôn ma túy đã thực hiện giết người phóng hỏa ở Quý Nhơn hôm trước đó.

Cả lớp ồ lên, xì xầm bàn tán to nhỏ với nhau. Dưới này, 4 chàng và 3 nàng kia mặt biến sắc quay lại nhìn nó, trong khi ai đó vẫn thong dong tự tại với hộp sữa của Khắc Thiên mà ko thèm để ý xung quanh.

Bỗng nhỏ kia lại hú lên : - mà biết gì không, toàn bộ bị giết sạch nha, điều đặc biệt là cả bọn đều bị bắn vào tim, chuẩn ko cần chỉnh . Người này chắc phải là cao thủ võ lâm đây, cảnh sát nhận định đây là trả thù đó.

Cả lớp lại ồ lên, nhưng lần này họ ko xì xầm bàn tán nữa mà đồng loạt quay lại nhìn nó, như chờ đợi điều gì , nhưng nó thì vẫn trưng nguyên cái bộ mặt đó, trên mặt như được viết dòng chữ: “ I DON’T CARE” to tướng.

Lúc này , trán của Kỳ Khôi nhú lại cực độ, tựa như có thể chạm lại với nhau. Khuôn mặt anh chuyển biến dữ dội, mọi người đều nhìn anh với con mắt khiếp sợ, anh ... đã tức giận rồi. Anh chuyển động, cả bọn nín thở nhìn anh, bước nhanh tới chỗ nó, anh nắm lấy cánh tay đang bị thương của nhỏ, nắm ngay chỗ bị thương, trán nó khẽ nhú lại, mặt trở nên trắng bệch, trên tay áo trắng tinh hiện lên một màu đỏ tinh khôi, Thiên Vũ đứng cạnh bên mặt cũng trở nên thâm trầm đáng sợ, anh nhanh chóng chụp chiếc áo vét lên cánh tay nó, ko kịp cho ai thấy vết máu đang loang ra. Trước mặt nó, mọi thứ trở nên tối đen, và... vòng tay ai đó đã kịp đỡ lấy nó khi nó đổ quỵ vì kiệt sức.

47. Chương 47

CHAP 47

18 năm trước.

Trong một căn phòng toàn màu hồng của căn biệt thự lộng lẫy, có 4 cậu nhóc rất dễ thương, tương lai sẽ là những đại mỹ nam có khả năng làm nghiêng thùng đổ nước, cả 4 người đang đứng bu quanh lấy chiếc nôi nhỏ xinh xắn. Trong nôi, một cô bé có khuôn mặt thiên thần đang ngủ.

- Em bé dễ thương quá nhỉ? – Thiên Vũ lên tiếng

- Uh ! sau này khi em bé lớn lên, tao sẽ cưới em bé làm vợ. – Quang Anh vênh mặt nói rất tự tin.

- Ai ầy cưới, mày ko nghe ông của Kỳ Khôi nói hả? em bé là vợ tao, là vợ tao biết chưa – Thiên Vũ lên tiếng cãi lại, mặt hầm hầm rất tức giận, nhưng xen lẫn là chút lo sợ, sợ cậu bạn của mình sẽ cướp mất vợ mình.

Trong nôi, em bé bỗng giật mình, đôi mắt mơ màng, điều lạ là em bé ko hề khóc mà lại nhoẻn miệng cười với 4 chàng trai nhỏ. Giây phút đó đã khắc sâu vào tâm trí mỗi người, nụ cười thiên thần đó, em bé đó chính là mối tình đầu của bọn họ.

Khắc Thiên đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình vuốt đôi má trắng hồng xinh xắn kia. Miệng nở nụ cười hiền.

- Này em bé sẽ được gọi là công chúa đúng ko? – Khắc Thiên lên tiếng hỏi, miệng vẫn cười tươi và mắt vẫn nhìn vào em bé nhỏ

- Ko. Tao sẽ biến em bé thành nữ hoàng. – Thiên Vũ ko đồng ý với Khắc Thiên – chỉ có nữ hoàng mới ko bị bắt nạt thôi. Tao sẽ ko để ai bắt nạt em bé.

- Tao cũng vậy – 3 cậu nhóc còn lại cũng đồng thanh nói.

Trong căn phòng màu hồng đỏ, rộn vang những tiếng cười và tiếng nói chuyện của 4 cậu nhóc mà chủ đề chỉ xoay quanh việc, em bé là vợ ai, em bé sẽ thành nữ hoàng hay công chúa? Việc bảo vệ em bé như thế nào, tổ chức sinh nhật cho em bé ra sao,trong khi bé con ko hề hiểu gì cả, chỉ hươu hươu hai bàn tay nhỏ xíu lên không trung, thỉnh thoảng lại nhoẻn miệng cười.

Hai tháng sau đó, tai nạn máy may khủng khiếp đã mang em bé rời xa bọn họ.

- Huhu ...huhu ba tao nói em bé chết rồi, em bé sẽ ko cưới tao nữa huhu...huhu – thiên vũ vừa khóc méo mào vừa nói với 3 người kia.

- Huhu ... huhu tao ko bảo vệ được cho em bé huhu...huhu

- Từ giờ ko còn được thấy em bé nữa huhu ...huhu

- Ko tao ko tin em bé chết rồi... huhuhuhu tao sẽ đi tìm em bé, tìm khi nào ra thì thôi... huhu ...huhu – Thiên Vũ vẫn cố ko tin vào sự thật, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi

Ba đứa nhóc vừa khóc vừa nói ko ai để ý tới Kỳ Khôi đang ngồi một mình trong góc với con mắt sắc lên tia lửa đáng sợ, kể từ năm 4 tuổi nụ cười đã mất hẳn trên mặt anh, năm 4 tuổi anh đã biết được đó ko phải là tai nạn mà là một vụ ám sát, ám sát đứa bé 2 tháng tuổi mang danh xưng là Quận chúa. Anh thề sẽ tìm ra hung thủ để trả thù cho cha mẹ, anh cũng tin rằng đứa em nhỏ của anh chưa chết vì vẫn chưa tìm được xác đứa trẻ, giọt nước mắt trào ra nơi khóe mắt, đó là giọt nước mắt cuối cùng mà anh đã để rơi cho đến hiện tại, và đó cũng là lần cuối cùng 3 chàng trai nhỏ kia khóc.

10 năm sau đó, Kỳ Khôi đã tìm được kẻ thù hại chết cha mẹ và đã trả thù thành công. Tuy nhiên, đứa em nhỏ của anh vẫn chưa tìm được tung tích.

Thiên Vũ vẫn tìm kiếm cô vợ nhỏ của mình trong suốt những năm qua nhưng chưa tìm thấy, mọi người đều khuyên anh từ bỏ, mỗi lần như vậy anh đều tức giận bỏ đi, anh lại vào căn phòng màu hồng năm xưa và ở lì trong đó, cứ mỗi năm anh lại đi mua quà sinh nhật cho cô vợ nhỏ của mình, tự tay chọn quà rồi tự tay gói. Cho đến bây giờ, trong căn phòng nhỏ đó, đã chất đầy quà. Căn nhà đó chính là nơi mà bé con đã sinh ra và căn biệt thự lộng lẫy đó cũng chính là ngôi nhà mà người lớn đã sắp xếp để khi em bé tròn 16 tuổi cả 2 sẽ về ở chung.

.....

18 năm sau.

Nó ngã vào vòng tay của Thiên vũ khi ko cả cơ thể không còn lấy một sức lực nào, anh ôm nó vào lòng, ngực quặn đau, hai mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó, miệng lẩm nhẩm một câu: “anh. sẽ.ko.để.mất.em.một.lần.nào.nữa”.

48. Chương 48

CHÁP 48

Tỉnh dậy khi mà màn đêm đã buông phủ hết khắp các đường phố của Sài Gòn. Mò mẫm trong bóng tối nó bước ra khỏi phòng, chân vừa bước xuống bậc cầu thang đầu tiên nó thấy 4 chàng đang ngủ gục trong phòng khách, có một chút rung động thoáng qua. Nó quay lại phòng, tìm kiếm chiếc phone thân yêu, bấm số gọi cho ai đó.

- A lô

- Đặt cho tôi vé về Quy Nhơn trong đêm nay.

- Ok

Nó mở tủ lấy vài bộ đồ bỏ vào túi nhỏ, thay bộ đồ đang mặc, rồi lặng lẽ rời căn biệt thự bằng đường “cửa sổ” mà ko ai hay biết. Trước khi đi, nàng ko quên để lại thông điệp yêu thương ấy anh chàng mê ngủ dưới kia, tránh tình trạng được lên báo tìm trẻ lạc vào hôm sau.

Hôm nay trăng sáng, đường phố Sài Gòn về đêm vẫn đông đúc xe cộ, nó lăm lăm bước nhanh ra đường lớn bắt chiếc taxi ra sân bay.

Quy Nhơn.

Trên ngọn núi đầy những ngôi mộ được xây theo nhiều kiểu khác nhau, có 3 ngôi mộ nằm cạnh nhau, được xây theo phong cách Châu Âu. Hai bên lối đi hoa mười giờ đang nở rộ dưới ánh nắng rực rỡ.

Nó đứng trước ba ngôi mộ xa lạ, nhưng lại rất đỗi thân quen, nước mắt tuôn trào, những kỷ niệm về nhiều năm trước chợt ùa về trào xé cõi lòng người con gái bé nhỏ.

.....

- Chị hai, sao chị buồn vậy ? ai ăn hiếp chị hả? nói e nghe đi. – đứa em trai 6 tuổi hỏi cô chị 8 tuổi.

- Ko sao cả, chỉ tự nhiên thấy buồn thôi. Keke...keke – đứa chị 8 tuổi trả lời thằng em 6 tuổi với vẻ mặt buồn so và nụ cười méo xẹo.

- Tự nhiên buồn? em ko tin đâu. Chị nói đi ai ăn hiếp chị em sẽ đi hỏi tội người đó.

- Thật ko ?- mắt con chị sáng lên.

- Thật chứ sao ko. Em sẽ bảo vệ chị hai xinh đẹp mà. hihi ...hihi.

.....

- Đây, Thu Hà con ko được ăn hiếp bạn cùng lớp nữa nghe chưa, cô giáo vừa mắng vốn với mẹ đó, con gái gì mà ko dịu dàng hết trơn à, coi chừng ế đó nghe chưa.- giọng người mẹ nào đó mắng con nhưng khuôn mặt thì hết sức dịu dàng.

- Ế cũng được, ế con sẽ ở với mẹ suốt đời luôn. hihi.... hihi – cô con gái ôm người mẹ hiền làm nũng

.....

- Con gái yêu của bố đâu, bố có quà cho con nè – giọng người cha vang lên tràn đầy niềm vui khi mà trên người vẫn mặc bộ đồ công nhân đầy bụi.

- A ! bố về bố mua quà cho con à, là gì vậy bố.- đứa con gái nhỏ cười títt mắt nháy lên ôm cổ ông bố.

- Là nó đây. con có thích ko?

- A ! là chó con. Ô dễ thương quá đi. Bín ơi bố mang chó con về nè

.....

Tất cả những ký ức tươi đẹp đều hiện về làm lòng nó đau thắt, gia đình nó ngày nào còn hạnh phúc, cả nhà bốn người bên nhau lúc nào cũng vui vẻ và tràn ngập tiếng cười, bây giờ chỉ còn là đồng tro tàn là ba ngôi

mộ im lìm phía trước mặt. Nước mắt cứ ằng ặc chảy ra như muốn giải thoát bao nhiêu nỗi buồn, bao nhiêu lời nói chất chứa trong lòng mà nó ko thể nào thốt ra lời được.

Gió thổi từng cơn mang theo hơi biển mát lạnh càng làm cõi lòng người ta buốt giá hơn. Cứ như vậy, nó ngồi đó cho đến khi mặt trời lên cao, xuống thấp rồi mất hẳn mà ko nói được tiếng nào chỉ có nước mắt vẫn chảy ko ngừng, rồi gục xuống nằm cạnh ngôi mộ của mẹ nó vì quá mệt mỏi. Trong giấc ngủ vùi, nó mơ thấy một giấc mơ lạ nhưng lại rất thật. Trong giấc mơ, nó nằm trong lòng người mẹ hiền từ, bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nó, trên miệng nở một nụ cười rất dịu dàng, bên cạnh là ba và em trai nó, họ cũng đang nhìn nó và cũng nở nụ cười hết như mẹ nó, nụ cười tràn đầy yêu thương. Họ nhìn nó với vẻ mặt thản nhiên như chưa từng tồn tại bất kỳ nỗi đau nào cả. Mỗi người nhìn nó nói một câu:

- Con gái hãy sống vui về nhà con.
- Cục cưng của ba, con hãy cười thật nhiều nha con.
- Chị hai xinh đẹp khình khình của em, ko được buồn vu vơ nữa nghe chưa.

Họ nhìn nó hồi lâu rồi chợt tan biến như trong truyện cổ tích vậy. Nó giật mình tỉnh giấc, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rồi lại nhìn mình, hóa ra là mơ, nhưng sao nước mắt cứ rơi thế này, chỉ là mơ thôi mà. Rồi nó lại cười, cười trong nước mắt “ vâng con sẽ sống tốt, con sẽ cười thật nhiều, huhu ...huhu, chị sẽ ko buồn vu vơ nữa Bin khình khình của chị híchíc ”.

49. Chương 49

CHAP 49

Tuy Sài Gòn chỉ có hai mùa mưa nắng, nhưng khi thời điểm được người ta gọi là mùa thu thì nó cũng có vài biểu hiện của một mùa buồn, là vàng bay khắp mọi nơi, bầu trời ko còn nắng gắt nữa mà đôi khi cũng có tiết trời âm u làm lòng người cũng ... âm u theo. Tuy nhiên, có ai đó thì ko vậy, nụ cười tưởng chừng đã tắt giờ lại nở rộ trên khuôn mặt thiên thần đáng yêu. Nhưng đây là điềm lành hay là điềm dữ thì còn chưa biết, ko biết có ai còn nhớ câu nói ngày nào ko?... “ ta đã trở lại mà lợi hại hơn xưa”

Sân trường vẫn đông đúc như mọi khi, bóng dáng quỷ atula xuất hiện làm đông đảo quần chúng già, trẻ, trai, gái, lớn, bé ko xót người nào đều giật thót người, họ có cảm giác hoảng loạn và man rợ khi nhìn thấy nó cùng nụ cười kinh dị kia.

Bước chân vào lớp, miệng cười thật tươi, gần như là toe toét, vẫn khuôn mặt đó, vẫn con người đó, nhưng sao.... Có cái gì đó là lạ....sau mấy ngày mất tích, nó trở lại với trườngvới lớp.... với bạn bè Nhưng sao tìm mọi người lại đập dữ dội thế này, cái nụ cười quỷ quyệt kia làm dân chúng lớp M3 A bắt đầu thấy hoang man.

Bước nhanh tới chỗ mấy nhỏ bạn thân, nó đặt lên bàn họ linh khỉnh mấy cái túi to có nhỏ có làm mấy nhỏ này phải há hốc miệng :

- Gì vậy Khay Vi?
- Quà cho bọn mày đây.
- Quà ?????? - Ngọc Ninh nhăn mặt thốt ra một câu hỏi mang tính chất đầy nghi ngờ với vẻ mặt lo lắng tột độ, tỏ ra vô cùng nguy hiểm còn ai kia vẫn cứ cười, cái mặt thì kênh kênh thấy ghét. Bên này, 4 anh chàng cũng đang trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên, mấy ngày nay nó ở đâu làm gì, sao tự nhiên bây giờ trở về mà lại thay đổi kỳ lạ vậy, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mà nhìn nó thật sự ko bình thường chút nào phải nói làngông dễ sợ.
- Ủ! Túi... hiệu Milan, sản phẩm chất lượng cao, tháng sau công bố đấy, thích ko? – lần này thì toàn bộ dân chúng lớp M3 A ko ai là ko ngạc nhiên và..... sự lo lắng đã lên tới độ maximum.

- Túi ... hiệu... Milan. M..ây lấy ở đ..âu ra.... Vậy - Nguyên Thảo hoảng tới mức phải nói lắp bắp từng từ, nhưng đáp lại vẫn là vẻ mặt cười cợt, ngông cuồng của nó. Nó nhúng vai tỏ vẻ vô tội, nhưng lại phán một câu gây chấn động dư luận :

- Trộm chứ còn đâu nữa.

Nói rồi quay về chỗ ngồi. Có ai biết không khí của lớp học bây giờ là gì ko ta, thử tưởng tượng một chút đi, rất thú vị đó nha (<_>).

Sau cơn bàn hoàng vì có một sinh vật lạ từ sao hỏa mới đáp xuống trái đất đậu ngay bên cạnh Thiên Vũ thì cả lớp lại trở lại bình thường nhưng vẫn còn chút gì đó hoang man. Con nhỏ hay thông báo mấy cái tin sốc lại cầm tờ báo chạy vào với vẻ mặt hưng phấn tột độ. Nhìn mặt nhỏ, tự nhiên cả lớp thở phà một cái, cái mặt tươi rói thế kia chắc ko phải thông báo một tin chết chóc hay đâm máu gì đâu nhỉ?

- Đây biết tin gì chưa? Tập đoàn Hoàng Kỳ vừa thông báo là đã tìm được đứa cháu gái mất tích 18 năm trước đó.

- HẢ.....? – cả lớp nhón nháo cả lên vì tin này, đây là một tin sock , à ko, phải là tin hot của toàn thể đồng bào trường Royal nói riêng và toàn đất nước Việt Nam nói chung, nền kinh tế của đất nước sẽ thay đổi thế nào sau khi cô tiểu thư này xuất hiện đây, thật ko ai dám tin cũng ko ai dám tưởng tượng, Vì xung quanh cô tiểu thư này có một câu chuyện thần bí mà ai cũng biết chỉ có một người là ko biết.

Ko chỉ mấy người kia ngạc nhiên mà ngay cả những người trong cuộc cũng ngạc nhiên. Kỳ Khôi quay phắt lại nhìn nó, nó thì nhún vai tỏ vẻ ko biết gì, còn 3 anh chàng kia thì bắt đầu cuộc tra khảo.

- Đây Kỳ Khôi, chuyện này là thế nào hả ? tìm lại được Kỳ Vân sao ko nói gì hết vậy hả? – vẫn là bài ca chữ “hả” , Quang Anh lên tiếng tỏ vẻ vô cùng bức bối, mặt hầm hầm như chuẩn bị nhào vô giết người

- Đây , cậu giải thích đi chứ ? – Khắc Thiên vẫn bình tĩnh hơn được một chút nhưng cũng ko khỏi tức giận.

Chỉ riêng có Thiên Vũ là ko có phản ứng gì, anh chỉ quay qua nhìn nó, ánh mắt chứa đựng lời muốn nói làm ai đó cũng thấy khó chịu, khó mà làm người vô hình được.

- Đây có gì thì nói đi, đừng có nhìn chằm chằm vào mặt tôi như vậy- bây giờ mới ngược mặt lên nhìn anh nè , cái mặt vẫn cứ vênh vênh như lúc nãy thật khó ưa – da mặt tui mỏng lắm nhìn như vậy sẽ bị lủng mặt đấy.

- Em có biết gì về chuyện này ko? - anh vẫn nhìn nó bằng ánh mắt đó, vẻ mặt có gì đó đau khổ lắm.

- Trời ! anh nghĩ tui là ai vậy, cháu gái của một quán gia mà biết chuyện trọng đại này hả, nhìn kia, người ta là anh trai mà còn ko biết nữa là.- Nó vừa vẽ vẽ cái gì đó vừa trả lời anh một cách thờ ơ.

-

Không khí của 3 dãy bàn này im lặng đến đáng sợ trong khi mấy bàn trên vẫn rôm rả bàn tán về cô đại tiểu thư kia, và Một truyền thuyết mới được dẹt lên khi 3 con nhỏ kia nhảy phóc qua chỗ nó bắt đầu tám. Lần này thì quân sư quạt mo lại cung cấp cho nó một chuỗi thông tin vô cùng.... Vô cùng huyền bí về cô đại tiểu thư nhà kia mà ngay cả bản thân nó cũng ko biết.

50. Chương 50

CHÁP 50

Lớp học ngày một sôi động và náo nhiệt nhờ thông tin của một bà tám nào đó. Tất nhiên đã là bà tám thứ thiệt thì họ ko dễ gì bỏ qua những cơ hội “ tám” trời ban như thế này.

- Đây Khay Vi, mày đã thấy mặt nữ hoàng Kỳ Vân chưa hả - Tuyết Trang hăm hở mở màn với cái mặt phấn khởi vô cùng, có thể nói là vui như đi hội, còn vui hơn cả khi nhận được cái túi hàng hiệu kia.

- Này, mày đi hỏi cái người anh trai đang ngơ ngác kia xem đã nhìn thấy mặt em gái mình chưa có vẻ hợp lý hơn đây .

- Gì ? nói như vậy thì ko ai biết hết hả? tò mò quá đi. – Ngọc Ninh có vẻ tiếc hùi hụi trong khi ai kia cứ mãi mê tô tô vẽ vẽ.

- Có gì mà tò mò, bộ nhỏ đó xuất hiện thì nhà mày có thêm vài bát cơm hả? – nó vẫn lên tiếng đáp lại cho bằng bạn bằng bè đây mà, nhưng cũng ko quên móc khéo người ta đúng là bản chất trời sinh thể nào cũng ko bỏ được.

- Này, mày đúng là ếch ngồi đáy giếng, đại tiểu thư đó mà xuất hiện thì ko những bát cơm nhà Ngọc Ninh mà bát cơm của toàn thể nhân dân Việt Nam có khi đều thay đổi hết đó. – quân sư quạu mặt giờ mới lên tiếng sau một hồi suy ngẫm.

- Gì ? mày có nói quá ko vậy? – bây giờ thì nàng mới chịu ngược mặt lên mà nhìn người ta nói, tuy nhiên về mặt cũng ko thay đổi gì cho lắm vẫn cười cợt, vẫn ngông nghênh.

- Tao nói mày là con ếch sống ở đáy giếng quả ko sai mà. Mày có biết Tập Đoàn Hoàng Kỳ giàu có như thế nào ko hả, bình thường chỉ có một mình Kỳ Khôi là người thừa kế duy nhất, bây giờ xuất hiện thêm một cô tiểu thư nữa thì quyền thừa kế này sẽ thay đổi, mày hiểu vấn đề này là gì ko? Ôi thôi nói mấy cái này với mày cũng bằng ko?

- Chỉ có vậy thôi hả? – sau màn giải thích có như ko của Nguyên Thảo thì nó lại cảm cúi cặm cụi tiếp tục tô tô vẽ vẽ, nhưng vẫn bon chen lấy một chân trong hội bà tám.

- Ko chỉ có quyền lực về kinh tế ko thôi đâu. Xung quanh cô ta còn có một truyền thuyết nữa đó. Nghe nói cô đại tiểu thư thuộc tầng lớp quý tộc nhà Lê đó, có danh xưng là Quận chúa gì đó, lúc mới sinh ra trên cánh tay phải của cô ta có 3 nốt ruồi nhỏ, người ta nói đó là 3 ngôi sao chính trong chòm sao bắc đẩu, là chòm sao chỉ đường đó. Điều đó có nghĩa là gì biết ko? Có nghĩa là cô ta có khả năng dẫn đường chỉ lối đó....

- Tào lao.- ko để cho Nguyên Thảo nói hết nó xen ngang câu chuyện phi thực tế kia – thế kỷ nào rồi mà còn mê tin dị đoan vậy hả?

- Mê tin dị đoan cái đầu mày, chính vì cái mê tin dị đoan của mày mà cô ta mới bị ám sát đó, nhiều thế lực muốn giết chết cô ta để diệt trừ hậu họa, chính vì lý do đó mà cả gia tộc cô ta mới đổi thành Hoàng Kỳ đó.- nhỏ Nguyên Thảo làm ra vẻ thần bí lắm, nhỏ cuối nhẹ người, thì thầm : - ban đầu gia tộc họ có tên là gia tộc Lê Hoàng, sau vụ ám sát năm đó mới đổi thành gia tộc Hoàng Kỳ nhưng mà vẫn ko che dấu được, tuy vậy cho đến giờ thì ko ai dám đụng vào gia tộc đó cả bởi vì họ quá mạnh.

- Này , những gì mày nói là thật hả? – mặt nó sầm lại, như ko tin được những gì mình nghe thấy, nó hỏi lại nhỏ Nguyên Thảo nhưng dường như nó đoán được đó là sự thật. đó là lý do tại sao mà chỉ có chuyến bay của nó với ba mẹ nó gặp nạn, còn chuyến bay của Kỳ Khôi và ông nó thì ko sao. Nói như vậy cũng có nghĩa nó chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của ba mẹ nó lẫn bao nhiêu con người vô tội khác. Nhưng những điều đó chỉ thoáng qua trong suy nghĩ nó vì chuyện này cũng đã xảy ra quá lâu rồi, cái lương tâm giẻ rách kia ko làm cho nó bận tâm nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, nó cũng ko để ý nhiều mà tiếp tục công việc của mình – vẽ

- Này ,mày biết gì ko? Tao nghe nói tiểu thư kia rất rất xinh đẹp, người ta gọi cô ta là cô gái của sự hoàn hảo đó. Thật tò mò quá đi,ko biết cô ta là người thế nào nữa.

- Chẳng phải nói tuần sau làm lễ công bố đó sao? Lúc đó biết cũng đâu muộn, tò mò làm gì.

-

Bây giờ thì nó chính thức rời bỏ cái hội bà tám kia để tiếp tục công việc đang dang dở của mình – thiết kế , chứ cứ ngồi mà tám tiếp cái chủ đề kia thì có đến sáng mai cũng chưa xong vì nó quá hot, thật ko ngờ cái danh đại tiểu thư gia tộc Hoàng Kỳ lại ghê gớm đến vậy, nó thậm lắc đầu thờ dài mà ko để ý bên cạnh nó có một người tâm trạng đang rất phức tạp.

51. Chương 51

CHAP 51

Reng reng

Tiếng chuông thông báo đã tới giờ vào lớp. Bà la sát đi vào mặt tươi hơn hoa làm ai ai cũng nín lặng chờ mong cái thông tin sét đánh mà cô í sắp nói. Theo Dự báo thời tiết của đài khí tượng M3 A thì : hôm nay Sài Gòn sẽ có bão.

- Hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới, bạn ấy từ Mỹ mới về.

1s

2s

3s

Thoát khỏi cơn u mê như chưa tin được vào tai mình, chuyện gì thế này, hôm nay là ngày hoàng đạo gì mà có nhiều sự kiện kỷ lạ đến cũng một lúc thế này, chỉ là một học sinh mới thôi mà bà la sát vui đến vậy ư. Ko phải chứ? Nhân vật này chắc phải là một nhân vật tầm cỡ lắm đây.

Cả lớp nhón nháo hẳn lên, nhất là mấy nàng và mấy chàng đam mê sắc đẹp cứ liên tục hỏi nhau, là nam hay nữ, có xinh ko? Đẹp trai ko? Là tiểu thư hay công tử nhà nào?

Haizz ! Thế hệ 9X ko nói gì , đến cả thế hệ 8X mà còn như vậy thật pó tay, hết chịu nổi.

- Im lặng nào, em vào đây giới thiệu đi.- tiếng bà la sát lạnh lạnh đập tan mọi khí thế của toàn thể bàn dân thiên hạ M3 A.

Ngoài cửa một cô gái bước vào.

- Ồ cả lớp đồng thanh, quá ngạc nhiên trước sắc đẹp của mỹ nhân.

- Em là cô gái hay nàng tiên . – một bạn nam vui tính nào đó lên tiếng

Ko hiểu sao nó thấy khó chịu nha, có cảm giác như ngôi vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sắp bị cướp mất tới nơi rồi đó. Quang Anh như đọc được ý nghĩ của nó, quay xuống phán một câu xanh rờn, ko biết là thật lòng hay chỉ là muốn lấy lòng nhỏ thôi, nhưng có tác dụng trấn an tinh thần khá lớn.

- Em yên tâm đi Khay Vi, em vẫn là số một, khuôn mặt đẹp nhân tạo đó ko có giá trị.

Làm bộ như ko quan tâm nhưng trong lòng thì vui như mở cờ, đúng là con gái mà, nhan sắc vẫn là số một. Thử có ai nói ai đó đẹp hơn bạn xem có buồn mất mấy ngày ko mặc dù đó là sự thật nha.

Trên kia, mỹ nhân đã lên tiếng, kèm theo một nụ cười chết người. Tuy nhiên thành thật mà nói thì vẫn ko bằng Khay Vi của chúng ta đâu.

- Chào các bạn, mình là Hạ Vi.

Cả lớp lại ồ lên một lần nữa, tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Là Hạ Vi, có phải là thần đồng Đỗ Hạ Vi ko vậy ?- một nam nhân nhanh mồm nhanh miệng nào đó lên tiếng thay cho cả lớp.- ngoại trừ nó ra nha vì nàng có biết gì về mấy cô tiểu thư nhà giàu đâu chứ.

- ừ, chính là mình. – cô tiểu thư kia mỉm cười thật tươi trả lời lớp.

- Trời là bạn thật hả ? nghe nói bạn thông thạo 6 thứ tiếng, mình ngưỡng mộ quá đi.- một nhỏ nào đó nói thay nỗi lòng của cả lớp – ngoại trừ nó nha

- Gì chứ? 6 thứ tiếng thì có gì mà ghê gớm vậy, không phải Kỳ Vân thông thạo 7 thứ tiếng sao? – nó tỏ vẻ hết sức bức bối bực bội lắm lắm một mình nhưng hình như âm lượng hơi lớn nên cả lớp ai cũng nghe và kết quả là

- Bạn gì ơi. Mình công nhận là bạn nói hoàn toàn đúng, mình ko dám đem bản thân so sánh với đại tiểu thư của Hoàng Kỳ nhưng với bạn thì chắc là có đấy, bạn có ý kiến gì ko? – cô tiểu thư trên kia nói rất to rất đổng dạt, vẻ mặt rất tự tin làm cho nó cứng họng ko nói được gì, mặt thì hầm hầm, hình như máu nóng trong người bắt đầu di chuyển lên mặt rồi.

Tình hình này làm cho cả lớp bắt đầu căng thẳng, sau một thời gian ko dài kể từ khi nó bước chân vào trường này, mặc dù mang mác con nhà nghèo, nhưng vị trí của nó trong trường này ko ai là ko biết, là đại hotgirl của trường, là người mà ai.cũng.biết, là cô gái của 4 đại hotboy, là atula xuất quỷ nhập thần, là Tóm lại nó là cô gái mà ko ai dám đụng vào. Nhưng tình huống này... quá nguy hiểm ỹ nhân mới của họ, cả bọn nín thở,nuốt nước bọt quay lại nhìn nó. Thấy cái mặt kia thì Ko ai nói ai câu nào đồng loạt cúi gầm mặt nhìn bàn. Haizz ! ko ai dại gì mà tự nguyện làm thớt cho nó chém đâu. Nhưng hình như có người ko hiểu tình hình cho lắm vẫn cười cợt với tử thần khi nhỏ quay qua bà la sát nói một câu mà Cả đồng bào ko ai dám tin được.

- Dạ, thưa cô em muốn ngồi cạnh Thiên Vũ được ko ạ. Em mới về nước chưa quen lắm mà ở đây em chỉ quen với mỗi mình anh ấy thôi ạ, em mong cô chấp nhận.

Đứng như trời trồng, nó sock tới mức ko nói được câu gì nữa, còn muốn cướp chỗ của nó nữa cơ đấy. Thiên Vũ tự nhiên lại nhếch môi cười một điệu rất gian tà, hình như có âm mưu gì đây ta. Anh quay qua thu dọn đồ của nó, rồi mỉm cười thật tươi : em qua kia ngồi với Tuyết Trang nha.

Cả lớp như ko thể tin vào tai,vào mắt mình nữa,hành động kia có nghĩa là gì nhỉ ? có nghĩa là đại hotgirl của chúng ta đã chính thức bị thất sủng rồi sao
.....

52. Chương 52

CHÁP 52

Nó nhìn Thiên Vũ với đôi mắt hình viên đạn.

- Lê Thiên Vũ, anh Ko nói được lời nào nữa nó hùng hổ vác hành lý qua chỗ Tuyết Trang ngồi.

- Mày có sao ko?- Nhỏ Tuyết Trang lo lắng hỏi nhưng đáp lại là một chữ ko cụt ngắn của nó.

Trên bảng Bà la sát đã bắt đầu giảng bài, nhưng nó cũng ko thèm nghe hay nói đúng hơn là ko có tâm trí để nghe, cảm thấy thật bức bối bực bội mà ko hiểu lý do tại sao. Nhìn hai người bên kia tình tứ với nhau mà sao nó cảm thấy khó chịu vô cùng, nó lôi đồng giấy vẽ ra tiếp tục công trình đang dang dở lúc nãy nhưng cũng chỉ được một lúc bởi vì một lý do vô hình nào đó mà năng chưa lý giải được.

Giờ ra chơi, cả nam lẫn nữ của tập thể M3 A xúm nhau bu quanh lại chỗ của Hạ Vi, loi nhoi như mấy con dòi, làm ai kia càng bực bội hơn, nhưng ko thể phủ nhận một điều là nó đã bị cô nàng kia xoắn ngòi rồi.

- Ra căn tin đi. – ko thể tiếp tục trơ mắt ếch ra nhìn cái cảnh đó được nữa nó kéo mấy đứa bạn ra ngoài hy vọng sẽ thấy thoải mái hơn nhưng đầu gối vừa mới bước chân vào căn tin đã nghe

- Này nghe tin gì chưa, Hạ Vi vừa mới chuyển đến trường mình đấy.

- Xí vậy mà cũng nói, tin này hot hơn nè.

- Tin gì?

- Con nhỏ Khay Vi bị thất sủng rồi.

- Cái gì? Thật ko?

- Thật 100/1000.

-

Cổ gấn ko để tâm tới mấy lời nói vớ vẩn đó nó đi nhanh tới quầy thức ăn để tìm lại cảm giác bình yên ình nhưng sự đời trở trêu lắm, ko bao giờ được theo ý mình cả.

- Ô ai đây ta ? ko phải là Khay Vi sao? – một con nhỏ nào đó mà theo bọn kia gọi là chị hai đang chặn ngang mặt nó về mặt đang sung sướng lắm (chị hai cũ sau khi làm cho nàng bị rách môi đã bị 4 chàng cho đi gặp diêm vương rồi).

- Tránh ra. – chất giọng lạnh tanh của bạn Khay Vi vang lên làm cả căn tin như đóng băng.

ở phía bên kia có 4 chàng và 1 nàng đang chăm chú theo dõi cuộc vui. Nghe nó nói nhỏ chị hai nào đó cũng thấy ớn lạnh nhưng vẫn lý lợm, đúng là điếc ko sợ súng mà.

- Mày nghĩ mày là ai? Mày ra về gì hả ? cả trường ai chẳng biết mày bị mấy oppa chán ghét rồi.một con nhỏ nhà nghèo mà dám phách lối hả. – nhỏ vừa nói vừa lấy tay hất vào người nó, ko may là nhỏ hất phải vào cánh tay đang bị thương của nó, sự đau đớn chạy thẳng vào tim khiến nó phải nhăn mặt.

Bên này , cả 4 chàng đều biến sắc khi thấy nó tỏ ra đau đớn, riêng ai kia thì nở nụ cười mãn nguyện, thật ko uống công cô ta bỏ bao nhiêu công sức để dụ dỗ nhỏ chị hai kia. Thiên Vũ cảm thấy ngực quặn đau theo từng nếp nhăn trên trán nó, nhưng anh vẫn cố chịu đựng. Kế hoạch mới chỉ bắt đầu anh ko thể để thất bại được, chỉ có Quang Anh là vẫn ko chịu đựng được, anh chạy thẳng tới chỗ nó nhìn thẳng vào mặt nhỏ kia ánh mắt như muốn giết người, anh gằn lên từng chữ :- muốn chết hả?

Nó nắm lấy tay Quang Anh, nói nhỏ một câu chỉ đủ cho hai người nghe thấy : vào phòng y tế với em. Rồi quay qua phía mấy đứa bạn : tụi mày ăn đi tao ra đây có việc tí.

Phòng y tế.

Quang Anh yêu cầu tất cả nhân viên của phòng y tế qua ngoài hết chỉ còn lại mình anh với nó, nó cởi cái áo vét ngoài ra. Trên tay áo sơ mi trắng đã in đậm vết máu. Rõ ràng là vết thương đã khô miệng rồi vậy mà lại chảy máu, rõ ràng nhỏ kia đã ra tay với một lực ko nhỏ mà. Quang Anh lôi cái kéo cắt bạy luôn tay áo sơ mi của nó, anh nhẹ nhàng tháo lớp băng cũ ra rồi bôi lại thuốc, động tác rất thành thạo.

- Anh ko thể tin được là em có thể làm chuyện đó đấy Khay Vi ?

- Giết người ?

- Ko ?

- Vậy chứ chuyện gì?

- Tự tay móc viên đạn ra.

-

- Em ko phải là người.

- Uhm , em là quỳ hihi...hihi

Tiếng cười của nó vang khắp phòng y tế, một nụ cười tự nhiên ko gượng gạo, trông nó lúc này còn đẹp hơn cả thiên thần, làm cho ai kia đứng hình mất mấy giây.

- Em cười rất đẹp đó.

-

- Đừng bao giờ khóc nữa nha, em ko biết khi em khóc anh đau như thế nào đâu.

-

- Hứa với anh phải luôn hạnh phúc được ko?

-

- Em phải luôn nhớ rằng anh yêu em, mãi mãi là vậy, cho dù sau này anh có lấy ai thì em vẫn ở trong tim anh, ko ai có thể thay thế được em.

-

Người nào ko biết họ sẽ nghĩ rằng Quang Anh đang độc thoại một mình, nhưng người đứng ở ngoài cửa biết rằng đây là lời thổ lộ cuối cùng của Quang Anh, lời thổ lộ hết sức chân thành, anh biết Quang Anh đã chính thức bỏ cuộc rồi, một nụ cười khê hiện ra trên khuôn mặt vô cảm .

Nó cùng Quang Anh đi ra khỏi phòng y tế, cả hai nói chuyện với nhau rất vui vẻ như chưa từng có những chuyện ko vui trước đây, hai người chính thức coi nhau như bạn bè.

- Nay anh phải đền áo cho em đó.

- Gì , anh giúp em vậy, em còn chưa cảm ơn anh mà đã bắt đền anh nữa hả?

- Em là người Việt Nam mà

- Nhưng nếu anh nhớ ko nhầm thì em mang quốc tịch Mỹ mà.

- Uh nhưng máu đang chảy trong người em là máu của người Việt Nam.

-

Trời đã chính thức vào thu, những cơn gió ko còn khô khan nữa mà mang trong đó chút hơi ẩm của mùa gió rét, trên hành lang vắng có 2 người đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

53. Chương 53

CHAP 53

Biệt thự Hoàng Kỳ.

Nó ôm con cộp nhồi bông ngồi phịch lên cái ghế bành mặt thiếu não.

- Nay Khay Vi mầy làm sao đó? – Tuyết Trang hỏi nó với giọng điệu lo lắng nhưng cái mặt thì hết sức tỉnh bơ.

- Tao ko biết nữa, tự nhiên thấy khó chịu sao đó. – nó thành thật trả lời

- Chắc là bị bệnh rồi. - Nguyên Thảo mím môi, mắt thì cổ rướng thật to nói một câu như là am hiểu lắm vậy.

- Bệnh gì ?- tiếp tục ngây thơ, lúc trước khi thấy khó chịu trong người thì mẹ nuôi nó đều nói đúng bệnh của nó và tự tay bà lấy thuốc cho nó uống mà ko cần phải đi bác sĩ, nghĩ vậy nên nàng cũng tỏ ra hết sức tin tưởng nguyên Thảo.

- Bệnh tương tự đó.

-

Sau mấy giây nín lặng để suy nghĩ xem đó là thứ bệnh gì thì...

Bộp

Bụp....

Bốp....

Những con thú bông bay loạn xạ khắp phòng và tiếng la hét í ới của bọn nó làm căn biệt thự này cũng chấn động theo.

Cốc ...cốc....cốc

Cả bọn khựng lại, đứa thì trên giường, đứa thì trên ghế, đứa thì nằm dài dưới đất....trố mắt nhìn nhau. Sau 3 giây im lặng cánh cửa bật ra một cái đầu ló vào. Quang Anh cười đến tít cả mắt, lấy tay ra dấu chào : này xuống dưới chơi đi, chúng ta có khách đấy.- nói rồi anh đóng cửa lại và đi xuống để cho 4 nàng chơi vui trong cơn ngạc nhiên “có khách? Chẳng lẽ là”. như đọc được suy nghĩ của nhau, cả bọn cùng ủa ra cửa chạy ầm ầm xuống cầu thang.

1s

2s

3s

- Chào Khay Vi, bạn cũng ở đây à? – Hạ Vi tỏ vẻ ngạc nhiên hết sức nhưng vẫn vừa nói vừa khoát tay Thiên Vũ ra về tình tứ, làm nổi bực bội khó chịu của ai kia bùng phát, ba nhỏ bạn đứng bên cạnh nín thở theo dõi tình hình. “ thật quá quắt anh ta còn dẫn đến tận nhà thế này”- nó chửi thầm trong lòng rồi quay lưng định đi lên phòng, nhưng....

- Hôm nay chúng ta nướng bạch tuột đi, tôi đã kêu người xuống Vũng Tàu lấy rồi chắc cũng gần về rồi đó.
- Thiên Vũ cười nói, mặt nhìn nó cười hết sức gian manh.

Giây phút này đây, cái chỉ số IQ 200/200 của nó lại thua mấy con bạch tuột nhảy đành đập trên vỉ nướng, nó nuốt nước miếng cái ực quay lại nhảy phóc lên ghế sô pha nhe răng cười thật Dã man, như đười ươi mới xổng chuồng, cả bọn nhìn nó mà phì cười.

Ngoài vườn.

Quang Anh thì lật lật gấp gấp mấy con bạch tuột, còn nó thì đứng phẩy phẩy cái quạt, quạt mát cho Quang Anh. Cái cảnh tượng này trông thật hết sức khả ố. Bên kia mọi người đã chuẩn bị xong bàn tiệc. Thiên Vũ và Hạ Vi tay trong tay đi tới chỗ bếp nướng ra về quan tâm lắm

- Hai người gần xong chưa.

Nó quay qua nhìn thấy cảnh tượng này tự nhiên căn bệnh gì đó trong người lại tái phát cảm thấy khó chịu vô cùng, điều này làm cho ai kia cũng thích thú lắm nên ra sức diễn.

- Thôi mình ra kia ngồi đi, ở đây khói nhiều ko tốt cho sức khỏe của em đâu – Thiên Vũ nhìn Hạ Vi nói một câu hết sức ngọt ngào làm nhỏ sượng rơn người, còn mặt nó thì biến sắc dữ dội, miệng thì lẩm bẩm gì đó ko ai nghe rõ, lúc này mùi hương quyến rũ của mấy em bạch tuột trên vỉ kia ko còn đủ sức hấp dẫn nàng nữa rồi

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, thì chuông điện thoại của nó reo lên, nó móc điện thoại ra, nhìn dãy số hiện trên màn hình, khẽ nhú mày, cử chỉ này của nó ko thoát khỏi tầm mắt của cả 4 chàng. Kỳ Khôi nhận ra rằng cuộc điện thoại đó chính là của người đã giúp em gái anh trong vụ trả thù vừa rồi. Nó quay người đi ra chỗ khác nghe điện thoại.

- A lô

- Gặp tôi chút được ko?

- Ok

Nó khựng lại một lúc rồi chạy nhanh tới chỗ mọi người về mặt rất vội vàng

- Xin lỗi em có việc phải đi, mọi người ở lại chơi vui về nha.

Nói rồi nó chạy nhanh vô nhà, để lại ọi người một dấu hỏi to lớn, còn Hạ Vi thì ngạc nhiên hết sức, “phải đi mà sao lại chạy vô nhà? Ko phải là....” Cuối cùng thì cô ta cũng hiểu ra được vấn đề, kể ra thì cũng thông minh phết.

5 phút sau.

Nó xuất hiện trong một bộ váy hồng nhạt, tóc được tết cầu kỳ, khuôn mặt thì ko trang điểm nhưng ko phải vì điều đó mà che dấu được vẻ rạng ngời của nó. Bằng chứng là cả chàng đang ngây ngốc nhìn nó bằng con mắt hình trái tim, nó còn xinh hơn cả thiên thần. Ko chờ ai lên tiếng nói gì, nó bay nhanh ra baby yêu dấu phóng vèo đi.

Như hiểu ra điều gì đó, 4 chàng nhìn nhau.

- Tao đi lấy xe – Kỳ Khôi lên tiếng sau đó chạy nhanh ra nhà xe.

54. Chương 54

CHAP 54

Trong góc khuất của một quán bar ko quá náo nhiệt có một đôi nam nữ ngồi với nhau, thu hút nhiều ánh nhìn của mọi người, trông họ rất đẹp đôi. Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn vô cùng đáng yêu. Chàng trai có khuôn mặt nam tính, lạnh lùng phản phát sự từng trải với những đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt. Mọi hành động của họ ko thoát khỏi tầm mắt của một đám người ngồi trong một góc khuất khác.

Nó nhìn người đối diện thật dịu dàng, cánh môi anh đào liên tục nhếch lên thành những nụ cười mê người, làm cho những bậc nam nhi nào nhìn thấy cũng phải ghen tị với chàng trai đang ngồi cạnh, và những chàng trai ngồi bàn bên kia cũng ko ngoại lệ

- Có chuyện gì mà hôm nay rồng lại hẹn gặp tôm ra ngoài vậy ta. – nó lên tiếng trêu ghẹo Nam Phong. Trước giờ chỉ có nó là hay hẹn gặp anh chứ anh thì chưa bao giờ lên tiếng chủ động hẹn gặp nó, vậy nên hôm nay nghe anh đề nghị nó thật sự rất bất ngờ.

- Tại ghét nghe cái giọng lạnh tanh của ai đó qua điện thoại. – anh nói rất ngắn gọn nhưng ko vì thế mà nghĩ rằng anh đang lạnh nhạt với nó, bằng chứng là anh đang nhìn nó với ánh mắt rất dịu dàng và tràn ngập tình cảm.

Trong những năm tháng ở Mỹ anh là người đã cho nó thêm sức mạnh, niềm tin và hy vọng. Nếu Kỳ Khôi là nơi để nó trút hết những phiền muộn, nơi để nó không nhéo, làm nũng thì anh chính là bờ vai vững chắc, là chỗ dựa của nó mỗi khi mệt mỏi, tuyệt vọng. Mặc dù trên danh nghĩa nó là bà chủ của anh.

- Sao em ko hỏi anh về chuyện đó?- anh lên tiếng hỏi, mặt trầm ngâm, mắt nhìn chăm chăm vào ly rượu trên tay, ánh mắt đượm buồn.

- Chuyện gì? – nó vừa hỏi vừa nghiêng người dựa vào bờ vai vững chắc của anh. Anh đặt ly rượu xuống bàn, đưa tay quàng qua vai ôm nó vào lòng, ánh mắt nhìn nó đầy yêu thương và chiều chuộng.

Bên này, mọi người đều trở mắt nhìn cái cảnh kia. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy người đàn ông kia. Anh ta so với họ khác một trời một vực, bề ngoài đẹp trai nhưng ko có vẻ kiêu ngạo cộng thêm sự lạnh lùng và vẻ từng trải của anh có thể hút hồn bất kỳ cô gái nào, ko thể phủ nhận anh chính là hình mẫu lý tưởng của bất kỳ cô gái nào. Nhưng cái họ ko tin là nó đang nằm trong lòng anh ta. Họ có mối quan hệ rất thân thiết mà mối quan hệ đó nếu họ ko nhầm thì chính là họ đang yêu nhau. Nếu ko có sự ngăn cản của Kỳ Khôi thì họ đã phi thẳng qua bàn bên kia mà lôi người đàn ông đang ôm nó ra xử đẹp.

Bàn bên kia, hai người vẫn đang tình tứ mà ko hề biết là mình đang bị theo dõi.

-

- Lần đầu tiên em gặp anh.

- Tại anh ko muốn nói mà. – nó chu miệng trả lời anh trông vô cùng đáng yêu. Anh đưa tay lên vuốt những sợi tóc con chần trước mặt nó, bờ môi cong lên đầy quyến rũ.

- Tại em ko hỏi.

Nó bật ra khỏi lòng anh, nhìn anh cười nụ cười tinh nghịch. Cánh môi anh đào lại nhếch lên:

- Vậy cho em hỏi, một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi như anh tại sao lại ngồi trên vĩa hè nước Mỹ như Nó khựng lại, hình như mình nói sai rồi, đưa bàn tay nhỏ xíu lên gãi đầu.

- Như một tên ăn mày. – anh tiếp lời nó, nó cũng ngược mắt lên nhìn anh rồi lại lao vào vòng tay anh như con cún con biết lỗi. Anh vẫn tiếp tục nói : - anh đã từng yêu một người phụ nữ, nhưng cuối cùng anh đã bị cô ta lừa hết tài sản của mình rồi cuối cùng bị đuổi ra khỏi cửa với hai bàn tay trắng. Lúc đó, anh thật sự rất hận đàn bà và anh đã muốn trả thù, anh muốn làm cho tất cả đàn bà trên đời này phải đau khổ....

- Bây giờ thì sao? – nó vẫn nằm trong lòng anh , mắt mơ màng nhìn về chỗ nào đó, lắng nghe câu chuyện của anh một cách chân thành.

- Ko còn nữa. – anh nhìn nó mỉm cười thật hiền.

- Tại sao? – nó vẫn chu môi lên hỏi, ko hiểu sao những lúc bên cạnh anh nó như một đứa trẻ cần anh bao bọc, chở che, ko phải là một đại tiểu thư kiêu kỳ của gia tộc Hoàng Kỳ.

- Anh đã gặp được thiên thần.

Nói rồi anh đưa tay kéo nó dậy, để nó ngồi đối diện mình, nhìn thẳng vào mắt nó. Nó có thể nhận ra trong đôi mắt đó hằn lên sự đau khổ tột cùng. Nó bắt đầu cảm thấy hoang man, tại sao hôm nay anh lại hện nó ra ngoài gặp như thế này, tại sao lại nói nhiều với nó vậy, tại sao lại... như nhận ra điều gì đó trong suy nghĩ của anh, nó khẽ lắc đầu nhìn anh, mắt đã ngập nước, trong lòng cảm thấy lo sợ cùng cực.

- Kỳ Vân nghe anh nói. – nó vẫn cố lắc đầu, cố vùng vẫy khỏi cánh tay rắn chắc của anh, tỏ ý muốn đứng dậy đi chỗ khác, nó muốn trốn chạy, ko muốn nghe nhưng gì anh sắp nói, nhưng anh vẫn kiên trì giữ lấy nó.

- Kỳ Vân em bình tĩnh nghe anh nói được ko.... Anh yêu em nhưng ... anh ko thể ở bên em được nữa, từ khi chưa được sinh ra em đã được định sẵn là của người khác ... hiện tại... em cũng đã yêu người khác rồi. – anh chậm rãi nói, mỗi câu nói như một nhát dao cứa vào lòng anh, anh đã cố ko chấp nhận được sự thật kia nhưng cuối cùng anh vẫn lòi nỗi đau của mình ra để rồi tự mình dày xéo nó

- Ko Em ko có – lúc này đây nước mắt nó đã rơi rồi, nỗi lo sợ đã thành hiện thực, nó cố vùng vẫy trong nỗi đau ko muốn chấp nhận những sự thật mà anh nói, cố thanh minh, nhưng dường như những điều đó ko có tác dụng.

- Kỳ Vân hứa với anh ko được làm chuyện nguy hiểm nữa được ko? Hứa với anh hãy sống thật hạnh phúc. – đưa tay gạt những giọt nước mắt đang đua nhau chảy trên gương mặt thiên thần kia, gương mặt người con gái mà anh yêu rất nhiều - cho dù ở đâu anh vẫn sẽ dõi theo em, anh sẽ yêu em đến hết cuộc đời mình.

Anh đặt đặt môi mình lên môi nó, anh hôn nó thật sâu, thật ngọt ngào, anh muốn cho nó nhớ nụ hôn này như là một sự khẳng định, khẳng định rằng anh đã từng xuất hiện trong cuộc đời nó, dường như anh cũng ko nỡ rời xa nó thật lòng anh ko muốn như vậy, nhưng số phận ko cho phép hai người bên nhau, nếu cố tiếp tục cả hai người sẽ đau khổ, anh ko muốn nó thấy anh trở nên bất lực , anh muốn trong mắt nó anh là người đàn ông có thể bảo vệ được người con gái mình yêu. Anh rời môi nó, đứng dậy quay lưng bước đi, bóng dáng anh nghiêng đổ về phía trước, anh bước thật nhanh như muốn che dấu đi những giọt nước mắt của chính mình, của một người đàn ông từng trải. Nó đứng nhìn bóng lưng to lớn của anh dần biến mất mà ko thể níu giữ được, nó rất muốn chạy lại ôm lấy anh, giữ anh lại, nhưng sao cảm thấy bước chân quá nặng nề, ko bước nổi. Nó chỉ biết đứng đó hét lớn mà nước mắt vẫn cố thi nhau rơi :

- Trần Nam Phong, anh ko được đi.

Rồi giọng nói cũng nhỏ dần theo tiếng nấc nghẹn : anh ko được bỏ em. Nó đổ gục trên chiếc ghế lớn, khóc nức nở.

55. Chương 55

CHAP 55

Mọi người qua lại đều quay lại nhìn nó, tỏ vẻ rất thương cảm, họ nghĩ nó vừa mới bị đá.

Một vòng tay nhẹ ôm nó vào lòng. Kỳ Khôi cảm thấy rất thương cô em gái bé nhỏ của mình, một phút trước anh chợt nhận ra rằng anh ko hề biết gì em mình cả. Em của anh biết yêu, yêu một người đàn ông trưởng thành, từng trải. Anh đã nhìn thấy em gái mình hạnh phúc thế nào khi ở cùng người đàn ông kia, đã nhìn thấy em của anh đã cười nhiều như thế nào, những nụ cười rạng rỡ của người con gái đang yêu. Và giờ đây em gái anh đang đau khổ cũng vì người đàn ông kia. Những người ngồi bên kia chỉ có thể nhìn qua bên này, thấy được hai người vui vẻ với nhau như thế nào chứ ko hề nghe được bên này nói gì, nhưng anh thì khác. Anh đã nghe được toàn bộ câu chuyện của hai người qua một thiết bị nghe lén mà anh đã nhanh tay gắn lên người nó khi nó vụt chạy vào xe. Qua đó anh cũng biết rằng người đàn ông kia là thật lòng với em gái anh, anh ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho nó, chắc anh ta cũng đang rất đau khổ. Lúc này đây, anh chỉ biết ôm nó vào lòng, cho nó một bờ vai để dựa vào, bản thân anh cũng ko biết nói gì để an ủi nó.

Ba nhỏ bạn của nó cũng đã chạy qua ngồi cạnh nó, này giờ ngoài bên kia, tụi nó cũng thấy được con bạn mình đã hạnh phúc thế nào và bây giờ đau khổ thế nào. Tụi nó cũng chỉ biết ngồi khóc theo nỗi đau của nó chứ cũng ko biết phải làm gì.

Ba người con trai kia cũng đã nhìn thấy, họ biết mình đã thua, thua một người đàn ông xa lạ nào đó. Nhìn nó khóc, họ cũng đau, nhưng họ hoàn toàn bất lực, họ ko phải là người tạo ra nỗi đau của nó nên họ ko có khả năng lấp đi nỗi đau kia, chỉ biết đứng đó nhìn nó khóc với tâm trạng hỗn loạn. Sâu thẳm trong lòng họ , một nỗi đau khác cũng đang giày xéo chính họ, ko có người đàn ông nào thấy người con gái mình yêu rơi nước mắt vì người đàn ông khác mà thấy bình thường cả. Họ cũng muốn nổi giận với nó, muốn cho nó thấy bây giờ chính nó cũng làm cho họ đau thế nào nhưng ko làm được....

Nó ngược mặt lên nhìn Kỳ Khôi, nước mắt càng rơi nhiều hơn, đã tìm thấy chỗ không nhẽo, làm nũng quen thuộc. Nó nắm chặt hai cánh tay của anh, nói trong nước mắt :

- Honey, anh hãy giữ anh ấy lại đi...huhu ...huhu ... hức ... hức.... em xin anh, hãy giữ anh ấy lại cho em đi. Huhu... huhu... Em cầu xin anh mà ...hức.... hức....

Kỳ Khôi vẫn im lặng nhìn nó, anh cố ôm chặt nó vào lòng, nhưng nó vẫn cố gấn vùng vẫy, bình thường anh vẫn chiều nó vậy mà, nên nó cố càn quấy như đứa trẻ đòi quà. Kỳ Khôi nhìn nó, anh cũng muốn giữ người đàn ông kia lại, nhưng anh ko thể, giữ anh ta lại chỉ là làm hại anh ta mà thôi ko có gì tốt đẹp cả , và khi đó nó còn đau khổ hơn bây giờ, thôi thà cho nó khổ một lần rồi thôi. Nghĩ vậy, anh đẩy nó ra, hét lớn :

- Em có thôi ngay ko ? em muốn anh ta sống ko bằng chết à hay là em muốn tự tay nhặt xác anh ta.

Câu nói của anh làm nó sững sờ, nước mắt vẫn chảy nhưng nó đã ý thức được điều Kỳ Khôi vừa nói, nó thôi ko giãy dụa nữa, chỉ ngồi khóc nức lên làm người ta cũng thấy chua xót.

- Phải, em sẽ hại anh ấy. huhuhuhu ...hức...hức

Kỳ Khôi lại ôm nó vào lòng, em gái anh sao lại khổ thế này chứ, sao cuộc đời nó lại bất hạnh vậy chứ, đến người mình yêu cũng phải từ bỏ, mới 18 tuổi mà nó phải chịu đựng quá nhiều nỗi đau. Cả về tinh thần lẫn thể xác.

Anh bế xốc nó ra xe, anh ko muốn nó ngồi đó thêm giây phút nào như vậy chỉ làm nó khóc nhiều hơn mà thôi, anh cần phải đưa nó về nhà. Nó chỉ biết ngoan ngoãn nằm trong lòng anh mà nức lên từng hồi rồi lịm đi vì mệt.

Sáng hôm sau, nó ko đi học, Kỳ Khôi cũng ko đến trường, anh sợ để nó ở nhà một mình sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nó lại rơi vào trạng thái vô cảm một lần nữa, nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng hơn lần trước. Kỳ Khôi có thể hiểu được, lần trước nó vì có động lực trả thù nên vẫn còn biết ăn biết ngủ, còn bây giờ.... Nó rơi vào trạng thái tuyệt vọng, ko ăn ko ngủ, chỉ nằm dài trên giường, mắt đờ đẫn, nước mắt ko ngừng rơi, nói thế nào cũng ko nghe, anh đến bất lực với nó.

Bầu trời hôm nay ko có nắng, chỉ có gió, nhưng gió cũng mang theo những âm vị của sự buồn bã làm lòng người tê tái theo. Hôm nay, những con chim sẻ ngoài vườn cũng ko hót nữa chỉ có âm thanh vắng lặng thỉnh thoảng vang nhẹ từng tiếng nất của nó.

Đến giờ trưa, cả bọn kia kéo nhau đến biệt thự Hoàng Kỳ, có cả Hạ Vị trong số đó.

Hôm qua, chứng kiến cảnh đó, cô ta cũng thấy đau lòng, thật ra cô ta cũng ko phải là người xấu, chỉ là một đứa con gái muốn thể hiện, muốn người ta nghĩ mình là số một, cũng ko chấp nhận được việc một con nhỏ nghèo lại nhận được sự quan tâm của cả 4 người đàn ông hoàn hảo kia. Hôm qua nhìn thấy nó như vậy, cô ta thấy thương nó, đột nhiên muốn quan tâm nó, muốn làm bạn với nó, muốn chia sẻ nỗi đau kia cùng nó. Hôm qua, cô ta cũng đã khóc. Khóc thật lòng.

56. Chương 56

CHÁP 56

Mùa đông mang theo những cơn gió đêm lạnh buốt và những cơn mưa dai dẳng, mưa như muốn mang những nỗi buồn đau của con người cuốn theo dòng nước, cũng muốn xóa đi những ký ức cũ nhạt nhòa theo năm tháng. Trong căn phòng chỉ duy nhất màu hồng, có một người con trai đang ngồi trầm ngâm suy tư, ánh mắt hiện lên những tia đau khổ vô tận và mang chút hơi thở của sự bất lực, tuy vậy những nét cuốn hút trên khuôn mặt nam tính kia vẫn ko thay đổi, ko ai khác đó chính là Thiên Vũ. Anh đã ngồi đây rất lâu kể từ lúc rời khỏi biệt thự Hoàng Kỳ, mắt nhìn về con búp bê vải bạc màu trên tay như muốn khơi gợi những chuỗi ký ức đau lòng Anh đang thì thầm nói chuyện với nó:

- Kỳ Vân, em nói xem anh phải làm gì bây giờ ?
- Nếu em cứ như vậy anh thực sự sẽ điên đấy.
- Em muốn anh phải làm gì thì em mới bình thường trở lại hả bé con?
-

Tại một căn phòng khác, không khí khác hẳn.

Một người con gái nằm trên giường bất động hai mắt nhắm nghiền, ko động đậy. Cô đã rơi vào trạng thái hôn mê vì quá kiệt sức. Bác sỹ, y tá ra vào liên tục để kiểm tra tình trạng sức khỏe của cô. Nơi góc phòng một người con trai khác đang cúi gập người trên đôi cánh tay rần rở. Anh đã bất lực với cô em gái của mình.

- Này Kỳ Khôi, cô ấy sao rồi? – giọng Thiên Vũ gấp gáp, có thể nhìn thấy anh đã đợi mưa để đến đây, trên chiếc áo khoát vẫn còn lấm tẩm những giọt nước mưa lạnh buốt.
- Vẫn chưa tỉnh. – Kỳ Khôi mệt mỏi trả lời.
- Mấy đi nghỉ đi để tao coi chừng cô ấy cho. – vừa nói Thiên Vũ vừa lôi anh ra khỏi chiếc ghế bành thân yêu mà nó vẫn hay ngồi hàng giờ để đọc sách.

Bên ngoài trời vẫn mưa, hy vọng mưa có thể mang đi nỗi đau của người con gái mới.

Người ta nói sau cơn mưa trời sẽ sáng có lẽ đúng. Hôm nay những con chim sẻ đã hót lại, hót sớm hơn bao ngày khi mà tia nắng ấm vẫn chưa chiếu rọi vào căn phòng kia.

Nó khẽ nhúc nhích người, mơ màng mở mắt ra nhìn, căn phòng vẫn còn chìm trong bóng tối chỉ thấy lờ mờ nhờ chút ánh sáng yếu ớt của buổi sớm tinh mơ. Đưa mắt nhìn khắp căn phòng, mọi thứ vẫn như cũ, nhưng sao nó thấy cảm giác thật lạ. Hình như, nó đã nằm lâu lắm rồi thì phải, đôi mắt to dừng lại trên cái ghế bành thân yêu của nó. Một người con trai đang ngủ. Nó nhẹ nhàng ngồi dậy, bước thật nhẹ tới chỗ anh rồi ngồi chồm hổm xuống đất, chống cằm ngược đôi mắt to tròn nhìn anh, ko phải nói là ngắm mới đúng, mắt khẽ chớp chớp “ người này ngủ mà cũng biết dọa người sao ta, trán thì nhú lại, mặt thì nghịch ra trong

chẳng đẹp chút nào hết”. Nhưng những đường nét trên khuôn mặt anh tuần vẫn ko giảm đi dù chỉ là một chút. Quầng trán cao làm đôi lông mày to đậm càng thêm nổi bật, hai hàng mi dài làm cho đôi mắt đang nhắm cũng trở nên quyến rũ, sống mũi cao cùng đôi môi mỏng thật khiến người ta muốn nhìn mãi ko thôi, khuôn mặt cân đối với làn da trắng ngần, ôi mới nhìn người ta sẽ nghĩ là công tử bột mất, nhưng nhìn kỹ lại thấy sự lạnh lùng toát ra dù người kia đang ngủ, ngủ mà cũng có khả năng gây sát thương cao vậy ta, đúng là một người đàn ông nguy hiểm mà. Đang mải mê ngắm vẻ đẹp kiệt tác mà God đã ban cho nhân loại, nó ko nhận ra rằng người con trai đang ngủ kia đã mở mắt, hình như anh cảm nhận được có hai viên trân châu đen đang nhìn mình chăm chăm. Ko ai nói với ai câu nào, hai người cứ như vậy ngồi nhìn nhau gần như ko chớp mắt.

1 phút

2 phút

3 phút

- Anh có sở thích vào phòng em ngủ nhỉ?

- Sao em ko hét như lần trước nữa?

- Mệt

....

Ko hiểu sao giây phút nghe nó nói chữ “mệt” tâm trạng Thiên Vũ rất kỳ lạ, anh ko hiểu hay là anh thấy lạ hay ví lý do nào đó mà anh cứ đơ mặt ra làm nó cũng đơ ra nhìn anh. Rồi thời gian lại trôi nhưng ko dài như trước chỉ 3 giây sau anh đứng dậy cuối người bế nó đi xuống nhà bếp, và một điều kỳ lạ là nó ko la ko giãy dụa mà chịu nằm im trong lòng anh như con mèo bị thương. Cả Kỳ khôi cũng thấy kỳ lạ.

Ấm xong bữa sáng nó đi lại lên phòng, vẫn với tốc độ ngày nào, khi nó đi xuống nhà cũng là lúc Kỳ Khôi và Thiên Vũ chuẩn bị đến trường.

- Em định đi học?

- Uhm

- Em còn mệt ở nhà nghỉ thêm đi.

- Mệt mới phải ra ngoài hít thở ko khí cho đỡ mệt.

- ????? Kỳ Khôi và Thiên Vũ nhìn nhau ko hiểu gì cả, từ sáng đến giờ đã thấy lạ rồi.

- Em ko sao chứ ?

- Uhm

- ????????????????

Cả hai người nhìn nhau mà trong tự hỏi chuyện gì vậy? nó như từ hành tinh nào bước xuống vậy, hoàn toàn khác với một Khay Vi thường ngày, trầm tĩnh, dịu dàng, nhưng sao cả hai người lại thấy ớn lạnh thể ko biết.

57. Chương 57

CHAP 57

Nó bước xuống xe cùng với hai chàng làm cả trường lại nhốn nháo hẳn lên. Sự việc nó bị thất sủng vẫn chưa lắng xuống, cộng thêm nó liên tục nghỉ học 2 ngày càng làm ọi người nghĩ đó là sự thật. Nhưng cảnh tượng bây giờ.... Thiên Vũ đang dìu nó vào lớp Làm ai nhìn thấy cảnh này cũng há hốc vì ngạc nhiên và ko hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Vào lớp, nó như đại minh tinh xuất hiện giữa đám đông. Cả lớp bu quanh nó hỏi han đủ điều:

- Khay Vi bạn ko sao chứ?
- Đau gì mà đau lắm thế, nghỉ tới hai ngày, bà có biết lớp ko có bà buồn lắm ko hả?
- Mặt em còn xanh quá, em ko sao chứ ?
-

Đáp lại chỉ là nụ cười mệt mỏi của nó, nếu Quanh Anh ko nhảy ra dẹp loạn thì ko biết cảnh này sẽ diễn ra trong bao lâu nữa, đúng là bọn họ quá tích cực mà.

Ngồi bên cạnh nó, Thiên Vũ chăm sóc nó tận tình. Tối qua, Anh đã tìm ra lời giải cho bài toán “ phải làm gì” của mình. Không! Phải nói là có người đã giúp anh tìm ra đáp án.

Tối qua.

Tít ...tít ... tít

Một dãy số lạ hiện lên trên màn hình điện thoại. Thiên Vũ khẽ nhíu mày, anh quay qua nhìn như chắc là nó vẫn đang nằm trên giường và mọi chuyện vẫn ổn thì mới an tâm mở cửa phòng ra ngoài nghe điện thoại.

- A lô
- Tôi gặp anh một lúc được ko ?
- Anh là...
- Trần Nam Phong

Ánh mắt Thiên Vũ lộ ra tia kinh ngạc, ko hiểu người đàn ông kia sao lại muốn gặp anh, liệu anh ta có âm mưu gì chẳng. Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định ra gặp anh ta.

Trong một quán cà phê sang trọng và yên tĩnh. Có hai người đàn ông nhìn nhau rất lâu nhưng vẫn chưa nói với nhau câu nào, không khí nơi đây trở nên nóng dần, họ đang thăm dò lẫn nhau ?

- Cô ấy sao rồi ?
- Đang hôn mê

Khuôn mặt nam tính của người đàn ông ngồi đối diện anh đánh lại quảng trán cao hiện lên những đường rãnh đậm, cho thấy anh cũng đang rất lo cho tình trạng của nó. Thiên Vũ vẫn im lặng quan sát về đối thủ của mình, anh ko muốn tỏ ra yếu thế trước người đàn ông này- người đã chiếm giữ trái tim vợ mình.

- Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.
- Tại sao tôi phải làm vậy ?

Lúc này người đàn ông kia mới quay mặt lại nhìn anh, cũng lúc này đây Thiên Vũ mới nhận ra được, người đàn ông này cũng đang rất đau khổ, điều này thể hiện rõ trong đôi mắt nâu kia. Mới có hai ngày nhưng trông anh cũng gầy đi rất nhiều.

- Tại sao anh làm vậy, anh cũng yêu cô ấy mà. – Thiên Vũ ko kìm chế được mà lên tiếng nói, những lời này tuy là sự thật nhưng sự thật thường rất phũ phàng, nó là nỗi đau của anh, là mũi dao đang đâm vào tim anh, câu nói đó như khẳng định chủ quyền trái tim người con gái anh yêu thuộc về người đang ngồi trước mặt mình chứ ko phải là anh. Còn điều gì đau khổ hơn nữa chứ. Người đàn ông trước mặt trầm ngâm một lúc rồi cũng lên tiếng, lần này anh nói rất nhiều, như muốn trút hết nỗi lòng của mình theo cơn mưa dai dẳng ngoài kia.

- Phải tôi yêu cô ấy, nhưng người cô ấy yêu không phải là tôi. Nếu người cô ấy yêu là tôi, tôi sẵn sàng vứt bỏ tất cả cùng cô ấy đến bất kỳ nơi nào để có thể cùng cô ấy sống hạnh phúc. – anh cười đau khổ, ánh mắt xa xăm nhìn về hướng cửa sổ.

- Cô ấy ko yêu anh ?

- Cậu thấy lạ đúng ko? Anh cười khổ, cười cho nỗi đau của chính mình - Có người con gái nào nhìn thấy người mình yêu đang trên giường với người phụ nữ khác mà vẫn tỏ ra bình thản như cô ấy ko? Giây phút đó tôi đã biết, cô ấy ko yêu tôi, chỉ là nhóc con nhầm tưởng mà thôi. Nhầm tưởng rằng thứ tình cảm cô ấy dành cho tôi là tình yêu.

- Anh nói sao. Nhầm tưởng ?

- Phải. Cô ấy vẫn chưa biết tình yêu là gì đâu?- anh lại cười nhưng nụ cười lần này ko còn chất chứa sự chua chát nữa mà hình như anh đang nhớ về một hồi ức đẹp nào đó - nhóc luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra trong lòng là rất yếu đuối, nhóc cần một bờ vai vững chãi để dựa vào khi mệt mỏi, một vòng tay khi đau khổ và.... Một người đàn ông có thể bảo vệ cô ấy, có thể chạy nhanh đến cạnh khi cô ấy cầnThời gian qua tôi đã luôn làm điều đó vậy nên cô nhóc mới nhầm tưởng như vậy, cô ấy vẫn chưa nhận ra người mình yêu thật sự là ai.

- Là ai ? – đôi mày rậm của chàng trai trẻ nhíu lại

- Là cậu.

- Là tôi ?- Thiên Vũ tỏ vẻ rất ngạc nhiên, cuối cùng trước mặt người đàn ông này anh vẫn ko thể điềm tĩnh được.

- Phải là cậu. Vậy nên.... cậu hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, hãy yêu cô ấy cả phần của tôi, tốt với cô ấy cả phần của tôi, đừng để cô ấy khóc, đừng để cô ấy phải ngồi một mình , cô ấy dễ buồn vu vơ lắm , đừng.... giọng của người đàn ông nghẹn lại anh ko nói được nữa nhưng người ngồi đối diện anh chắc đã hiểu được những lời anh muốn nói.

- Được, tôi sẽ làm vậy, sẽ yêu cô ấy luôn cả phần của anh, chăm sóc cô ấy luôn cả phần của anh, sẽ ở bên bảo vệ cô ấy suốt đời.

- Cám ơn cậu. – người đàn ông trả lời ngắn gọn ,ngước lên nhìn người đối diện lần cuối rồi đứng dậy bước đi

- Trần Nam Phong Anh là chủ tịch tập đoàn dầu khí lớn nhất thế giới phải ko? – Thiên Vũ như nhận ra được điều gì đó vội ngăn bước chân anh lại, Nam Phong nghe anh nói cũng dừng bước, quay lại nhìn anh, cười buồn

- Phải nhưng đó đã là quá khứ rồi. – nói rồi anh quay mặt bước đi lần này là đi thật

Thiên Vũ vẫn ngồi đó, bất động. Lần đầu gặp mặt anh đã ngỡ ngàng nhưng ko dám chắc, cuối cùng thì đó vẫn là sự thật. Trần Nam Phong, người đàn ông xuất sắc hoàn hảo đến từng milimet , là khát khao của bao nhiêu cô gái, nhưng ko hiểu sao sau một đêm anh đã trắng tay, điều này vẫn là một bí ẩn, phải nói anh ta chính là thần tượng của Thiên Vũ. Đột nhiên, khóe môi mỏng nhếch lên, anh đang cười, phải chính vậy là anh đang cười, nếu đúng như lời Nam Phong nói thì chẳng phải anh ta đã thua anh rồi sao, chủ nhân của trái tim nó ko phải là người đàn ông xuất sắc kia mà là anh, là anh đó.

58. Chương 58

CHÁP 58

Hiện tại.

Nó đang chăm chú đọc một quyển sách nào đó, hầu như phần lớn thời gian của nó là để đọc sách thì phải, nếu ai đó từng bị nó ăn hiếp mà gặp nó bây giờ chắc phải rất ngạc nhiên vì hiện tại trông nó rấthiền, thỉnh thoảng lại nhếch môi cười rất ... dịu dàng. Thiên Vũ đang chống cằm nhìn nó này giờ, anh ko biết mình đang có tâm trạng gì nữa. Anh rất muốn biết lý do tại sao sáng nay nó lại có thể bình thản tới trường như vậy khi mà mới cách đây vài ngày nó còn như ko muốn sống nữa, rồi sao mà giờ nó hiền vậy. trước cơn bão thường sóng yên biển lặng có phải là giây phút này ko? Nó úp quyển sách xuống mặt bàn quay qua chìa bàn tay nhỏ nhắn ra trước mặt anh cười nhẹ nhàng:

- Trả đây.
- Trả gì ? – Thiên Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên ko hiểu gì hỏi lại, mà thật sự là anh cũng ko hiểu ý nó muốn gì.
- Tiền – mặt nó vẫn tỉnh bơ.
- Tiền gì ? – Thiên Vũ thì càng lúc càng ko hiểu gì cả.
- Tiền công này giờ làm người mẫu cho anh ngắm.
- ???????????????? Thiên Vũ đang trong tình trạng chết ngồi.

Nó lại nở một nụ cười dịu dàng chết người, rồi quay qua tiếp tục đọc sách. Từ này giờ hành động của anh và nó đều ko thoát khỏi tầm mắt của những bạn bè yêu dấu lớp M3 A, giờ giải lao chắc sẽ rất thú vị khi tin thiên thần Khay Vi đang cặp với đại thiếu gia Thiên Vũ được lan truyền khắp trường. Ôi thật vinh hạnh mà, Kỳ Khôi rồi tới Quang Anh giờ lại là Thiên Vũ ko biết đến khi nào mới tới lượt Khắc Thiên, mà cũng có thể là ko bao giờ có khi mà anh chàng kia chỉ biết ngồi nhìn.

Tại một góc của căn tin, nó ngồi cùng với 4 đứa con gái, phải là 4 đứa, Hạ Vi chính thức gia nhập vào nhóm của những ác quỷ mang gương mặt thiên thần.

Mọi ánh nhìn đều tập trung vào cái bàn này. Vì sao ? vì nơi đây có đến 5 mỹ nhân đang ngồi và ... người con gái nổi tiếng nhất trường với những trò quỷ của mình bây giờ đang trong điệu bộ yếu điệu thực nữ. Ánh nhìn của bọn tiểu thư nhà giàu đầy ghen ghét và tức giận như muốn nhào ngay vào ăn tươi nuốt sống nhỏ.

Cũng phải nói, cả cái trường này có đứa con gái nào là thích nó đâu, nghèo cũng là cái tội, đẹp cũng là cái tội và được trai đẹp yêu cũng là cái tội.

Nàng ko thèm quan tâm hay để ý tới những cái nhìn đầy dao găm hay những câu nói đầy ý khinh bỉ, tự nhiên tự tại như ko có gì.

- Đây Hạ Vi, Quang Anh nói mày đi phẫu thuật nên mới đẹp vậy, là thật hả ? – nó lên tiếng phi ngay con dao găm vào chính giữa mặt Hạ Vi mà mặt mình thì vẫn tỉnh bơ
- CÁI GÌ? - Khi mà mình dùng caps lock trong câu thoại thoại thì mấy bạn phải hiểu là âm lượng của người nói ko phải nhỏ, cái âm lượng khủng khiếp đó vang lên từ miệng nhỏ nhắn của tiểu thư Hạ Vi của chúng ta, nhỏ đang rất kinh ngạc và cũng rất bức bối trong khi thủ phạm của sự việc vẫn rất tự nhiên ngồi nhâm nhi tô cháo nóng hổi.

Đời đúng ko như là mơ, đúng lúc đó Quang Anh cùng ba anh chàng kia vừa mới bước chân vào căn tin. Ba nhỏ kia nín thở xem diễn biến của sự việc, còn nó thì ...khỏi phải nói chắc ai cũng biết, trên mặt nó bây giờ hiện lên mấy chữ rất to “ I DON'T CARE”. Chỉ tội cho người nào đó xấu số chỉ vì muốn làm nó vui mà bây giờ phải lãnh hậu quả khôn lường. Hạ Vi cầm ngay cốc nước lạnh trên bàn đi đến trước mặt Quang Anh và ÀO Cả cốc nước đã định cư trên khuôn mặt điển trai của ai đó. Cả căn tin nín lặng, ai cũng há mồm tròn mắt, chỉ có duy nhất một người vẫn đang ngồi húp xum xụp mấy muỗng cháo như ko có chuyện gì xảy ra.

Sau 3 giây định hình được diễn biến của sự việc, Quang Anh mắt đỏ lừ, khuôn mặt đáng sợ vô cùng

- LÊ ...HẠ...VI ...CÔ CÓ BỊ ĐIÊN KO ?

- Anh đã nói gì với Khay Vi thì tự hiểu. – phải nói là Hạ Vi rất thông minh khi mà lôi cái tên Khay Vi vào, anh chàng kia đang rất tức giận là vậy mà khi nghe đến hai chữ Khay Vi thì ngay lập tức ngơ ngác quay qua nhìn nó, nhìn điệu bộ kia anh chàng xấu số đã biết đây là trò quỷ của ai, chỉ biết ngậm ngùi đi lấy áo khác thay. Vậy mới nói các bạn khi làm việc gì đó phải dành 3 giây để nghĩ đến kết quả và 5 giây để nghĩ đến hậu quả của nó, tránh rơi vào vào tình trạng như ai kia. Mà cũng phải nói, sau khi thoát khỏi cơn mê, nó trở thành một người mà ... theo như nhiều người nói là “ im im mà hiểm”, từ sáng giờ nó đã làm cho cả 2 hotboy của chúng ta phải điêu đứng rồi, người thì chết ngồi người thì chết đứng, xem ra họ phải khổ với nó dài dài rồi.

59. Chương 59

Trong sân vườn của biệt thự Hoàng Kỳ có một cái xích đu rất dễ thương, nó có hình cái thúng đựng đứng, bên trong có rất nhiều thứ nào là sách, thú nhồi bông, kẹo cứ như là cái tổ chim vậy, và bây giờ nó đang ngồi đu đưa một cách chậm rãi. Tâm hồn nàng đang treo lơ lửng trên ngọn cây nên khi cả bọn kia đã ào ra vườn la hét ầm ĩ nàng vẫn ko hề hay biết, chắc chắn là đang nghĩ tới... một người nào đó. Thật tội nghiệp.

Thiên Vũ nhẹ nhàng khoát nhẹ cái áo lên vai nó, trời đang trở lạnh, cũng sắp tới Noel rồi còn gì. Mấy năm ở Mỹ, thời gian này sẽ rất lạnh có khi còn có tuyết rơi, như thế này vẫn là chưa có gì cả.

- Đi Vũng Tàu đi.- nó lên tiếng

- ?????????? - nhỏ này đúng là có khả năng làm người khác đứng hình.

- Muốn thấy biển. – lại nói

Ko ai nói câu nào cả, cả bọn cùng gật gật như những con lật đật, sắp hết chịu nổi với nó rồi.

- Khi nào ? – Kỳ Khôi lên tiếng hỏi, giây phút này cũng chỉ có Kỳ Khôi mới có đủ khả năng đó thôi.

- Bây giờ - lại nói

- cả bọn quay lưng mỗi người mỗi ngã ko nói thêm câu gì, giờ nó là nữ hoàng rồi, cái yêu cầu vô lý hết sức mà bọn họ cũng răm rắp làm theo ko ý kiến, ko nói chính xác hơn là ko biết nói gì với nó nữa cả bọn đều pó tay rồi.

15 phút sau cả bọn tập trung lên chiếc limo sang trọng , Vũng Tàu thẳng tiến.

VŨNG TÀU

Nó bước từng bước cô đơn trên bờ biển dài, theo yêu cầu của nàng thì ko ai được đi theo. Mùa này, nước biển đục ngầu, sóng cũng mạnh hơn vỗ ầm ầm vào bờ cát trắng, biển như đang gào thét nỗi đau vô hình nào đó, sải đều những bước chân trên bãi cát dài, hình ảnh người con gái nhỏ bé như sắp bị nuốt chửng bởi những ngọn sóng hung hãn đang xô bờ , cảnh này làm cho lòng người càng tê tái hơn.

Đi khá lâu và khá xa, thấy thấm mệt Nó ngồi bệt trên bãi cát, mắt xa xăm nhìn về hướng biển, những con chim biển đang cố bay trước những đợt gió to, cánh chim yếu ớt như mất phương hướng. Những giọt nước mắt lại ko nghe lời nó nữa rồi, lại chảy ra ko ngừng mà ko cách nó cản lại được.

Thiên Vũ nhẹ nhàng khoát cái áo dày cộm lên người nó rồi ngồi xuống bên cạnh, thấy anh tới nó đưa tay lên định gạt những giọt nước mắt đang rơi kia thì bàn tay to lớn của anh đã ngăn lại, quay qua nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

- Muốn khóc thì cứ khóc, khóc đến khi ko thể khóc nữa, khóc đến khi ko còn nước mắt để tiếp tục thì thôi. Như vậy sẽ thấy thoải mái hơn. – anh vừa nói vừa kéo đầu nó dựa vào vai mình. Nhưng lạ là nó ko khóc nữa mà cứ trơ ra nhìn anh, đôi mắt ánh lên sự khó hiểu.

- Nếu thấy đau lòng thì em hãy cứ khóc, ko cần che giấu, điều đó ko có gì là xấu cả. Nếu muốn nhớ ai đó thì cứ nhớ vì điều đó cũng ko phải là tội, em cũng ko cần phải cố gắng để quên ai cả, vì thời gian sẽ xóa đi ký ức đó giúp em, nếu thời gian ko làm được, em hãy gói những ký ức đó lại giấu vào một góc nào đó trong trái tim mình. Thỉnh thoảng hãy lôi nó ra để nhớ, khi đó nó sẽ là những ký ức đẹp. – anh nhẹ nhàng nói với nó những điều mà ngay đến bản thân anh còn ko làm được, nhưng hình như nó có tác dụng với ai kia, khi mà nó mở to đôi mắt đẹp lên nhìn anh, e dè hỏi lại:

- Như vậy cũng được sao?

- Uhm tất nhiên rồi. – anh cười hiền với nó, trong lòng ko khỏi oán trách, sao giống như anh như đang dụ dỗ con nít ăn cơm vậy, nó ko hỏi là phải làm thế nào mà lại hỏi làm như vậy cũng được sao? Đúng là dễ dụ mà, anh lại cười khổ trong lòng, nhóc này ngốc quá đi, nếu làm được thì anh có khổ với nhóc thế này ko chứ. Haizz !!!

Ngoài kia, cả bọn đang chơi trò gì đấy mà lại la hét dữ dội thế kia, ồn ào quá đi cứ như bãi biển này là của bọn họ ko bằng. Gió mỗi lúc một mạnh hơn, nó khẽ run người, ko một chút e dè nó chủ động dựa vào người

anh, cùng anh ngồi ngắm hoàng hôn mùa đông trên biển (0_0), xa xa áng mây đen xì hình như đang tan biến, ko biết là thời tiết hay đổi hay lòng người thay đổi mà lại có những cảm nhận tốt đẹp như vậy.

Truyện được tác giả: Nhóc Nhí Nhố chia sẻ và cập nhật trên san truyện - Các bạn theo dõi nhé.

60. Chương 60

CHÁP 60

Bình minh mang những tia nắng ấm làm tan chảy cõi lòng của những kẻ lạnh giá, xua tan bóng đêm ra khỏi tâm hồn của những kẻ mang vết thương lòng và chỉ con đường cho những kẻ đã đánh mất phương hướng.

Thức dậy sau một giấc ngủ dài, nó thấy lòng mình nhẹ nhõm, trong quãng thời gian sống ngắn ngủi của nó những cảm giác đau – khổ - mệt mỏi – thất vọngnó đều đã trải qua và luôn luôn là ở lever kinh khủng nhất, 18 năm đối với nó dài đằng đẵng tựa như 60 năm cuộc đời. Một khi Con người đã trải qua nhiều nỗi đau như vậy liệu còn bị nỗi đau nào quật ngã nữa ko?

Hôm nay nó cùng đi với Thiên Vũ đến trường. Khi anh chàng ga lang tới mở cửa xe cho nó, mọi ánh mắt của những cô nàng xinh đẹp nhờ son phấn như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ, vẫn khuôn mặt thiên thần nhưng ko còn vẻ tinh nghịch như ngày nào, giờ đây nàng rất dịu dàng khi nở nụ cười hiền với đại hotboy của chúng ta. Tuy nhiên, mức độ sát thương bằng miệng của nó lại tăng vọt một cách đột biến. Một nguy hiểm khôn lường, chỉ một câu nói băng quơ của nó cũng có thể làm người nhận phải lộn cổ vì sock.

- Này tao nhận được thiệp mời tham dự buổi tiệc của tập đoàn Hoàng Kỳ vào cuối tuần này đó.

- Tao cũng có.

- Tao cũng có nữa nè

Vừa vào lớp nó liên tục nghe những lời bàn tán về buổi tiệc cuối tuần này của nó. Trên mặt những người nhận được thiệp mời đều hiện rõ mấy chữ như : rất hạnh diện, rất vui hoặc là rất háo hứcthật ko biết nói gì một chữ RỒ, có gì mà tụi nó cứ làm quá lên như vậy ko biết. Một đứa chạy ton ton tới trước mặt nó khoe tấm thiệp:

- Này Khay Vi mình nhận được thiệp mời dự tiệc của Hoàng Kỳ Vân này, bạn có ko.

- Ko

- ủa sao lạ vậy

- bộ có nhỏ osin nào được mời tới đó hả ?

- ?????????????

Và bạn nhỏ của chúng ta đang trơ mắt ếch ra nhìn nó mà miệng thì vẫn đang há to, cái này gọi là CỨNG HỌNG.

Nó đứng dậy đi ra khỏi lớp, nó ko muốn nghe thêm mấy câu chuyện tự biên tự diễn của bọn cùng lớp, quyết định đi dạo quanh trường. Nó đi tới đâu những ánh mắt hình trái tim của tụi con trai dõi theo tới đó và cũng ko thiếu những con mắt nhìn nó bằng hình viên đạn hoặc những câu miệt thị hay chữ chéو liên tiếp được bán tĩa. Nó đứng dưới một tán cây lớn, nắng bây giờ đã gay gắt hơn, từng tia nắng lọt thỏm qua những khe hở của tán cây tạo chiếu thẳng xuống mặt đất thành những đường thẳng nắng cực đẹp. Nó đưa tay hứng lấy những đường thẳng nắng đó, môi nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, những ký ức về người đàn ông tên Phong lại ùa về.

Trên một bãi đất hoang đầy những bông hoa cỏ may, có một người con trai và một người con gái. Người con gái có khuôn mặt của một thiên thần đang đùa giỡn với những tia nắng. Người con trai có khuôn mặt hoàn hảo đến từng milimet, những tia lạnh trên khuôn mặt ko ngừng tĩa ra nhưng anh luôn nhìn người con gái kia với ánh nhìn ấm áp nhất tựa như những tia nắng ấm mùa xuân.

- Phong anh nhìn này, em co thể giữ được nắng này. – người con gái vừa nói vừa cười tươi, nụ cười đó cũng ấm như những tia nắng kia làm tan chảy những vết thương đã hằn sâu trong lòng của người đàn ông từng trải.

Người đàn ông bước nhẹ tới bên người con gái, anh vòng tay ôm nàng từ phía sau, môi cũng khẽ cười.

- Vậy thì em giữ cho anh một ít với. – nói rồi nhẹ đặt lên mà nàng một nụ hôn nhẹ. người con gái quay lại cũng nhẹ đặt lên trán anh một nụ hôn nhẹ, cả hai người nhìn nhau cười hạnh phúc. Có một cơn gió nhẹ thoảng qua dường như cũng đang cùng tia nắng kia bao bọc lấy hạnh phúc của hai người, muốn bảo vệ cho hạnh phúc nhỏ nhoi của hai kẻ đầy vết thương lòng.

Nó cũng đang đưa tay giữ lấy những tia nắng nhưng bây giờ bên cạnh nó ko có ai cả chỉ còn lại một mình nó. Một cơn gió nam khẽ lùa qua mái tóc dài thơm ngát của nó. Nó cười thật tươi, nụ cười hạnh phúc của ngày nào, miệng vô thức :

- Ở nơi nào đó, anh cũng phải thật hạnh phúc biết ko, gió nam của em, tình đầu của em.

Phải anh là ngọn gió nam, mang những cái nóng rất khi phải vượt qua bao nhiêu cách trở của địa lý để có thể đến nơi mình muốn đến nhưng lại cho người nhận những cảm giác thật thoải mái, thật dễ chịu mà họ ko thể nào quên được. Và anh, anh chính là gió nam của nó, là tình đầu của nó dù cho anh có phủ nhận, có nghi hoặc - Anh sẽ mãi ở một góc nào đó trong tim nó, mãi mãi là những ký ức đẹp.

61. Chương 61

CHAP 61

Một vòng tay nóng ấm khẽ ôm nó từ phía sau. Phá tan những dòng suy nghĩ của người con gái 18. Anh chính là cơn mưa, cơn mưa của trời, một cơn mưa đặc biệt, vậy liệu cơn mưa này có thể xóa nhòa đi tất cả những gì mà cơn gió kia đã mang tới cho nó ko?

- Suy nghĩ gì vậy nhóc? – Thiên Vũ cười tươi nói thật tự nhiên, nhưng anh quên một điều Tâm trạng nó rất thất thường.

- Đang nghĩ là nên làm gì với hai cái tay này.

- Hả ?

Trước sự ngạc nhiên của anh, nó quay mặt lại nhìn vào khuôn mặt cũng hoàn hảo ko kém gì cơn gió kia. Mặt vênh vênh :

- Anh đang định xâm sở tôi ?

Thiên vũ đang trong tình trạng CHOÁNG, còn nó thì quay lưng bước một mạch ko quay đầu lại, hình như muốn che dấu điều gì đó.

Vào lớp.

Ông thầy đầu hói bước vào lớp, mắt ánh lên những tia nhìn khác thường, trong khi cả lớp đang rùng rợn với khuôn mặt nham nhở của người thầy “kính yêu” thì thầy cất giọng nói oanh liệt nhưng lại rất hào hứng:

- Hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới, bạn này đã nhận được học bổng của trường mình khi thi qua đợt xét duyệt với số điểm tuyệt đối, đây là chuyện chưa từng có trước đây. Các em cho bạn một tràng pháo tay nào.

Cả lớp ngay lập tức làm theo ko dám trái nửa điều.

- Em vào đây giới thiệu về mình đi.

Ngoài cửa, một cậu con trai trạc tuổi nó rụt rè bước vào, có vẻ rất sợ sệt, nhưng hiệu ứng mà cậu ta mang lại cho các bạn nữ lớp này thì ko nhỏ chút nào, bằng chứng là những tiếng khen ngợi ko ngớt, ko ngừng được mấy bạn sản xuất ra từ những bờ môi xinh xắn :

- Ôi baby cute quá.

- Dễ thương quá đi.

- Siêu cute.

-

Anh chàng rụt rè bước tới cạnh ông thầy, và.... Một tràng cười có vẻ rất thoải mái phát ra từ phía cuối bàn khiến tất cả mọi người đều quay lại nhìn, và Chủ nhân của màn cười có một ko hai kia chính là Nó. Nó đang che miệng cười rất tươi. Nhưng trái ngược với cảm nhận của mọi người – nụ cười kia thật đẹp thật tỏa nắng thì ... người trên bảng như bất động, mặt tái mét tay run run chỉ về phía cuối lớp. Điều này làm cả lớp ngạc nhiên hết sức.

Nó đưa hai tay lên chống cằm, mặt gian tà :

- Giới thiệu đi bạn ơi.

Cả lớp nhận ra một điều ... người trên kia sẽ khó mà sống những ngày sắp tới rồi.

Cậu trai kia sau khi lấy lại bình tĩnh cũng cất lời giới thiệu bản thân :

- Chào các bạn mình tên là Đỗ Hữu Nhân, rất vui được gặp các bạn. (các bạn có nhớ người này ko, ko nhớ thì xem lại chương 1 nha).

Khi ông thầy đang nhìn nhìn cả lớp để tìm cho anh chàng kia một chỗ an tọa thì nó lại lên tiếng :

- Này bạn, lại đây ngồi đi. – nó vừa nói vừa chỉ sang chỗ bên cạnh khiến Tuyết Mai cũng ngạc nhiên .

- Này bạn mình còn chỗ đâu.

- Lớp mình cũng còn chỗ đâu, chịu khó đi. Ko thấy bạn đang lo lắng thế kia à. – câu nói của nó ko những làm cho cả lớp mà cả 4 anh chàng kia cũng ngạc nhiên ko kém. Thiên Vũ nhú mày hết cỡ, mới có mấy tiếng đồng hồ mà nó thay đổi đến chóng mặt. Người trên bảng hình như cũng đang nhận thức được số phận của mình, run run giọng :

- Trần Thúy Hà ... bạn muốn làm gì ?

Cả lớp sock tập hai, anh chàng này biết tên thật của nó, có nghĩa là hai người đã quen biết nhau và một điều nữa là bây giờ họ mới biết được tên tiếng việt của nó thông qua anh chàng lạ hoắc kia. Ngay cả 4 chàng của chúng ta cũng sock, nhìn anh chàng trên kia bằng những con mắt “triu mến” ko thể tưởng tượng được, họ chỉ hận là ko thể lên trên kia lôi anh chàng ra một góc nào đó ăn tươi nuốt sống. Quang Anh như nghĩ ra kế gì đó nhanh miệng lên tiếng cướp đi câu nói chưa kịp thành hình của nó:

- Này bạn lại đây ngồi đi.

Anh chàng kia tất nhiên là ko biết được âm mưu của Quang Anh, chỉ biết là càng tránh xa con nhỏ atula kia càng tốt, vậy nên bạn nhỏ đã chạy nhanh tới chỗ Quang Anh mà ko biết người này cũng ghê gớm ko khác gì người kia. Haizz ! rồi đây số phận của anh bạn này sẽ bị thảm cỡ nào đây chứ.

Phần nó, thấy Quang Anh ngang nhiên cướp người đi như vậy cũng bực mình lắm nhưng cũng chỉ biết ngồi đó mà gườm gườm liếc liếc anh thôi.

62. Chương 62

CHAP 62

Giờ ra chơi.

Khi ông thầy đầu hói vừa bước chân ra khỏi lớp, nó đã nhảy phóc qua chỗ Quang Anh, có ai biết lý do tại sao ko? Hì hì chính xác vì bên đó có một nhân vật mới vừa mới xuất hiện, bạn Nhân yêu quý. Nhân xuất hiện mang một hơi thở mới cho nơi đây, khi mà 4 chàng hotboy huyền thoại có vẻ đẹp lạnh lùng bằng giá thì... Nhân mang vẻ đẹp của một anh chàng thư sinh, cậu ấy như tia nắng sớm mùa hạ nhẹ nhàng và ko bóng gắt, cho ta có cảm giác thật dễ chịu, thật gần gũi.

Nó ngồi vào ghế phía trên bàn Quang anh, chống cằm nhìn chăm chăm vào anh chàng tên Nhân. Mặt tỏ vẻ hết sức thú vị, làm Nhân đỏ cả mặt.

- Bạn... bạn muốn gì hả? – cuối cùng bạn Nhân cũng chịu ko nổi mà lên tiếng.

Nó cười cười, nhìn thái độ của anh chàng càng làm cho nó muốn trêu chọc.

- Đây, bớt căng thẳng đi, bạn nhảy cảm quá đấy.

-

- Chỉ là tôi ... đột nhiên thấy đói mà bây giờ lại ko có tiền, làm sao đây ta.- nó vừa nói vừa đưa tay xoa xoa cái bụng mèo của mình ra vẻ tội nghiệp lắm, nhưng cũng rất đáng yêu. Nhân nhìn nó như vậy thì ko khỏi đỏ mặt. Anh chàng này có vẻ khó hiểu nè nha.

Quang Anh nghe nó nói thì rất sốt sắn, miệng cười tươi như hoa đào mùa xuân :

- Em đói hả để anh kêu người đi mua đồ ăn cho em nha.

- Ai nhờ anh. – nó quay qua nói với một câu với giọng lạnh tanh làm cho Quang Anh tức ko thể tả, hận ko thể phanh thấy anh chàng tội nghiệp kia ra, dám làm cho nó lơ hết bọn họ, càng ko hiểu ở đâu lại chui ra một tên Hiền như cục đất thế ko biết, bị nó giẫm đạp mà cứ ngồi trơ ra ...ú ú ...ó ótrông thật ghét.

- Đây ko đi mua đi à, vẫn như cũ nha.- nó lại quay qua Nhân nói rất vui vẻ, cái kiểu nói như là hai người thân thiết nhau lắm vậy, và hình như anh chàng này rất hay mua đồ ăn cho nó

- Như cũ ? – cả lớp cùng ồ lên một cách ngạc nhiên và thích thú, bộ anh chàng này hay mua đồ ăn cho Khay Vi nhà ta lắm sao? họ cũng ko quên lên nhìn sắc mặt của người ngồi sau Quang Anh, anh ta đang ... lừ lừ ... hằm hằm, vẻ mặt thật đáng sợ. Vì một lý do mà ai cũng biết, anh hoàn toàn đã bị nó lơ một cách triệt để. Vậy là anh bị nó đá ? bị đá sau 2 ngày? vì học sinh mới? ồ tính ra là vẫn nhiều hơn Quang Anh đó chứ.- O.M.G đây chính là suy nghĩ của những cô cậu lớp này đây và chắc một điều rằng tin này sẽ được lan truyền một cách chóng mặt cho xem. “ thiên thần Khay Vi và đại thiếu gia Thiên Vũ chia tay sau 2 ngày hẹn hò”.

Khi Nhân vừa đi khỏi thì điện thoại của nó rung lên, móc điện thoại ra , trên màn hình hiển thị số lạ. Ngay lập tức, nó lấy lại vẻ mặt nghiêm túc đến sợ, làm cho cả 4 chàng của chúng ta giật thót, ko lẽ nào chủ nhân của cuộc gọi này là

Nó quyết định nghe máy, là một cuộc gọi từ Mỹ.

- Hello

-

- Ok

Cuộc nghe nhanh chóng kết thúc mà chỉ nghe nó nói ngắn gọn có hai câu, à ko là hai từ cụt ngủn như vậy, qua cách trả lời điện thoại người nghe biết đó ko phải cuộc gọi từ Việt Nam, cũng ko phải là của người đàn ông tên Phong kia, vậy là ai. Họ chỉ thấy nó nhanh chóng quay lại bàn mình thu dọn sách vở, vác ba lô lên vai, nó lại chỗ Kỳ Khôi, vẻ mặt rất vội vàng :

- Honey, em có việc phải về trước nha.

Nói rồi quay lưng bước đi, nhưng tới bước thứ ba thì nó quay lại, lần này câu nói của nó ko những gây sock mà cô làm ột người điềm tĩnh như Kỳ Khôi cũng phải bất ngờ và lo sợ.

- À honey này, em đi khoảng 3 ngày nha.

Từ đây đến cuối tuần cũng chỉ còn lại 3 ngày nữa thôi, lão đại cũng sắp về Việt Nam, nếu như ông về mà ko thấy nó thì hậu quả sẽ là Ko những nó mà anh còn bị vạ lây vì lý doko quản tốt nó. Mặc dù, anh đỉnh đạt, sắc đá vậy ai nhìn anh cũng phải khiếp sợ nhưng trước mặt người ông bá đạo của mình, anh cũng chỉ là một người cháu. Ko sợ mới là lạ đó, ông của anh là ai chứ. Nhưng khi anh định hình được câu nói của nó thì đã ko còn thấy bóng dáng của nhỏ đâu cả rồi. Bây giờ chỉ còn ngồi cầu mong là nó sẽ về kịp ngày thôi.

Vừa rồi là cuộc gọi từ người trợ lý bên Mỹ của nó, nhờ có sự giúp đỡ của Nam Phong nó đã xây dựng được một thương hiệu thời trang nổi tiếng trên thế giới, đó là MILAN, từ những ngày mới thành lập, MILAN đã cho ra đời những mẫu thời trang đặc sắc, sản phẩm rất đa dạng từ trang phục đến túi xách, và bây giờ có thêm trang sức mang thương hiệu MILAN, nhà thiết kế chính của thương hiệu này là Milan và... Milan chính là nó, những thiết kế của nó luôn gây sốt cho những tín đồ thời trang thứ thiệt trên toàn thế giới và nó luôn là hàng độc. Bên cạnh tài năng thiết kế, những phương pháp quản lý công ty hiệu quả nhất được Nam Phong truyền đạt rất tỷ mỉ nên việc ngồi từ xa nó có thể điều khiển hoạt động của một thương hiệu thời trang quốc tế là việc hết sức dễ dàng. Sắp tới đây, nó đang có kế hoạch đánh đổ những thương hiệu thời trang khác để dành vị trí số một trong lĩnh vực này. Vì vậy nó mới bất chấp tất cả để bay sang Mỹ tự tay chủ trì show diễn tới, và đa số những mẫu sắp được công bố là do nó tự tay thiết kế. Milan là đứa con mà nó với Nam Phong cùng nhau gây dựng, nên lần này nó muốn cho anh thấy được nó rất coi trọng công ty này, nó quyết tâm đưa đứa con của hai người lên vị trí số một, đây cũng chính là thứ quan trọng nhất của nó, cho dù sau này có được thừa kế một gia sản to lớn thế nào đi chăng nữa thì đây vẫn là thứ quan trọng nhất đối với nó. Nó biết ở đâu đó anh vẫn dõi theo nó, nên nó phải cố gắng hết sức, nỗ lực hết sức.

t/g : đây là đứa con đầu tiên của mình, nên còn nhiều thiếu sót, mấy bạn đọc thấy chỗ nào bất ổn thì nói ình biết với nha, để mình còn rút kinh nghiệm, rất mong sự hợp tác của mấy bạn, xin chân thành cảm ơn

63. Chương 63

CHAP 63

Khi mà nó đi tầm 20ph thì Nhân cũng quay lại với cái bánh mì Kinh Đô trên tay. Sở dĩ cậu đi lâu vậy vì trong trường này làm gì có bán thứ rẻ tiền đó, vậy nên cậu đã chạy quanh các tiệm tạp hóa gần đó để mua, nhưng khi quay lại thì Mãi tìm bóng dáng nó mà Nhân đã ko để ý có mấy con mắt đỏ ngầu đang nhìn cậu. Đây chẳng phải là cơ hội tốt để họ xử anh sao, vì tội gì thì ngay cả anh chàng nhỏ cũng ko biết, nhưng chắc các bạn biết rõ nhỉ?

- Này cậu định tìm ai ?- Quang Anh vừa nói vừa hất mặt, đôi mắt đục ngầu tỏ vẻ rất giận dữ làm ai kia sợ tới mức ko nói được thành lời.

- Tôi ...tôi tìm... Thúy... Hà .

- Ở đây ko có ai tên Thúy Hà cả. - Quang Anh vẫn giữ khuôn mặt như muốn giết người nhìn thẳng vào Nhân tay thì ko ngừng đẩy đẩy vai cậu.

Nhân như muốn nghệt thở ngồi phịch xuống ghế, ngày đầu tiên đi học mà đã vậy rồi. Cả lớp im lặng theo dõi tình hình, họ thấy mặt Quang Anh như muốn nuốt chửng Nhân thì ko ai dám hó hé, ngay cả thờ cũng ko dám vì họ biết bây giờ mà lên tiếng thì có thể số phận họ cũng ko khác gì người bạn tên Nhân kia. Không khí đang căng thẳng thì Kỳ Khôi lên tiếng, có lẽ anh muốn giúp vì dù sao Nhân cũng có quen biết với em gái anh, cũng có thể vì một lý do nào đó, nên đã ra tay cứu anh bạn nhỏ của chúng ta.

- Thôi đi, cậu đừng có bắt nạt em út nữa.- anh vừa nói vừa đưa tay đặt lên vai Quang Anh, mặt lạnh tanh (bình thường có bao giờ ầm đầu mà ko lạnh).

Quang Anh nghe Kỳ Khôi lên tiếng cũng ko nói gì nữa, rút lui nhường chiến trường lại cho quân đồng minh của mình.

- Cậu quen với Thúy Hà? Khi nào? – Kỳ Khôi cố lấy gương mặt thánh thiện nhất để nói chuyện với Nhân, nhưng ko hiểu sao người nghe cứ thấy rợn người.

- Tôi ...tôi học cùng trường với... Thúy Hà hồi cấp 3.- Nhân run run trả thành thật trả lời.

Nhìn cái vật nhỏ trên tay Nhân anh hỏi tiếp.

- Thúy Hà hay ăn cái này à?

- Dạ... Ngày nào cũng ăn

- Ngày nào cũng ăn? Cậu mua à.

- Ko, con trai trong trường ngày nào cũng thay nhau mua cho cô ấy.-Nhân có vẻ đã lấy lại bình tĩnh trả lời có vẻ rành mạch hơn.

- Tại sao? – Quang Anh nhăn mặt hỏi lại. – bộ con trai trong trường đều thích cô ấy à.

- Dạ, nhưng cô ấy chỉ lấy của những ai được gọi là con mồi.

- Con mồi? – cả Kỳ Khôi và Quang Anh cùng hét lên vì ngạc nhiên. Câu nói của Nhân cũng làm cho Thiên Vũ và Khắc Thiên ko để ý này giờ cũng phải ngước mặt lên nhìn.

- Là những người bị cô ấy bắt nạt đó.

- Bắt nạt ? – lại một lần nữa câu nói của Nhân gây sock cho cả 4 người.

Ko hiểu sao Nhân dạn dĩ hẳn lên, mắt ánh lên những tia hạnh phúc, cậu nói rất rành mạch cho 4 người nghe về câu chuyện quá khứ kia.

- Tiền tiêu vặt của Thúy Hà đều dành để mua sách vở ấy đứa nhỏ nhà nghèo trong xóm của cô ấy,vậy nên mỗi buổi sáng cô ấy đều nhắm lấy một anh bạn nào đó rồi tìm mọi cách bắt người đó mua đồ ăn sáng ình, mà phải là thứ này nè – nói rồi Nhân dơ cái bánh mì trên tay lên cho 4 người xem – mặc dù con trai trong trường hay mua cho cô ấy nhưng cô ấy đều ko nhận, lâu dần mọi người trong trường gọi những người bị bắt nạt đó là con mồi của Thúy Hà, có nhiều bạn nam muốn làm con mồi của cô ấy lắm mà ko được đó.

- Vậy thì cậu phải thấy vinh hạnh khi được mua đồ ăn sáng cho cô ấy chứ sao lại sợ. Quang Anh bắt bẻ

- Tại ...tại tôi ngạc nhiên khi thấy cô ấy ở đây. – Nhân ấp úng trả lời mặt thoáng đỏ

- Cậu yêu cô ấy đúng ko? – Thiên vũ này giờ mới lên tiếng nói một câu, mặt hầm hầm, hình như anh quá nhạy cảm rồi.

- - Nhân cúi đầu im lặng nhưng sự im lặng của cậu ta đã nói lên tất cả.

- Cậu về chỗ mình ngồi đi, Khay Vi sẽ ko đi học trong mấy ngày tới nên cậu qua chỗ nó ngồi tạm, đợi khi trường cấp bàn mới rồi tính sau. – Thiên Vũ ko muốn tiếp tục câu chuyện trên nữa vì bản thân đã thấy sự bức bối nhen nhúm, anh đang dần mất bình tĩnh, hình như là ... anh đang ghen.

Không khí lớp học trở về trạng thái bình thường khi Nhân ôm sách vở qua chỗ ngồi mới của mình. Thời gian lặng lẽ trôi cho đến cái ngày mà mọi người mong đợi nhất - ngày diễn ra buổi tiệc của Hoàng Kỳ.

64. Chương 64

CHÁP 64

3 ngày sau.

Cả bọn con gái cùng bu lại xem quyển tạp chí thời trang nổi tiếng nào đó. Bọn họ cứ trầm trồ, bàn tán mãi ko dứt. Nguyên nhân của mọi chuyện là thương hiệu thời trang Milan vừa tung ra bộ sưu tập mùa đông của năm với những kiểu dáng rất đẹp mà điều đặc biệt là tất cả đều độc, điều này có nghĩa trên thế giới mỗi mẫu chỉ có một cái, ngay lập tức cơn sốt hàng thời trang mang thương hiệu Milan đã bùng nổ trên toàn cầu chỉ sau một đêm. Điều hiển nhiên phải xảy ra là Milan đã vươn lên giành vương miện nữ hoàng trong làng thời trang. Một cú sốc lớn cho cả lớp là 3 cái túi nó tặng cho 3 nhỏ bạn hôm trước cũng nằm trong bộ sưu tập này, giá mỗi cái lên tới hàng Ngàn USD, mà vấn đề là... có tiền chưa chắc đã mua được, mang cái túi này ra đường có khi bị chặt tay cướp túi quá. Mấy nhỏ bạn nó đang ngồi chết lặng vì trước đó đã trót dại xem thường mấy cái cục vàng này.

Tại một nơi khác, không khí cũng náo nhiệt ko kém cái lớp kia là bao nhiêu, bao nhiêu con người đang bận rộn tổ chức cho buổi tiệc tối nay dưới sự chỉ đạo của người quản gia lâu năm của Hoàng Kỳ. Giờ phút này, nó vẫn chưa về. Kỳ Khôi như ngồi trên đống lửa, anh thật ân hận vì đã để nó đi như vậy, bây giờ anh thậm chí còn ko biết nó đang ở đâu, gọi điện thì Ồ... Ế...E, nghe mà thấy bực mình, ko biết anh đã ném cái điện thoại thứ bao nhiêu rồi. Lão đại cũng chưa về tới nơi, điều này làm cho anh yên tâm một chút nhưng ngộ nhỡ nó ko về kịp thìhậu quả khôn lường. Có lẽ ko chỉ có nó mà ngay cả anh cũng sẽ bị dày tới sa mạc Sahara mất. Ngồi ko yên anh cứ đi đi lại lại trong phòng làm cho 3 anh bạn (hôm nay cúp học) cũng phải chóng mặt. Chịu ko nổi, Quang Anh gắt lên:

- Mày bị gì vậy Khôi, có ngồi yên một chỗ ko hả?

- Mày ko biết đâu, im đi.

- Biết gì hả? bộ mày tính dẫn Khay Vi tới trước mặt ông mày nói đây là người yêu con hay sao mà phải xoắn lên vậy?

- Câm miệng – Kỳ Khôi điên lên. Tối lúc này thì ko ai dám hó hé lời nào. Quang Anh mặc xác người kia anh tới máy tính chơi game.

Và rồi thời khắc quang trọng cũng đến, nó vẫn chưa xuất hiện.

6h tối tại khách sạn Park Hyatt, nơi diễn ra buổi tiệc

Không khí của buổi tiệc rất sôi nổi, tất cả những người máu mặt trên thương trường cùng gia đình họ đều có mặt, đây là một cơ hội tốt để họ có thêm những mối quan hệ trên con đường làm ăn của mình cũng như có mối quan hệ tốt với tập đoàn Hoàng Kỳ. Những tiếng nói chuyện, những cái bắt tay những lần cụng ly liên tục diễn ra ko ngừng nghỉ. Những quý cô thì diện lên người những bộ trang phục rực rỡ, bắt mắt, khuôn mặt thì được trang điểm rất cầu kỳ, những bộ trang sức đắt tiền lánh lánh dưới ánh đèn vàng ai cũng cũng muốn mình hơn hẳn người khác, bằng chứng là họ đang đứng khoe nhau những thứ mang tên hàng hiệu được họ khoát lên người. Vẫn chưa tới giờ nhưng mọi người đã đến rất đông đủ. Hầu như ai cũng đang rất tò mò về cô tiểu thư trong truyền thuyết kia, ngay cả hình ảnh của cô cũng ko có. Nói cách khác, cô chưa từng xuất hiện, xung quanh cô chỉ có những câu chuyện do chính họ thêu dệt nên, đúng như huyền thoại về các vị thần.

Một góc của buổi tiệc, có 4 chàng trai đẹp như hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích. Họ khoát lên người những bộ âu phục lịch sự được chuyển về từ những nhà thiết kế nổi tiếng của Ý, chúng làm các chàng trai của chúng ta thêm bánh bao hơn, thu hút hơn, mấy tay người mẫu ngoài kia chắc chắn là thua đứt mấy anh ý rồi. Mỗi người một vẻ, làm cho các cô gái, phụ nữ có mặt ở đây phải ngây ngất nhìn họ ko rời mắt. Ấn tượng nhất vẫn là người có tên gọi đại thiếu gia Hoàng Kỳ - Kỳ Khôi, khuôn mặt lạnh lùng, từng đường nét hoàn hảo như tạc nhưng trong đôi mắt đẹp của anh ánh lên những tia lạnh thấu người, khiến ai cũng phải tránh xa ko dám lại gần mặt dù họ rất muốn tiếp cận anh. Hôm nay, Quang Anh cũng khác hẳn mọi ngày, bộ âu phục đen tuyền với cái nơ xinh xinh ở cổ trông anh thật đặc biệt. Thiên Vũ và Khắc Thiên cũng vậy, hai người này cũng lạnh lùng ko kém, trong đôi mắt của thiên Vũ là sự vô cảm, khiến cho người khác thấy hoang mang, người đối diện ko thể đoán được những suy nghĩ trong đầu của anh. Hai mắt đẹp đang dán vào ly rượu có màu sắc rực rỡ, sâu thẳm là nỗi buồn vô tận. Bên cạnh họ còn có ba cô gái xinh đẹp đang ngồi nói chuyện với nhau một cách vui vẻ trái hẳn với 4 chàng trai kia.

Không khí đang náo nhiệt bỗng một âm thanh lạ vang lên khiến tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Nó Đã xuất hiện trong một tình trạng ko thể đặt biệt hơn. Nó xô cánh cửa lớn của hội trường chạy ào vào bên trong với trang phục hết sức ấn tượng, quần jean áo pull trong khi mọi người ở đều mặc trang phục dạ hội.

Những tiếng xì xào, những cánh tay liên tục ko ngừng chỉ trỏ vào nó, thậm chí có người đã gọi bảo vệ. Có mấy con nhỏ cùng trường nó cũng được tham dự buổi tiệc nhờ gia thế tốt, lúc này ko ngừng bối mồm, cười khinh bỉ. Nhưng nó ko thèm nhìn họ lấy một lần, nó đưa mắt nhìn hết hội trường, trong lòng ko ngừng nguyên rửa sao nơi này lại rộng vậy chứ. Mặc dù nó ko thấy Kỳ Khôi đứng chỗ nào nhưng anh thì lại thấy nó, anh chạy nhanh tới chỗ nó. Nãy giờ mặc dù tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất trong lòng anh như có lửa đốt, nó xuất hiện như phương thuốc cứu anh khỏi ngọn lửa của lò bát quái đang hành hạ anh. Không để anh lên tiếng nói lời nào, Nó chụp lấy tay anh, hỏi một câu ko đầu ko đuôi

- Về tới chưa ?

Nhưng việc lạ lùng nhất là Kỳ Khôi lại biết nó đang nói gì mới ghê chứ, hình như đây là ám ảnh lớn nhất của hai anh em nó thì phải.

- Chưa.

Khi mà Kỳ Khôi nói một tiếng chưa nhẹ nhàng như lông hồng thì người ta thấy nó thở phì một cái như trút được gánh nặng, rồi.... họ thấy trong 1 giây nó chạy vụt đi, đến khi định thần lại thì họ đã ko thấy nó đâu thậm chí nó chạy theo hướng nào họ cũng ko rõ.

65. Chương 65

CHAP 65

Bữa tiệc lại trở về trạng thái lúc đầu, mọi người cùng nhau bàn tán về cô gái điên mới xông vào đây 1 phút trước, cũng có người không quan tâm. Nhưng phải nói đến là ba con nhỏ bạn thân của nó, hình như họ thấy rồi, đang mơ mơ màng màng ko biết những gì mình thấy có thật ko? Nếu thật thì nó đến đây làm gì mà còn trong bộ dạng đó, hình như là rất hốt hoảng thì phải, nhưng sự thắc mắc đó đã ko được giải đáp khi mà chưa đầy 5ph sau, cánh cửa hội trường lại mở ra lần 2. Lần này, mọi người có mặt tại đây lâm vào tình trạng nín lặng, ngay lập tức họ rẽ ra hai bên tạo thành lối đi cho nhân vật anh hùng trong truyền thuyết bước vào.... Phải ! ko ai khác, đó chính là.... Hoàng Kỳ Quân, lão đại của Hoàng Kỳ, người nắm giữ quyền lực tối cao cũng như quyền sinh sát của giới làm ăn. Đúng như lời đồn, ông uy nghi hùng dũng. Mặc dù đã vào tuổi 60, nhưng khí chất của một ông trùm chốn thương trường ko hề mất đi, khiến người khác nhìn vào ko khỏi khiếp sợ, điều đó cũng phải thôi vì dòng máu nhà tướng vẫn đang chảy trong huyết quản của ông mà. Bốn chàng hoàng tử của chúng ta cũng rất uy phong từ từ đi lại phía ông, cả 4 người cùng cúi gập người một góc 90 độ làm động tác chào mà ko mở miệng nói được nửa lời. Hình như cả 4 người ko ai dám ngược mặt nhìn thẳng vào mắt ông thì phải nên mới cúi người sâu đến vậy, có sự thật gì ẩn giấu đằng sau vẻ bề ngoài lạnh lùng, ko cảm xúc của mấy chàng sao? Hoàng Kỳ Quân ko nói lời nào cũng ko thèm nhìn đến 4 người bọn họ từ từ tiến thẳng vào bên trong. Không khí ở đây căng thẳng đến nghẹt thở. Sâu bên trong hội trường có một cái sân khấu nhỏ, ông đi tới gần cái sân khấu đó chợt bước chân dừng lại. 4 chàng trai của chúng ta nuốt nước miếng cái ực, ngược mặt lên nhìn nhưng tiết nhiên là ko dám nhìn thẳng vào mặt ông.

- Kỳ Vân đâu? – từng chữ, từng chữ của ông như mấy mũi phi tiêu ném thẳng vào không trung làm ai cũng thấy hồi hộp ko biết có trúng mình ko?

Tuy nhiên họ cũng rất ngạc nhiên trước câu nói của ông, họ những tưởng rằng cô tiểu thư kia sẽ đi cùng ông chứ, nhưng ông đã hỏi vậy có nghĩa là cô tiểu thư kia đang ở đây hoặc là... giờ phút này ngay cả ông cũng ko biết cô cháu gái yêu mình đang ở đâu. Mặc dù thắc mắc là vậy nhưng họ cũng ko dám nói lời nào mà chỉ im lặng theo dõi tình hình hoặc chỉ khe khẽ nói chuyện với nhau.

Cánh cửa bên hông của hội trường khẽ mở ra, đập vào mắt họ là một cô gái vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng hồng với đôi mắt đen láy, sống mũi cao thanh thoát, đôi môi anh đào đỏ thắm, mái tóc dài ngang lưng uốn gọn sóng. Cô đẹp đến mê người, tuy nhiên đôi mắt kia là.... Lạnh ... lạnh như băng nam cực và Sắc như dao. Mọi người ko khỏi rùng mình trước cô, từ người cô toát ra một uy lực khiến người khác phải khiếp sợ. Cả bộ váy dạ hội cô đang khoát trên người nữa. Đó ko phải là mẫu mới nhất của Milan sao, và là mẫu mà cô người mẫu vedet đã mặc, mẫu quan trọng nhất của cả bộ sưu tập. Đó là một bộ váy dạ hội màu đen tuyền, ôm sát người, phía dưới có một đường xẻ cao, phần sau hơi xòe , đặc biệt nhất là phần cổ áo , cổ áo được đính 200 viên kim cương 2 kara. Đúng chất nữ sát thủ. Phía sau cô là một tập đoàn người mặc đồ đen, hình như là vệ sĩ. Cô đi phía trước rất ra dáng một vị đại tiểu thư nhà giàu.... Rất có khí thế. một điều là từ đầu đến cuối cô ko nở lấy một nụ cười vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng.

Mọi người có mặt tại đây đều ngây ra nhìn cô, một số vì cô quá đẹp, một số vì quá ngạc nhiên, một số vì thấy quá sợ trước khí thế của cô, số khác vì quá ngưỡng mộ.... nhưng phải nói đến cảm xúc của một số người đặc biệt, đó là những cậu ấm cô chiêu trường Royal, và.... 3 cô bạn thân cộng 2 anh chàng hotboy, hai chàng đó là hai chàng nào thì ta xin trả lời đó là Khắc Thiên và Quang Anh, vậy tại sao Thiên Vũ ko ngạc nhiên trước sự thật bất ngờ này thì mời bà con cô bác cứ từ từ theo dõi sẽ biết.

Quay lại mấy người vừa được trình bày ở trên thì bây giờ họ đang trong tình trạng đờ đẫn, mấy cô cậu kia thì đang đang chết đứng vì sự thật quá phũ, còn mấy chàng mấy nàng bên này thì miệng đang há hốc mắt đa trợn ngược, một phần họ ko thể tin được đại tiểu thư trong truyền thuyết là nó – nhỏ bạn thân của họ, một phần vì họ đang bất ngờ vì cái mặt kia – lạnh như

Lúc này, đại tiểu thư của chúng ta đã đứng trước mặt người ông kính yêu của mình. Trái ngược với 4 anh chàng kia, cô nàng này ko hề sợ hãi trước người được mệnh danh là satan của thế giới này, bằng chứng là ... về mặt cô ... vẫn ko có một chút thay đổi, thay vì cúi người một góc 90 độ, cô chỉ nói nhỏ một câu : - ông mới tới. Lúc này Hoàng Kỳ Quân mới nở một nụ cười hiểm hoi, đưa tay ra trước ý bảo nó khoát lấy tay ông, nó làm theo , cả hai cùng khoát tay nhau từ từ tiến lên sân khấu phía trước. Mấy anh chàng và mấy cô nàng tiếp tục sock tập hai khi mà nó lướt qua bọn họ, ko thèm liếc nhìn một cái, cứ như là giữa họ chưa từng quen biết và ko có bất kỳ một mối quan hệ nào. Cái bản mặt lạnh tanh kia làm họ - choáng. Đây là con nhỏ Khay Vi nhí nhố mà họ quen biết sao? Khó tin quá?

Đứng trên sân khấu, Hoàng Kỳ Quân bắt đầu bài phát biểu ngắn gọn của mình, nói là bài phát biểu cho oai chứ thật ra nó là một lời giới thiệu vì nó chỉ có vắn vắn ... 1 câu :

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là Hoàng Kỳ Vân, cháu gái tôi.

Và hai ông cháu nhà này đã làm cho khán giả phía dưới sock toàn tập khi nó có bài phát biểu của mình, cũng độc đáo ko kém :

- Chào mọi người, tôi là Hoàng Kỳ Vân.

Không một lời cảm ơn vì họ đã bỏ thời gian tới tham dự, hay giới thiệu bản thân nhiều hơn một chút. Cả hai ông cháu rất giống nhau, chỉ khác là mặt của satan đã ko còn vẻ nghiêm nghị như khi mới bước vào mà nụ cười đã thường trực trên mặt ông. Sau bài phát biểu gây choáng váng của hai ông cháu. Cả hội trường im lặng đến đáng sợ, họ đang ... đờ, hình như chưa kịp hiểu mọi chuyện, đến khi họ định hình được bài phát biểu của họ chỉ có vậy, phép lịch sự tối thiểu họ cùng nhau vỗ tay. Lúc này ko biết ở đâu nhạc đã nổi lên và ... buổi tiệc chính thức bắt đầu.

66. Chương 66

CHAP 66

Không khí bữa tiệc trở về trạng thái lúc đầu, mọi người nói chuyện với nhau một cách vui vẻ, thoải mái. Tuy nhiên, họ vẫn còn dè chừng sắc mặt của ông cháu họ nhà băng tăn kia. Lão đại dẫn nó đi khắp hội trường bữa tiệc để giới thiệu những nhân vật tầm cỡ trong giới kinh doanh cho nó, đến khi đôi chân nhỏ đã

mỗi như ông mới buông tha cho nhỏ. Vì đây là tiệc đứng nên ghế dành cho khách ngồi rất ít và đa số đặt ở chỗ khuất nên nó đã rất khó khăn để tìm một chỗ an tọa thích hợp. Ngồi đây nó có thể quan sát được hầu hết những người có mặt tại buổi tiệc, nó xem đó là việc làm thú vị, cầm ly vang đỏ trong tay, lắc đều, khuôn mặt vẫn ko một chút biểu cảm nào ngoài sự lạnh lùng đáng sợ. Hình như đây đã trở thành thói quen của nó chứ ko còn là diễn kịch trước mặt người khác nữa, trước mặt những người có khả năng sẽ ăn tươi nuốt sống mình bất kỳ khi nào, nó lại trơ cái bộ mặt đó ra dọa người, như vậy kể cũng có cái hay đó chứ.

Mấy nhỏ bạn của nó, sau giây phút bàng hoàng sau cú sốc ko hề nhỏ cũng đã lấy lại được tinh thần, muốn tìm nó nói chuyện, nhưng đã bị mấy chàng ngăn cản vì lý do gì có ai biết ko? Chính là ở đây, ngay bây giờ có một cuộc chiến đang ngầm diễn ra, cuộc chiến giữa atula và satan, mặc dù vẫn cười nói nhưng satan vẫn còn muốn xem xem cô cháu gái mình đã thực sự trưởng thành chưa, đã có đủ khả năng chống chọi với sóng gió phía trước chưa, đã đủ khả năng bảo vệ gia tộc chưa, là nữ chủ nhân tương lai của Hoàng Kỳ, ông ko phép nó có một nhược điểm nào. Nó thì ra sức thể hiện, ông thì ra sức quan sát, cuộc chiến đang rất căng thẳng, vậy nên lúc này mà mấy nhỏ đó xuất hiện có mà đổ bể hết à. Mấy nhỏ cũng thấy tội cho nó, khổ thân quá đi mà, cùng trang lứa với nhau, mấy nằng chỉ biết ăn với chơi, còn nó thì Haizz!

Một mối do quãng đường dài trên máy bay, cộng với việc chưa thích nghi với múi giờ, nên nó chỉ muốn bữa tiệc kết thúc để về nghỉ ngơi thôi, ko một chút hứng thú, cũng ko nghĩ rằng đây là bữa tiệc của chính mình.

Mãi mê với những suy nghĩ của chính mình nó ko hề để ý có mấy người áo đen đã đứng trước mặt nó.

- Dạ thưa tiểu thư, chủ tịch cho gọi người. – một người trong số họ lên tiếng, tay chỉ về phía sân khấu nhỏ, ko biết từ khi nào mà lão đại đã đứng trên đó, trước micro, hình như lại định tuyên bố điều gì.

Nó đứng dậy, từ từ chậm rãi bước từng bước dài đi lên sân khấu. Mặc dù ko cao, nhưng hôm nay nàng đi đôi giày 10 phân nên người khác cũng phải ngước nhìn trước những cái sải chân của nàng.

Khi đã thân chinh bước lên sân khấu đứng cạnh lão đại thì một người nữa cũng xuất hiện bên cạnh nó, mặc dù hơi ngạc nhiên, nhưng nó cũng ko thể hiện điều gì ra ngoài chỉ quay qua nhìn anh rồi lại quay xuống nhìn mọi người phía dưới đang chờ đợi xem lại có chuyện gì HOT đây.

- Nhân dịp này, tôi cũng xin tuyên bố với mọi người một chuyện. ... - sau một hồi im lặng tạo không khí hồi hộp thì lão đại cũng lên tiếng, từng lời nói chắc nịch như thể nện vào đối phương một cú đấm nặng trịch, và không cho con mồi có cơ hội từ chối. – cháu gái tôi cùng thiếu gia tập đoàn Lê Thiên là Lê Thiên Vũ đã có đính ước từ trước, tháng sau nhân dịp sinh nhật của Kỳ Vân, chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới cho hai đứa, lễ cưới sẽ được tổ chức bên Mỹ.... – ông còn nói thêm gì đó, nhưng mọi người nghe tới đây đã rất bàng hoàng, hai tập đoàn này mà hợp tác với nhau thì ko biết có ai địch lại nữa ko? Hai nhân vật chính của chúng ta mặc dù là ko biết trước sự việc sẽ diễn ra theo chiều hướng này nhưng trên mặt họ vẫn ko có chút gì gọi là thay đổi, họ làm như họ đã biết trước là Satan kia sẽ làm vậy ko bằng, đúng là cao thủ của cao thủ, diễn viên Hollywood chắc cũng phải nể họ vài đường.

Cuối cùng bữa tiệc cũng kết thúc, tại phòng chờ của hội trường. một không khí khác đang bao trùm nơi đây – căng thẳng chính là từ hợp lý nhất.

- Thế nào, định phản đối ? – lời lão đại đều đều ko chậm ko nhanh, ngắn gọn mà xúc tích. Ai yếu vía cũng phải run sợ.

- Ko – một chất giọng lạnh tanh đến đáng sợ cũng vang lên và ... ko thể ngắn gọn hơn được nữa, đúng là cao thủ gặp cao thủ.

- Tốt, đồng ý con sẽ được tự do làm những gì mình muốn, nhưng cũng ko có quyền từ chối, nếu có từ chối thì chỉ có Thiên Vũ mới có quyền đó, nó đã chờ con suốt 18 năm rồi, hãy nhớ kỹ điều đó – lần này, trong lời nói của lão đại có chút cứng rắn nhưng cũng có phần suy tư, một chút tình cảm được đặt vào lời nói, xem ra ông rất thương Thiên Vũ.

Thiên Vũ từ đầu tới cuối vẫn ko lên tiếng nói câu nào, lão đại nói xong đứng dậy đi về, chỉ còn lại hai người.

Nó quay qua nhìn anh, sắc mặt ko thay đổi.

- Anh ko phản đối?

- Ừm.

- Vậy là lại có thêm một người muốn chết trong hạnh phúc.- nó khẽ nhếch môi lên cười, trong nụ cười thoáng thoáng chút hạnh phúc chứ ko quỷ dị như bình thường, và nàng cũng quay về với bộ mặt thường ngày.

- Sao em nghĩ vậy?- Thiên Vũ quay lại nhìn nó, giọng anh cũng bớt u ám hơn, ánh mắt tràn ngập yêu thương, chỉ một tháng nữa lễ cưới sẽ diễn ra, nó sẽ là vợ anh, anh đã chờ cái ngày này 18 năm rồi chứ đâu ít.

- Chẳng lẽ anh nghĩ là em sẽ ngồi đó chịu chết sao? Em sẽ bắt anh phải từ hôn.- nó cong môi lên đáp lại anh, rất... tự tin.

- Vậy thì anh cũng nói cho em biết, nếu em nghĩ anh cũng như Quang Anh thì em nhầm rồi, nhất định anh sẽ khiến em phải cam tâm tình nguyện làm vợ anh, vợ à .- Thiên Vũ cuối sát mặt nó, giọng giễu cợt nhưng ánh mắt anh thì hết sức chân thành và có gì đó gọi là quyết tâm. Anh quyết tâm sẽ ko buông tay nó, một lần buông tay đã khiến anh mất nó 18 năm, từ giờ nó đừng hòng thoát khỏi tay anh.

Nó cũng ko kém anh, cả hai đều rất tự tin với cái suy nghĩ của mình, nhưng sâu thẳm trong tâm hồn bé nhỏ của nó, nó thấy sự ảm áp len lỏi qua từng mạch máu, từng nơ ron thần kinh. – vậy thì cứ chờ xem – câu nói cuối cùng đầy tình nghịch khiến cả hai cùng bật cười. Không khí tràn ngập sự hạnh phúc, nhưng ...liệu hạnh phúc này có bền vững ko khi mà ngoài kia còn có rất nhiều sóng gió.

////////////////////////////////////

Chào các bạn, mình muốn đưa ra một cuộc khảo sát nho nhỏ, hy vọng các bạn ủng hộ nha (nói trước là kết thúc chuyện vẫn như ý tưởng lúc đầu của mình chứ ko phụ thuộc vào kết quả cuộc khảo sát này), mình tò mò ko biết các bạn thích Kỳ Vân sẽ thành đôi với ai trong mấy anh chàng sau : Thiên Vũ, Quang Anh, Khắc Thiên, Nam Phong. Các bạn cứ đưa ra ý kiến của mình vào phần nhận xét bên dưới truyện nha, mình theo dõi thường xuyên đó. Hihi...hihi....

67. Chương 67

CHÁP 67

“- Ai vậy ta ?

- Ô chân dài quá, người mẫu à ? ồ đẹp trai quá, ...

- Anh ấy muốn hôn mình à ? làm sao, phải làm sao đây ta? Hồi hộp quá.

- What? cô ta là ai, muốn cướp trai đẹp với mình à ?

- Cái gì? Muốn đánh nhau sao ?

- ÁÁÁ.....”

Nó giật mình tỉnh dậy, lắc lắc đầu: “mơ gì kỳ vậy nè, mình mà để cho con nhỏ mắt xanh mỡ đó đánh à,vớ vẩn”. Tự đánh vào đầu mình một cái rồi với lấy đồng hồ xem mấy giờ “ồ mới 6h, sớm chán, nghĩ vậy thôi chớ nàng ko ngủ nữa mà bước xuống giường đi tới cạnh cửa sổ, kéo cái rèm qua một bên cho nắng sớm được tự do bay nhảy vào phòng, nó ngược cổ hít hà vài cái cho thông phổi rồi làm vài động tác thể dục như mấy người già, bỗng “gì vậy nhĩ ? nãy giờ cứ thấy gai gai người”. Nó quay lại, đưa đôi mắt nai nhìn khắp phòng, và ... đôi mắt to dừng lại chỗ cái ghế bành. Một anh chàng đẹp trai, đang tùm tùm nhìn nó cười cười, trông thật ... đáng ghét.

- Chào buổi sáng! vợ yêu. Em ngủ ngon ko? – chàng trai lên tiếng, nụ cười trên người vẫn nằm trên khóe môi kia, đôi mắt nhìn nàng tràn đầy tình cảm.

- Anh ...anh sao lại vào trong phòng tôi ? Anh ... anh có sở thích lạ quá nhĩ? Đồ dê già- nó hơi đơ trước thái độ của Thiên Vũ nên cứ ấp a ấp úng, chửi cũng ko ra hồn, làm anh chàng càng khoái chí.

Nó chớp chớp đôi mắt to tròn ko nói gì, thấy hơi ngại rồi ko nói gì mà quay mặt đi thẳng vào nhà vệ sinh, lòng cứ tự hỏi “ sao mình ko tức giận ta?”.

Ngoài này Thiên Vũ nhìn điệu bộ ngại ngùng của nó mà khoái chí, anh ngồi đó nhìn nó ngủ cũng hơn nửa tiếng rồi, thấy mặt nó tự nhiên đỏ lên, anh cứ tưởng nó biết anh ngồi đó nên ngại, nhưng ai ngờ ... 3 giây sau anh lại thấy.... môi nó nhếch lên, nằng đang cười tủm tỉm, ko cười làm duyên mới đúng, rồi miệng lại chu chu lên nhìn như mấy nhỏ đang ham hồ được người ta hôn vậy. Anh có chút thất vọng, nhưng nhìn điệu bộ của nhỏ anh cũng buồn cười, mơ mà cũng đáng yêu vậy, thật biết cách hấp hồn người khác mà. Thật đáng ghét. (vừa đáng yêu rồi lại đáng ghét anh chàng này cũng nhiều chuyện phết).

Một lần nữa, anh kinh ngạc trước tốc độ của nó, 5 phút, đúng 5 phút nó bước ra khỏi nhà vệ sinh với bộ đồng phục gọn gàng trên người, mặt sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng.

- Đây vợ, em có đánh răng ko vậy? – cái này ko thể xác nhận được nên anh chàng lên tiếng hỏi.

Nó quay lại phía anh ngồi, môi nhếch lên, đầu lắc lắc tỏ vẻ xem thường.

- Anh thấy Honey làm vệ sinh cá nhân chưa, mất có 3 phút thôi, tôi vậy là nhiều rồi, dùng có hỏi mấy câu vợ vẫn đó.

Thiên Vũ giật mình, anh đâu có hỏi nó là sao nhanh vậy, chỉ là ... mà sao nó biết ý anh vậy chứ, bộ Nó biết anh nghĩ gì à. Mà Kỳ Khôi làm vệ sinh cá nhân nhanh vậy sao, bình thường anh cũng ko để ý. Anh em nhà này kinh vậy

- Người ta đi nghĩa vụ quân sự cũng ko làm nhanh như vậy đấy. – Anh vẫn cố chống chế, vừa nói vừa lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Cái nghĩa vụ quân sự đó nói làm gì, tầm thường, anh em tôi phải tham gia nghĩa vụ quân sự cấp cao, anh biết đội quân chống lại người ngoài hành tinh ko? Anh em tôi tham gia khóa đó đó. – nó vừa nói, vừa chăm chú soi gương, mặt tỏ vẻ xem thường cái chuyện mình đang nói. Nhưng nó lại làm cho ai kia bất ngờ.

- Em cũng ... tham gia cái khóa luyện đó à. – Thiên Vũ ngập ngừng hỏi, giọng nói có gì đó hơi ghen ngào, xót xa. Thấy vậy, nó quay lại nhìn anh, tỏ vẻ khó hiểu, nhưng nó vẫn trả lời.

- Ừm , có chuyện gì sao? – nó nói thật nhẹ nhàng nhưng với ai đó thì như là quả tạ đập vào ngực.

Thiên vũ cùng Kỳ Khôi và hai người bạn còn lại đều là con cháu gốc nhà quý tộc có quan hệ rất thân thiết với nhau, vậy nên từ nhỏ bọn họ đã được lão đại đưa vào khuôn khổ, cả 4 chàng đều là cao thủ của cao thủ, sau cuộc huấn luyện tàn khốc có một không hai của ông. Chính điều đó anh biết rằng cuộc huấn luyện đó kinh khủng thế nào? Vậy mà nó cũng phải tham gia sao? Nhìn thân hình nhỏ nhắn của nó, anh thấy lòng mình quặn lên từng cơn, thật xót xa, cảm thấy bản thân mình thật đáng trách, là anh ko thể bảo vệ được cho nó. Anh bước nhanh tới cạnh nhỏ, ôm chặt nhỏ vào lòng, miệng thì thầm : “ anh xin lỗi, là lỗi của anh, từ giờ anh sẽ ko để em phải khổ nữa, anh sẽ bảo vệ em”. Nó ko hiểu anh đang nói gì, cũng ko hiểu sao anh làm vậy? mà cũng ko hiểu sao tự nhiên thấy lòng ấm áp khi được anh ôm. Từ sâu thẳm trong lòng, nó đã chấp nhận anh rồi, chỉ là ... nằng ngu ngốc ko biết thôi.

Cả hai cùng nhau xuống nhà, lão đại và Kỳ Khôi đã ngồi vào bàn ăn. Nó cùng anh ngồi vào bàn. Sau màn chào hỏi quen thuộc, nó bắt đầu ăn. Kỳ Khôi nhìn Thiên Vũ thấy anh là lạ, anh cứ nhìn nó, ánh mắt buồn bã sao quen vậy nhỉ... giống như ... ánh mắt của Quang Anh nhìn nó ngày nào, khẽ nhủ mày tự hỏi ko biết nhỏ em mình lại giở trò gì nữa đây, hy vọng nó biết chừng mực, ông đang ở đây mà.

- Ông định ở đây bao lâu ?- nó vừa ăn vừa hỏi mà ko nhìn mặt lão đại. điều này khiến ông ko mấy hài lòng.

Ngồi bên cạnh Thiên Vũ vừa nhìn mặt ông, vừa đá nhẹ vào chân nó thầm nhắc nhở, nhưng con người ngu ngốc kia thì đâu biết, thấy anh đá chân mình thì la toáng lên

- Anh làm gì vậy? sao đá chân tôi – thật hết thuốc chữa.

Không khí lúc này thật kinh khủng, chỉ có hai từ để diễn tả - nặng nề. Phải nặng nề đến mức ko thở nổi. Hai anh chàng của chúng ta lo lắng nhìn lão đại, còn nó thì vẫn chăm chú ăn, ko để ý. Lão đại nhìn nó, mở miệng nói lời vàng ngọc, nhưng câu nói của ông lại làm cho hai chàng bật ngửa.

- Kỳ Vân, ăn từ từ thôi.

Hai anh ngạc nhiên hết sức trước thái độ của ông, cứ nghĩ ông sẽ tức giận lắm kia. Nhưng ko ngờ ông lại tỏ ra quan tâm nó vậy, chứng tỏ, ông rất thương nó, bình thường chỉ là ông ra oai cho nó sợ mà thôi sao? Hai người ko hẹn mà có cùng suy nghĩ vậy đó, đã vậy còn phân bì rằng ông thật bất công với mình, chẳng lẽ có lần cả hai lỡ miệng nói một câu ko phải mà ông nổi giận đùng đùng, bắt đấm bao cát nguyên một ngày. Hậu quả là, tay hai ko thể cử động nổi trong ba ngày. Nhớ lại chuyện đó, hai người ko hẹn mà cùng lạnh người nổi, da gà.

Về phần nó, nghe ông nói vậy, nó hoàn toàn ko ngạc nhiên chút nào, chỉ ngược mặt lên đáp : dạ gọn lớn. Hai chàng lại ngạc nhiên tập 2 với câu hỏi to đùng: hai ông cháu nhà này thân nhau từ khi nào vậy?

68. Chương 68

CHAP 68

Chiếc BMW đen bóng sang trọng, vừa trờ tới cánh cổng to lớn của ngôi trường quý tộc RoYal, bao nhiêu con mắt ngạc nhiên đổ dồn vào họ. Nó và Thiên Vũ cùng bước xuống xe. Những tiếng xì xào, bàn tán bắt đầu. Nguyên là buổi tiệc mới tổ chức tối qua nên sáng nay họ chưa biết sự thật, chứ nếu biết gan họ dù to thế nào cũng ko dám làm mấy cái hành động kia. Họ chỉ là ngạc nhiên vì sao nó lại đi cùng Thiên Vũ, ko phải mục tiêu mới của nó là anh chàng hotboy mới chuyển tới sao? Những con mắt ghen ghét của bọn con gái như muốn thiêu đốt nó cháy thành than. Sự phẫn nộ lên tới đỉnh điểm khi mà cả hai cùng phớt lờ bọn họ (có bao giờ để ý đâu mà chẳng phớt lờ cơ chứ), lúc đầu chỉ là liếc dọc liếc ngang, bây giờ là chửi xéo chửi nguyền, đúng là một lũ ăn ko ngồi rồi ko có chuyện gì làm nên mới vậy, hết thuốc chữa. Nhưng đó cũng chỉ là gió bụi mà thôi Cơn bão thật sự ập tới khi chàng Thiên Vũ mở miệng cất giọng vàng ngọc :

- Vợ à, em vào lớp trước đi nha, anh ghé qua đây chút.

Một cảnh tượng quen thuộc mà nó được chứng kiến hằng ngày, nửa đám con gái kia đã ngắt đi, một nửa còn lại thì khóc như cha mẹ họ vừa qua đời, nó lắc đầu tỏ vẻ khinh thường, ko nói gì quay mặt bước đi, bỏ mặc cái đám người nhố nhăng ở phía sau, bọn người vô tích sự chỉ được cái mê trai là giỏi.

Bước vào lớp, ngay lập tức cơn cuồng phong khác ập tới, nó bị 4 đứa bạn lôi qua ra khảo.

- Con kia, còn lời nào để biện minh ko? – giọng Nguyên Thảo oang oang.

Ba nhỏ còn lại thì đứng vòng tay trước ngực dựa tường chờ thời. Nó cũng biết thân biết phận lắm, đâu dám hó hé, chỉ biết nhe răng khi cười hề hề, tay thì vòng trước ngực như mấy đứa trẻ mắc lỗi bị phạt vậy.

- Dạ mấy chị, em biết em sai rồi, mong mấy chị tha lỗi.

- THA LỖI ? – thời đến, 3 đứa phía sau hét lên như sấm, cái lớp nhỏ muốn nổ tung trước cú hét long trời lở đất kia. Nguyên Thảo cười gian tà

- Muốn bọn chị tha lỗi hả cưng? Đâu có dễ - vừa nói, nhỏ vừa đưa tay vỗ vỗ vào má nó. Vừa đúng lúc 4 chàng đi tới cửa, thấy vợ yêu của mình bị kẹp giữa lũ thần chết, nhìn nó thật thảm thương, đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Thiên Vũ hét lên, mặc dù chỉ mới dùng có 1/100 công lực, nhưng cũng làm cho 4 nhỏ kia đứng hình, và cả lớp thì choáng trước câu nói có lực của anh :

- Các người đang làm gì “vợ” tôi vậy hả ?

Từ vợ được anh nhấn mạnh một cách điệu nghệ, anh đang giận? hay chỉ là thừa nước đục thả câu muốn thông báo cho cả trường này biết nó là vợ anh, ko phải là vợ chưa cưới chứ, nó ngược mặt lên, thay vì tỏ vẻ biết ơn anh vì màn cứu nguy cho nó thì nó lại nghiêng răng ken két, mắt trợn lên, y như ... còn đồ đang nóng máu. Haha anh có thể qua mặt nó sao, âm mưu của anh bị nó nhìn thấu trong vòng 1 giây đầu như mấy nhỏ kia phải mất đồng thời gian.

Sau mấy giây lấy lại phong độ. Nhỏ Hạ Vi cũng lên tiếng, vẻ mặt hết sức giấu cợt, tỏ vẻ xem thường lời Thiên Vũ.

- Đây định làm anh hùng cứu mỹ nhân hử, còn khuya nhá, đây là chuyện con gái đừng có xía vô.- nhỏ vừa nói vừa đưa tay phủ phui vai áo của Thiên Vũ làm như áo anh bị dính bụi ko bằng, Quang Anh đứng bên cạnh cũng phải phì cười. Hạ Vi quay lại nhìn nó, mắt trợn ngược .

- Đây ai ày bỏ tay xuống hử, vòng tay lại.

Ồ bà này nhìn vậy mà dữ vậy hử, nó thẳm chữi trong bụng rồi cũng đưa tay lên ngực vòng lại, y hệt như đứa trẻ ngoan.

- Giờ tụi mày muốn sao hử ?- nó ngược mặt lên, nhìn đám bạn trời đánh, giọng thêu thào, tỏ vẻ ăn năn lắm.

- Tốt, tao bắt đầu thích mày rồi đó, biết điều lắm. – Ngọc Ninh từ đâu nhảy vọt lên cười hề hề như bắt được vàng, rõ ràng là bọn này có âm mưu mà.Hừ - nó thẳm chữi trong bụng, tụi mày chờ đó.

- Mấy cái túi Milan hôm trước đó, tụi tao muốn thêm mỗi đứa một cái nữa, à mấy cái đầm búp bê trong bộ sưu tập mới nữa tụi tao muốn mỗi đứa một cái, à mấy đôi giày cao gót đính thạch anh nữa, mỗi đứa một đôi,..... cứ như vậy bọn nó đưa ra yêu cầu của mình mà ko nhìn mặt của ai kia đang đen dần, đến khi một câu nói nhừa nhựa, mang hơi thở của chúa tể thần chất vang lên, bọn nó mới ngưng nói và vô thức đưa tay lên ôm ngực.

- Tụi.mày.có. muốn.tao.mang.cả.bộ.sưu.tập.của.Milan.tới.cho.tụi.mày.luôn.ko?

- Ồ ... ko ...ko cần đâu Bọn tao... chỉ đùa thôi... ừ... đúng đấy... chỉ đùa thôi.- cả bọn ấp a, ấp ứng nhìn nó, tay xua loạn xạ nhìn cái mặt hết sức côn đồ kia. Tụi mày đang định giở trò với ai vậy hử? haizz! Còn non lắm mấy em ơi – nó ra sức cười trong bụng.

- Tao sẽ ồi đưa một cái đầm búp bê, cứ chọn đi. – giọng chị chàng vừa mới cất lên, cả bọn như gặp vàng cùng xông tới ôm chầm lấy nhỏ, tỏ vẻ hết sức biết ơn, gì chứ mấy cái đầm đó giá mấy chục ngàn đô, mà có tiền chưa chắc đã mua được, huống hồ bây giờ là được tặng ko, đúng là con gái cứ thấy đồ đẹp là thôi chứ, tâm trí ko suy nghĩ được việc gì, ngay cả chuyện, ai là người có lỗi cũng quên. Haizz! Cái này thì bác sỹ bảo pó tay rồi.

Bỗng nhỏ Hạ Vi quay lại nhìn nó cười như con ngố:

- Em chồng thật hiểu chuyện đấy.

Lần này ko chỉ có nó mà cả lớp đều trở mắt nhìn sinh vật lạ ko biết từ đâu đáp tới đây, giống này chưa từng phát hiện à nha. Riêng chỉ có 4 chàng nhà ta là điềm tĩnh quay về chỗ của mình.

69. Chương 69

CHAP 69

Cả lớp bất ngờ trước câu nói của Hạ Vi, còn ko hiểu nhỏ nói gì thì nó đã lên tiếng.

- Ý mày nói, mày là Vợ chưa cưới của anh Honey.

Hạ Vi như được mùa, hất hất cái mặt xinh xắn kia, nói là hất hất thôi chứ hiện giờ mặt nàng đang nhìn lên nóc nhà

- Phải, em thông minh đó em dâu à.

Ko thể tin được vào những gì mình nghe thấy, nó quay lại nhìn Kỳ Khôi, cả lớp nín thở theo dõi, họ đâu biết Kỳ Khôi là anh nó, chỉ nghĩ là.... Vậy nên cho rằng nó đang ghen, cảm thấy thương thay cho thân đồng của họ, rồi đây sẽ tan xương nát thịt với nhỏ atula này mất, nhưng rồi... bất ngờ là nó lại quay mặt qua Hạ

Vi cười hề hề, nắm tay bắt chân một tiếng chị hai tiếng chị, rồi cả lớp tiếp tục sock tập hai khi mà Kỳ Khôi lên tiếng nói một câu, lần này nó cũng bật ngửa vì câu nói của anh mang tính sát thương quá lớn:

- Hạ Vi cũng là em ruột của Thiên Vũ đó.

- HẢ? ??????????????????

Cả lớp đặt dấu chấm hỏi to đùng. Cái gì kỳ vậy chứ? Anh em mà gọi nhau là anh yêu? Anh em mà ôm ấp vậy hả? anh em mà Hàng loạt câu hỏi được đặt ra. Nó nhìn hai con người quái đản kia, mặt nhăn như ăn phải ớt.

- Vậy thì giờ gọi nhau là gì đây? quan hệ gì mà lần nhăn phức tạp quá vậy.- nó nói mà mặt cứ nhăn nhăn nhó như con

- Trước gọi sao giờ gọi vậy? – Kỳ Khôi lên tiếng giọng lạnh tanh.

Nó quay lại nhìn anh, mặt hầm hầm, thái độ gì chứ? có vợ chưa cưới mà ko nói một tiếng, đáng ghét :- mà hai người đã đính hôn chưa?- nó tiếp tục tò mò

- Rồi em dâu à, khi anh Khôi tròn 18 tuổi. – Hạ Vi lại tiếp tục vừa nhìn trần nhà vừa nói chuyện

- Cái gì? Khi Honey 18 tuổi vậy khi đó mày mới 14 tuổi à, ồ nhỏ vậy mà đã có chồng chưa cưới, ngưỡng mộ nha.- nó vừa nói vừa cười cười nhìn Kỳ Khôi, giọng trêu chọc thấy rõ. (tâm trạng cũng thay đổi 180 độ).

- Nói cho em biết, khi anh yêu của chị 18 tuổi cũng từng bị ép đính hôn với thiên kim nhà Lê Hạ đó, nhưng anh ấy đã một mực từ chối, phải trốn qua Mỹ để giữ gìn “ trinh tiết” đợi em đó, em còn ko biết cảm động à. – nhỏ Hạ Vi trong lúc sung sướng đã thốt lên một tràng dài làm Quang Anh cười nghiêng ngả, còn nó thì đờ như cây cơ và ai kia thì ngượng đỏ mặt, quả là một bất ngờ lớn lao. Chắc hôm nay mang tên là ngày bất ngờ à, vì có nhiều chuyện quá bất ngờ đã xảy ra, tình duyên sau cơn mơ do Hạ Vi tạo nên, nó chợt nhớ ra điều gì, quay lại nhìn con nhỏ quân sư quật mo.

- Nay con kia sao mày nói Thiên Vũ là con một.

Thiên Vũ ngồi bên này đang ngượng chín mặt vì vỏ hổ của cô em gái ranh ma tạo ra ình, chưa biết làm gì hay nói gì, nghe nó nói anh cũng bất ngờ, trong đầu hiện lên một ý đồ đen tối. Trong khi Nguyên Thảo đang lúng túng ko biết nói gì thì anh đứng dậy choàng tay qua cổ nó, mặt anh cười, nụ cười gian tà ko thể tả nổi:

- Hạ Vi sống từ nhỏ bên Mỹ, chỉ có những người quen thân mới biết nó thôi. Như em vậy đó. Mà vợ nè anh ko biết là em quan tâm anh đến vậy đó,lại còn tìm hiểu gia đình anh nữa chứ, em có gì ko biết cứ hỏi anh, em đi hỏi người khác chi ệt vậy – từng câu nói là từng cái nhích, mặt anh lúc này đã sát tới mặt nó, cách nhau cỡ 5mm là cùng, khoảng cách mà có thể nhìn thấy từng cái lỗ chân lông của nhau í. Tất nhiên mặt ai kia cũng đỏ dần theo từng cái nhích đó làm anh thích ko thể tả, có lẽ đúng như Nam Phong nói, nó yêu anh mà ko biết, đúng là ngốc quá mà.

Đến giới hạn nhất định, nó dùng hết sức đẩy anh ra xa, sấn chân đá anh một cái rõ đau, miệng chửi liên tục nhưng ko câu nào ra hồn cả. Cả lớp này giờ cứ ngồi há hốc mồm ko hiểu gì cả, trông như một lũ ngố. Kể từ khi nó xuất hiện trong lớp này, ko ngày nào mà bọn họ ko sock, nhưng đó đã trở thành thói quen ko thể thiếu rồi, vắng nó họ lại thèm những cú sock mà nó tạo ra, đến mức ăn ko ngon mà ngủ cũng ko yên.

Rồi con nhỏ chuyên thông báo mấy tin giật gân đã xuất hiện. Về mặt hình sự ko thể tả.

- Tụi mày biết gì chưa?

Cả lớp đang trong trạng thái đờ quay lại nhìn nó, đồng loạt lắc đầu như đang diễn hài vậy.

- Hoàng Kỳ Vân chính là Khay Vi đó.

Cả lớp bây giờ... đang ở một trạng thái nào đó ko ai biết được, chỉ thấy là những cái mặt vô thức tay chân cứng đờ, mắt trợn ngược, miệng há to, hết như những bức tượng vậy, trông thật ... dễ thương hihi....hihi

Con nhỏ truyền tin nhìn về phía cuối lớp, 4 nam 5 nữ đang nhìn nhỏ với ánh mắt rất thân thương, làm nhỏ chột dạ, phi thẳng ra khỏi lớp ko dám quay đầu lại

Lúc này một nhân vật khác của lớp đang dò dẫm từng bước chân vào lớp, đó chính là Nhân, nhưng... gì thể kia, mặt anh toàn vết bầm, miệng còn rớm rớm máu, khả năng số một là vừa bị đánh xong, nó đưa mắt nhìn một lượt người anh, trên tay còn nhiều vết bầm khác, nhưng mờ hơn, chứng tỏ bị đánh cách đây mấy ngày, khuôn mặt nó tối dần, đen xì. Đang định tới hỏi chuyện gì nhưng chuông vào lớp đã vang lên, tất cả đã vào chỗ ngồi.

Nhỏ Hạ Vi rất hiểu chuyện nên đã chuyển qua chỗ Tuyết Trang ngồi, cho nó ngồi cạnh Thiên Vũ, còn Nhân thì được sắp ột bàn khác ngồi cuối lớp phía sau Tuyết Trang. Ngồi học mà tâm trí nó trên mây, cục tức trong người ko nguôi được, dám động vào người của nó, ko biết lũ nào mà gan to như vậy. Đối với nó, Nhân ko chỉ là một người bạn, mà còn là một tri kỷ mặc dù Nhân lúc nào cũng tỏ ra sợ sệt nhỏ, chẳng là khi còn ở quê cũ nhỏ bị đánh hội đồng, hiền như Nhân mà cũng xông vào giải vây cho nhỏ, từ đó, nó có sở thích bắt nạt anh chàng, nhưng cũng có đôi lúc nó hiền đột xuất (là những lúc nó buồn vu vơ đó) hay ngồi một mình, Nhân lại tới nói chuyện với nó, vậy nên trong thâm tâm nhỏ Nhân đã là một người bạn. Trở về hiện tại, nó nhìn mặt Nhân, cục tức ko những ko tan mà cứ lớn dần. Ngồi bên cạnh Thiên Vũ nhìn nó cũng hiểu được chút ít, anh ko nói gì, trở về trạng thái lạnh lùng vốn có, trong đầu là một mớ hỗn tạp.

70. Chương 70

CHÁP 70

Giờ giải lao.

Nó quay lại nhìn về phía bàn của Nhân, nhìn anh chàng đang khỏ sở với mớ vết thương trên mình. Nó thở phì một cái, chắc chắn một điều rằng nàng sẽ ko bỏ qua vụ này vì trong lòng nàng Nhân là một người bạn. Thiên Vũ ngồi bên cạnh dường như cũng hiểu được tâm trạng của nàng, anh phẩy nhẹ tay một cái, một tên lính lác ko biết từ đâu chạy tới, anh hất mặt về phía Nhân đang ngồi, anh chàng kia ko hiểu ý anh là gì nên mặt cứ dờ ra đến ngu làm anh phải lên tiếng : - đưa đi kiểm tra vết thương. Anh chàng kia mới à lên một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, đúng là chậm tiêu mà. Ngồi bên cạnh, nó vô cùng bất ngờ vì hành động vừa rồi của anh, chẳng là một phút trước nàng còn đang phân vân ko biết có phải anh là người chủ mưu đứng sau chuyện này ko? Thật là oan uổng cho chàng mà. Còn đang mãi lo nghĩ thì hai bàn tay của chàng đã đặt lên vai nó xoay người nó lại đối diện mình, anh nhìn nó với ánh mắt đầy tình cảm nhưng cũng ko kém phần nghiêm túc, nụ cười nhẹ nhàng đầy cuốn hút làm tim nhỏ đập sai một nhịp:

- Anh sẽ xử lý mọi chuyện, yên tâm nha vợ yêu.

- Bằng cách nào?

- Thế vợ muốn bằng cách nào?

- Nợ máu phải trả bằng máu.

- Ok. Tất cả theo ý vợ.

Hai vợ chồng nhà này kinh quá, một tiếng vợ hai tiếng vợ làm ấy người ngồi xung quanh nổi cả gai ốc, Quang Anh nhìn Thiên Vũ bằng con mắt thù hận vì tội đã cướp mất người anh yêu mặc dù nó chưa nói là yêu ai, còn Khắc Thiên thì nhìn nó với ánh mắt buồn vô bờ bến, nỗi buồn trong anh cứ lớn dần, anh đã cố dồn nén trong lòng nhưng ko biết khi nào nó sẽ bùng phát, thật nguy hiểm mà.

- Này Khay... ồ ko giờ phải gọi là Kỳ Vân mới đúng nhỉ, có đi xuống căn tin với bọn này ko, hay ngồi đó làm trò vợ chồng? – nhỏ Nguyên Thảo bô bô cái miệng làm nó tức muốn ghen hòng.

- Mày muốn ăn đập ko con kia? – nó vênh mặt đốp lại nhỏ

- Ô ghê ta, bây giờ còn định dờ trò động thủ ra nữa hả, có chồng bảo kê có khác à nha .- nhỏ cũng ko vừa đốp lại lại nó ghen ngào. Nhưng điều này làm ai kia càng thích thú.

- Giờ tụi mày có đi ko hay đứng đó cãi nhau. – vẫn là Ngọc Ninh lên tiếng hòa giải nếu ko chắc hai người này đứng đó bóp chết tới lúc vào lớp cũng chưa xong.

Hai người ko ai nói ai câu nào quay mặt lại, mỗi người hứ một cái rõ oách rồi cùng nhau đi xuống căn tin. Đúng là con nít loi chơi.

Căn tin.

Cái tin nó chính là đại tiểu thư nhà Hoàng Kỳ cuối cùng cũng được lan truyền khắp trường, có ai đoán được tình hình hiện tại ko ta. Cả căn tin đang ồn ào, náo nhiệt đến khi bọn nó bước vào thì lập tức ko một tiếng động nào phát ra, tất cả chìm trong im lặng nhường đường cho nó đi, lễ phép hết chỗ nói, đó là chưa nói có mấy đứa đơ ra thấy tội, đứng – ngồi làm tượng cứ hy vọng là nhỏ ko nhìn thấy mình, nếu ko thì ... chết chắc. Haizz ! đúng là đời mà.

- Thôi mà các bạn, cứ tự nhiên đi – nó lên tiếng phá vỡ cái không khí im lặng này, miệng cười cái điệu gian tà hết sức nên bọn người kia nghe nó nói càng sợ hơn nữa, nguyên là trong quá khứ đã đắc tội với nàng quá nhiều nên giờ đây đang sợ bị nàng trả thù đấy mà. Thấy bọn người kia ko có động tĩnh gì nó lại lên tiếng, lần này sắc mặt nàng đã thay đổi, lạnh như dao.

- Tôi nói các người ko nghe à ?

Khi câu nói này vang lên bọn người kia khúm núm cuối gằm mặt làm những động tác như rô bốt, người thì cố ăn cho nhanh, người cố uống cho xong ly nước, người thì đọc tên đồ ăn mà mặt cứ nhìn sàn nhà ... thấy rõ tội, ai kêu hằng ngày ăn ở ác làm gì, cái miệng hại cái thân là vậy đó.

Nó cũng ko quan tâm nữa, mấy nàng cùng nhau đi gọi thức ăn, nó tìm một cái bàn trong góc khuất để ngồi cho không khí bớt căng thẳng, nó cũng ko muốn làm tâm điểm của sự chú ý như thế này đâu, nhưng khổ nỗi... đời ko như là mơ.

Ngồi vào bàn là mấy cái miệng của mấy bà tám hoạt động hết công suất, cũng là tiểu thư nhà giàu mà phong cách ăn uống của mấy nàng này thật hết sức ..khả ố, vừa ăn vừa nói, thức ăn thì trong miệng một nửa ngoài miệng một nửa, còn rơi ra cả bàn. Haizz ... chặt chặt.

- Này Vân mày tính lấy anh Vũ Thật hả ?- nhỏ Hạ Vi lên tiếng tỏ vẻ nghi ngờ.

- Never. – nó vừa nhai vừa đáp lại cụt ngủn.

- Why? – nhỏ kia cũng học theo phong cách của nó.

- Ko yêu. – vẫn tiếp tục ko ngừng nghỉ.

- Ko yêu ? – nhỏ kia tiếp tục nghi ngờ

- Lạ lắm hả?

- Uh, mấy hỏi mấy đứa này xem có con nào tin ko?- nhỏ vừa nói vừa hất mặt qua mấy đứa bạn đang ngồi bên cạnh húp súp trông thấy ghê, mấy nhỏ này ăn thì ăn nhưng tai vẫn ngóng nên khi nghe Hạ Vi nói, cả bọn cùng ngược mặt lên đồng loạt lắc đầu tỏ vẻ đồng ý với lời của Hạ Vi làm nó điên lên, mặt hầm hầm (thật ra là thấy mấy nhỏ này nói trúng tim đen nên chột dạ thôi).

- Tụi mày bị điên à, ý tụi mày là tao yêu cái thằng cha đó hả, nhầm nhí – nói rồi quay qua Hạ vi – mấy về kêu anh mày cẩn thận đi, muốn lấy tao à, ko dễ đâu, tốt hơn hết là từ hôn đi, nếu ko xảy ra chuyện gì tao ko chịu trách nhiệm – nói rồi nó quay lại nhai ngấu nghiến mấy cọng bún ko nói gì nữa.

71. Chương 71

CHAP 71

Hết giờ học, cả lớp hồ hởi kéo nhau ra về, chỉ có nó và Thiên Vũ vẫn ngồi tại chỗ ko có động tĩnh gì cho thấy là hai người này muốn ra về cả, mỗi người một suy nghĩ nhưng lại chung một vấn đề. Mặt ai nấy đều đầy sát khí. Quang anh thấy vậy mới lên tiếng:

- Đây hai vợ chồng ko về à?

- Ko - đồng thanh tập 1

- Chứ ở lại làm gì?

- Có việc – đồng thanh tập 2

Quang Anh nói đến đây bị cả lũ người kia lôi đi, vì tội có âm mưu làm hỏng không khí riêng tư của hai người. Khi cả bọn đã đi khỏi, hai người mới đứng dậy, hướng về phía cầu thang lên sân thượng mà thẳng tiến.

Trên sân thượng

Một lũ con trai loi nhoi đang bu quanh lấy một người mà người này ko ai khác chính là Nhân, cậu đang rất thê thảm, tưởng chừng như đứng sắp ko vững được nữa, từ miệng một dòng máu đỏ tươi chảy ra, rõ ràng là mới bị đánh xong, tất cả đều đập vào mắt nó, sự tức giận bắt đầu trào dâng, trong một ngày mà bị đòn tới 2 lần sao ? thằng này trâu bò từ lúc nào vậy chứ? Nó giận luôn cả Nhân, bị như vậy mà ko thèm nói nó tiếng nào, rõ ràng ko xem nó là bạn mà. Nó hầm hầm quay qua nhìn Thiên Vũ, cứ nghĩ là anh sẽ chuẩn bị một đội quân để tác chiến ko ngờ ... bên anh chỉ có anh và nó, cái này có được gọi là đơn thân độc mã ko ta.

Bọn kia thấy hai người đi tới thì lập tức giãn ra, mặt có hơi biến sắc.

Nó đi tới nắm lấy tay Nhân kéo về phía mình, cả người toát ra hơi lạnh chết người, nhìn chăm chăm vào bọn người kia.

- Các người to gan thật, ngay cả bạn tôi cũng dám ra tay, đúng là chán sống mà.

Bọn kia nghe nó nói, nhìn lại khí thế của nó thì ko khỏi chột dạ, nhưng nghĩ lại bên mình đông người hơn, mà trước giờ toàn dưới cơ Thiên Vũ nên có ý nghĩ điên rồ rằng đây chính là cơ hội để phục thù nên bọn chúng hết sức ngông cuồng:

- Bọn này muốn đánh ai thì đánh cần gì phải xem đó là bạn ai chứ, nể hai người cũng có vai vế trong trường nên bọn này bỏ qua, khôn hồn thì biến đi chỗ khác ko thì bọn này cũng ko nể đâu.

Nó nghe bọn này nói mà bật cười, bọn này uống nhầm thuốc hay là não bị chập mạch ko biết, nó là người mới mà cũng biết được tiếng tăm lẫy lừng của ông chồng sắp cưới của mình kinh khủng như thế nào chẳng lẽ bọn này ko biết, kiểu này đúng là điếc ko sợ súng mà. Nhưng đột nhiên nó lại tò mò ko biết tại sao Nhân lại bị bọn này đánh kinh khủng như vậy nên lên tiếng hỏi :

- Thế tại sao mấy người lại đánh cậu ấy?

- Tại cái tội thích thể hiện mình, nghĩ mình học giỏi mà lên mặt giảng đạo cho bọn này, ko biết thân biết phận, ko phải cái bọn nhà nghèo thì phải học giỏi để phục vụ cho chúng ta à, vậy mà... - tên này chưa nói hết câu nó đã phi vào đá cho hấn một cú vô bụng làm cho hấn ngã ngửa, cả bọn đứng phía sau cũng bất ngờ. Nãy giờ Thiên Vũ đứng bên cạnh ko nói gì, thấy nó ra tay như vậy ko khỏi bất ngờ, anh nhanh chóng ngăn nó lại :

- Vợ, dừng lại đi, ko phải đã nói là để anh xử lý à, sao em lại cướp việc của anh vậy chứ.

- Được, xử đi – nó lạnh giọng nói mà mặt nhìn chăm chăm vào bọn kia, mắt hóa thành hai ngọn đuốc có thể thiêu rụi bất kỳ thứ gì lớn vốn xung quanh mình. Nó – rất nhạy cảm với cụm từ “con nhà nghèo” mặc dù bây giờ nó rất giàu. Thiên Vũ nghe nó nói xong anh cũng xông vào xử bọn kia.

Lần đầu tiên nó nhìn thấy anh đánh người thì ko khỏi ngạc nhiên, nó biết anh giỏi võ, nhưng ko ngờ là ... giỏi như vậy, động tác rất nhanh, còn nhanh hơn cả nó, anh như cơn lốc đổ bộ vào đất liền sẵn sàng cuốn bay tất cả những chướng ngại vật cản trở, vậy nên nhanh chóng bọn kia đã bị anh hạ gục, nó cứ ngây ngốc nhìn anh, thật ra là nàng đang rất ngưỡng mộ anh í đó các bạn, vậy là chàng lại ghi thêm điểm trong lòng nàng rồi, hehe .

Khi Thiên Vũ giải quyết xong bọn người kia, anh quay lại nhìn nó thì thấy nó đang ngây ngốc nhìn anh, cái đầu gian tà ko biết lại nghĩ gì nữa.

- Nay vợ em yêu anh đến vậy à?

Câu nói của anh như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt nó, làm nó tỉnh ngay lập tức.

- Anh mơ à?

- Vậy sao em lại nhìn anh với ánh mắt đó?

- Vì ko ngờ anh lại còn đồ đến vậy?

Nói rồi nó quay người lại kéo Nhân đi thẳng xuống dưới ko thèm cảm ơn anh lấy một câu, để lại anh với nụ cười mãn nguyện ở phía sau. Còn bạn Nhân yêu dấu thì ko hiểu sao mà từ đầu tới cuối ko mở miệng nói câu nào, ko biết có phải bị bọn người kia cắt lưỡi rồi ko?

- Nay sao bạn ko nói gì hết vậy?

- ...

- Bị bọn người kia cắt lưỡi rồi à?

- ...

- NÀY....nó điên tiết hết lên.

- Tui sẽ chuyển trường.

- Tại sao?- nó ngạc nhiên hết cỡ.

- Ko chịu nổi nữa.

Sao 30 giây suy nghĩ nó quay qua nhìn thẳng mặt cậu bạn yêu quý của mình, thái độ vô cùng nghiêm túc:

- Bạn bỏ ngay cái ý định đó đi, bởi vì từ giờ sẽ ko có ai dám bắt nạt bạn nữa đâu.

- Dựa vào bạn ư? – Nhân nói với vẻ mặt bất cần.

- Bạn ko tin tôi?

- Uhm

RẦM - nó đâm phải vách tường vì lý do quá sock trước thái độ của Nhân, có thể đối đáp với nó trôi chảy vậy mà lại còn ngang nhiên tỏ vẻ chống đối khinh thường nàng, bộ bị đánh tới chập mạch luôn rồi hả trời.(đây là suy nghĩ của nó nha).

- Bạn tin tôi đi, bạn ko thấy lúc này tôi xử bọn kia thế nào à? – nó vẫn gấn gượng vớt vác

- Là anh chàng kia xử chứ bạn có làm gì đâu?

Rầm – nó đâm tường lần hai, đang trong trạng thái sock nặng. Bỗng đâu từ sau lưng một giọng nói vang lên kèm theo đó là một cánh tay choàng qua eo nó.

- Cậu cứ ở lại học đi, tôi đảm bảo từ giờ sẽ ko một ai dám làm gì cậu đâu.- Thiên Vũ nói nhưng mặt thì lại nhìn nó, cười gian manh.

- Tại sao anh lại giúp tôi? – Nhân có vẻ tin tưởng Thiên Vũ hơn nó nhỉ, nhưng mà vẫn còn nghi ngờ vào lòng tốt của anh.

- Vì cậu là bạn của vợ tôi , bạn vợ tôi cũng là bạn tôi.

- Vợ anh – Nhân hết sức ngạc nhiên

- Phải , đây nè. – anh vừa nói vừa đẩy nó lên trước mặt Nhân - mà nè từ giờ cậu gọi cô ấy là Kỳ Vân đi, đó mới là tên thật của cô ấy.

Mặt Nhân thoáng buồn nhưng cậu cũng hiểu được những gì anh nói, cậu đâu phải là người mù thông tin đâu mà ko biết, nghĩ một hồi cậu cũng gật đầu đồng ý.

Nó cười thật tươi, bay tới choàng vai Nhân,

- Này vậy chiều nay 2h, bạn tới địa chỉ này đi nha, sẽ có bất ngờ đó.- nói rồi nó nháy mắt một cái đầy tình nghịch rồi sốc lại ba lô trên vai thẳng tiến về nhà, tâm trạng đang rất vui, mà ko biết là mình vui vì điều gì nữa.

72. Chương 72

CHAP 72

2h chiều tại biệt thự Hoàng Kỳ.

Mấy nhỏ bạn nó đã tụ tập đầy đủ, tất nhiên là 4 chàng trai của chúng ta cũng có mặt để góp vui rồi. Ngoài ra còn có thêm một người nữa đó là Nhân, cậu đã chính thức gia nhập vào nhóm của những mỹ nam mỹ nữ rồi (hehe từ giờ khỏi sợ ai ăn hiếp nữa nha). Nhưng ... có một người vẫn chưa xuất hiện, người bày ra cái trò “hẹn hò tập thể” này ko biết là đang chết ở xó xỉn nào rồi.

- Này Vân đâu? – Quang Anh nhăn mặt hỏi.

- Ko biết. – tất nhiên người trả lời phải là chủ nhà rồi, chủ nhà ở đây là Kỳ Khôi nha, lão đại đã lên máy bay đi về từ tối hôm nào hôm nào rồi.

Trên lầu 4 nhỏ kia cũng âm ập chạy xuống từ phòng nó, đồng loạt lắc đầu ý nói là ko thấy nó luôn í. Một nghi vấn đặt ra là ... nó bị bắt cóc hả? hẹn cả bọn tới lại ko thấy đâu hết là sao?

- Này Thiên Vũ mày ko biết Vân đang ở đâu hả? làm chồng gì kỳ cục vậy? – Quang Anh bực dọc gắt gỏng với Thiên Vũ mà ko để ý mấy người còn lại đang nhìn anh với ánh mắt của một con người nhìn một con khỉ loắt choắt, vợ người ta, người ta ko lên tiếng thì thôi anh lại có thái độ vậy, thật hết chỗ nói mà.

- Mày còn biết chồng cô ấy là ai hả, tao cứ nghĩ mày mới là chồng của cô ấy chứ? – Thiên Vũ cũng bực bội đáp lại.

- Gọi cho cô ấy thử đi – Khắc Thiên đang ngồi đánh cờ với Nhân thấy vậy liền lên tiếng ngăn chặn cuộc đấu khẩu mà chắc chắn là ko có điểm dừng của hai người kia lại. Cảnh này đã quá quen thuộc với mọi người, từ khi cả thiên hạ biết Kỳ Vân và Thiên Vũ sẽ cưới nhau sau 1 tháng nữa, Quang Anh bần thần hẳn cứ tìm cách gây sự với anh chồng và người đứng giữa làm hòa ko ai khác chính là người bạn tốt Khắc Thiên.

- Tuyết Trang đang định bấm số gọi cho nó thì ngoài cổng chiếc mui trần Lexus LF-A đỏ phóng vèo vào khoảng sân rộng của biệt thự, mọi người đều hướng mắt nhìn ra, người đó ko ai khác chính là nó, nó nhảy ra từ trong baby yêu dấu của mình, cả người tỏa ra luồng khí âm mây chục độ, khuôn mặt ko một chút cảm xúc. Mọi người nhìn nó với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, ko biết có chuyện gì mà nó lại có thái độ thế kia.

- Mày đi đâu vậy hả, hẹn hai giờ mà lại chơi trò mất tích là sao? – nhỏ Hạ Vi lên giọng nói, nhỏ cứ nghĩ là nó bắt mọi người chờ nên làm bộ mặt đó để dọa người chứ ko ngờ...

- Có việc.- cái giọng lạnh tanh phát ra từ bờ môi xinh xắn kia. Nó đáp một câu cụt ngủn rồi đi thẳng lên phòng, ko quên bỏ lại một câu :- ko ai được đi theo.

Cả bọn ngồi trên trời nhìn theo bước chân của nó, biết nó nắng mưa thất thường nhưng ở mức độ này thì có hơi quá đáng à nha. Nhân từ đầu tới cuối ko nói gì, bởi vì cậu đã bị hấp hồn bởi mấy quyển sách ở đây. Kỳ Khôi neho mắt nhìn vào cánh cửa bị đánh cái rầm kia, nó chỉ sập cửa như vậy khi có chuyện vô cùng bực bội, ko biết ai mà dám làm em gái anh bực đến vậy, còn chưa kịp suy nghĩ thêm được gì thì trên phòng nó một loạt âm thanh kinh khủng đã phát ra : ẦM ...ẦM RẦMXOẢNG.....

Mọi người nín thở, mấy nhỏ bạn nó thì run người. Thiên Vũ muốn xông lên phòng nó xem sao nhưng đã bị Kỳ Khôi giữ lại, mặc dù anh ko biết là vì chuyện gì nhưng anh biết nó đang điên, bây giờ mà xuất hiện trước mặt nó chỉ làm cho nó điên thêm mà thôi. Vậy là cả bọn ngồi dưới giật mình theo từng âm thanh vọng ra từ cánh cửa cách âm kia. Cửa cách âm mà vẫn nghe được âm thanh chứng tỏ nhỏ đã sử dụng hết nội công thâm hậu của mình rồi đây.

Mấy ngày trước

Nó đang âm thầm điều tra về người phụ nữ đã lừa tình lừa tiền của Nam Phong, mặc dù ko biết là anh giàu cỡ chừng nào, bởi vì nó muốn trả thù thay chàng cộng một chút ghen tuông, nó muốn biết người phụ nữ kia như thế nào mà có thể chiếm được tình cảm của anh, làm cho anh hai tay dâng tài sản của mình như vậy và một tiếng trước nó nhận được thông báo đã tìm được cô ta, cô ta bị phá sản, đã về Việt Nam và cũng đang ở Sài Gòn, hiện đang trong tay người của cô, khi biết được thông tin nó đã tức tốc bay đến địa điểm nhưng tới nơi thì ko thấy cô ta đâu nữa mà chỉ có mẫu giấy nhỏ cô ta để lại : “ muốn trả thù thay anh ta ư? Cô tưởng với cái đầu của cô thì cô có thể làm được điều đó? Ngay cả anh ta còn bị tôi lừa nữa là... quên chuyện này đi nhé tiểu thư Kỳ Vân”. Cô ta quả đúng là ngạo mạn, sự ngạo mạn mà cô ta có được chính là nhờ một điều : cô ta từng là chủ tịch của tập đoàn dầu khí lớn nhất thế giới, vai vế ngang hàng với cả ông cô. Mặc dù, bây giờ cô ta đã phá sản nhưng khí thế trong người cô ta vẫn còn. Vậy nên trong mắt ả nó có là cái gì đâu, cao lắm cũng chỉ là đại tiểu thư nhà giàu thôi. Điều này làm cho nó muốn phát điên, đã ko gặp được mặt cô ta đã vậy còn bị cô ta giễu cợt.

Hiện tại.

Dù sao thì nó cũng đã tiến bộ hơn trước nhiều, bây giờ có giận cá thì nó cũng ko chém người nữa mà chém đồ vật, tính mạng của mấy người dưới này xem ra được bảo toàn tốt.

Mà buổi tiệc chiều nay đã bị hủy bởi chính chủ nhân của nó rồi còn đâu.

Sáng hôm sau.

Mặc dù đang là mùa đông nhưng tâm trạng ai kia lại đang là mùa xuân. Hôm qua sau khi đập tan cái phòng yêu dấu của mình, nó mệt quá lăn ra ngủ luôn, ngủ quên cả ăn quên cả uống, ngủ tới tận bây giờ, và ... sau một giấc ngủ dài nó tự nhiên thấy vui 0-0 (SG mùa này có những cơn mưa và những cơn nắng thật thất thường).

Nhìn lại cái phòng sau trận chiến hôm qua của mình nó lắc đầu rồi đi ra ngoài, tất nhiên là đi học rồi. Chuẩn bị thi học kỳ rồi, vậy là năm nay nó có đối thủ rồi, nhiều là đằng khác. Với chỉ số IQ của nó thì việc đứng đầu bảng là chuyện quá dễ dàng, nhưng lần này thì phải coi lại à nha.

Nó hí ha hí hửng sải bước vào lớp lướt qua mấy nhỏ bạn (đang há mồm trợn mắt vì sự thay đổi chóng mặt của nó), mắt thì nháy liên tục miệng thì chu ra mi gió : chào mấy baby nha, ngày mới tốt lành. Cả bọn như muốn té xỉu, cùng nhau rút ra được mấy bài học.

- 1.Chơi với con này phải đi khám tim định kỳ.
2. Chơi với con này phải đi BVTT thường xuyên
3. Chơi với con này phải có sức chịu đựng thật bền bỉ và dẻo dai.
4. Chơi với con này phải.... tác giả chưa nghĩ ra, tạm thời nhiều đó đi.

Trở về với hiện tại, nó đang ngồi trước mặt bọn này miệng nhe ra cười như con đười ươi mới xổng chuồng

- Sorry bọn mày nha, hôm qua ta lên cơn.... Nó tự nhận luôn
- Tội tao biết – Tuyết Trang thay mặt cả bọn lên tiếng
- Hì hì anh sẽ đền bù ấy baby sau nha.
- Ko cần – lần này tới lượt Nguyên Thảo
- Ko cần luôn hả? sao tự nhiên hiền đột xuất vậy

- Uhm - này thì là cả bọn cùng đồng thanh và sau đó là lơ luôn nhỏ. Nguyên là sau ngày hôm qua bọn này rút ra được một điều to lớn, ko nên đùa với lửa, ko biết nó sẽ lan qua thiêu rụi mình lúc nào ko hay.

- Tao là tao bực rồi nha, giờ tụi mày thích gì? – nó nổi khùng

Cả bọn này trở mắt nhìn nó, rõ ràng là ko đụng vô lửa rồi vậy mà còn bị cháy lan là sao, đã vậy quyết định ko nhường nhịn nữa, và cả bọn cùng nhìn nhau, ánh mắt rất gian tà

1s

2s

3s

Một đám mỹ nữ đang bu lấy.... ko phải nói là đang cầu xé lấy một mỹ nữ khác. Văng vẳng chỉ nghe thấy những tiếng gầm rít của báo hay cạp gì đó ko rõ.

- Thả ra

- Muốn chết hả bọn này

- Có bỏ tay ra không

- Tao sẽ giết bọn mày

-

Con nhỏ tin tức lại chạy vào. Tất nhiên là nó ko được chứng kiến hay nhìn thấy mặt nhỏ rồi bởi vì lúc này đang bị Chỉ nghe nhỏ đó nói trong sung sướng :

- Ông hoàng dầu khí đã quay lại...

Nhưng nhỏ chưa kịp nói hết những gì mình muốn nói thì lập tức những tiếng hét chói tai đã vang lên :

Á.....Á.....Á.....Á.....Á.....

73. Chương 73

CHAP 73

Ngoài cửa một người đàn ông cao chừng 1m8 mấy đó ko biết, chỉ biết là anh đứng gần tới mép trên cửa rồi, áo sơ mi trắng tinh ko một nếp nhăn, quần âu sẫm màu trông rất phong độ, nhưng điều cuốn hút ở đây ko phải là dáng người chuẩn ko cần chỉnh của anh mà là khuôn mặt quá menly của anh, từng đường nét trên khuôn mặt quá hoàn hảo, từ đôi mắt đến bờ môi, tất cả đều làm chết người, hiện tại anh đang đứng dựa vào cửa, hai tay dút túi quần trông phong trần ko thể tả, đôi mắt đảo quanh khắp cả lớp, chứng tỏ anh đang tìm kiếm ai đó. Và ... đôi mắt ấy dừng lại ở mấy bàn cuối lớp, một đám con gái đang loì nhoì làm mấy hành động như đánh ghen, còn con nhỏ bị đánh ghen thì miệng la í ới, cũng chỉ xoay quanh nội dung : tao sẽ giết hết tụi mày.

Đôi môi mỏng đầy ma lực của anh khẽ nhếch lên làm mấy nàng ở đây ngất xỉu rầm rầm, ánh mắt anh đầy ma mị. Riêng chỉ có 4 chàng trai của chúng ta là bất động nãy giờ vì quá sock. Thiên Vũ cảm thấy bầu trời như sụp xuống dưới chân của mình, tim anh co thắt lại, nỗi lo sợ chiếm giữ hết toàn bộ tâm trí anh.

Sau một hồi bị nắm tai giật tóc, hết chịu nổi nó dùng hết công lực hất tung mấy con nhỏ kia ra, chỉnh sửa lại quần áo đầu tóc, đang chuẩn bị công cuộc báo thù thì cảm thấy không khí lớp là lạ, nhìn sang mấy bàn bên cạnh thì thấy 4 chàng đang bất động mắt hướng về phía cửa lớp, nó cũng tò mò nhìn theo.

Và

Giây phút này, người bất động là nó, trái tim nhỏ bé khẽ nhói lên, nó sững sờ, ko biết mình đang mơ hay tỉnh, người đàn ông trước mặt nó chẳng phải là người mà đêm đêm nó vẫn mơ thấy đó sao, người đã lấy đi ko ít nước mắt của nhỏ sao, anh đã nói là ko bao giờ trở về nữa mà ... anh đã bỏ nó đi mà, sao giờ lại ... giây phút này đây sao nó ko có cảm giác vui mừng hay hạnh phúc ? cảm giác bây giờ là gì ? Lúc này cả lớp mới để ý tới thái độ của nó. Nó rút điện thoại vô thức bấm một số nào đó, dãy số mà trong những cơn đau nó đã bấm ko biết bao nhiêu lần và cũng ko biết bao nhiêu cái điện thoại ra đi chỉ vì ko thể liên lạc được với chủ nhân của dãy số kia, nhưng... bây giờ điện thoại nó lại có tín hiệu, tiếng chuông đổ dồn, ngoài cửa người đàn ông kia rút điện thoại trong túi ra bấm phím nghe:

-

-

Ko biết là hai người ở tình trạng này trong bao lâu, không khí cả lớp trở nên căng thẳng và ngột ngạt, giống như tâm trạng của nó vậy, tại sao anh lại xuất hiện, mới hôm qua nó đã có ý định ghen tuông xử lý người đàn bà của anh, vậy mà giờ đây khi gặp lại anh, cảm giác này là gì? Nó ko còn yêu anh sao ? hay thời gian qua tất cả chỉ là ảo giác, ảo giác rằng bản thân vẫn luôn nhớ, luôn đau khổ vì anh. Nhỏ ngu ngốc ko biết rằng giây phút anh xuất hiện là giây phút mà nó gần như đã quên được anh và gần như đã yêu người khác.

Nó lại nghi ngờ, nhưng ko biết là nghi ngờ điều gì. Bất giác nó lại lên tiếng hỏi anh.

- Về làm gì ?

- Có việc.

-

-

- Việc gì ?

- Tìm một thiên thần.

-

- ...

- Để làm gì?

- Để nói với cô ấy rằng ... anh yêu em ... anh rất nhớ em.

Lúc này chân nó vô thức bước. Nó bước từng bước một, hướng về phía cánh cửa kia, nước mắt bắt đầu ko theo ý muốn của mình, nhỏ từng giọt lạnh buốt, ngay cả bản thân cũng ko biết tại sao lại khóc, chỉ là muốn ôm anh, muốn tìm lại cảm giác gì đó, bước chân nhanh dần, nhanh dần rồi biến thành những bước chạy. Cảm giác này ko phải là cảm giác hạnh phúc khi gặp lại người yêu sau bao ngày xa cách, cũng ko phải là vui vẻ khi gặp lại người bạn lâu ngày ko gặp, cảm giác này lạ lẫm, chỉ là nó muốn chạy tới cạnh anh. Nó chạy nhanh về phía anh, chạy tới cạnh anh, nó ôm chầm lấy anh trong sự ngỡ ngàng của cả lớp, ko hẹn nhưng tất cả đều quay lại nhìn Thiên Vũ, thấy anh nổi bất động, ánh mắt khó hiểu cả 3 người kia cũng vậy, họ cũng hiểu được tình hình ko nói gì chỉ im lặng nhìn ra cửa.

Nó ôm chầm lấy Nam Phong, nước mắt vẫn chảy dài, tay ko ngừng đánh vào ngực anh (phải nói là bụng mới đúng. Đi học nó ko mang giày cao gót nên chỉ đứng tới ngực anh mà thôi). Anh cũng đưa tay ôm chầm lấy nó, mặc dù trong lòng anh đã có câu trả lời, nó đã thay đổi thật, điều mà anh đã cố gắn đổi lòng trong hơn một tháng qua. Anh đã cố gắn lấy lại những gì thuộc về mình, vốn là của mình để trở về bên cạnh nó, để có thể ở bên nó, vì anh luôn gạt bản thân cho rằng nó là yêu anh, cảm nhận suy nghĩ của anh là sai, nhưng giờ đây, sự thật luôn phủ phàng, người nó yêu là chàng trai ngồi cuối lớp. Cả hai ko nói nhau câu nào, chỉ đứng đó ôm nhau, người khóc, người trầm tư suy nghĩ.

Thời gian lặng lẽ trôi, từng giây từng phút trôi qua. Cuối cùng nó cũng nhận ra, cảm giác này ko phải, ko giống như lúc trước, cũng ko giống như lúc ôm Thiên Vũ, là vậy... cuối cùng nó cũng biết nó thật sự hết yêu anh rồi, nhưng ... sao khi biết sự thật này nó lại đau lòng vậy, cảm giác nuối tiếc này là gì chứ?

Nam Phong cúi đầu hôn lên tóc nó, anh đưa tay kéo đầu nó ra khỏi ngực mình, áo trắng tinh tươm bị nước mắt của nó làm ướt một mảng lớn. Anh nhìn thẳng vào mắt nó, ánh mắt tràn ngập yêu thương, đôi môi khẽ nhếch lên:

- Ngốc ko phải anh đã về với em rồi sao?

- Hức ...hức... nó vẫn ko nói câu gì của nhìn anh, rồi khóc.

- Ngốc ko được khóc nữa, em mà khóc nữa là anh lại đi đó- Nam Phong buông một câu dọa đã làm cho nó im bật luôn ko còn nghe lấy một tiếng thút thít. Điều này làm cả lớp choáng váng, atula ko sợ trời ko sợ đất mà thế kia sao? Ngay cả Thiên Vũ cũng nhận thấy điều đó, nó ngoan ngoãn nghe lời người đàn ông kia, điều mà anh có mơ cũng ko được.

- Anh là đồ xấu xa dám bỏ em đi như vậy hả? tại sao lại bỏ em đi chứ? Sao anh lại làm em trở thành người xấu xa như vậy chứ ?- người ngoài nhìn vào sẽ thấy nó chu môi trách anh, không nhéo với anh trông thật dễ thương hết mức, nhưng đối với người trong cuộc thì họ mới biết câu nói kia nghĩa là gì, anh ra đi đã làm cho tình cảm của nó thay đổi?

- Uhm anh xin lỗi, từ giờ anh sẽ ko dám như vậy nữa bà chủ. – anh vừa nói vừa đưa tay lên véo vào má nó.

Lập tức cái mặt đáng yêu của nó được chuyển sang vẻ mặt lạnh tanh tràn đầy sát khí. Làm cho cả lớp bật ngửa ,ngay cả bọn người ngồi cuối lớp kia cũng ngạc nhiên ko kém. Nhưng đó chưa là gì cả khi nó cất giọng hét thán thốt lên để câu tiếp theo thì ko ai là còn còn đủ độ tỉnh táo để biết được chuyện gì đang xảy ra và cũng ko biết là hai người kia đang nói chuyện gì.

- Biết vậy là tốt, phần tôi chỉ có một con đường chết.

- Dạ.

- Thôi anh về đi tôi phải học, khi nào xong tôi gọi.

- Dạ

Nói xong nó chờ anh đi khỏi tầm nhìn của mình rồi quay lại chỗ ngồi ko quên nhìn mấy cái mặt đang ngơ ra đến tột.

Nam Phong bước ra xe, khuôn mặt anh trở nên méo mó đến sợ, bây giờ anh nên làm gì,thử đoạn để có được nó thì anh có thừa, nhưng.... Anh có nỡ làm vậy ko?

Còn nó cũng chẳng khá hơn là bao. Tâm trạng rối bời được thể hiện qua khuôn mặt vô cảm , nó lặng lẽ bước về chỗ ngồi, nhìn qua người bên cạnh cố tìm kiếm trong trí nhớ của mình, anh đã có khi nào nói yêu nó chưa, mặc dù anh đã chờ nó 18 năm, nhưng chẳng phải hai năm trước anh cũng đã có tình cảm với người khác. Nó thở phì một cái, như lấy quyết tâm cao độ làm cho người bên cạnh tưởng rằng nó lấy quyết tâm để từ hôn nhưng đâu ngờ rằng là nó quyết định sẽ nói rõ tình cảm của mình cho Nam Phong biết và cũng sẽ nói rõ với anh.

74. Chương 74

CHAP 74

Tan học, nó định hẹn Nam Phong hai giờ chiều ra gặp để nói chuyện với anh, nhưng khi về nhà....

- Gì đây? sao lại mang hành lý của tôi ra đây?- nó ngạc nhiên nhìn đồng hành lý của mình rồi lại nhìn ông quần già với độ ngạc nhiên maximum.

- Dạ thưa tiểu thư, chủ tịch vừa gọi về, kêu tiểu thư dọn qua nhà mới.

- Nhà mới? tại sao? – chuyện gì ko biết, đang yên đang lành tự nhiên lại kêu nó chuyển qua nhà mới, nó từ ngạc nhiên,chuyển sang lo lắng, đã nói sau này nó muốn làm gì thì làm vậy mà tự tiện quyết định ko thèm

hỏi nó lấy một lời, cái này được gọi là muốn làm gì thì làm sao? – nó bức xúc ko thôi, mặt chù ụ đang tính làm loạn thì Kỳ Khôi trên lầu đi xuống, nhìn nó, vẻ mặt nghiêm túc.

- Tới đây ngồi anh nói cho nghe – anh ngồi vào sa lông rồi ra hiệu cho nó ngồi xuống cạnh mình, thấy nó đã yên vị bên cạnh anh từ từ nói.

- Khi mẹ mang thai em, gia đình ta đã chuẩn bị một biệt thự để chào đón em ra đời, biệt thự đó cũng chính là quà cưới khi em tròn 18 tuổi, bây giờ em chưa tròn 18 nhưng cũng sắp rồi, vậy nên ... ông mới ra lệnh cho em và Thiên Vũ qua đó ở trước cho quen, dù sao anh cũng phải lấy vợ, hai chúng ta ko thể ở chung một nhà được.

Kỳ Khôi từ từ chậm rãi giải thích cho nó hiểu, cứ tưởng nó sẽ phản đối, nhưng thái độ của nó làm cho anh cũng ngạc nhiên, nó im lặng ko nói gì, thỉnh thoảng lại nhếch môi lên cười, trông... thật quỷ dị, anh ko biết nó lại muốn bày trò gì, anh cũng muốn hỏi nó chuyện lúc sáng nhưng anh lại ngại, ai ngại biết sự thật, anh sợ nghe nó nói rằng nó ko yêu Thiên Vũ, anh sợ nhìn thấy vẻ mặt nó khi phải lấy người mình ko yêu vì anh biết, ông anh rất phong kiến, Nam Phong giàu thật nhưng anh lại ko có xuất thân quý tộc, điều quan trọng trong những điều quan trọng. Đột nhiên, nó quay qua hỏi anh, vẻ mặt như vừa mới phát hiện ra chuyện gì thú vị lắm vậy.

- Anh sẽ lấy vợ? khi nào lấy? lấy nhỏ Hạ Vi hả? anh có yêu nó đâu?

Nó xoắn một tràng dài làm cho người nghe cũng phải hoa mắt chóng mặt. Kỳ Khôi nhìn nó, thầm than trong lòng, nó ngây thơ hay ngu ngốc đây, nó cũng có yêu thiên Vũ đâu (anh này ko biết sự thật nha các bạn), mà vẫn phải lấy đó thôi, bộ nó định chống lại lão đại chắc, mà điều đó cũng có khả năng, chỉ cần sau nó là người đàn ông kia thì có gì lại ko thể chứ, có khi lại quá có thể đi chứ, nghĩ vậy anh lại thấy thương cho người bạn của mình, đợi rồi chờ những 18 năm cuối cùng được gì cơ chứ? Anh thở dài một cái rồi cũng trả lời cho nó.

- Uhm anh sẽ lấy Hạ Vi, chắc năm sau thôi, yêu hay ko yêu có gì quan trọng, em tưởng những người như chúng ta có thể lấy nhau vì tình yêu sao?

- Có chứ? – nó ngây thơ trả lời, làm anh giật mình, vậy là nó đã quyết định đến với người đàn ông kia sao, nó quyết định rời bỏ gia tộc này rồi, vậy là anh sắp mất một cô em gái sao. Khi mà những suy nghĩ kia dần lòng anh thì nó đã đứng ngay dậy đi ra cửa, ko quên để lại cho anh một câu : em sẽ mời anh ăn tân gia. - cùng câu nói là cái nháy mắt tinh nghịch làm anh khó hiểu vô cùng, nó ... ăn nhằm gì vậy chứ? (ông này ngu đột xuất hay sao ko biết nữa. haizz)

Nhưng mọi chuyện có suôn sẻ theo ý nó ko, khi mà chiếc limo sang trọng đậu ngay trước cổng một ngôi biệt thự lớn. Nó cứ ngỡ rằng Thiên Vũ đã có mặt trong kia và sẽ ra đón nó với nụ cười hạnh phúc khi được ở chung với nàng, nhưng ko ngờ...

1 phút

5 phút

10 phút

Vẫn ko thấy ai ra đón. Người lái xe cũng sốt ruột quay lại hỏi

- Dạ thưa tiểu thư đã tới rồi ạ, tiểu thư có vào trong ko?

Nó còn chưa biết nói sao thì cánh cửa to lớn kia đột nhiên mở ra, trong lòng thoáng vui mừng vì nghĩ là cuối cùng chàng cũng đã ra đón nàng mặc dù hơi muộn, nhưng có còn hơn ko, tâm trạng nàng đang tốt mà. Nó mở cửa xe, đặt chân xuống tấm thảm đỏ vừa được trải bởi đội ngũ người làm đông như kiến, có đến hai người quản gia một ông già, một bà già đứng hai bên lối đi tất cả đều đang xếp hàng chào đón nàng. Nó cảm thấy mình đang ở trên mây chứ ko phải trên mặt đất (các bạn fan cuồng của phim hàn quốc ơi, các bạn có nhớ mấy cái cảnh khi mà đại minh tinh bước xuống xe như thế nào ko ? nếu nhớ thì các bạn hãy tưởng tượng ra cảnh nó bước xuống xe như thế nào nha). Nó bước xuống xe đi đến giữa hai hàng người, đảo mắt nhìn. Công chúa đã đến vậy hoàng tử đâu rồi? một chút thất vọng trào dâng, nó quay lại hỏi hai người quản gia

- Thiên Vũ chưa tới ?

- Dạ thưa tiểu thư, thiếu gia Thiên Vũ chưa đến ạ, tuy nhiên hành lý đều đã chuyển tới rồi.- người quản gia già trả lời, hình như bà là người bên nhà Thiên vũ thì phải, nghe bà nói nó cảm thấy bực bội hẳn “gì chứ ? chưa tới? anh ta ăn phải gan hùm hay gan hổ mà lại dám?” nó đi thẳng vào nhà, bao nhiêu bực bội đều ném hết xuống cái thảm tội nghiệp kia. Haizz! Mức độ điên càng ngày càng có đẳng cấp.

Bước vào phòng khách, nó ngồi phịch xuống cái sa long lớn, nhìn quanh. Cách bài trí ở đây cũng đẹp màu sắc hài hòa, quan trọng hơn là thiết kế của nơi đây rất đẹp, phòng khách rất rộng được thiết kế theo phong cách Châu âu cấu trúc hình vòm, có những ô cửa sổ xung quanh, rèm cửa màu tím than càng làm căn phòng nổi bật và sang trọng, bên một góc phòng có cái bực hình tròn, bên trên có một cái đàn piano trắng hình như có đính đá nhìn nó phát ra ánh sáng dưới ánh nắng mặt trời thật rực rỡ, tường được sơn màu trắng tinh khôi, tất cả đều màu trắng màu nó rất thích.

Nó quay lại hỏi người quản gia lúc nãy

- Bà là quản gia bên nhà của Thiên Vũ?

- Dạ, thưa tiểu thư. Theo lời chủ tịch thì mỗi bên sẽ cử 10 người qua bên này giúp việc nhà cho cô cậu ạ.

Nó nghe bà nói gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu nhưng ko biết chủ tịch ở đây là ai vậy nhỉ mà nó cũng ko hỏi

- Bà tên gì?

- Dạ tôi tên nguyệt.

- Vậy từ giờ tôi sẽ gọi bà là quản gia Nguyệt nha, mà Thiên Vũ đâu? – nó quay lại chủ đề chính

- Dạ tôi cũng ko biết, từ sáng đến giờ cậu chủ ko về nhà.

- Ko về nhà?

- Dạ

Nó ko hỏi nữa, chỉ thăm nghĩ từ sáng có nghĩa là sau khi rời trường anh đã đi đâu chứ, có khi nào anh hiểu nhầm nó ko? Chắc chắn là có rồi, sao ko được chứ? Sóng gió chính là đây mà.

Nó quay người đi thẳng lên lầu.

- Dẫn tôi lên phòng.

- Dạ - hai người quản gia đồng thanh

Các bạn đừng thắc mắc là tại sao mình lại ko giới thiệu quản gia nam nha, vì ông ấy ko ai khác chính là quản gia Phát, ông ấy là quản gia của gia đình cũng là quản gia của nó nên nó đi đâu ông đi theo đó. Mà nó cũng rất thương ông đấy nha.

Phòng nó nằm trên lầu 3, căn phòng được trang trí rất cẩn thận, cũng toàn màu trắng, một mặt của căn phòng được làm bằng kính chịu lực có thể nhìn ra khu vườn trồng toàn hoa hồng nhưng, bên trong phòng, mọi thứ đều rất hợp ý nó giường hình tròn đặt giữa phòng màu trắng, chăn gối đều màu đen có hoa văn ánh vàng, góc phòng có cái ghế bành to đùng hết như ở nhà nó, cũng hai màu trắng đen, điều đặt biệt là ở đây có rất nhiều thú nhồi bông mà con nào cũng giống hệt với mấy con ở nhà bên kia, còn có cả một kệ sách to đầy những quyển mà nó thích. Người trang trí phòng này hẳn rất hiểu nó đấy, thấy nó vừa đi vừa gật đầu quản gia Phát lên tiếng:

- Tiểu thư có hài lòng ko ạ? Tất cả là do thiếu gia Thiên Vũ tự tay chọn, tự tay bài trí đó ạ.

Nó nghe ông nói, trong lòng như trút bỏ hết bực bội nãy giờ, vui vẻ hẳn lên. Liền quay qua hỏi:

- Vậy phòng anh ấy ở đâu?

- Ở đối diện phòng tiểu thư ạ.

Nó nghe bà quản gia nói xong ko kịp cho ai phản ứng nó bay phóc qua phòng đối diện xem xét, nhưng điều ngạc nhiên là... phòng anh giống hệt phòng nó, đến từng con thú bông cũng giống. Ngạc nhiên, nó quay lại nhìn hai người quản gia phía sau lưng, tay chỉ vào bên trong:

- Sao lại thế này?

- Dạ chúng tôi cũng ko biết ạ. – lần này cả hai người cùng đồng thanh, có vẻ hai người này hợp ý nhau đấy, hihi ..hiii.

Nó cũng chẳng hỏi gì nữa phát phát tay ra hiệu cho hai người này đi đâu thì đi đừng phiền nó nữa, nó quay lại phòng mình, lại đi một vòng ngắm lại cái tổ mới của mình, lòng trào dâng một cảm xúc mới mẻ. Rồi đây sẽ là tổ ấm của nó với anh đó.

75. Chương 75

CHAP 75

Sau khi xem xét xong, nó leo lên giường đánh một giấc tới tối mà quên bém mắt một việc là điều tra xem ông chồng quý hóa của mình đang mất tích ở xó nào. Khi tỉnh dậy cũng là lúc trời nhá nhem tối, nó lững thững bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Xong đâu đó, nó lấy điện thoại bấm một dãy số quen thuộc.

- A lô

- Gặp nhau chỗ cũ .

- Ok

Cuộc gọi kết thúc, hình như nó vẫn chưa bỏ được thói quen nói cụt ngắn qua điện thoại mỗi khi gọi cho ai kia. Nó đi vào tủ đồ, nói là tủ đồ chứ thật ra là một căn phòng treo đầy những xa xỉ phẩm mà người thường ko thể tưởng tượng được, có đủ mọi thứ. Nó chọn ình một cái váy ôm màu đen. Đi một đôi guốc cao 10 phân. Nó biết nó đang hẹn với ai mà, với chiều cao khiêm tốn của mình nó ko muốn người ngoài nhìn vào lại tưởng đâu cha dẫn con đi chơi.

Xong đâu đấy, nó bước ra xe đi thẳng tới chỗ hẹn. Đây chính là quán bar mà lần cuối cùng anh với nó đã ngồi và anh đã bỏ nó đi, mọi thứ vẫn như cũ, anh vẫn ngồi đó, vẫn cái bàn đó, chỉ là nó đã thay đổi rồi, nó thật sự ko biết phải bắt đầu từ đâu và bắt đầu như thế nào.... Buổi tối nó còn chưa ăn gì nên gọi ình một ly nước trái cây. Anh nhìn nó, nó thì lại ko dám nhìn anh, cứ cúi mặt nhìn ly nước.

- Kỳ Vân.- Nam Phong gọi

- Dạ? – nó giật mình ngược đầu lên nhìn anh.

- Em ko sao chứ? – anh ân cần hỏi, thật ra anh cũng đã có quyết định cho bản thân mình rồi, anh sẽ ko ép nó, anh sẽ để cho nó lựa chọn, anh yêu nó và muốn nó được hạnh phúc, anh ko thể ích kỷ giữ nó cho riêng mình mà làm nó đau khổ được.

- Em ko sao.- nó cười buồn, trả lời anh mà mắt cứ nhìn chằm chằm vào ly nước.

- Em đã có câu trả lời ình chưa?- anh lại hỏi, anh biết nó muốn nói gì, anh cũng biết là nó đang tự trách sự thay đổi của mình nên anh đã mở đường cho nó.

- Dạ ? – một lần nữa nó lại ngạc nhiên nhìn anh, đôi mắt to ko ngừng chớp.

- Em đã biết mình yêu ai chưa- anh thẳng tọt luôn ko vòng vò nữa, anh thật ko muốn làm khó nó, anh muốn ngồi cùng nó, nói chuyện vui vẻ chứ ko phải là trong tình huống gượng gạo, ngượng ngùng thế này, ko giống nó chút nào hết.

Lúc này nó đã hiểu được, anh đã biết rồi, anh đã nhận ra sự thay đổi của nó, nó lại càng trách bản thân mình hơn, nó là người dễ thay đổi vậy sao, hai người đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm cũng như khổ ải vậy

mà đến cuối cùng nó lại là người thay đổi, nghĩ vậy nước mắt lại chảy ra, lời muốn nói lại nghẹn trong cổ. Nam Phong biết, anh ko muốn nó buồn nên cố nén đau vào lòng, cười thật tươi nhìn nó.

- Ngốc, anh có trách em đâu mà khóc, chẳng phải anh đã nói em phải sống thật hạnh phúc đó sao? Cho dù ko ở cạnh anh cũng ko sao, em hạnh phúc là anh thấy hạnh phúc rồi, cô bé ngốc của anh.

Nó ngẩng đầu, ngược đôi mắt ước nhìn anh, giọng nghẹn ngào :

- Em xin lỗi, là em ko tốt.

- Ngốc, có gì mà ko tốt chứ, em đã làm rất tốt, chẳng phải em đã nghe lời anh đấy sao. – anh vừa nói vừa cười, tại sao cùng một chỗ mà lúc thì anh là người ra đi, lúc thì nó là người ra đi, ông trời cũng thật biết trêu người quá đi chứ.

- Anh sẽ mãi là trợ lý đặc biệt của em được ko?- anh mỉm cười nhìn nó, thật muốn ôm nó vào lòng nhưng có gì đó đã ngăn cản anh lại, là một bức tường vô hình chẳng. Nhưng câu hỏi của anh lại làm cho nó hiểu nhầm.

- Anh cần tiền sao? – nó ngây thơ hỏi lại , rồi lại ngây thơ trả lời – anh có một nửa cổ phần ở MiLan mà, em sẽ lập tức chuyển qua cho anh.

- Một nửa? – anh nghi ngờ hỏi lại

- Uhm, một nửa – nó cũng ngây thơ đáp – anh cũng có công mà sao em lại có thể một hình hưởng hết chứ. – nụ cười đẹp kia lại có dịp phô bày rồi. Nam Phong phải mất mấy giây để kìm nén nếu ko anh sẽ ôm chầm lấy nó mất.

- Em cũng sòng phẳng quá nhỉ, nhưng anh ko cần tiền, anh chỉ muốn được giúp em khi em cần thôi – nói rồi anh rút ra một tấm danh thiếp trên đó ghi toàn tiếng Mỹ, ko biết là gì nhưng khi đọc xong nó đã rất kinh ngạc

- Anh là ông vua dầu khí?

- Uhm

Nó nín lặng, ko biết nói gì, anh là ngang hàng với lão đại Hoàng Kỳ. Ko. Có khi là còn hơn lão đại đó chứ, anh cần gì chút tiền lẻ của nó. Anh... nó nghẹn ngào trong từng suy nghĩ.

- Sao trước giờ anh ko nói

- Nói làm gì

- Nó đơ mấy giây.... Thì để em biết.... tiếp tục cùn

Anh ko nói gì nữa chỉ nhìn nó cười. Nó lấy lại tinh thần ngay

- Có trợ lý đặc biệt như anh thật vinh hạnh cho em quá, hihi ...hihi... anh yên tâm khi có chuyện em sẽ liên lạc với anh ngay, anh cũng biết mà trong từ điển của em ko có hai từ khách sáo. – nó tự sướng một tràng dài làm người đối diện cũng bật cười, đúng là nụ cười đó, là vẻ mặt trẻ con đó đã làm anh yêu nó, còn gì hơn khi nó có thể vui vẻ như vậy chứ, cho dù có bắt anh làm gì cũng được chỉ cần nó có thể mãi mãi cười tươi như vậy là được rồi.

- Nay chỉ khi nào có chuyện mới gọi cho anh sao? – anh làm ra vẻ giận dỗi bắt bẻ nó.

- Thì đúng rồi, khi nào có chuyện mới gọi chứ bình thường gọi làm gì, bộ anh rảnh lắm hả?- nó trả lời anh, nhưng nhìn vẻ mặt anh có vẻ như vẫn ko hiểu ý nó cho lắm nên nàng tiếp tục giải thích thêm ... thì có chuyện vui gọi, chuyện buồn gọi, có chuyện cần giúp đỡ gọi... như vậy còn chưa đủ sao? Chứ anh muốn sao nữa.

Nghe nó nói anh à lên một tiếng tỏ vẻ đã hiểu. Hai người dường như đã quên đi những chuyện đau buồn, những dằn vặt trong lòng mà ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Bỗng

XOẢNG...XOẢNG... âm thanh chói tai vang lên từ bàn bên kia, theo bản năng của một con người nhiều chuyện nó quay lại nhìn... kia chẳng phải là ông chồng yêu quý của nó sao? Nhưng Bên cạnh anh là Một cô gái... ăn mặc hở hang... và Tay anh đang đặt lên Ngực cô ta.

76. Chương 76

CHAP 76

Nó từ từ đứng dậy, ko muốn tin vào những gì mình đã nhìn thấy, bước chầm chậm về phía vừa phát ra âm thanh chói tai kia. Đập vào mắt nó, người nó yêu cùng một cô gái lạ hoắc đang làm trò ...người lớn. Giọng run run, nó lên tiếng hỏi:

- Hai người Đang làm gì vậy? – mặt nó biến sắc, cảm thấy tim mình như có ai đó vừa đâm vào một nhát sâu, đau nhói.

Hai người trước mặt nó nghe thấy tiếng cũng ko vội ngược lên nhìn xem là ai, vẫn tiếp tục “công việc” của mình. Như không thể tiếp tục nhẫn nhịn hay chịu đựng, nó cầm ly rượu trên bàn hất thẳng vào hai người, mặt lạnh ngắt, ko cảm xúc, đôi mắt đầy băng tuyết có thể đóng băng tất cả những gì vô tình đụng phải. Bị hất rượu vào người, người con trai mang tên Thiên Vũ ko ngược mặt lên nhìn vội mà nhếch môi cười khinh đời, đưa lưỡi liếm mấy giọt rượu dính trên khóe môi, vẻ bất cần đời lộ rõ. Người con gái thì khác, ngay lập tức cô ta hất mặt lên nhìn thủ phạm, nhưng chưa kịp nói lời nào, đập vào mắt cô ta là khuôn mặt của quỷ dữ, chân tay cô ta bắt đầu ko theo ý muốn mình mà run lên cầm cập, cô ta không ai khác chính là Lê Hạ Uyển Nhi ,cô tiểu thư mà 4 năm trước Thiên Vũ bị ép đính hôn, không ngờ hôm nay lại Cô ta nhanh chóng nhận ra người trước mặt mình là ai, tuy từ lúc xuất hiện với thân phận là đại tiểu thư nhà Hoàng Kỳ, nó chưa làm gì để mang tai tiếng nhưng... cô ta ko khỏi không sợ, nó là ai chứ, nữ hoàng của gia tộc Hoàng Kỳ và Hoàng Kỳ là gia tộc như thế nào chứ, lại còn ngang nhiên làm trò tình nhân với chồng sắp cưới của nó, đúng là ko muốn sống nữa mà. Cô ta liếc mắt nhìn qua Thiên Vũ, giọng run run:

- Thiên ...Vũ, là... tiểu thư... Kỳ Vân.

Lúc này Thiên Vũ mới ngược mặt lên, đập vào mắt anh là khuôn mặt lạnh lùng của nó, nhưng trong đôi mắt băng giá kia anh thấy được nó đang rất buồn. Trái tim anh co thắt lại, lòng quặn đau, bao nhiêu hờn ghen như muốn tan biến hết, anh đứng dậy nắm lấy tay nó đang định giải thích thì... phía sau Nam Phong bước tới, anh là thấy nó cứ đứng bất động nên mới qua xem sao ko ngờ...

- Em ko sao chứ? – Nam Phong quan tâm khi thấy vẻ mặt đầy biến động của nó

Tuy nhiên, khi Thiên Vũ nhìn thấy người đàn ông này lại nghe những lời đó của anh, sự ghen tuông, lòng tự tôn của đàn ông dâng lên, anh bỏ hai tay nó ra, đôi môi đẹp nhếch lên, mặt cũng lạnh ngắt, anh hừ lạnh một tiếng:

- Hóa ra là đi cùng tình nhân... - nói rồi nhìn qua người đàn ông bên cạnh nó- đã vậy thì tôi tác hợp cho hai người- rồi lại nhìn qua nó...- tôi sẽ hủy hôn, cô vừa lòng chưa? – nói rồi anh quay đầu đi thẳng để nó đứng bất động với bốn chữ “ tôi sẽ hủy hôn”.

Nó nhếch môi cười, nhưng nụ cười của nó thật kinh khủng, nó đang sock, nên bản thân cũng ko biết là mình đang cười vì cái gì nữa, chỉ là người đứng sau nó đang trạng thái lo lắng và sợ hãi. Lo lắng vì ko biết anh chàng Thiên Vũ kia có nói thật ko, nếu thật thì người con gái anh yêu phải làm sao bây giờ. Sợ hãi vì trạng thái của nó bây giờ thật ko bình thường chút nào. Anh nắm chặt hai vai của nó xoay người nhỏ lại cho hai khuôn mặt đối diện với nhau:

- Em ko sao chứ Vân?

- Em ko sao?

- Thật ?

- Thật.

Nó nhìn anh rồi lại cười, lần này nụ cười bớt kinh khủng hơn một chút, lấy lại tự tin nó hất mặt nói:

- Anh nghĩ anh ta có thể bỏ được em sao? Làm được anh ta đã làm từ lâu rồi chứ ko đợi đến giờ đâu, mà đó là em chưa ra tay đó nha, em mà ra tay thì anh ta có chạy đường trời. Thôi mình về nha, em sẽ gửi anh thiệp cưới, anh phải đi quà thật to đấy. – nó nói với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nam Phong nhìn nó vậy anh cũng bớt lo, gật đầu đồng ý với nó mà lòng đau thắt. Đám cưới, trong đám cưới đó có nó làm nhân vật nữ chính, nhưng nam chính ko phải anh.

Nó bay ra xe phóng về nhà với hy vọng có thể gặp Thiên Vũ ở nhà, nó muốn hỏi người con gái kia là ai, tại sao anh lại làm vậy, nó cũng muốn nói với anh, nó là yêu anh, nó đã yêu anh rồi. Nhưng khi về nhà

- Thiên Vũ về chưa?

- Dạ thưa tiểu thư, thiếu gia chưa về ạ?

- Chưa về - nó nhú mày tỏ vẻ khó chịu, rút điện thoại bấm số gọi cho anh, một cuộc rồi hai cuộc rồi... N cuộc... anh ko bắt máy. Nó như muốn điên lên. Bỗng điện thoại đổ chuông, nó vội vàng cầm lên xem, là Quang Anh gọi, khuôn mặt tỏ rõ sự thất vọng:

- A lô

- Kỳ Vân hả, em mau đến bệnh viện Đi. Thiên Vũ bị tai nạn, đang cấp cứu.

77. Chương 77

CHAP 77

XOẢNG

Ly nước đang cầm trong tay rớt xuống đất phát ra âm thanh chói tai. Nó như bị ai đó rút hết sức lực, toàn thân đổ xuống cái sô pha phía sau.

- A lô, em ko sao chứ Vân, a lô... a lô – Quang Anh lo lắng hỏi dồn, nhưng bây giờ nó như người vô hồn, một tiếng trước anh còn đòi từ hôn nó, vậy mà một tiếng sau... nó đứng phắt dậy chạy thẳng ra ngoài xe, nó cứ cho xe chạy, chạy trong trạng thái mà ngay cả bản thân nó cũng ko có một chút ý thức nào, nhưng điều may mắn là nó đã đến được bệnh viện.

Nó lao thẳng đến phòng cấp cứu, trước mắt nó là hai cánh cửa đang đóng im ỉm, đèn phía trên vẫn còn sáng.

1 giọt

2 giọt

....

Nước mắt nó cứ thi nhau rớt. Kỳ Khôi đứng dậy ôm lấy nó.

- Híc ... híc... anh ta bị sao vậy chứ...híc ... híc... một tiếng trước anh ta con đòi từ hôn em... honey ơi... híc ...híc... anh ta đúng là ngốc mà.... em chỉ đi nói với Nam Phong là em xin lỗi anh ấy... híc híc... em ko yêu anh ấy nữa... vì em lỡ yêu tên ngốc này mất rồi... huhu...huhu vậy mà anh ta lại kêu là sẽ từ hôn... híc híc... giờ anh ta lại vào trong kia... em phải làm gì giờ hả honey....híc ...híc...

Những câu nói của nó đứt quãng theo từng tiếng nấc nhưng ở đây ai cũng hiểu là nó đã nói gì, ai cũng bất ngờ, mọi người thở dài nhìn nó. Kỳ Khôi cười hiền nhìn nó:

- Cậu ấy sẽ ko sao đâu. Em yên tâm đi. Thôi ko khóc nữa, ngoan nào, khóc sẽ xấu lắm đó, em muốn mọi người nhìn thấy một cô gái xấu xí hả?

Những lời của anh hình như rất có tác dụng với nó, anh là chuyên gia dỗ dành nó mà, nó cũng mỉm cười nhẹ, thật ko? Anh ta sẽ ko sao đúng ko? Nó như đứa con nít bị người ta dụ dỗ mà ko hay biết gì hết. Khác

Thiên rút khăn tay của mình đưa cho nó, mặc dù được dỗ dành bởi 3 anh chàng đẹp trai nhưng nó vẫn cứ sụt sùi.

Cánh cửa cấp cứu đột nhiên mở ra, bác sỹ đi trước mấy người y tá đi sau, họ đang đẩy Thiên Vũ theo sau, anh nằm đó hai mắt nhắm nghiền, trên mặt những vết xước chằn chịt làm độ đẹp trai giảm đi mấy phần.

Kỳ Khôi buông nó ra chạy lại hỏi nhanh

- Bác sỹ, tên đó ko sao chứ?

- Đã qua nguy hiểm, chờ hết thuốc mê sẽ tỉnh thôi.

Nghe ông bác sỹ nói, cả bọn thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nó mới để ý, người con gái ăn mặt hờ han lúc này cũng có mặt ở đây.

- Cô ta là...nó lên tiếng hỏi.

- À ... Cô ấy là Lê Hạ Uyển Nhi, tiểu thư nhà Lê Hạ

Tiểu thư nhà Lê Hạ... nó như nhớ lại lời của nhỏ Hạ Vi, cô ta chính là... nó neho mắt nhìn người này, cũng xinh đẹp nhưng có chút gì đó gọi là lẳng lơ mặc dù bộ dạng cô ta lúc này vô cùng sợ hãi.

- Lúc đó cô và anh ấy cùng đi, tại sao có mỗi anh ấy bị tai nạn, cô thì không – nó ghì giọng hỏi cô ta, người có âm mưu cướp chồng chưa cưới của mình.

- Tại anh ấy lao ra đường nên... tôi ko cản kịp... xin..lỗi – giọng cô ta ấp úng, hình như sợ bị nó đổ tội, mà đúng là nó đang đổ tội cho ả còn gì, nhìn vẻ nhếch nhếch của cô ta cũng điệu bộ run rẩy kia, nó nhếch môi khinh bỉ rồi ko thèm nói thêm gì nữa quay mặt đi chỗ khác.

Lúc này cuối hành lang, 4 đứa bạn chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng, nhất là Hạ Vi.

- Đây anh ấy sao rồi?

- Đã qua nguy hiểm.- Quang Anh lên tiếng trả lời

- Mình qua thăm nó đi – Khắc Thiên đề nghị.

Cả bọn gật đầu đồng ý, Kỳ Khôi đỡ nó đi, vì lúc này trông nó chẳng khác nào người ko xương, nhỏ Hạ Vi đang tức giận vì nghĩ rằng nó chính là nguyên nhân khiến anh mình ra nông nỗi vậy, nhìn nó như vậy cơn giận cũng hạ hỏa mà quay lại quan tâm nó

- Mấy ko sao chứ?

- Nhìn tao thấy có vẻ gì là ko sao ko? Bị từ hôn còn chưa đủ, giờ còn bị vậy, là mấy chắc mấy nhập viện luôn rồi đó

- Vẫn còn sức chửi mà... Ủa mấy nói gì?... anh tao... từ hôn... mấy hả?- nhỏ như ko tin vào tai mình hỏi lại mà giọng cứ run run

- Uh – nó buồn thiu.

- Ôi ông anh của tôi, anh thật sáng suốt, haha... haha – nhỏ Hạ Vi la lên như bắt được vàng, tuy nhiên khi quay đầu lại, đập vào mắt nhỏ là mấy gương mặt đờ đờ sát khí, nhỏ vội giả lả làm bộ quan tâm nó:

- Ôi mấy buồn đó hả? cho chừa cái tật lẳng nhăng, thích ngoại tình hả cưng. Haha anh yêu ta thật vĩ đại... haha – nhỏ lấy lại tinh thần cười ha hả làm nó tức muốn nổ đom đóm mắt nhưng cũng ko nói gì nữa vì nó biết hình như ai cũng nghĩ nó như vậy mà, bây giờ công lý ko thuộc về nó, im lặng là vàng

Ba nhỏ còn lại thì nhìn nó lắc lắc đầu, mặt phức tạp, ko biết là đồng cảm, thương tiếc hay mỉa mai nhỏ nữa, thấy vậy nó càng sầu thảm hơn.

Bước vào phòng bệnh, phải nói đây là khách sạn năm sao chứ ko phải là phòng bệnh, đầy đủ tiện nghi ko thiếu thứ gì, đúng là bệnh viện quốc tế có khác mà.

Nó cứ nhìn chằm chằm người nằm trên giường bệnh kia ko thôi, có lẽ đêm nay sẽ rất dài đây. Ngồi được một lúc, Kỳ Khôi muốn đưa nó về, vì trông nó mệt mỏi quá. Tuy nhiên nó lại ko chịu, nó muốn ở lại bên

cạnh ai kia, biết là ko thể ngăn cản nó nên Kỳ khô cũng chỉ có cách miễn cưỡng đồng ý, anh kêu mấy nhỏ kia về trước, để cho nó ở lại với Thiên Vũ, nhỏ Nguyên Thảo gật đầu đồng ý, đi ra cửa còn quay lại phán một câu xanh rờn

- Ở lại mà lập công chuộc tội đi.- thật tội nghiệp cho nó, đã buồn ko ai an ủi cho thì chớ vậy mà liên tiếp bị ném đá vô mặt trông nó tủi thân đến tội.

Kỳ Khô chờ ọi người đi hết, anh cũng ra ngoài nhường ko gian lại ột người đang tự kỷ và một người đang hôn mê.

Còn lại một mình trong phòng, nó nắm lấy bàn tay Thiên Vũ lên sầm soi, miệng nhếch lên tỏ vẻ khinh thường, trong đầu thầm nghĩ “ con trai gì mà tay như con gái, đúng là công tử bột mà” rồi lại soi mới khuôn mặt anh “ con trai gì mà lông mi dài như vậy, không biết có phải đi nối mi ko nữa, rồi nào là ...môi gì mà đỏ vậy, chắc là đi phun thêu thẩm mỹ rồi,vàng vàng và vàng vàng” nhìn tổng thể khuôn mặt đầy vết trầy xước nhưng vẫn điển trai của anh nó biểu môi nói thành tiếng : mặt anh mà để lại sẹo thì tui mới là người từ hôn anh đó, hứ . Vừa nói xong cánh cửa phòng mở ra. Kỳ khô bước vào trên tay anh là ly sữa nóng, anh đưa cho nó

- Nè em uống đi

Nó đưa tay cầm lấy ly sữa làm một hơi dài, bây giờ mới nhớ ra là mình chưa ăn gì. Thật tình. Uống xong, nó đưa cái ly lại cho Kỳ Khô, rồi “ra lệnh” cho anh ra ngoài, Kỳ Khô cũng sock với nó, nhưng rồi lại cười, anh xoa đầu nó kêu nó đi ngủ sớm đi, anh ở bên ngoài có gì thì gọi. Nó gật đầu rồi cũng ko nói thêm gì, vậy là đêm nay nó ngủ lại tại đây.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng chiếu rọi khắp phòng, nó khẽ nhú mày. Hôm qua sau khi Kỳ Khô ra ngoài nó lại ngồi nói nhảm một lúc rồi cuối cùng thiếp đi lúc nào ko hay, lúc thiếp đi tay vẫn còn nắm lấy bàn tay của ai kia. Sáng sớm, Thiên Vũ khẽ trở mình khi thuốc mê đã tan, anh mở mắt ra cảnh đầu tiên đập vào mắt anh đó là ... một thiên thần đang ngủ gật bên giường anh, ánh nắng chiếu thẳng vào khuôn mặt kia, thứ ánh nắng đó làm gương mặt thiên thần đang ngủ lấp lánh, điều quan trọng là cô ấy đang nắm lấy tay anh... rất chặt, còn đang say sưa ngắm thiên thần thì thiên thần khẽ trở mình, rồi... ngóc đầu dậy... rồi Đưa tay lên miệng che cái ngáp dài tám cây số. Khuôn mặt điển trai lạnh băng, nhưng trong ánh mắt rất rối bời, anh lên tiếng

- Cô là ai?

Nó đang lơ mơ còn chưa tỉnh hẳn nghe anh hỏi nó giật mình, tỉnh hẳn. Nhìn thẳng vào mắt anh, nó hỏi lại:

- Anh đang hỏi tôi?

- Chẳng lẽ tôi hỏi không khí.

- Anh ko biết tôi?

- Biết tôi hỏi làm gì?

- Thật ?

- Điên

Nó đỡ đầu.

1s

2 s

3s

- BÁC SỸ..... nó nhắm mắt, hít một hơi dài, hét một tiếng, đánh thức cả bệnh viện.

78. Chương 78 Chỉ Quên Một Người

CHAP 78

Trong phòng bệnh cao cấp, một toán bác sỹ y tá đang thực thi nhiệm vụ to lớn là kiểm tra sức khỏe cho thiếu gia Lê Thiên Vũ, vì sau khi tỉnh dậy anh ấy có dấu hiệu mất trí nhớ khi mà bản thân ko nhận ra cô vợ sắp cưới Hoàng Kỳ Vân của mình.

- Này nó sao rồi? mất trí nhớ thật hả? – Quang Anh lạnh lẽo hỏi ngay khi ông bác sỹ vừa quay đầu lại.

Về mặt người bác sỹ già có vẻ đăm chiêu, chưa biết kết luận sao thì một giọng nói vang lên phía sau làm mọi người giật mình.

- Mất trí nhớ? mày có bị điên ko Quang Anh? Rảnh rồi sinh nông nổi hả? ko có chuyện gì làm thì về nhà đi đừng có đứng đó mà nói chuyện vớ vẩn.

- Mày biết tao là ai hả Vũ? – Quang Anh trở mặt ra nhìn, ngạc nhiên quá độ, như ko tin được những gì mình nghe thấy nên vội hỏi lại.

- Mày có thôi đi ko thằng điên kia? – Thiên Vũ tức tối gắt gỏng.

- Vậy là sao hả bác sỹ?- nó rụt rè hỏi vị bác sỹ đáng kính.

Vị bác sỹ già khẽ nhíu mày, đằng hắng một cái rồi nhẹ giọng nói:

- Trường hợp này khá đặc biệt cậu ấy có thể nhớ hết mọi chuyện, cũng như nhớ hết mọi người chỉ trừ sự việc xảy ra tai nạn và.... Tiểu thư .

Sau lời giải thích của bác sỹ, nó cảm thấy bên tai mình sấm chớp nổ đùng đùng, ai anh cũng nhớ chỉ trừ nó ra, chuyện gì cũng nhớ chỉ có những việc liên quan tới nó thì ko, trong đầu anh nó chưa hề tồn tại, phải chăng vì nó đã làm anh quá đau lòng nên những việc liên quan tới nó anh đều phủ nhận, phủ nhận luôn sự tồn tại của nó. Điều này là quá sức tưởng tượng của nó, thật sự nó muốn ngã quỵ, nó mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác, một nỗi lo sợ tối tăm, có khi nào Thiên Vũ sẽ ko bao giờ nhớ lại, rồi nó phải làm sao khi anh ko còn yêu nó nữa, nó phải làm sao khi trong mắt anh nó là một người xa lạ, nó có thể chịu nổi nỗi đau này ko? Đang miên man với những suy nghĩ vô cùng tiêu cực thì người trên giường lại lên tiếng:

- Này con nhỏ đó là ai vậy? – Thiên Vũ lên tiếng hỏi, mặt hướng về nó nhưng thay vì ánh mắt tràn ngập tình cảm thì giờ đây nó được thay bằng mặt hồ mùa đông, tràn ngập sự buốt giá và bức bối.

- Này ngay cả Kỳ Vân mà anh cũng ko nhớ hả? – Hạ Vi lên tiếng hỏi, vẻ mặt rất phức tạp, sao mới có một ngày mà nhiều chuyện xảy ra thế này, anh hai nhỏ sao lại như vậy chứ, chẳng phải trong lòng anh Kỳ Vân là số 1 sao, giờ một chút gì cũng ko nhớ, ngay cả sự tồn tại của nó cũng là con số 0. Trước kia, chỉ cần nhắc đến cái tên Hoàng Kỳ Vân là như thể anh sẽ quên ăn quên ngủ, có thể buông bỏ tất cả, vậy mà bây giờ trong đầu anh cái tên này lại hoàn toàn ko một chút ấn tượng.

- Kỳ Vân là ai?- Thiên Vũ chau mày, ánh mắt lộ ra sự bức bối.

- Kỳ Vân là em của Kỳ Khôi, là người mà mày đã tìm kiếm 18 năm qua, là người con gái mày yêu nhất, cũng là vợ sắp cưới của mày

Khắc Thiên nói chậm rãi, từng câu từng chữ như khắc vào tim anh một nỗi đau vô hình, Kỳ Vân là người con gái anh yêu, cũng là người anh tìm kiếm bao nhiêu năm, cũng là người mà bao đêm anh mơ thấy, nhưng đó cũng là vợ sắp cưới của bạn mình. Giây phút này, nhìn thấy người con gái mình yêu chết lặng đi như vậy anh thật sự đau khổ. Trước giờ, anh luôn im lặng, nhưng giờ phút này anh tự hỏi, im lặng như vậy liệu có ích gì ko? Có làm cho người con gái anh yêu được hạnh phúc? Ko, câu trả lời là ko? Sự im lặng của anh là sai lầm. Anh đã quyết định, nếu ko ai có thể làm cho nó được hạnh phúc thì anh sẽ mang hạnh phúc lại cho nó, vậy nên anh đã lên tiếng, những lời anh nói ra là lời tự trái tim mình. Trước giờ ko chỉ có một mình Thiên Vũ biết đau, biết khổ. Chẳng phải anh cũng vậy sao? Giờ phút này chính là lúc anh vùng dậy, đấu tranh cho hạnh phúc của chính bản thân mình.

Sau câu nói của Khắc Thiên, Thiên Vũ như được một tràng cười, anh cười ha hả để mặc cho những ánh mắt đang nhìn mình đầy kinh ngạc và cũng vô cùng man rợ.

- Hahahaha mày ăn nhầm phải thứ gì hả Thiên, Khôi mà có em gái hả? mày đang nằm mơ hả thằng kia, dậy đi, sáng bánh mắt rồi.haha...haha

Thiên Vũ đáp lại Khắc Thiên bằng một tràng cười và câu nói đầy tính châm chọc, anh như đang thử tính kiên nhẫn của tất cả những người đang có mặt tại đây, đặc biệt là nó. Nó là người vô cùng nóng tính, khi nghe Thiên Vũ nói xong cũng là lúc sức chịu đựng của nó cạn kiệt, cơn tức giận bùng phát đến đỉnh điểm, cộng với sự uất ức, nó khóc òa lên như một đứa trẻ. Kỳ Khôi sáng sớm đã bay sang Mỹ giải quyết công việc nên đã ko còn chỗ cho nó làm nũng. Nam Phong cũng sớm rời Việt Nam vì anh vô cùng bận, cũng ko còn ai làm chỗ dựa cho nó. Nó uất ức, như một đứa trẻ mất đi chỗ dựa, lạc lõng trong những hoang mang, nỗi lo sợ chiếm lấy toàn bộ cơ thể nó, Khắc Thiên đứng cạnh bên cũng phát hoảng, anh vội vàng ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng an ủi nó, nhưng anh ko phải là Kỳ Khôi cũng ko phải là Nam Phong anh đâu có biết giây phút này nó cần gì. Anh cảm thấy bất lực, khi nó cứ khóc nức lên như vậy. Còn nó, nó thấy cả thế giới như đang quay lưng lại với mình, bầu trời như sụp đổ dưới chân nó. Nó hậm hực, ầm ức, bực tức, lo sợ. Nó vùng khỏi vòng tay của Khắc Thiên, lao nhanh đến bên giường bệnh trong cơn mất mớ hết cỡ của mọi người. Nó dùng hai tay vỗ mạnh vào đầu của Thiên Vũ, nói trong nước mắt:

- Cái xe khốn kiếp kia nó ăn mất não của anh rồi hả? tại sao ai anh cũng nhớ mà tôi anh ko nhớ, chẳng phải anh nói là anh sẽ yêu tôi suốt đời, chờ tôi suốt đời sao? Bộ đầu anh bị chập mạch chỗ nào hả, nếu vậy thì đưa đây tôi sửa lại cho...- nó vừa nói vừa dùng hai tay nắm lấy tóc anh, như muốn mở não anh ra kiểm tra lại vậy, còn Thiên Vũ thì sau giây phút ngạc nhiên vô bờ bến anh cũng lấy lại được bình tĩnh cố lôi hai tay nó ra khỏi đầu mình miệng thì ko ngừng chữ “ cô điên rồi rồi à” nhưng nó thì vẫn ko hề chú ý tới thái độ của anh, hai tay vẫn hoạt động ko ngừng nghỉ, miệng thì ko ngừng nói- bộ anh là người trên sao hả hả? làm gì có thứ bệnh nào kỳ cục như anh chứ? Trong lịch sử loài người có thứ mất trí nhớ nào mà chỉ quên có một người như anh ko hả? sao bao nhiêu người anh ko quên mà anh lại quên tôi chứ, đáng chết, sao anh ko chết luôn đi... huhu ... huhu....

- Cô điên rồi, các người ko thấy cô ta điên rồi hả, có tay tay ra ko hả cái người điên này.... Thiên Vũ vừa chữ vừa nhìn mấy người đang đứng trơ ra ko một phản ứng nào, hình như là quá sốc trước màn biểu diễn của hai người này. Đến lúc ko chịu nổi với những đợt túm tóc rồi đánh vào đầu của nó,Thiên Vũ dùng hết sức lực của mình anh hất nó ra phía sau, do ko chuẩn bị cũng như tư thế đứng ko mấy đẹp của mình, nó bị anh hất ngã ngửa ra sau, giây phút đó nó cũng ko còn chút sức lực nào để né tránh nữa vì vậy nàng cũng đã ngất đi.

Khi cả thân thể nó đổ cái rầm xuống đất, cũng là lúc đám người kia tỉnh khỏi cơn mộng,vội vàng chạy tới đỡ nó dậy cho vào phòng cấp cứu.

79. Chương 79 Cảm Giác Quen Thuộc

CHAP 79

- Con gái sao vậy? lớn rồi sao lại khóc nhè thế kia hả? – người phụ nữ nhẹ nhàng vuốt tóc cô con gái đang ngồi khóc trước cửa nhà, trên miệng bà nụ cười hiền dịu luôn hiện hữu.

- Hahahaha lêu lêu chị hai lớn rồi còn khóc nhè, chị hai ko ngoan ko cho chị hai quà mẹ nhỉ ?- cậu nhóc ngồi cạnh bên nói chen vào, cười tinh nghịch nhưng ánh mắt nhìn cô chị đang khóc rất hiền hòa.

- Ngoan, con gái bố có chuyện gì mà lại khóc như vậy? nói bố nghe xem nào. – người đàn ông ở phía xa đi lại nở nụ cười tươi rói, vừa đi vừa nói giọng nói hết sức chiều chuộng cô con gái nhỏ của mình

Cô gái lúc này mới ngừng đầu lên nhìn những người ngồi cạnh, cô vẫn khóc, khuôn mặt thiên thần đầy nước mắt, trông cô rất ảm ức.

- Hức ... hức Thiên vũ ... Thiên Vũ ko yêu con nữa... hức ... hức anh ấy quên con rồi.... anh ấy ko cần con nữa ... huhu ... huhu....

- Haha tưởng đâu chuyện gì, chẳng phải cậu ấy chỉ tạm thời quên đi hay sao, có phải là quên mãi mãi đâu, rồi cậu ấy sẽ lại nhớ ra con, sẽ lại yêu con thôi.- người cha nhẹ nhàng giải thích cho cô con gái nhỏ của mình hiểu.

- Nhưng- cô con gái nhỏ vẫn ko chịu cố nói lại nhưng người bố lại nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô con gái nhỏ, giọng cứng rắn....

- Ko nhưng nhì gì hết, mới có như vậy mà khóc lóc, chẳng phải cậu ấy đã yêu con suốt 18 năm qua sao? Ko phải cậu ấy đã chờ con 18 năm rồi sao? Cậu ấy cũng đã tìm con 18 năm qua. Con ko thể chờ cậu ấy một chút sao?

Nói rồi người cha đứng dậy quay lưng bước đi, người mẹ vẫn cười dịu dàng hôn lên tóc cô gái rồi cũng đứng dậy đi theo người đàn ông, cậu con trai nhỏ cũng chạy theo hai người lớn sau khi bỏ lại một câu cổ vũ “ chị hai cố lên...”

.....

Trong căn phòng bệnh sang trọng, nó nằm yên trên chiếc giường trắng tinh, khỏe mắt vẫn còn vương lại mấy giọt nước mắt, miệng ko ngừng lẩm nhẩm “ ba ... mẹ .. đừng bỏ con , bin ơi... đừng bỏ chị”.

Mấy nhỏ bạn đứng cạnh bên, cũng đau lòng cho nó, nước mắt đã chảy từ lúc nào...

Cuối cùng, sau một hồi vật lộn với mê và tỉnh, thì nó cũng đã mở mắt ra, đập vào mắt nó là ba con bạn mình, đang nước mắt ngấn, nước mắt dài...

- Tao ko sao đâu, tụi mày đừng khóc nữa.- nó nhìn mấy đứa bạn lòng càng thêm nặng trĩu, giấc mơ vừa rồi đã cho nó biết con đường mình cần đi, nhưng tâm trạng nó vẫn ko thể khá hơn được, đôi mắt buồn thăm thẳm, đầy nước chỉ chờ ào ạt tuôn trào mà thôi.

- Mày ko sao thật chứ? Hồi chiều con nhỏ Uyên Nhi nó vào đón Thiên Vũ xuất viện rồi, anh ấy còn ko thèm qua thăm mày lấy một lần – Ngọc Ninh nói trong âm ức, nhỏ nói mà ko suy nghĩ rằng mình nói vậy chỉ làm nó thêm buồn, Nguyên Thảo đứng bên cạnh cứ thụi chỏ vào hông nhỏ mà nhỏ cũng ko biết, thấy vậy Tuyết Mai chạy lại cạnh nó an ủi :

- Anh ấy cũng đang bệnh mà thăm gì chứ, tại lúc chiều Khắc Thiên và Quang Anh đều bận nên nhỏ Uyên Nhi mới đón anh ấy về, ko phải như mày nghĩ đâu, đừng có buồn nha.

- Sao mày biết tao nghĩ gì hả? – nó cười buồn hỏi vu vơ.

- Ủ ...thì- nhỏ Tuyết Mai ghen ko biết nói gì thêm, rõ ràng quá còn gì giờ có nói gì thì tâm trạng nó cũng ko vui lên được.

Cánh cửa phòng bỗng mở ra, quản gia Phát dẫn theo một đám vệ sĩ đi vào, trông như xã hội đen, bọn họ đen từ đầu tới chân.

- Thưa tiểu thư tôi được lệnh tới đón tiểu thư về.

- Lệnh của ai?

- Dạ thưa, của chủ tịch.

- Của ông?

- Dạ

Nó nhú mày khó hiểu, sao ông nó lại biết nhỉ? ông đúng thật là đáng sợ, mà như vậy thì ông cũng biết chuyện Thiên Vũ tạm thời quên nó rồi, vậy mà cũng ko thấy nói gì, lòng càng buồn hơn, lúc này mà ông vẫn lạnh lùng như vậy, ko thể cho nó một câu nói an ủi hay động viên sao, nữ chủ nhân của Hoàng Kỳ thì sao chứ, có là nữ hoàng thì cũng là người mà,cũng phải có lúc buồn,lúc mệt mỏi, cũng phải có lúc muốn buông xuôi chứ, lúc nào cũng phải mạnh mẽ, cũng phải gánh trên vai một đồng trách nhiệm sao, giờ đây đến một chỗ dựa cũng ko có. Nó thở dài buồn bã rồi rồi theo quản gia Phát về nhà trong tâm trạng mệt mỏi chán chường.

Bước chân về nhà, hình ảnh đầu tiên nó thấy là Thiên vũ đang ngồi trên sa lông xem ti vi. Anh xuất viện rồi. Nhìn kỹ thì chỉ thấy mặt có vài vết trầy xước chứ cũng ko có gì nghiêm trọng, chỉ có mỗi việc ...là anh đã quên nó.

- Ai cho cô vào đây? – Thiên Vũ cau mày, nhìn nó với ánh mắt khó chịu.

- Nhà tôi thì tôi vào chứ cần gì ai cho. – nó nhìn anh buồn bã rồi đáp lại với giọng lạnh tanh, ko muốn quan tâm cũng ko muốn giải thích thêm bất kỳ chuyện gì nữa, nó đi thẳng lên phòng, vùi đầu vào đồng thú bông, nước mắt lại rơi, nó uất nghẹn, ko cam chịu, bao nhiêu câu hỏi tại sao cứ dày vò nó.

PHÒNG KHÁCH.

- Tại sao cô ta lại ở đây? – Thiên Vũ hỏi quản gia Phát, khuôn mặt lạnh như băng ko để lộ bất kỳ biểu hiện cảm xúc nào.

- Dạ, theo lệnh của chủ tịch, tiểu thư và thiếu gia sẽ ở chung cho đến lễ thành hôn của hai người được tiến hành.

- Lễ thành hôn?- Thiên Vũ nhướng mắt, tỏ rõ sự ngạc nhiên của mình.

- Dạ, còn 23 ngày nữa. – Quản gia Phát vẫn đều đều giải thích cho Thiên Vũ nghe, lúc này anh ko còn cau mày nữa, dường như anh cảm thấy thoải mái hơn.

- Nói vậy cô ta là em của Khôi hả?

- Dạ

- Vậy là tôi bị mất trí nhớ thật?

- Dạ, bác sỹ nói là tạm thời thôi ạ. Chủ tịch nói, nếu thiếu gia ko nhớ, có thể hoãn đám cưới lại

- Ko cần, thôi ông đi làm việc của mình đi. – ko để ông quản gia già nói hết câu, Thiên Vũ đã cướp lời ông, ko hiểu sao khi nghe ông nói anh sẽ kết hôn với nó , tâm trạng của anh rất thoải mái, phải nói là rất vui, nên khi quản gia Phát nói hoãn đám cưới lại anh thật sự ko muốn một chút nào. Buổi sáng anh tỉnh lại, nhìn thấy bên giường mình, một người con gái nhỏ nhắn đang ngủ, khuôn mặt tựa thiên thần, anh thấy trái tim giá lạnh của mình như tan chảy, một cảm giác hạnh phúc chạy khắp cơ thể, anh ko biết tại sao mình lại có cảm giác đó, cảm giác người con gái này rất quen thuộc, rất ... quan trọng với mình, mặc dù có làm thế nào anh cũng biết được người con gái đó là ai. Khi mọi người nói, đó là người mà khi còn trong bụng mẹ đã được định là vợ anh, anh thật sự rất ngạc nhiên, có người như vậy sao, vậy sao anh lại ko biết, mà đó còn là em gái của người bạn thân nhất của mình, có phải nào anh bị hỏng thật rồi. Khi cô gái nhỏ nhắn ấy điên lên vì anh ko thể nhớ ra mình, anh thấy cô ấy thật dễ thương, giống hệt con cọp con đang gầm gừ, anh thật muốn ôm nó vào lòng, nhưng có cái gì đó, đã ngăn anh lại. Một cảm giác lạnh lẽo ủa tới phủ kín toàn bộ cơ thể anh, ngăn hai cánh tay đã đưa lên định ôm nó lại, thay vì ôm anh đã đẩy nó ra. Một câu hỏi đã được anh đặt ra, chẳng lẽ trong quá khứ, giữa anh và nó đã xảy ra chuyện gì sao? Là một chuyện rất quan trọng, nhưng anh ko thể nào nhớ được ?

80. Chương 80

Lại một ngày nữa trôi qua, nó chìm vào giấc ngủ khi những giọt nước mắt đã cạn kiệt. Bao nhiêu mộng mị ập về, giấc ngủ ko an lành khi bóng dáng người nào đó lúc ẩn lúc hiện, lúc cười, lúc giận, ánh mắt của người nào đó lúc tràn đầy yêu thương, lúc băng giá đến lạnh người,...

Một ngày mới lại đến khi giấc ngủ còn sâu, những con chim sẽ lại cất tiếng hót đón chào ngày mới, tiếng chim líu lo rộn ràng, dường như chúng rất vui vẻ, rất hạnh phúc, nhưng với nó, liệu một ngày mới đối với nó có vui, có hạnh phúc như vậy ko? Khẽ trở mình, mệt mỏi, uể oải, nó ko có tác phong nhanh nhẹn như thường ngày, thay vì bước xuống giường, và có những động tác của siêu nhân, thì nó nằm dài trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, vênh tai nghe những con chim ngoài kia đang dạo khúc nhạc ngày mới, mọi thứ rất

đổi bình thường, nhưng liệu khi nó bước chân xuống dưới kia, mọi thứ có bình thường lại được ko? Tất cả có quay lại như lúc trước được ko?

- Em ko dậy à?

Một giọng nói nhẹ nhàng mang tâm hồn đang lơ lửng ở đâu đó về lại với thân xác của nó. Nó ngạc nhiên, hướng mắt về chiếc ghế bành. Anh ngồi đó, vẫn nụ cười đó, vẫn gương mặt đó, vẫn ánh mắt đó, anh đã nhớ lại rồi?

- Anh – nó nghẹn ngào, nước mắt lại rơi – anh nhớ lại rồi....

Thiên Vũ nhìn nó một lúc lâu, anh vẫn ngồi đó, ánh mắt ko đổi hướng, nhưng có gì đó khấp động trong anh, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê kia, sao anh lại thấy đau lòng như vậy?

- Chưa – anh đáp lại nó một cách ngắn gọn, nhưng tâm trạng anh thì ko hề ngắn gọn một chút nào.

- Chưa? ... vậy sao....- nó hệt hững.

- Chỉ là ... tự nhiên muốn vào – anh ngập ngừng, ánh mắt tràn đầy tình cảm, cảm giác này hình như rất quen thuộc, cảm giác với người con gái trước mặt, có gì đó rất đặc biệt, là lúc trước anh đã từng ngắm người con gái này ngủ sao?

Nó ngồi dậy, nhìn anh bằng ánh mắt buồn thăm thẳm, thật sự nó rất muốn chạy lại ôm anh, muốn giải thích cho anh hiểu, muốn nói rằng nó xin lỗi, từ giờ nó sẽ ko làm anh đau lòng nữa, bởi vì nó ngu ngốc, bởi vì người nó yêu là anh. Nhưng nó đã ko làm vậy, nó cười buồn, nụ cười tựa làn gió nhẹ làm người nhận thấy tan nát cõi lòng.

- Anh Hình như rất thích làm vậy.

Đúng, trong quá khứ chẳng phải anh rất hay vào phòng nó, ngồi ở vị trí đó, chỉ là ... tâm trạng của hai người đã khác. Nó bước xuống giường, quay lưng về phía anh, đang định bước chân vào nhà vệ sinh:

- Lúc trước anh hay làm như vậy lắm à?

- Uhm.

Nó đáp mà ko quay đầu lại, định kết thúc cuộc nói chuyện thì một vòng tay đã giữ bước chân nó lại, anh đã đứng sau nó từ lúc nào, bản thân anh cũng ko hiểu tại sao anh lại làm vậy, hai tay chỉ vô thức đưa lên rồi ôm lấy tấm thân nhỏ bé kia, dường như ... lúc trước đây là sở thích của anh. Nó sững sờ, bản thân cũng ko hiểu nổi việc làm của anh, là cảm giác, mặc dù anh đã quên mất nó, nhưng cảm giác của anh với nó thì vẫn còn đó, cảm giác đó vẫn ko thay đổi, trái tim kia vẫn nằm trong ngực anh, vẫn đập những nhịp mà 18 năm qua nó vẫn đập. Một niềm tin nhen nhóm trong suy nghĩ của nó, nó quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt tràn ngập hy vọng:

- Thiên Vũ, em yêu anh và em sẽ chờ anh, chờ đến khi nào anh có thể nhớ ra em là ai, một ngày anh ko thể nhớ thì em sẽ đợi một tháng, một tháng anh ko nhớ được thì em sẽ đợi một năm, dù có phải đợi một đời em vẫn sẽ đợi, đợi anh như anh đã từng đợi em.

Nó vui mặt vào ngực anh, vòng hai tay ôm lấy thân hình to lớn của anh, phải nó sẽ đợi, có thể sẽ ko dễ dàng, có thể sẽ đau khổ, sẽ ko hạnh phúc như câu nói nào đó, nhưng chỉ cần biết anh vẫn yêu nó, nó vẫn sẽ đợi, đợi đến khi rừng kia rụng hết lá, biển kia cạn hết nước mới thôi.

- Mặc dù anh ko nhớ cũng ko rõ em là ai, nhưng anh biết chắc một điều, đó là anh cũng yêu em, rất yêu em. – Thiên Vũ đẩy nhẹ vai nó ra, nhìn thẳng vào đôi mắt ước sùng, anh hôn lên những giọt pha lê trong suốt ấy, nói ra suy nghĩ, cảm giác của mình, anh biết cảm giác này là gì. Mặc dù anh ko nhớ cũng ko biết người con gái này là ai, nhưng anh quyết định sẽ giữ lấy nó, cho đến khi anh nhớ lại, anh ko muốn một ngày nào đó mình phải hối hận vì thật sự anh rất yêu người con gái này.

Nó ngạc nhiên và có chút sững sờ, anh nói yêu nó, có chút buồn cười, câu nói yêu đầu tiên mà anh dành cho nó là lúc anh ko biết cũng ko nhớ nó là ai. Nhưng điều này cũng có chút ý nghĩa với nó, anh vẫn yêu nó, anh sẽ yêu nó, cho dù nó ko phải là Hoàng Kỳ Vân, ko phải là cô tiểu thư nhà giàu, cho dù nó ko phải là cô vợ của anh từ lúc trong bụng mẹ, cho dù ở hoàn cảnh nào, chỉ cần nó vẫn là nó thì tình yêu của anh

mãi mãi vẫn là của một mình nó.

81. Chương 81

Sau một ngày mất tích thì những thành viên của nhóm ác quỷ lại xuất hiện trên sân đầy nắng của trường Royal, mà gây chú ý nhất là cặp đôi Lê Thiên Vũ và Hoàng Kỳ Vân, từ khoảnh khắc họ bước xuống xe đã gây sự chú ý rồi, nào là tay trong tay, mắt nhìn nhau đắm đuối như con cá chuối, cười nói vui vẻ ko để mắt đến ai, cứ như thể trong mắt họ chỉ có đối phương, ngoài ra tất cả như vô hình.

Lê Hạ Uyển Nhi đứng trên lầu 3 nhìn xuống thấy một màn tình tứ như vậy máu trong người sôi lên ùng ục, cô ta nắm chặt hai tay, mắt hằn lên những tia máu thật kinh dị.

Cặp đôi hot nhất trường đi tới đâu thu hút ánh nhìn tới đó, có vài bạn gái yếu tim khi nhìn thấy người ta hạnh phúc như vậy chỉ kịp Á lên một tiếng rồi ngất đi, một số khác thì ngưỡng mộ, cũng có một số thì nhìn họ với ánh mắt ghen tị, trong lòng thầm chửi rửa nữ hoàng của chúng ta. Khi cả hai bước vào lớp, cả lớp lại được một phen nháo nhào. Lần cuối cùng họ nhìn thấy cặp đôi này trong lớp là lúc cô nàng tiểu thư trong truyền thuyết của họ công khai ôm người đàn ông khác trước mặt chồng sắp cưới của mình, mà người đàn ông kia lại là một người quyền lực, có thể hô mưa gọi gió, cũng đẹp trai, phong độ người ngời ko thua kém ai. Nhưng giờ đây, hai người kia lại tay trong tay, nói cười hạnh phúc, ko ngạc nhiên, ko sock thì là chuyện quá ko bình thường. Những thành viên của nhóm ác quỷ là ngạc nhiên nhiều nhất, có thể bọn người kia ko biết nhưng họ biết rõ, Thiên Vũ đang tạm thời quên mất nó, nhưng tại sao.... Quá bất ngờ.

- Này ra căn tin đi.

Nó hất mặt nói với mấy con bạn đang mắt chữ A mồm chữ O, nước miếng cũng sắp chảy ra ngoài.

- Làm gì? – Hạ Vi hỏi lại nhưng hình như bản thân cô nàng cũng ko biết là mình đang nói gì, bằng chứng là biểu cảm trên mặt vẫn chưa thay đổi và ko có dấu hiệu nào cho thấy là sẽ có sự thay đổi.

- Ăn sáng chứ làm gì. Hối ngu – nó bực bội đáp lại, vừa nói vừa lấy tay đập vào

vai cái lũ đang trên mây kia, làm mặt quỷ dọa người đánh thức cả bọn, làm tụi này la ới ới. Cuối cùng, nó cũng thành công trong việc lôi đám này đi căn tin với nó. Trên đường đi, nó đã kể hết sự việc sáng nay cho cả bọn nghe, đứa nào đứa nấy cũng vui ra mặt, gì chứ atula mà vui thì tụi nó mới có những ngày tháng yên ổn, atula mà buồn thì đời tụi này cũng đi.

TRÊN SÂN THUỐNG.

- Chuyện này là sao? – Khắc Thiên hỏi người đối diện, vẻ mặt lạnh băng đúng như cái biệt danh mà tụi con gái trong trường đặt cho anh “hoàng tử mùa đông”

- Sao là sao? Mày muốn hỏi chuyện gì? – Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi lại.

- Chuyện mày với Kỳ Vân chứ còn chuyện gì? Chẳng phải mày ko nhớ cô ấy là ai sao, vậy sao lại.... – Khắc Thiên hết kiên nhẫn nói hết những gì khuấy mắt trong lòng.

- Mặc dù ko nhớ cô ấy là ai, nhưng tao biết cảm giác của mình, cảm xúc của tao nằm ở đây, tim tao đập nhanh khi thấy cô ấy, chỗ này cảm thấy đau đớn khi thấy cô ấy khóc, sáng thức dậy điều tao nghĩ đầu tiên là cô ấy đã dậy chưa, mới có một đêm mà tao đã thấy nhớ cô ấy đến ko chịu nổi phải bước qua phòng đối diện để nhìn mặt cô ấy một chút, mặt dù có nghĩ thế nào cũng ko biết cô ấy là ai, mày nói xem cảm giác này là gì, ko phải là yêu sao? – Thiên Vũ vừa nói vừa đưa tay lên đặt trước ngực mình vỗ vỗ, trên mặt tất cả chân thành đều được anh thể hiện hết ra ngoài, khiến ai nhìn thấy cũng phải cảm động.

Khắc Thiên chết lặng, quả ko hổ là Thiên Vũ, cho dù ở hoàn cảnh như thế này, anh vẫn biết được tim của mình đặt ở đâu, đập bao nhiêu nhịp và đập vì ai, điều đó cho thấy bình thường anh yêu nó nhiều như thế nào, tình cảm đó mãnh liệt bao nhiêu. Khắc Thiên cười khổ, anh đã thua rồi sao, khi mà anh còn chưa xuất trận, anh đã đại bại dưới tay cậu bạn thân của mình, nụ cười càng lúc càng chưa chất.

- Mây Mây cũng yêu cô ấy – Thiên Vũ ngập ngừng, anh thật sự bất ngờ trước thái độ của bạn mình, trong mắt anh Khắc Thiên là một con người vô cùng điềm tĩnh nhưng giờ đây... cậu ấy.... cười ngây dại... anh thật sự lo sợ....

- Ko những tao mà Quang Anh cũng yêu cô ấy, cả ba chúng ta đều yêu cô ấy, chỉ là mây may mắn hơn tụi tao, cô ấy khi còn nằm trong bụng mẹ đã được định là vợ của mây, tụi tao chỉ còn biết nuốt nước mắt chúc phúc ầy, nhưng mây hãy nhớ, tụi tao ko phải rút lui nhường hạnh phúc ầy, tụi tao chỉ là đang chờ đợi, chỉ cần mây làm cô ấy buồn, chỉ cần mây làm cô ấy rơi nước mắt, thì ngay lập tức tụi tao sẽ tới tước cái may mắn đó của mây đi, hãy nhớ đấy .

Khắc Thiên cuối cùng cũng đã nói hết nỗi lòng của mình, anh cay đắng, anh muốn oán trách ông trời sao quá bất công, nhưng anh cũng biết, tim nó bây giờ đã thuộc về ai, anh còn biết làm gì, nhưng như anh đã nói, chỉ cần Thiên Vũ làm nó buồn khổ, anh sẽ tới mang nó ra khỏi vòng tay ai kia.

Thiên Vũ một mình đứng trên sân thượng, tia nắng sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt hoàn hảo của anh, làm người nhìn có cảm giác như anh đang tỏa sáng, cũng như có thể thấy vẻ mặt dờ dẩn của anh, anh cũng sờ trước những câu nói của Khắc Thiên, anh cũng lo sợ, nếu anh ko nhớ ra được, thì ko phải anh sẽ mất nó sao?

- A lô , em đang ở đâu đó.

- Căn tin

- Ăn sáng hả?

- Uhm

- Chờ anh.

Lúc này Thiên Vũ chỉ muốn nhìn thấy nó, chỉ có nhìn thấy nó anh mới yên tâm rằng nó vẫn là của anh. Anh chạy thẳng xuống căn tin, nhưng khi vừa đặt chân tới cửa, đập vào mắt anh là một đám con gái đang cãi vã và cuộc cãi vã kia có liên quan tới anh, những câu nói như những nhát dao đâm thẳng vào tim anh, từng câu từng câu, thì ra sự thật là như vậy.

82. Chương 82

CĂN TIN

- Cô làm sao mà lừa được anh ấy vậy? cô nói là cô yêu anh ấy? ko phải người cô yêu là ông chủ tập đoàn dầu khí Nam Phong sao? Còn công khai mối quan hệ trước mặt anh ấy, vậy mà giờ cô như vậy ko thấy mình quá tì tiện sao? – Uyển Nhi, hai tay khoanh trước mặt, mặt vênh vảo nhìn nó đang húp cháo, cổ gấn gây chuyện, nhưng đáp lại chỉ là sự thờ ơ cùng những âm thanh sùm sụp khi nó đưa muỗng cháo vào miệng.

- Này con kia, mây có thôi cãi nhải ko hả? lượn đi cho nước nó trong... đúng là trời đánh cũng phải tránh bữa ăn chứ - Nguyên Thảo bực bội khi bên tai cứ phải nghe Uyển Nhi nói hết cái này đến cái kia, mà toàn là chọc ngoáy người khác, chỉ có người trong cuộc thì vẫn giữ được thái độ bàng quan, cứ cho đó là chuyện tào lao ko liên quan đến mình mà tiếp tục ăn, cho đến khi tô cháo đã cạn nó mới ngược mặt lên nhìn đối phương phán đúng hai chữ:

- Thì sao?

- Cô ... cô ko thấy mình quá bỉ ổi sao, cô ko yêu anh ấy nhưng lại cứ ko buông tha anh ấy, chính vì cô mà anh ấy mới bị tai nạn, cô ko thấy anh ấy chỉ quên một mình cô là có lý do à, ko phải vì cô làm anh ấy quá đau lòng sao?

Nhỏ này ko biết điều mà vẫn cố nói càn, đụng vào nỗi đau của nó, khuôn mặt thiên thần lập tức đen lại, không khí xung quanh trở nên lạnh buốt, nó gấn từng chữ:

- Ai nói cô tôi ko yêu anh ấy.

- Ko phải tôi đó cô đã lên lút hẹn hò với người đàn ông kia sao? Ko may bị Thiên Vũ bắt gặp, cô quên là anh ấy đã nói gì sao?

Uyển Nhi ko biết khuôn mặt lạnh băng kia có nghĩa là gì, cứ nghĩ là mình đã thành công, nói trúng tim đen của nó, ko thêm để ý tới câu hỏi của nó, vẫn dương dương tự đắc. Sau câu nói của nó, mặt nó càng đen hơn, thâm trầm đáng sợ, cả căn tin nín thở, ko một tiếng động, chờ đợi cơn bão lốc ập tới.

- Câm miệng. – nó thật sự là đang rất tức giận, cố gắng kìm chế để ko sút bậy cô ta ra khỏi trái đất

- Tôi nói ọi người biết nha, tôi đó cô ta lên lút hẹn hò với đàn ông khác bị Thiên Vũ bắt được tại trận, anh ấy đã từ hôn rồi.

Cô ta ko biết sợ là gì, tiếp tục cao giọng đối trắng thay đen, rõ ràng là nó đi bắt gian giở thì nó biến thành gian cho người ta bắt, nhưng phải công nhận, một câu của cô ta, đã làm căn tin chấn động, mọi người vô cùng ngạc nhiên, bàn tán xôn xao, cô ta vẫn ko dừng lại.

- Tôi hôm kia, Thiên Vũ vì quá tức giận nên trong lúc lái xe đã bị tai nạn, tất cả là do cô ta.

Uyển Nhi vừa nói, vừa lấy tay chỉ vào nó, khí thế ùn ùn, căn tin một lần nữa chấn động, đám con gái bây giờ ko còn biết sợ là gì, cũng lấy tay chỉ trỏ, dè bủ, hiên ngang mắng chửi. Nó đã nhin tới giới hạn ko thể nhin được nữa, một tay xô mạnh cô ta vào tường, một tay đặt lên cổ trắng nõn kia, một lực ko quá mạnh nhưng đủ để khiến cô ta nghẹt thở

- Cô đang thử sự kiên nhẫn của tôi phải ko? Vậy thì để tôi cho cô thấy động vào Hoàng Kỳ Vân này sẽ có kết cục thế nào?

Cả căn tin im phăng phắt sau câu nói của nó, tất cả đều lo sợ, đều nhận thấy nó đang điên, ko dại gì mà đụng vào. Khuôn mặt Uyển Nhi chuyển sang trắng bệch ko có lấy một chút sức sống, quả thực nó muốn giết cô ta cũng dễ giống như giết một con kiến. Mấy nhỏ bạn đứng cạnh bên cũng hoảng sợ, chỉ lo nếu nó ko ngừng lại thì sẽ có án mạng mất, đang không biết phải làm sao thì phía sau vang lên một giọng nói.

- Tôi cũng muốn biết động vào cô rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào?

Sau câu nói đó, căn tin như bùng nổ vì chủ nhân của câu nói đó ko ai khác chính là Thiên Vũ, khuôn mặt anh băng giá, hoàn toàn ko có lấy một chút tình cảm nào, anh nhìn nó, ánh mắt căm phẫn. Nó cũng vô cùng ngạc nhiên, thả tay khỏi cổ Uyển Nhi, quay lại phía anh, nhìn thái độ của anh nó biết anh đã nghe thấy tất cả, biết anh đã hiểu nhầm

- Ko phải như anh nghĩ. – nó vội tìm cách giải thích

- Tôi nghĩ như thế nào? Tôi chỉ muốn hỏi cô, có phải tôi đó cô hẹn gặp tình nhân ko?

- Phải. Nhưng

- Ko cần nói gì nữa, vậy là đủ rồi.

Thiên Vũ cắt ngang câu nói của nó, nắm lấy tay Uyển Nhi rời khỏi căn tin, anh cũng thật sự rất đau lòng, đúng là anh yêu nó, nhưng anh ko mù quáng, anh chỉ biết là ngoài anh nó còn có người khác, là nó lừa anh, nó thật sự ko yêu anh. Khuôn mặt càng lúc càng đáng sợ nhưng ánh mắt thì tràn ngập sự bi thương và đau khổ.

Sau khi thiên Vũ rời khỏi, nó như chết lặng, hạnh phúc còn chưa được tận hưởng vậy mà....lúc này Quang Anh cùng Khắc Thiên đã chạy tới, Khắc Thiên lay lay cánh tay nó, muốn ôm nó vào lòng, nhưng nhìn đáng vẻ quật cường kia, anh đã ko làm vậy, nó ko khóc, ko buồn, khuôn mặt vô cảm, rời khỏi căn tin. Thật sự lúc này, nó cảm thấy tim mình đang rỉ máu, đau ko thể tả, nó cố kìm nén giọt nước mắt đang chực chảy ra, nó ko thể khóc trước đám đông như vậy, đó là điều cấm kị của ông nó. Lúc này, nó thật sự cần một vòng tay của ai đó, cần một bờ vai của ai đó, rất cần một câu nói an ủi của ai đó. Bước được ba bước, nó thấy vùng dạ dày mình đau thắt, nó ôm bụng nhúu mảy, nhưng cơn đau ko ngừng lại, nó thấy hai chân mình mềm nhũn, ko còn chút sức lực, hai mắt mờ đi và ...ý thức dần mất đi.

83. Chương 83

Màn đêm mang theo màu đen bao phủ khắp mọi nơi, trong căn phòng đầy thú nhồi bông, một ánh đèn vàng nhạt mờ mờ tỏa sáng, nhưng cũng không làm rõ được khuôn mặt thiên thần đang nhắm mắt nằm trên giường. Nó nằm đó, mê man, căn bệnh dạ dày mãn tính lại hành hạ nó. Đôi mắt nhắm hờ lấp lánh trên giường, cuối cùng dừng lại ở chiếc ghế bành... không ai cả. Đôi môi anh đào khẽ nhếch lên chua chát, nó lại mơ tưởng, mơ tưởng anh vẫn ngồi đó chờ nó tỉnh như sáng hôm nào. Ngay lúc này, trước mắt nó, tất cả là một màu đen u ám, u ám như tương lai phía trước của nó. Người nó yêu, trước mặt mọi người công khai đối đầu với nó, anh nhắm mắt đạp lên lòng tự tôn của nó. Trái tim đau đến không còn cảm giác, nó đã chết rồi sao? Sao bây giờ nó thấy mọi thứ trống rỗng vậy? không một chút cảm giác. Nó vô cảm rồi chẳng, bản thân nó chết rồi sao? Chết theo trái tim kia? Mờ mẫn trong bóng đêm, nó đến nhà bếp, cả ngày không ăn gì, mặc dù không thấy đói, miệng cũng không muốn ăn nhưng bản thân nó vẫn muốn tìm gì đó bỏ vào bụng, cho dù hoàn cảnh có tệ đến thế nào cũng không thể ngược đãi bản thân được, không ai thương mình thì bản thân mình phải thương mình thôi. Đôi chân nhỏ bé bước xuống từng bậc thang uốn lượn, đi đến phòng khách, nó phát hiện một bóng người đang ngủ trên sofa, đi đến gần nó phát hiện ra, đó là Khắc Thiên, trong đầu mơ hồ không biết tại sao anh lại ở đây vào giờ này, lại còn ngủ trên sofa nữa chứ? Nó không đánh thức anh, nhưng cơ hồ anh thấy có ai đó đứng trước mặt mình nên đã tự tỉnh.

- Vân, em tỉnh rồi à, em còn thấy đau không? – anh ngồi bật dậy, lo lắng hỏi han.

- Em không sao? Anh muốn ăn gì không?

Nó đáp lại lời anh bằng một câu hỏi có tính chất mời mọc rồi quay lưng đi xuống bếp. Hiện tại cũng đã muộn, nên người làm đã đi ngủ, nó tự tay xuống bếp làm đồ ăn mặc cho Khắc Thiên can ngăn. Nó làm rất nhanh, còn tưởng đâu là cao sang mỹ vị gì hóa ra nó làm hai tô mì, nhìn nó ăn với bộ mặt thần nhiên, trong lòng Khắc Thiên dâng lên một nỗi lo lắng.

- Em không sao chứ Vân?

- Không sao.

- Anh thấy

- Honey có nói khi nào về không?

Nó cắt ngang lời nói của Khắc Thiên, thật sự lúc này nó không muốn ai nhắc tới chuyện kia cả, nó quyết định buông xuôi, để mặc theo tự nhiên, nếu Thiên Vũ yêu nó, tình yêu kia đủ lớn, tự ất một ngày nào đó anh sẽ về bên nó, còn nếu không thì...nó hy vọng không ai đá động tới chuyện này nữa, vì thật sự, không ai nói nó cũng đã đau lắm rồi, nó đang cố gắng giấu nỗi đau vào một góc nhỏ nào đó trong trái tim đầm máu kia, đừng ai khơi gợi thêm nữa. Khắc Thiên hiểu ý nó, anh cũng không nói gì nữa, tâm trạng thực sự rất phức tạp, nhìn nó bình thần vậy, nhưng anh thừa biết hiện tại cảm giác của nó thế nào, vì chính anh cũng đang có cảm giác như vậy, nhưng anh còn biết, nó đang cố gắng chịu đựng, đang cố gắng tỏ ra bình thần che giấu nỗi đau của mình. Anh yêu nó, nhưng anh không ích kỷ, anh muốn nó được hạnh phúc, anh muốn thấy nụ cười luôn hiện hữu trên khuôn mặt thiên thần kia chứ không phải là khuôn mặt vô cảm như thế này. Anh thật muốn xông ra ngoài, tìm cái kẻ đầu xỏ mọi chuyện đánh cho hắn một trận thừa sống thiếu chết, nhưng đánh rồi thì sao, đánh rồi cái đầu heo kia sẽ nhớ lại người con gái nhỏ bé này à? Nếu thật sự như vậy anh cũng muốn thử một lần, nhưng anh biết có làm vậy cũng vô dụng. Anh là đang bất lực, phải anh bất lực rồi.

- Anh không ăn à? – sau khi chén xong tô mì, nó ngược mặt lên nhìn tô mì đối diện mình vẫn còn nguyên, còn chủ nhân của nó thì nhìn mình trần trối, nó thật không biết làm gì chỉ muốn lôi người kia ra khỏi mộng thôi.

- À Anh thích ăn mì nở như, ăn như vậy mới thấy ngon – Khắc Thiên bừng tỉnh, anh nhận thấy mình hơi thất thố, đành đưa ra lý do hết sức không thuyết phục một chút nào.

Nó cũng không để ý, đứng dậy lấy nước uống, sẵn tiện rót luôn cho anh một ly rồi quay lưng bỏ đi, trước khi đi nó còn buông một câu đau lòng cho người ngồi lại “anh không cần như vậy đâu, làm vậy em thấy áp lực lắm,

ăn xong anh lên phòng trên nghỉ đi nha”, thật sự kiểu nói vừa đả vừa xoa kiểu này làm cho người nghe dở khóc dở cười mà.

Cuối cùng bình minh cũng mang theo những chiến binh ánh sáng đến đánh bại màn đêm tối tăm kia, kéo những kẻ mê ngủ ra khỏi cái ổ ấm êm của mình. Riêng nó thì ko vậy, cả đêm nó trần trọc có làm thế nào cũng ko ngủ được, khuôn mặt lạnh tanh ấy, ánh mắt căm phẫn ấy ám ảnh nó, cứ nhắm mắt lại thì những câu nói của Thiên Vũ lúc kéo Uyển Nhi rời khỏi căn tin lại vang lên bên tai nó. Không còn cách nào, nó phải rời tổ ấm của mình lao đầu vào làm việc, mới đây ông nó giao cho nó quản lý mấy cái tập đoàn ở Việt Nam, nó còn chưa đặng vào việc gì, thật tình kiểu làm việc này nó ko quen cũng ko thích, so với việc tô tô vẽ vẽ nó có hứng thú hơn nhiều, nhưng lâm vào hoàn cảnh này, có việc cho nó tiêu sấu giết thời gian là may rồi. Và hậu quả là sáng nay, nó lôi cái bộ mặt gấu trúc tới trường làm hết thầy đồng bào trường Royal giật mình, nhưng đánh đổi lại là sáng nay, báo chí sẽ có thêm vài tin hot, kinh tế sẽ có vài sự thay đổi, và Sài Gòn sẽ có vài chấn động “nhỏ”, mà tất cả đều liên quan đến đôi mắt gấu trúc kia. Sắp tới kỳ thi cuối kỳ, nhưng nó thật ko quan tâm lắm, thật sự những kiến thức ở đây nó đã được học hết rồi, thậm chí những giảng viên ở đây kiến thức còn mờ mờ hơn nó, những bài giảng khô khốc toàn lý thuyết suông ko làm cho nó hứng thú, thật thua xa với những giảng viên người Mỹ mà lão đại đã mời về dạy cho nó. Thật sự nó ko hiểu tại sao, ông nó lại muốn nó mỗi ngày tiêu tốn đồng thời gian vào cái việc ko ích nước lợi nhà này.

Vào lớp, nó vút ba lô bên cạnh Thiên Vũ, hôm nay, giờ này anh vẫn chưa tới, một câu hỏi xuất hiện trong đầu “ giờ này mà chưa tới ko lẽ muốn cúp học?”, trong lòng lại nhói lên, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ như ko có chuyện gì, thật sự là với những hoàn cảnh này nó đã tu luyện thành tinh rồi. Cả lớp, ai cũng biết chuyện ở căn tin hôm qua, cái tin Thiên Vũ đã từ hôn nó đã nhanh chóng lan truyền khắp trường còn nhanh hơn dịch bệnh, lại còn có tin, nó bị từ hôn nên đã dùng cách tự tử để níu kéo Thiên Vũ khi thấy Khắc Thiên hốt hoảng bé nó chạy ra khỏi căn tin, lại còn có tin Thiên Vũ sẽ nhận lời làm đám cưới với Uyển Nhi sau khi thấy anh nắm tay cô ta rời khỏi căn tin,... thật sự là hỗn loạn, và trên đường đến trường, nó đã nghĩ tới một chuyện quan trọng, đó là sẽ dạy cho bọn nhiều chuyện này một bài học để lấy lại danh dự cho atula, đã lâu rồi atula ko xuất chiêu nên cái trường này mới loạn như vậy đó, vậy nên khi bước chân đầu tiên của nó đặt xuống lãnh địa của trường Royal người ta đã thấy một atula tái xuất với đôi mắt gấu trúc.

84. Chương 84

- Này Vân, hôm nay tâm trạng mây tốt nhỉ?- Hạ Vi vừa ngạc nhiên, vừa bực bội nói đều nó, trong khi đó, nó vừa đeo phone vừa lắc lư theo nhạc, môi khẽ nhếch lên đều ko thể tả.
- Sao mấy ngày nay tao ko thấy Hữu Nhân đâu nhỉ ? – ko thèm để ý tới nhỏ Hạ Vi, nó quay lại hỏi Tuyết Mai, nhỏ này đang buồn vì bạn cùng bàn mấy ngày nay ko đến lớp nghe nó hỏi thì cũng nào nề
- Về quê.
- Về quê? Làm gì? – nó tháo phone, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi lại, chả là quê Nhân với quê nó là một mà.
- Mày đi mà hỏi nó, người gì đâu mà im im thấy ghét.
- Có ghét thật ko đó, hay là... - nó cố tình trêu chọc nhỏ, nó thừa biết nhỏ này có ý với Nhân, bị đụng tới tim đen, nhỏ bực bội
- Mày có khùng ko? Tao thấy Hạ Vi nói đúng đó, làm gì mà vui vậy? bộ Thiên Vũ như vậy mà vui lắm hả?

Nó nhếch môi cười đều rồi thở dài một cái, thật tình chỉ muốn đùa một chút mà mấy nhỏ này lại đụng chạm tới nỗi đau to lớn của nó rồi. Quay lại chỗ ngồi, nó phun đúng 5 chữ “chuẩn bị xem kịch vui” kèm nụ cười chua chát. Nhỏ Tuyết Mai thấy nó vậy, biết là mình lỡ miệng nên im bật, mặt cuối gằm tỏ vẻ biết lỗi lắm, Ngọc Ninh và Nguyên Thảo thì đang ra sức cầu véo nhỏ, haizz! Tội lỗi.

Lời nó nói còn chưa nóng, ngoài cửa Thiên Vũ xuất hiện với gương mặt hầm hầm như muốn giết người, theo sau là Uyển Nhi mặt tái mét, hình như là đang lo lắng cộng sợ hãi.

- Hoàng Kỳ Vân, cô đúng là đê tiện, dở thủ đoạn như vậy ko thấy mình quá bẩn thỉu à?

Thiên Vũ vuốt mặt ko nề mũi, anh chửi thẳng vào mặt nó, những từ ngữ anh chửi thật ko thể nặng hơn được nữa. Nó cũng đoán được là anh sẽ có thái độ như thế nào sau chuyện nó vừa làm đêm qua, nhưng thật ko ngờ anh lại quá đáng như vậy. Giây phút này nó chết lặng trong câu nói của anh. Nó biết làm vậy cũng quá đáng, thậm chí là đáng giận, nhưng nó làm tất cả cũng chỉ để anh xuất hiện trước mặt nó mà thôi, một đêm anh ko về nhà, một ngày ko thấy anh, nó như muốn phát điên, nhưng lòng tự tôn cao ngất ko cho phép nó đi tìm anh, chỉ có thể dùng cách đó thôi, nhưng ko ngờ, anh vì một người giả dối như Uyển Nhi mà chửi nó thậm tệ như vậy, thật ko đáng chút nào. Khắc Thiên và Quang Anh lúc này như điên lên, xông vào, người túm cổ người túm áo đang định đập cho cái người kia một trận thì bỗng nhiên nó cười, âm thanh ko lớn nhưng lại làm lòng người đau đớn, chua hơn giấm.

- Tôi làm gì nào? Thu mua một tập đoàn, ko phải chuyện này là quá bình thường sao? Anh dám nói là anh chưa từng làm chuyện này? Hay ... vì lần này tập đoàn kia là của cô tình nhân bé bỏng của anh.

Từng câu, từng chữ của nó vô cùng sắc sảo làm Thiên Vũ cứng họng, nhưng vẻ tức giận trên mặt anh ko giảm chút nào. Anh thật cũng tức giận, nhưng anh chỉ là muốn cho nó biết cảm giác bị phản bội như thế nào thôi, chỉ là muốn hành hạ nó một chút, cũng là hành hạ bản thân mình một chút, ko ngờ nó lại làm cách này để trả thù Uyển Nhi, quan hệ của hai nhà vốn dĩ rất tốt, bây giờ vì chuyện này mà tập đoàn nhà Uyển Nhi bị nó thu mua trong một đêm, chuyện này đúng là một đả kích với mọi người, từ giờ thì có ai dám chống đối nó chứ. Anh cũng ko ngờ trong lúc mình tức giận lại dùng những từ nặng nề như vậy, lời đã nói như bát nước đổ đi làm sao lấy lại được, anh thấy hối hận vô cùng, nhưng giờ mà nhận lỗi thì ko khác gì nói rằng anh thua rồi, mà cái gai trong người anh vẫn còn đó, anh vẫn chưa xóa bỏ được chuyện nó cảm sùng anh. Anh là tự mình hành hạ mình, tự làm đau mình, nhưng vô tình anh làm nó cũng có cảm giác tương tự.

Uyển Nhi ko ngờ rằng nó lại dám làm như vậy, tuy xét về thế lực thì cô ta ko thể nào bằng nó, nhưng gia tộc cô ta cũng thuộc dòng dõi quý tộc, trước giờ vốn mấy nhà bọn họ rất thân thiết, thường tương trợ lẫn nhau, cô ta nghĩ rằng, nó có muốn thu mua tập đoàn nhà cô ta thì lão đại cũng ko phép, ko ngờ, nó làm quá nhanh gọn, tốc độ còn chóng mặt hơn cả Kỳ Khôi. Trong một đêm, nó ko những thu mua tập đoàn nhà cô ta, mà còn có 1 tập đoàn khác nữa, chính là tập đoàn nhà nhỏ mệnh chủ nó trong căn tin sáng qua. Tất cả đều ko ngờ, trước giờ cứ tưởng nó là lý thuyết suông, nhưng ko ngờ khi vào thực tế nó lại thao túng nhanh như vậy, ko ai biết rằng, hơn một năm qua bên cạnh Nam Phong, nó học được bao nhiêu, kể cả những thủ đoạn đê hèn nhất. Khắc Thiên và Quang Anh nghe xong câu nói của nó cũng sock ko kém, hai người này ko ngờ là nó có thể làm được những chuyện đó, trong mắt hai người nó là cô đại tiểu thư cành vàng lá ngọc chỉ biết hưởng thụ, họ ko nghĩ được, nó có thể giết người thì chuyện này là cái gì đối với nó. Thiên Vũ ko chịu nổi nữa, anh gầm lên từng tiếng mà ko biết rằng từng tiếng gầm của anh là nhát dao cứa sâu vào con tim của nó:

- Vậy thì cô thu mua luôn tập đoàn Thiên Hoàng luôn đi.

Nói rồi anh quay lưng bỏ đi, ko quên kéo luôn Uyển Nhi đi, để lại nó ngồi đó với khuôn mặt ko một cảm xúc. Chính giây phút này, nó thật sự chết.

Thiên Hoàng là tập đoàn nhà Thiên Vũ, chữ Hoàng kia chính là họ của nó, chữ Hoàng đó thể hiện mối quan hệ khấn khít như thế nào giữa hai nhà, vậy mà ... anh bảo nó mua luôn đi, chẳng khác nào kêu nó chặt tay chặt chân mình ném đi. Anh thật tàn nhẫn.

Khi Thiên Vũ rời khỏi lớp, anh đã chạy tới bar nóc rượu, rồi đập phá tan tành, anh muốn điên, ko là anh điên rồi, nó làm anh điên, ko là anh làm anh điên, anh thật sự rối loạn, anh vô đầu bức tóc, anh thật sự ko nhớ gì cả, tất cả những gì anh biết về nó toàn qua lời kể của người khác. Anh chỉ biết mỗi một việc là anh yêu nó, yêu điên cuồng, nhưng ... nó mặt ngoài nói yêu anh, mặt trong lại nói yêu người khác, anh hận nó, nhưng anh cũng yêu nó. Anh tự mình hành hạ mình, bởi vì anh như vậy mà nó ko thêm giải thích một lời, cũng ko thêm đi tìm anh, anh đi cả một đêm, một đêm ngồi trong quán bar uống rượu, anh chỉ mong nó xuất hiện nói nó sai rồi, kêu anh về nhà đi, nhưng anh ngồi mãi ngồi mãi cũng ko thấy ai, hậu quả là sáng

sớm, Uyển Nhi bên cạnh nhận được thông báo gia đình cô ta phá sản, là quyết định của nó, chữ ký rõ ràng, giấy trắng mực đen. Anh thật ko ngờ, người anh yêu lại là người như vậy, ko cần tình nghĩa, độc ác như vậy. Anh cảm phẫn, chạy vào lớp có chút hy vọng lại nó sẽ giải thích gì đó, nhưng đáp lại anh chỉ là cái nhếch môi kinh rẻ, cộng câu nói vô tình kia. Anh sai rồi sao? Sai vì yêu phải một người có khuôn mặt thiên thần nhưng lại mang lòng dạ của loài lang sói?

Tất cả những chuyện này, cả hai đều ko biết bản thân mỗi người đều sai, đều có một phần trách nhiệm, họ sai vì cái tôi của họ quá lớn, nếu cả hai chịu ngồi lại với nhau, cùng nhau nói rõ mọi chuyện thì bây giờ đâu đến nỗi như thế này. Một người vô hồn, một người điên loạn.

85. Chương 85

Thông tin Hoàng Kỳ Vân thu mua hai tập đoàn Lê Hạ và Ngô Bình trong một đêm nhanh chóng lan ra, gây xôn xao dư luận, Sài Gòn một phen náo loạn và tất nhiên tin này nhanh chóng tới tai lão đại, ông vô cùng tức giận, lệnh cho Kỳ Khôi ngay lập tức trở về Việt Nam giải quyết bãi chiến trường mà nó gây ra. Một mặt, lão đại rất hài lòng với khả năng của nó, nói Lê Hạ ko là gì, nhưng đối với kinh tế Việt Nam thì nó cũng ko phải nhỏ, vậy mà nó có thể thu tóm nhanh như vậy, dù có sử dụng chút thủ đoạn nhưng trên thương trường, cá lớn nuốt cá bé, dùng chút thủ đoạn đó cũng chẳng có gì là to tát.

Tối hôm nay, Thiên Vũ vẫn ko về nhà nhưng nó cũng ko quan tâm, bây giờ chẳng còn gì là quan trọng nữa khi mà nó đã quyết định là sẽ về Mỹ, điều đó đồng nghĩa với việc nó sẽ từ bỏ. Nó ko muốn tiếp tục tự làm khổ bản thân mình nữa. Hơn nữa, Milan cũng bên Mỹ, nó về đó, trực tiếp điều hành mở rộng quy mô của thương hiệu thời trang này sẽ dễ dàng hơn. Hôm nay, nó được yên giấc sau bao đêm mất ngủ, dù sao cũng quyết định rồi suy nghĩ thêm cũng chẳng ít gì, thậm chí hồng nhan bạc phận, có lẽ đúng với trường hợp của nó.

8 giờ tối, Kỳ Khôi về tới Việt Nam

Mặc dù chưa quen với mùi giờ nhưng khi vừa đặt chân xuống sân bay, anh đã vội vàng đi tìm Thiên Vũ. Anh biết Thiên Vũ chính là nguyên nhân chính dẫn tới hành động điên rồ của em gái anh. Nhận được địa điểm cụ thể, anh nhanh chóng đến chỗ hẹn, trong một góc khuất của quán bar ồn ào náo nhiệt, có hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau. Cả hai người đều toát lên vẻ lạnh lùng chết người và khí chất cao ngạo chỉ những người quyền quý của giai cấp quý tộc mới có. Tuy nhiên, vẫn có thể nhìn rõ được sự khác nhau giữa hai đại nam nhân kia.

Một người thì lạnh lùng theo kiểu băng tuyết ngàn năm, mang vẻ phong trần của sự từng trải và vẻ đẹp nam tính khó cưỡng. Một người thì lạnh lùng theo kiểu tuyết rơi mùa đông, trắng xóa và tinh khôi, có chút bất cần hiện rõ trên khuôn mặt lạnh lùng.

- Hôm đó Vân đến để nói rằng : cô ấy ko yêu tôi, người cô ấy yêu là cậu, từ đầu tới cuối là cậu đã hiểu nhầm cô ấy - tuyết ngàn năm lên tiếng, mặc dù là đang trong tình huống giải thích hiểu lầm, nhưng ko hề có sự lung túng nào mà ngược lại mặt anh thản nhiên đến đáng sợ

- Hiểu nhầm?- tuyết mùa đông hỏi lại, môi nhếch lên tỏ ý xem thường người vừa nói, anh đưa ly rượu lên miệng uống cạn rồi nói tiếp – cô ta kêu anh tới đây giải thích?

- Ko ai kêu tôi tới đây cả, tôi cũng ko phải là đang giải thích với cậu, tôi chỉ tới đây để cho cậu một cơ hội, và ... tôi thật lòng ko muốn cậu nhận lấy cơ hội này...- anh bỏ lửng câu nói cũng đưa rượu lên miệng uống cạn, tỏ rõ ta đây ko thua kém gì ai nha. Nhưng câu nói của anh làm người đối diện sững sờ, đôi môi anh đảo lại nhếch lên – nếu cậu ko tận dụng cơ hội này thì tôi mới có cơ hội chứ, cậu nói có phải vậy ko? – câu nói phát ra cùng nụ cười nửa miệng của Nam Phong khiến mấy cô gái xung quanh chết trong giây phút, những gì anh nói đều là lời thật lòng, anh ko đành lòng nhìn nó khổ, nhưng một chút ích kỷ của bản thân lại mong muốn người kia ko tin lời mình nói, như vậy anh có thể tìm lại tình yêu mà ngày nào nó đã dành

cho anh, khi Thiên Vũ tiêu hóa xong những gì Nam Phong nói thì anh đã mất dạng sau cánh cửa cách âm của quán bar, đôi môi mông lại nhếch lên về bất cần đời, có chút chua chất lẫn sự cay đắng.

Lúc này Kỳ Khôi mới mò mẫm tới quán bar, đảo mắt khắp nơi cuối cùng cũng nhìn ra cái người cần tìm. Nhưng ... cái mà anh nhìn thấy là một màn kịch tình cổ điển trong mấy tiểu thuyết ngôn tình của Trung Quốc. Thiên Vũ – chồng sắp cưới của em gái anh đang ôm lấy người mà em gái anh vừa mới dạy dỗ sáng nay, môi kề môi, và bàn tay ai kia ko ngừng hoạt động. Ngay lúc này đây, anh thực sự thấy hối hận khi đã kí tên vào thủ tục trao trả lại tập đoàn Lê Hạ. Máu nóng trong người sôi lên, anh lao tới, hất Uyển Nhi qua một bên, phải kìm chế lắm anh mới ko cho cô ta một bạt tai. Tuy nhiên, bao nhiêu giận dữ anh đổ lên hết vào người Thiên Vũ, và tất nhiên là anh chàng ngoan cố kia nhận lấy liên tiếp mấy cú đấm như trời giáng của Kỳ Khôi, nếu ko có quản lý bar tới can ngăn thì có khi Thiên Vũ phải nhập viện vì lệch xương hàm hoặc là gãy mấy cái xương sườn. Kỳ Khôi ko ngờ là sự việc lại xảy ra như vậy, anh ko ngờ mình mới đi có mấy ngày mà em gái anh lại phải chịu nhiều uất ức như vậy, chẳng trách nó lại làm cái việc kia. Nghĩ tới đó, anh lao ra xe phóng nhanh tới nhà nó, anh biết giờ này chắc nó đang ru rú xó nào đó mà tự kỷ, anh ko có ở đây, nó lấy ai mà làm nũng mà không nhẽo. Nhưng ... sự thật rất bất ngờ, khi anh tới nó đã đi ngủ mà nhìn nó thì đang ngủ rất ngoan. Anh khẽ thở phà, em gái anh cũng ko đến nỗi quá ngu ngốc mà tự hành hạ bản thân, nó vẫn sống tốt. Anh đâu biết là từ khi anh đi, đây là buổi tối đầu tiên nó đi ngủ, mấy ngày qua, nó điều đi ngủ trong trạng thái hôn mê, làm gì mà được sống tốt như anh nghĩ. Kỳ Khôi ngồi xuống bên cạnh nó, vuốt nhẹ mái tóc dài bồng bênh gọn sóng, lòng anh dâng lên nỗi niềm chua xót, sao cuộc đời nó lại nhiều sóng gió đến vậy, những cô gái mười tám ngoài kia đang vui vẻ trong mái ấm gia đình, tung tăng tới trường mà ko phải suy nghĩ, cho dù hoàn cảnh có khó khăn một chút cũng ko đến nỗi khổ về tinh thần lẫn thể xác như nó. Anh thấy thương cô em gái bé nhỏ của mình vô cùng, càng thương nó bao nhiêu anh lại càng tự trách mình bấy nhiêu, là một người anh trai, bên ngoài hô mưa gọi gió vậy mà một chút hạnh phúc nhỏ bé của em gái mình cũng ko mang về được, anh thật sự là vô dụng, sao cứ đựng phải chuyện của nó là anh lại bất lực như vậy chứ ?

Đêm nay anh ko về nhà mà ngủ lại luôn ở đây, anh thật ko muốn xa nó thêm chút nào nữa, cứ như thể anh mà xa nó một bước thì nó lại xảy ra chuyện ngy lập tức. Anh thừa biết, nó rất ngang bướng, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng đựng chuyện là bản chất thật sẽ lòi ra ngay, con nhỏ mít ướt và thích tự kỷ...

86. Chương 86

Sáng hôm sau, mới bước xuống cầu thang nó đã nhìn thấy Kỳ Khôi cùng một đám người ngồi trên sofa uống cà phê đọc báo, nó còn tưởng mình đang mải mơ hay hoa mắt gì đó, bay một phát xuống phòng khách, trở mắt nhìn đám người đang nhàn nhã trong nhà mình, nó lắc lắc đầu để thức tỉnh bản thân, nhìn lại vẫn thấy đám người kia ngồi đó, vậy là nó ko mơ, đưa mắt về phía Kỳ Khôi, ko có chút gì cho thấy sự vui mừng hay hân hoan chào đón anh:

- Honey, anh về khi nào vậy ? – vừa nói vừa tới ngồi vào một chỗ trống.
- Anh về làm em ko vui vậy à?- Kỳ Khôi ngạc nhiên hỏi.
- Ko. Chỉ là hơi ngạc nhiên thôi.
- Thái độ đó ko được cho là ngạc nhiên đâu
- Haizz ! honey à, em lớn rồi ko lẽ phải mở to hai mắt rồi nhảy vòng vòng thì mới tỏ ra là ngạc nhiên và vui mừng à.
- Người lớn?
- Uhm .

Nghe nó nói Kỳ Khôi phì cười, nụ cười hiem hơi trên môi anh, người lớn với cái mặt ngố hơn cả ngố của nó, thật làm người khác ngưỡng mộ.

- Mà này mới sáng sớm mấy người vào nhà tui làm gì vậy? – nó cau mặt nhăn mày nhìn đám người bàng quang xung quanh mình, thái độ tự nhiên như người điên, làm chủ nhà như nó cũng phải xem lại.

- Thì tới mở tiệc chào đón đại hotboy của chúng ta về chứ làm gì? Sao tao thấy mày càng ngày càng ngu vậy Vân, bây giờ mà mày kêu là sáng sớm vậy khi nào mới là trưa chiều hử, ngu như heo – nhỏ Nguyễn Thảo tỉnh như sáo vừa uống cà phê vừa xem quyển tạp chí mà lại vừa đốp chát với nó.

Mới sáng sớm đã bị ví như heo rồi lại bị chửi càng ngày càng ngu.... Nó thở dài, mặt ảo não. Cả bọn ai cũng ngạc nhiên, tự nhiên hôm nay atula lại hiền đột xuất, bị chửi đến vậy mà ko nói gì lại còn trưng cái bộ mặt đáng thương thế kia thì trong lòng họ dấy lên một nỗi lo sợ vô hình, cảm giác không khí xung quanh mình hơi kinh dị và có phần man rợ.

Ngoài cửa, hai người tay trong tay bước vào, ko ai khác chính là Thiên Vũ và Uyển Nhi.

- Này hai người tới làm gì vậy ?- Ngọc Ninh bực bội hỏi

- Nhà tôi tôi về cô hỏi vậy ko thấy thần kinh mình có chút vấn đề à ?- Thiên Vũ đáp lại, vừa nói anh vừa đưa ngón tay trỏ của mình chỉ lên đầu làm như thể nhỏ Ngọc Ninh bị não khi hỏi anh câu đó vậy.

Nó ko nói gì nhìn hai người từ sao hỏa mới đáp xuống kia bằng một ánh mắt ko cảm xúc, bình thản đến lạ. Tất cả quay lại nhìn nó, mọi người đều lo lắng nhưng nhìn cái bản mặt trơ lì của nó, họ lại muốn đập cho nó một phát. Nhỏ Hạ Vi hình như ngại vì anh mình như vậy, nên chỉ biết cuối đầu.

-Ồ ! nhà anh đẹp quá nha. – Uyển Nhi vừa nói vừa đi đi lại lại xung quanh, mắt đảo hết chỗ này đến chỗ khác, tay thấy gì thì đụng đó, thật ko giống một tiểu thư con nhà quý tộc chút nào, làm cả bọn ngồi đó liên tục lắc đầu tỏ vẻ chán chường. Cô ta còn ko biết xấu hổ là gì, cứ tự nhiên như ruồi, bu hết chỗ này đến chỗ khác. Nó cũng ko thèm để ý ngồi tám chuyện với mấy nhỏ bạn, cả bọn cùng bàn về bữa tiệc chiều nay. Chẳng là ngay lúc này nói là buổi sáng nhưng cũng đã 10 giờ rồi. Bỗng nó khựng lại khi thấy cái người vô duyên kia ko chịu ngừng mà còn muốn tiến sâu hơn vào cấm địa. Chân cô ta vừa đặt lên bậc cầu thang đầu tiên, nó khẽ nhếch môi :

- Chú Phát, trông nhà cẩn thận, đừng để chó chạy lung tung như vậy.

Uyển Nhi nghe vậy, mặt đỏ ửng tai hằm hằm tiến về phía nó

- Cô nói vậy là có ý gì?

Nó ko thèm để ý tới lời cô ta, lại nói với quản gia Phát

- Nếu nói mà ko nghe, thì dùng gậy mà đập, dù sao cũng chỉ là một con chó ko cần phải thương tiếc – lời nói cộng ánh mắt sắc như dao của nó khiến cô ta rùn mình, chạy vội tới bên cạnh Thiên Vũ nũng nịu.

- Vũ, anh coi cô ta nói em...

- Ngồi im đi.

Không để cô ta nói hết câu, Thiên Vũ đã lên tiếng cắt ngang. Anh cũng bắt đầu thấy vô vị khi dẫn cô ta về đây. Mục đích ban đầu của anh là dẫn cô ta về để chọc tức nó, nhưng ko ngờ phản ứng của nó vô cảm vậy, sau câu nói của nó anh có chút xấu hổ, người ko biết phép tắc lễ nghi như cô ta mà anh cũng có thể giao tiếp, anh là điên rồi. Tối qua sau khi nghe Nam Phong nói cộng với mấy cú đấm trời giáng của Kỳ khôi anh đã tỉnh ngộ, nhưng ko hiểu lúc cấp cứu anh đã nhận máu của tên xì diện nào mà giờ lại mắc phải cái bệnh khó chữa đó. Anh đang ko biết phải làm sao, vậy mà Uyển Nhi lại còn như vậy, anh cũng muốn tống cổ cô ta ra khỏi cửa cho rồi.

Nó đứng dậy đi vào nhà bếp lấy chút gì đó cho vào bụng sau khi đã bàn xong kế hoạch của buổi tiệc.

- Hôm nay em có khách, chờ em tiếp xong chúng ta có thể bắt đầu.

- Khách ? ai vậy Vân? – Tuyết Mai ngạc nhiên, hầu như tất cả mọi người đều tập trung ở đây rồi, còn ai nữa đâu chứ.

- Một anh chàng đẹp trai. – nó quay lại nháy mắt mỉm cười đáp lại một cách tinh nghịch, nó đẹp nhất là lúc này, cái vẻ tinh nghịch của nó có thể hấp hồn tất cả con trai ngồi trên sofa kia. Thiên Vũ dờ dẫm, một

nhát dao cửa xẹt qua đầu anh, nỗi đau ko thể tả chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể, anh đưa tay ôm đầu, có gì đó vừa xuất hiện trong đầu, một hình ảnh rất mơ hồ mà anh ko nhìn rõ được, mọi người đều đang ngây ngẩn nên cũng ko nhận ra vẻ bất thường của anh ngoại trừ Kỳ Khôi, anh là vừa mới nhớ ra được gì đó mà anh chưa biết đó là gì.

15 phút sau.

Một bóng người cao lớn tiến vào phòng khách, vẻ mặt lạnh lùng của anh, cùng nét điển trai ngời ngời làm mấy nhỏ hám trai há miệng chảy nước dãi.

- Nam Phong, anh đến rồi à, muộn 5 phút nha. – nó vừa nói vừa đưa tay lên chỉ đồng hồ, mặt tỏ vẻ bất mãn, vì anh chưa bao giờ trễ hẹn với nó

- Kẹt đường mà. – nụ cười nhẹ nhàng trên môi anh chàng làm nó hơi khựng, gì chứ nó cũng có bệnh mê trai mà, chỉ là ẩn nấp kỹ mà thôi

- Ok, chờ em một chút. – nói xong nó quay lưng đi thẳng lên lầu, 10 giây sau lại xuất hiện.

- Này mày sợ để anh ấy ở đây, bọn tao ăn mất hay sao mà đi lẹ vậy – Hạ Vi cau có, nhỏ này vô tư thấy tội, trước mặt chồng chưa cưới mà lại phát bệnh thèm trai vô tội vạ như vậy, chơi với nó mà ko học hỏi được chút gì, quá kém cỏi, lại còn được gọi là thần đồng nữa chứ. Nó lắc đầu bĩu môi đáp lại:

- Tụi mày ko ăn nổi anh ấy đâu .

Ngay từ khi thấy bóng dáng Nam Phong xuất hiện, mặt mấy chàng ở đây đều sa sầm, đến giây phút này nhìn thấy nó vừa nói vừa nắm tay lôi Nam Phong qua bàn nhỏ bên kia, mặt hết sức vui vẻ, mấy chàng đều đen mặt, mây đen kéo tới, sấm chớp nổ liên hồi.

87. Chương 87

Nó cầm tập tài liệu đặt nhẹ lên mặt bàn.

- Em chắc chứ ? – Nam Phong nhìn điệu bộ của nó với ánh mắt tràn ngập ý cười, anh ko nghĩ là nó lại tỏ ra nghiêm túc vậy.

- Uhm, ký đi.

- 40/ 60 ?

- Uhm.

- Này em tính toán với anh vậy hả?- anh giả vờ khó chịu với phần trăm cổ phần anh nhận được, làm cho nó sốt sắng hẳn lên, trông thật buồn cười.

- Phải tính toán chứ, ko tính đến khi anh lấy vợ, vợ anh lại thấy hứng thú mà nhảy vô tranh giành với em thì biết làm sao? Đây này, ở đây có đề rõ, anh ko được phép giành với em.

Nó vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ lên một điều khoản trên biên bản kia, hai má phúng phính, miệng ko ngừng chu ra, đáng yêu vô cùng. Bên này, có đến hơn chục con mắt đang thao láo nhìn qua, ko ai hiểu được hai người này nói cái gì, cả bọn đơ ra thấy tội.

- Này, anh làm gì mà đọc kỹ vậy hả?

- Em ko biết chữ ký của anh quan trọng cỡ nào hả? lỡ như ...

Nam Phong bỏ lỡ câu nói của mình, là anh vừa mới lỡ lời, ko là anh vừa mới nhận ra bản thân mình sao lại như vậy, từ khi bị người phụ nữ kia lừa anh ý thức được chữ ký của mình rất quan trọng ko thể bừa bãi được, nhưng, với nó mà... chỉ là thói quen thôi, nhưng anh thấy có lỗi với nó vô cùng, nó là ai mà anh có

thể rập khuôn theo thói quen như vậy chứ? Chỉ là thói quen mà anh lại đánh đồng nó với đám người xấu xa kia.

Nghe anh nói, nó nhếch môi dè bủ, nhưng đột nhiên nó khựng lại “lỡ như...”, có phải chính cái lỡ như đó, vì quá tin tưởng vào ả đàn bà kia mà anh đã ký vào giấy chuyển nhượng toàn bộ tài sản của anh cho cô ta, nó ngược mắt nhìn anh, sững sờ.

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó.

Anh nói mà ko ngược mắt lên, lòng đầy hoang man, nó đã nhận ra rồi, đã phát hiện ra rồi, nó sẽ giận anh? Nhưng... thật ko ngờ, sự việc lại diễn ra ngoài suy nghĩ của anh. Nó đứng dậy đi qua chỗ anh ngồi, vòng hai tay ôm lấy thân hình to lớn của anh. Anh khựng, mấy người ngồi bên kia khựng, cách thể hiện tình cảm công khai của nó làm nhiều người phải hiểu nhầm mà. Mấy năm nay, anh và nó, hai người ko chung số phận, hoàn cảnh cũng ko giống nhau, nhưng cả hai đều có nỗi buồn, đều có nỗi đau, vậy nên hai người đã luôn bên nhau, cùng nhau san sẻ mọi niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống. Nó luôn thắc mắc tại sao anh lại có thể để mất đi mọi thứ, anh ko nói nó ko hỏi, nhưng ko phải vì vậy mà ko tò mò, ko muốn biết. Đến bây giờ, nó đã biết, nỗi đau đó đã ám ảnh anh, khiến anh phải luôn đề phòng mọi thứ, ngay cả với nó, anh vẫn ko thể tin tưởng tuyệt đối vào ai ư? Cũng phải niềm tin của anh bị tổn thương sâu sắc như vậy mà. Có một nỗi buồn thoáng qua, nó nhếch môi.

- Đừng có nghĩ ai cũng giống như cô ta, đặc biệt là em. – nó giả vờ giận dỗi

Câu nói của nó làm Nam Phong sững sờ, nó là giận anh thật? anh thấy tay chân mình trở nên cứng đờ, cả người chật vật, mặt nhiều trạng thái cảm xúc lúc cười, lúc nhăn mày, lúc hoảng hốt ... phải chật vật lắm anh mới thốt ra được một câu.

- Anh xin lỗi.

Nghe anh nói, cũng quan sát biểu cảm của anh này giờ, nó phì cười, haha...haha thành công trong công cuộc chơi xỏ Nam Phong, có lẽ nó là người duy nhất khiến người đàn ông lão luyện này phải chật vật như vậy, ngay cả người đàn bà trước cũng ko làm được, cô ta lúc nào cũng tỏ ra mình là con mèo ngoan ngoãn làm gì dám chọc khuấy anh như vậy chứ. Thấy nó cười, anh hơi đơ, nhưng một giây sau anh phát hiện mình bị nó lừa, anh ko giận dữ hay bực bội mà ngược lại, anh lại thở phào nhẹ nhõm. Nó là trong sáng, là thuần khiết như vậy, cho dù vô can mà bị người ta nghi ngờ vẫn ko hề giận, anh yêu một Kỳ Vân như vậy, anh ước nụ cười tỏa nắng kia mãi mãi thuộc về mình, chỉ riêng một mình anh thôi, nhưng... sự thật đã ko phải vậy, trong quá khứ nó là của anh, chỉ duy nhất một mình anh nhưng hiện tại nó đã bị san sẻ, san sẻ ột người đàn ông khác. Nếu như mấy tháng trước, anh ko buông tay nó, ko rời xa nó mà khư khư giữ nó bên cạnh, liệu anh và nó sẽ có hạnh phúc chứ, nó sẽ ko bị người tên Thiên Vũ kia cướp mất? giờ anh đã lấy lại được tất cả, nhưng lại mất đi thứ quan trọng nhất, anh phải làm sao? Liệu thời gian có thể quay ngược để anh có thể thay đổi số phận của cả hai ko? Nụ hôn đầu tiên anh trao cho nó, cũng là nụ hôn cuối cùng của hai người, giờ đây anh bên cạnh nó, đóng vai một người bạn, một người anh trai, có công bằng với anh ko khi anh là người đã bên cạnh nó những lúc khó khăn nhất?

Cả hai ko nói nhau câu nào nữa, bởi họ đang chìm vào những suy nghĩ của riêng mình, cũng bởi vì họ phát hiện, bàn bên kia này giờ im lặng đến đáng sợ, bọn người kia là đang rình rập và có ý đồ nghe ngóng câu chuyện của hai người.

- Phong này.

Đột nhiên nó quay mặt ra cửa sổ, mắt phủ một lớp sương, có dấu hiệu buồn vu vơ hay một cách gọi khác là đang tự kỷ.

- Sao? – Nam Phong vừa lật mấy quyển tạp chí vừa đáp lại nó.

- Anh nhìn coi cái chậu hoa này đẹp ko? Nhưng lại có một cành bị sâu rồi, phải làm sao giờ?

Nam Phong nghe nó nói, hiểu ngay vấn đề, anh bỏ quyển tạp chí xuống, quay mặt qua nhìn nó, cười hiền, gì chứ nó có bao nhiêu bệnh, nguy hiểm cỡ nào anh đều nắm trong lòng bàn tay.

- Cắt bỏ đi chứ sao?

- Cắt bỏ?

- Vậy anh hỏi em, nếu một người bị thương, vết thương bị nhiễm trùng đang trong giai đoạn bị hoại tử em nghĩ phải làm thế nào?

- À..... nó kéo dài chứ à ra chiều đã hiểu, nhưng Nam Phong thì không ngừng lại, anh quay mặt qua nhìn Thiên Vũ, ánh mắt bỗng sắc lẹm

- Cũng như một người đã bị HIV giai đoạn cuối thì không thể nào có thể chữa được

Nói xong anh đứng dậy tạm biệt nó, còn nó thì ngơ ra với câu nói cuối cùng của anh. Ko phải là nó ko hiểu mà là sự thật quá phũ phàng, là giai đoạn cuối? là ko thể nào chữa được?

Mấy người ngồi bên kia ko biết họ nghe mưìi mà có hiểu được một ko? Chỉ thấy mặt họ đơ ra, chỉ riêng có Thiên Vũ và Kỳ Khôi mặt tối lại, đen xì.

88. Chương 88

Nam Phong đã đi khỏi, nó vẫn ngồi thẩn thờ như người mất hồn. Anh ko nói thì nó cũng biết, Nó ko thể nào cứu vãn được mọi chuyện, nó cũng đã quyết định là ko nín kéo nữa, mà kỳ thực nó đã làm gì đâu mà gọi là nín kéo, một chút cũng ko ? cứ ngồi đó há miệng chờ sung rụng, sung ko rụng thì thơ thẩn thẩn thờ, rồi quyết định rời đi, từ bỏ.

Trời hôm nay ko được đẹp, mới sáng sớm đã âm u, bây giờ thì lại bắt đầu chuyển mưa. Thời tiết Sài Gòn mấy năm nay rất thất thường, mưa thường kéo dài rả rích. Người ta nói là do ảnh hưởng của sự thay đổi khí hậu, ko biết là có đúng ko nhưng có một sự thật là kế hoạch mở tiệc nướng ngoài trời đã thất bại, với thời tiết như thế này, cả bọn quyết định chuyển sang ăn lẩu cay uống rượu nếp, một thú vui tao nhã của dân thường, may mà chưa có ai ra ý kiến: trời mưa đổ bánh xèo nếu ko người ta nhìn vào sẽ ko nhận ra đây là một bọn nhà giàu nứt nứa đổ vách, cũng có thể là vì họ sinh ra trong nhung lụa, từ nhỏ đã ăn toàn món tây nên cái thứ gọi là bánh xèo họ chưa từng được nghe qua. Tóm lại là, thời tiết thay đổi đã làm thay đổi luôn cái kế hoạch hoàn hảo của bọn họ, mà người tiếc nhất là nó, vì cái món khoái khẩu bạch tuộc nướng đã ko cánh mà bay.

Buổi tiệc bắt đầu, cả bọn đều ngồi bệt xuống thảm đúng phong cách thường dân. Tất nhiên là Uyển Nhi ngồi cạnh Thiên Vũ, bám chặt như sam, ko biết vô tình hay cố ý mà nó lại ngồi đối diện với anh, chỉ cần ngược lên là mặt đối mặt, mắt đối mắt. Quang Anh lại đề nghị chơi cái trò cũ rích mà ai cũng biết, ko biết lần này mại muốn biết bí mật gì của ai mà lại đề nghị chơi cái trò đó, nhưng một vấn đề to lớn là ko thấy ai từ chối, điều đó có nghĩa là tất cả đều đồng ý. Nó đã quay về với hiện thực vì mùi thơm của nồi lẩu quá hấp dẫn. Câu nói đầy ẩn ý của nam Phong đã ko cánh mà bay. Mặc ai nói gì, nó một mục tiêu duy nhất là gắp và nhai. Uyển Nhi ngồi cạnh Thiên Vũ nhếch môi tỏ ý khinh thường :

- Đại tiểu thư ơi, ăn từ từ thôi kẻo nghẹn đó.

- Cảm ơn – nó trả lời một cách tỉnh bơ, khiến người nói thì ghen mà người nghe thì cười như đang xem hài.

Vì mãi mê ăn nên nó ko biết cái chai đã quay về phía nó, và đối phương là Thiên Vũ. Không khí bỗng trở nên im lặng lạ thường, dường như ai cũng nín thở. Nó tạm ngừng cuộc chiến ngược mặt lên nhìn mọi người, mặt ngu ko thể tả.

- Có chuyện gì à ?

Ko có ai trả lời chỉ có Nguyên Thảo là nhìn nó hắt hắt mặt về phía cái chai đang hướng về phía nó.

- Vậy thì hỏi đi – nó vừa nói vừa cầm ly rượu nếp lên uống cạn, mặt nhăn nhúm đến tội, vẫn là lần đầu tiên uống nên chưa quen mà, với cái tửu lượng có hạn của nó chờ tới khi quen chắc nó đã ngủm cù tẻo rồi.

- Hiện tại em yêu ai.

Câu nói của Thiên Vũ vừa mới cất lên, mọi người đồng loạt ngược mặt quay qua nhìn người trả lời. Nghe anh hỏi nó cũng hơi khựng, lý do to lớn nó ko biết người hỏi sẽ là anh. Tuy nhiên, chưa tới 2 giây nó đã lấy lại được bình tĩnh, ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh, nó khẳng định:

- Anh.

Không khí im lặng đến đáng sợ, cả hai người cũng im lặng ngồi nhìn nhau.

1s

2s

3s

Nó cầm chai rượu tự rót ỉnh một ly, đưa lên miệng uống cạn, tâm trạng đã chuyển sang một trạng thái mới. Nó cảm thấy rối loạn, ánh mắt của Thiên Vũ chấp chứa quá nhiều thứ, yêu, hận, chán ghét, bi thương ... đều có cả. Nhất thời nó ko biết nói gì hay làm gì, đầu óc đã hơi choáng vì 2 ly rượu.

Thiên Vũ cũng ko nói gì cũng uống, đúng như nó thấy anh là yêu, là hận, là chán ghét, là bi thương cùng cực. Anh cũng ko biết mình nên làm gì, anh nhớ nó, nhớ đến điên cuồng, chỉ muốn được gặp nó, nhưng khi gặp rồi thì sao, những vướng mắc trong lòng anh vẫn chưa được anh gỡ bỏ, anh cũng ko biết tại sao mình lại hỏi nó câu ấy, anh sợ nó sẽ hết yêu anh? Khi nghe câu trả lời của nó, anh thấy một chút ngọt ngào, một chút ấm áp dâng lên trong lòng, nhưng rồi sao? Anh muốn gì, bản thân anh lúc này ko biết là mình muốn gì, bình thường lại với nó, sống những ngày hạnh phúc, hay tiếp tục dày vò bản thân mình? Anh như lạc vào mê cung không lối thoát, Không biết mình đang đứng tại vị trí nào trong lòng nó.

89. Chương 89

Khi mà trời đất trước mặt nó cứ quay mòng mòng, nó nhe răng cười một cách kinh dị. Kỳ Khôi ngồi cạnh bên giắt ly rượu trên tay nó, anh thâm lắc đầu, ko biết phải nói gì với cô em gái nghịch ngợm của mình nữa. Nó loạng choạng đứng dậy, đi về phía cây đàn Piano ở góc phòng. Tất cả mọi người ở đây đều biết, nó đánh đàn rất hay, rất phong cách, đặc biệt là những khúc ngẫu hứng của nó, những bật thầy về piano đều công nhận tài năng thiên bẩm này, những khúc ngẫu hứng của nó mang đầy tâm trạng, đều chất chứa một nỗi đau thương vô hình nào đó, dạt dào như con sóng buổi sáng, gào thét như sóng xô buổi chiều. Tuy nhiên, ngoại trừ Kỳ Khôi thì ko ai trong số bọn họ được nghe nó đánh piano dù chỉ là một lần. Tất cả đều hướng mắt về phía nó, hồi hộp, chờ mong. Bàn tay nhỏ nhắn đặt lên phím đàn, lướt nhẹ, một âm thanh du dương, trầm bổng vang lên, nhưng... chỉ ba giây sau họ nhận ra, đây ko phải là một khúc ngẫu hứng nào cả, âm thanh này chính là giai điệu của bài hát unbreak my heart, và ngay sau đó một giọng hát trong trẻo vang lên. Không mạnh mẽ, không da diết, cũng ko có sự gào thét nơi trái tim đau khổ như Toni Braxto. Mà ở đây là cảm xúc về một tình yêu đầu đời, giọng hát trong trẻo, mang theo những sự hoài niệm, những băn khoăn, cũng có sự hy vọng, và cuối cùng là sự thất vọng cùng cực.

Những câu hát chất chứa đau thương cứ vang lên khắc sâu vào trái tim đang rỉ máu của nó.

... Unbreak my heart

Say you'll love me again

Undo this hurt you caused

When you walked out the door

And you walked outta my life..."

Đừng xé nát con tim em

Hãy nói rằng anh sẽ yêu em thêm lần nữa

Đừng làm em tổn thương

Khi anh bước ra khỏi cánh cửa cuộc đời em...”

Khi những câu hát cuối cùng kết thúc, nó đưa hai tay lên mặt, gạt đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt bầu bĩnh, hít sâu một hơi, nó từ từ đứng dậy, quay mặt về phía khán giả đang chờ đợi tới mức bài hát đã kết thúc mà họ vẫn còn đang trong âm thanh du dương kia.

- Buổi tiệc này là để chào mừng Kỳ Khôi về nước Và cũng để chia tay với mọi người. Ngày mai, tôi sẽ về Mỹ.

Cuối cùng nó cũng đã nói ra, sau câu nói này, tất cả sẽ kết thúc, kết thúc một giấc mộng không mấy đẹp. Có thể sẽ đau khổ, nhưng rồi sẽ kết thúc. Thời gian sẽ xóa mờ tất cả, mọi thứ sẽ trở thành ký ức. Phải tất cả rồi sẽ như vậy, đúng như câu nói ngày nào bên bờ biển của anh, không ngờ có một ngày nó lại dùng chính câu nói này để áp dụng lại với chủ nhân của nó.

Thiên Vũ cảm nhận được, có một nhát dao vừa đâm thẳng vào trái tim anh, rỉ máu từng giọt từng giọt, vắt cạn sức lực của anh, vắt cạn hy vọng của anh, tia sáng mỏng manh le lói nơi cuối đường vụt tắt ko một dấu vết.

Nó xoay người, bước từng bước xiêu vẹo lên cầu thang để lại những ánh mắt sững sờ phía sau. Nước mắt lại bắt đầu tuôn.

10 giờ 30 tối , thông tin tiểu thư Hoàng Kỳ Vân mất tích được lan truyền rộng rãi trên toàn mặt trận, ko ai tin rằng đó là sự thật. 3 giờ chiều, họ thấy nó bước lên cầu thang, và chưa từng bước xuống lầu dưới một lần cũng như chưa từng ra khỏi cổng, nhưng ngay giây phút này, họ choáng, lo sợ, nó mất tích ko một dấu vết, họ đã lục tung cả căn nhà, ko chừa một ngõ ngách nào.

Cả bọn chờ đợi ngồi trên sofa, nơm nớp lo sợ. Nó bị bắt cóc ? không thể nào, nó là ai chứ ? nó ko bắt cóc người ta thì thôi chứ ai có khả năng bắt cóc nó.

Ánh mắt của Kỳ Khôi và Khắc Thiên vô tình giao nhau, Quang Anh đứng phắt dậy, khuôn mặt vô tình nghiêm túc.

- Đã tới đó chưa? – Quang Anh hỏi.

- Chưa. – Kỳ Khôi trả lời

Cả ba đồng loạt quay lại nhìn Thiên Vũ , mọi người có chút khó hiểu, ngay cả bản thân Thiên Vũ cũng khó hiểu.

- Cậu lên lầu 2 phòng cuối cùng kiểm tra đi – Khắc Thiên quay mặt nói với Thiên Vũ.

- Chúng ta cùng đi. – Hạ Vi nhanh nhẩu đáp lại.

- Ko được.

- Tại sao?

- Nếu muốn chết thì cứ tự nhiên. – Quang Anh nhếch môi đáp lại, hướng mắt về phía Thiên Vũ, mặt lạnh như tiền, ánh mắt có thể giết chết bất kỳ sinh vật nào vô tình gặp phải.

- Đây rốt cuộc là có chuyện gì hả? –Nguyên Thảo bực bội.

- 18 năm trước có người đã tuyên bố rằng hòng ai bước chân vào phòng đó nửa bước cậu ta sẽ giết ngay.

- Ai ? – Ngọc Ninh tò mò.

- Bộ phòng đó có ma hả? ngôi biệt thự này mà 18 năm rồi hả? – Tuyết Trang rùn mình hỏi lại, vẻ mặt rất bí hiểm

- 19 năm – Kỳ Khôi lạnh lùng nhếch mép, ko một cảm xúc.

- Cái gì? – Đám con gái cùng đồng thanh, ko thể tin được, họ đảo mắt nhìn một lượt ngôi biệt thự này, nhìn nó vẫn còn rất mới.

- Thiên Vũ cậu lên đó đi. – Kỳ Khôi hướng mắt về phía người đang thơ thẩn đứng như trời trồng ở góc phòng.

Câu nói của Quang Anh làm đầu anh choáng váng, là anh nói, chính xác anh đã nói như vậy, nhưng có nhớ thế nào anh cũng ko thể nhớ ra được, trong căn phòng đó có gì mà anh lại cảm ko cho ai vào?

Bước từng bước lên cầu thang, Thiên Vũ từ từ đi về căn phòng ở cuối hành lang, vịn nhẹ tay cầm, đập vào mắt anh là một màu hồng, bước thêm một bước nữa, mọi thứ hiện rõ ràng trước mắt anh, từng nhát từng nhát dao chớp nhoáng chạy xẹt qua đầu anh, những ký ức xa xưa hiện lên trước mắt, cơn đau dày xéo, anh ôm đầu ngồi xuống cái ghế mây cạnh chiếc nôi xinh xinh. Trong nôi, một con búp bê vải mạc màu vẫn nằm im thín thít. Anh nhẹ nhàng cầm lên, anh nhớ ra rồi, bé con của anh, bé con anh đã lạc mất 18 năm qua. Anh như bừng tỉnh khỏi cơn mê, như thấy được ánh sáng ở cuối con đường tăm tối. Ánh sáng đó, ánh sáng của đời anh, một cách rõ ràng và chân thật, mạnh mẽ và rực rỡ, ko phải là tia sáng yếu ớt, ko phải là tia sáng mỏng manh cuối con đường, mà là thứ ánh sáng chói lóa, có thể soi sáng được vạn vật trong vũ trụ này, ánh sáng đó đang nằm yên giấc trên chiếc giường công chúa phía trước, nữ hoàng của anh, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy rồi.

90. Chương 90

Khi tất cả đã trở nên rõ ràng trước mắt, Anh tự cười cho sự ngốc nghếch của mình. Bây giờ thì anh có thể hiểu được tại sao mọi người lại ngạc nhiên và sững sốt khi anh quên nó, tất nhiên anh cũng có được câu trả lời cho riêng mình: vì nó là người quan trọng nhất của cuộc đời anh. Người quan trọng nhất thường là người mang lại đau khổ nhất cho ta nhưng cũng là người mang lại hạnh phúc nhất cho ta. Giây phút này, chính là giây phút mà người quan trọng nhất cuộc đời anh mang lại hạnh phúc cho anh.

Đôi mắt bồ câu khẽ chớp. Thiên Vũ cười thật tươi

- Vợ, em thật to gan, ko có sự đồng ý của anh ai cho em vào đây hả? – anh làm mặt giận.

Tất nhiên là nó ko hề để ý cái mặt giận của anh, chỉ thấy vô cùng ngạc nhiên, anh gọi nó là vợ, bộ anh uống say quá rồi nhìn nhầm nó thành Uyên Nhi? nó đưa mắt nhìn quanh căn phòng, ko phải là phòng nó, nhưng có quan trọng sao? Nhà nó, nó muốn ngủ ở đâu ai cản? anh... đúng là bị chập mạch chỗ nào rồi.

Nó từ từ rụt rè đưa tay lên sờ vào trán anh

- Bộ anh bị ám đầu hả?

Sau mấy giây ngơ người, anh đưa tay véo vào má nó

- Vợ, bộ em chưa tỉnh ngủ hả?

- Có anh bị chập mạch thì có, nhà của tôi, tôi ngủ chỗ nào mà chả được, vợ vẫn, mà tôi mà Hoàng Kỳ Vân chứ ko phải là Lê Hạ Uyên Nhi đâu, đừng có mở miệng ra là một vợ hai vợ như vậy.

Nói xong nó ngồi dậy bước xuống giường, vừa mới đi được hai bước.

- Lê Thiên Vũ này có hôn ước với Hoàng Kỳ Vân hay với Lê Hạ Uyên Nhi nhỉ?

Câu nói của Thiên Vũ vừa dứt bước chân của nó khựng lại, quay mặt lại nhìn anh, ánh mắt đó, nụ cười đó. Không lẽ ...

- Anh ...

Câu nói của nó còn chưa bắt đầu, một nụ hôn đã đổ xuống, không khác lần đầu tiên là mấy, mắt vẫn mở to, người vẫn cứng đờ.

- Anh xin lỗi. – Thiên Vũ vừa nói vừa vòng tay ôm nó vào lòng.

- Anh thật sự đã nhớ.

- Uhm.

1s

2s

3s

...

Thời gian lặng lẽ trôi ko biết là bao lâu, nó vẫn trong vòng tay của Thiên Vũ, chân thật một cách rõ ràng, hạnh phúc một cách rõ ràng.

- Nay, căn phòng này thì sao mà em ko được phép vào hả?

- Căn phòng này có ma đó.

Nó đẩy Thiên Vũ ra, nhìn chăm chăm vào mặt anh, liên tục lắc đầu

- Bệnh nặng.

- Uhm, em yêu tới mức bệnh rồi.

- Xí...

Nó ko thèm chấp, đưa mắt nhìn quanh căn phòng, hai trán nhú lại.

- Đây là phòng của em lúc nhỏ?

- Em nhớ?

- Em đâu phải người ngoài hành tinh.

- À.

Nó ko nói gì nữa, gật gật đầu, đi hết một vòng, ngắm thứ này một ít, nghĩa thứ kia một ít. Bỗng nó quay phắt lại, nhìn vào mặt Thiên Vũ, mặt vô cùng nghiêm túc

- Anh và cô ta....

- Chưa xảy ra chuyện gì – lần thứ hai, ko để cho nó nói hết câu anh đã chặn họng nó – anh ko nhớ em là ai nhưng anh biết tin mình đặt chỗ nào.

- Xí

Đáp lại cái nguýt dài của nó là nụ cười dịu dàng của anh

- Vợ anh mà anh ko nhận ra thì kêu ai nhận giùm đây hả?

- Vậy sao trước đây ko nhận ra, chờ đến khi người ta công bố thân phận mới biết, còn tỏ vẻ thông minh.

- Ai nói em anh ko biết.

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, vòng tay ôm nó từ đằng sau.

- Trong buổi lễ Em có thấy anh ngạc nhiên chút nào ko?

Nó vất não lên nghĩ, đúng là trong buổi lễ anh rất điềm đạm, rất bình tĩnh ko giống đám người kia, đúng là anh đã biết trước rồi, nó ngạc nhiên vô cùng, lần thứ hai đẩy anh ra. Xem ra anh là cuồng ôm mà nó thì cuồng đẩy.

- Anh biết từ khi nào?

- Tại bữa tiệc mừng Kỳ khôi về nước.

- Hả? sớm vậy đó hả? làm sao anh biết?

Anh ko trả lời chỉ nắm lấy cánh nó, chỉ chỉ lên ba nốt ruồi nhỏ.

- À ...

Vậy là đã rõ, anh là chơi nó từ đó tới giờ, láo thật...bị lừa mà ko biết, hậm hực đi xuống lầu, cục tức còn chưa nguôi ngoai, mấy người đang có mặt ở đây lại ko biết, chỉ thấy Thiên Vũ theo sau, mặt cười cười. Họ ko biết là gì, nhưng ngầm đoán được tình hình rất tốt đẹp. Có một lý do ko ai giải thích được, đó là tại sao, lần nào nó tức, Quang Anh cũng là người xung phong làm thốt chó nó chém.

- Này Vũ mày làm gì mà cười tươi vậy, bộ vừa rồi trên đó xảy ra chuyện ấy ấy hả? – Quang Anh cười gian manh, nhưng đau khổ là anh ko nhìn mặt nó mà lại nhìn mặt Thiên Vũ nên ko biết chuyện tiếp theo xảy ra với anh sẽ là Lần này nó ko dùng miệng nữa, nó dùng vũ lực để xả giận.

XẠCH...

Một âm thanh “ngọt ngào” vang lên. Quang Anh bị đo đất, trong khi mọi người đang há hốc miệng vì quá ngạc nhiên, nó gầm rú như sư tử cái bị cướp mất con.

- MẤY NGƯỜI CÒN AI LỪA TÔI KO HẢ?

Tất nhiên là mọi người đồng loạt lắc đầu ngầy nguậy mặc dù ko ai biết nó đang nói cái gì, ko ai là ko biết tình huống này là gì, cũng ko ai ngu gì để rước họa vào thân. Chỉ có Kỳ Khôi là vẫn điềm đạm, nhàn nhã ngồi đọc báo, sock hơn mười giờ tối, ngồi đọc báo, người ko biết còn tưởng anh bị điên, nhưng nó biết anh là đang dùng tờ báo che dấu nụ cười của mình.

- HONEY....

No gầm rú, bây giờ ai trong mắt nó ai cũng chướng mắt cả, chỉ là ... Quang Anh sau khi bị đo đất ngồi co rúm trong góc sofa, ko dám chui ra nên giờ phút này ko ai làm thốt cả, tức mà ko có thốt chém thật khó chịu trong người nha 0_0

- Rốt cuộc em muốn nói chuyện gì? – cuối cùng Kỳ Khôi cũng lên tiếng làm đáng cứu thế

- Còn chuyện gì nữa. Rõ ràng anh ta biết em là Hoàng Kỳ Vân ngay từ ngày thứ 4 em về nước vậy mà anh ta lại làm như ko biết.

Nó vừa nói vừa lấy tay chỉ vào Thiên Vũ đang che miệng cười. Nhưng điều làm mọi người hết sức ngạc nhiên ko phải là câu nó vừa nói, mà là ý sâu xa trong câu nói của nó, nếu nói vậy thì Thiên Vũ đã nhớ lại rồi. Ko hên nhưng tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh, thấy anh cười cười gật đầu, mọi người ko ai thêm để ý tới nó nữa, ai cũng vui mừng, cười nói rộn ràng. Bị lơ triệt để như vậy, máu nóng trong người nó lại sôi lên,

- LÊ THIÊN VŨ...

Thiên vũ ko nói gì, anh đi tới lướt qua Uyển Nhi đang há mồm tức tối, ôm lấy nó (anh là người cuồng ôm)

- Vợ này, em đừng nóng quá, sẽ nổi mụn đó

- ANH....

Nó nghiêng răng ken két.

- Này để đón lấy sự kiện trọng đại này, chúng ta đi bar đi, OVERNIGHT.

Hạ Vi là đứa ham vui nhất trong những đứa ham vui, vậy nên nhỏ ko thể bỏ qua cơ hội đi chơi trời phú thế này, tất nhiên là mọi người đều vui vẻ đồng ý, chỉ trừ Uyển Nhi là hậm hực bỏ về từ lúc nào.

91. Chương 91: Kết Thúc

Một ngày cuối đông, bầu trời không âm u mà ngược lại rất trong xanh, từng tia nắng nhẹ khẽ lung lay dưới những tán lá còn bám đầy bông tuyết.

Trong vườn hoa dài không biết bao nhiêu km, đám cưới của đại tiểu thư Hoàng Kỳ Vân và đại thiếu gia Lê Thiên Vũ được diễn ra thật long trọng trong khuôn viên của lâu đài gia tộc Hoàng Kỳ.

Nó khoát lên người bộ váy cưới lộng lẫy do chính mình thiết kế. Nắm lấy tay lão đại từng bước từng bước tiến vào. Lời bài hát beautiful in white vang lên như thay mọi lời mà tình yêu muốn nói

Nó – lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng tinh như một nữ hoàng, xinh đẹp như nàng công chúa trong truyện cổ tích.

Thiên Vũ – lịch thiệp trong bộ âu phục trắng phong cách, rạng ngời với nụ cười hạnh phúc.

Hai bên lối nhỏ, khách mới tham dự đông nghịt, hầu như tất cả những lãnh đạo doanh nghiệp có tiếng trên thế giới đều có mặt để tham dự đám cưới của cặp đôi nổi tiếng này. 4 nhỏ bạn của nó, được cắt cử làm phù dâu, cùng với 4 anh chàng đẹp trai có tiếng của trường Royal. Thiên Vũ đã chính thức rời khỏi hội hotboy đẹp trai mà độc thân, thay vào đó là Hữu Nhân, anh chàng có nụ cười tỏa nắng.

Nam Phong – đã tặng hẳn một khu du lịch ở Dubai để làm quà cưới cho hai vợ chồng với lời nhắn – tuần trăng mật vui vẻ.

Hôm nay, nó chính thức tròn 18 tuổi.

Khi bàn tay của nó được lão đại đặt vào bàn tay Thiên Vũ, cảm giác hạnh phúc lan tràn đến từng tế bào, từng nơ ron thần kinh. Nó cười nụ cười rạng rỡ đến chói lóa.

Sau bài ca tuyên thệ mà trong đám cưới nào cũng có, cô dâu chú rể đeo nhẫn vào tay nhau. Khi hai chiếc nhẫn vừa được đeo vào tay đối phương. Một âm thanh chói tai vang lên.

ĐOÀNG...

Tiếng súng.

Nó quay phắt về phía mọi người phía dưới, hai mắt long sòng sọc. Đám người phía dưới bắt đầu hỗn loạn.

Nó hầm hừ

- Láo thật, khủng bố cũng phải chọn ngày chứ.

- Bọn chúng ko chọn ngày nhưng đã chọn giờ đó thôi. – Thiên Vũ cười tươi hơn hoa nói với nó, giọng hết sức bồn cợt.

- Bộ anh điên hả? – nó điên tiết.

- Ko phải bọn chúng đã chờ anh với em đeo nhẫn xong mới hành động à?

- À

Cả hai nhìn nhau cười như không có chuyện gì, làm đám người phía dưới ngạc nhiên đến sững sờ. Họ không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng là tiếng súng, nhưng cô dâu chú rể lại xem như ko có gì mà cười tươi thế kia. Một suy nghĩ lóe lên “ bọn họ cố tình để làm đám cưới thêm đặt sắc” thế là cả đám cùng nhau vỗ tay cổ vũ. Giờ đến lượt cô dâu chú rể đỡ.

Một giọng nói vang lên trong loa.

- Tất cả nằm xuống, không tao bắn chết.

Lúc này, cả đám người kia mới vỡ lẽ đây ko phải là trò đùa.

- Này, anh thấy bọn nó ngu ko?

- Ngu chỗ nào?

- Nãy giờ em còn chưa biết làm thế nào để phát hiện ra chúng, giờ thì nhờ chúng mà em biết rồi.

- À ...

- Nhưng mà....

- Nhưng gì?

- Người đứng hơi nhiều đó.

- Hả?

Lúc này nó mới nhìn xuống dưới, ngoài bọn Kỳ Khôi thì đám người còn lại ko phải ít, cũng phải 20 người thì ít, bọn này ... hình như là lính đánh thuê thật.

Tất cả vệ sĩ đang canh gác trong lâu đài được phân bố rải rác nên tình hình lúc này là ... tự thân vận động, lão đại thì được một lớp vệ sỹ bảo vệ cẩn thận.

Một âm thanh vang lên trong chiếc phone nhỏ gắn ở tai nó.

- Phía sau em có người. – là Nam Phong, anh ... hình như vẫn chưa bỏ “nghề”

Ngay lập tức nó đẩy Thiên Vũ qua một bên, hô to “tất cả nằm xuống”, nhanh như chớp, nó rút từ trong chiếc giày ra một cái súng nhỏ, và ...

Đoàng ... đoàng... đoàng...

Ba tiếng súng vang lên, chuẩn ko cần chỉnh, ba viên đạn được cắm vào tim của 3 tên sát thủ định đánh tía. Nhưng

Lại một tiếng “đoàng” vang lên ...

Nó bị một lực mạnh kéo về phía sau, Thiên Vũ sau bất ngờ vì bị nó đẩy, chưa kịp định hình đã thấy một tên sát thủ phía trước bóp cò, anh nhanh chóng lao về phía nó, đẩy mạnh. Viên đạn cách cánh tay anh 1 cm. Tốc độ của anh thật kinh hoàng, nó ngạc nhiên đến mức quên mất mình đang ở hoàn cảnh nào. Đây là lần đầu tiên nó được “thưởng thức” tài nghệ của anh.

- Đây vợ, anh biết anh đẹp trai, nhưng bây giờ ko phải là lúc ngắm anh đâu. Tối ... anh cho em ngắm thoải mái. – Thiên Vũ cười cợt nhả làm mặt nó đỏ như ăn phải ớt.

- Đây hai người kia, bây giờ ko phải là lúc hai người tâm sự đâu nha. – Quang Anh tức tối hét lớn

Câu nói của Quang Anh làm toàn thể mọi người đang nằm bẹp trên cỏ phải ngược đầu cảm thán, đây là tình huống gì chứ.

- Đưa súng cho anh, ra sau lưng anh đứng đi. Không được rời khỏi anh biết không?- Thiên Vũ lấy súng của nó, rồi dặn dò cẩn thận, ánh mắt anh chứa đầy yêu thương, nồng nhiệt, nhưng anh lại dúi vào tay nó một cái súng khác. Thấy nó đơ như cây cọc, anh phải giải thích – súng em hết đạn rồi.

- ÉC – nó sock, nó quên mất là loại súng của nó chỉ có ba viên đạn.

- Dùng để phòng vệ thôi, đề phòng bất trắc, không được mạo hiểm biết không? – Thiên Vũ lại tiếp tục căn dặn.

Nó thấy lòng mình ấm dần lên, anh là đang bảo vệ nó? Lần đầu tiên nó cảm nhận được sự ấm áp đến chết người thế này, anh là một người đàn ông thật sự.

Ngay lập tức, anh nhào tới bên cạnh ba anh chàng kia, không quên ôm nó kéo theo.

- Bắt đầu được chưa? – anh hỏi

- Bắt đầu.

Khi nó còn chưa kịp hiểu mô tơ gì, thì một lực kéo, kéo nó vào giữa vòng tròn của bốn chàng. Và một loạt súng vang lên...

Âm thanh chói tai thật đáng sợ, nó ko ngờ lúc bình thường cảnh giết chóc lại đáng sợ như thế này, thật không biết lúc trước nó làm sao mà có thể tự tay giết bọn người buôn ma túy kia được, giờ mới biết động lực trả thù thật to lớn.

Khi họ những tưởng đám người kia đã bị diệt triệt để thì một tiếng súng nữa vang lên, nhưng may thay nó đi lệch quỹ đạo, viên đạn cắm thẳng vào giữa bức hình cười hoành tráng của nó. Họ con chưa kịp định hình tên này đang ở đâu thì Nam Phong xuất hiện, anh hất hất mặt lên phía trên ban công của lâu đài.

Một tên sát thủ đang bị treo lủng lẳng hắn bị thương ở tay, vẫn chưa chết. Vậy âm thanh lúc này, không phải một mà là hai tiếng súng cùng vang lên, Nam Phong đã bắn hạ tên đó cùng lúc tên đó cũng bóp cò, vì viên đạn của anh cắm vào tay hắn nên viên đạn của hắn mới bị lệch quỹ đạo.

Ngang nhiên trở thành anh hùng của bọn họ, Nam Phong đã xuất hiện đúng lúc.

- Anh sẽ ko để lịch sử lặp lại – Nam Phong nhìn nó cười nói.

- Lịch sử lặp lại. – cả đám người đồng thanh.

- Phải lúc trước tôi ko để ý nên mới để Kỳ Vân trúng một viên đạn.

Cả bọn ồ lên rồi lại cười ha hả, đám người đang nằm bẹp trên cỏ cũng lom ngòm bò dậy. Thật tình, đi ăn đám cưới mà nguy hiểm quá.

Buổi lễ tiếp tục diễn ra trong sự vui vẻ của mọi người.

Nó – đại tiểu thư Hoàng Kỳ Vân – nữ hoàng của gia tộc Hoàng Kỳ chính thức trở thành phu nhân của gia tộc Lê Thiên.

Cuộc sống mới đang chờ trước mắt nó, là hạnh phúc hay khổ đau, là vui vẻ hay buồn tủi, không ai biết trước được tương lai, chỉ có thể thấy được hiện tại nó đang rất hạnh phúc.

“Hạnh phúc luôn tồn tại, chỉ là chúng ta có nhận ra nó hay không.”

Lời bài hát “ beautiful in white” lại vang lên.

“

What we have is timeless

My love is endless

and with this ring I say to the world

You're my every reason

You're all that I believe in

With all my heart I mean every word.

...”

“

Những gì chúng ta có là vĩnh cửu...

Tình yêu của anh là bất diệt...

Và với chiếc nhẫn này anh muốn nói cho cả thế giới này biết rằng

Em là tất cả lẽ sống của đời anh,

Em là tất cả những gì anh tin tưởng

Từng từ ngữ đều xuất phát từ tất cả trái tim anh...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tieu-thu-di-hoc>